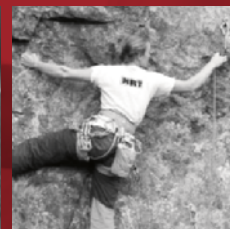
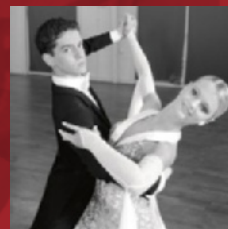
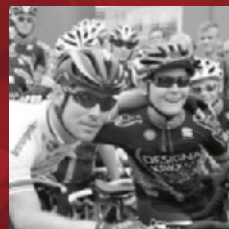
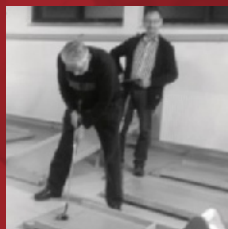

SILKEBORG IF 1917-2017

Kurt Balle Jensen & Keld Dalsgaard Larsen

SILKEBORG IF

1917-2017

Kurt Balle Jensen
Keld Dalsgaard Larsen

Silkeborg IF

1917-2017

© 2016 Silkeborg IF, Kurt Balle Jensen &
Keld Dalsgaard Larsen
Udgivet i anledning af Silkeborg IF's 100 års
jubilæum 2017

Tekst: Kurt Balle Jensen & Keld Dalsgaard Larsen
Foto: SIF, Silkeborg Arkiv, Midtjyllands Avis,
Thomas Juul, Jens Anker Tvedebrink, Linda Weng,
Ulla Myrhøj, Jørgen Ploug, private.

Produktion: Skabertrang
Skrift: Adobe Garamond Pro
Oplag: 2.000 stk.
ISBN: 978-87-91355-56-1

Tak til:

A. Winther
Aserve Scandinavia
Ask Headhunting
Bach Gruppen
Bang & Olufsen Silkeborg
BDO
BR Erhvervsmægler
Brandstifter
Brdr. D's Vinhandel
Brix Smedeforretning
Brockstedt-Kaalund
Carlsberg Danmark
Dansand
Dansk Overflade Teknik
Dansk Revision Silkeborg
Danske Bank Fonden
Deloitte
Din Radio 8600
EDC Torben Larsen
Elfac
Eniig
Farstad Optik
Funderholme Smedie
Følsgaard
Føtex Torvet/Nørrevænget

Galerie Moderne Silkeborg
Garant Silkeborg Gulvbelægning
Garmester Gjerulff
Gustav Hansen Murer & Entreprenør
H. Reimar Nielsen
Handelsbanken Silkeborg
Helle Ejendomme
Henning Mortensen
Henton Group
Herm. Rasmussen
Juul Fotografi
Jysk Musikteater
Jyske Bank
Jyske Banks almennyttige Fond
Kingo Karlsen
Kjød og Kul
Kruse Ejendomme
Kvickly Silkeborg
LO Silkeborg - Favrskov
Lynge Papir & Kontor
Mascot International
Midtjyllands Avis
Murerfirmaet Lundby
Museum Jorn
Nordea Fonden

Nye Hede Rytmer
Nykredit Silkeborg
Oluf A/S
One Revision
Partner Revision Silkeborg
Per B. Christensen & Co
Pressebureauet Silkeborg
Radisson Blu
Restaurant Zorba / Café Evald
Ringkøbing Landbobank
Sand Jensen Automobiler
Schuster Holding
Silkeborg Kommune
Silkeborg Slagteren
Skabertrang
Skyhomes
Spar Nord Silkeborg
Sparekassen Kronjylland
Søren Jensen Rådgivende Ingeniørfirma
Teknisk Skole Silkeborg
Uhlspport Scandinavia
Vemmelund Ejendomme
Vestjysk Bank
Visuel Print
Årstiderne Arkitekter

Forord

Det er med stor glæde, vi hermed udgiver historien om Silkeborg IF, og det er med stor glæde, vi gør 2017 til et festligt jubilæumsår for Silkeborgs store, gamle idrætsforening. Meget har ændret sig, siden stiftelsen i 1917. Der har været gode tider, og der har været dårlige tider, men der har altid været ildsjæle, der har banet vejen frem, og som har taget de beslutninger, der var nødvendige.

Vi er i SIF stolte af at spænde så vidt, som vi gør: Sportsdansernes elegance og ynde, bueskytternes koncentration og præcision, klatrernes kamp for at nå nye højder, minigolfs forcering af forhindringer, cyklings fart i al slags vejr og badmintons dyst over nettet. Vi er stolte af den måde, håndbold og fodbold tiltrækker børn og unge i alle aldre, og vi er stolte af hvert efterår at kunne samle hundredevis af løbere på Himmelbjerget. Vi er kort sagt stolte af det sprudlende, livsglade samvær på banerne, som SIF nu i et århundrede har dannet ramme om.

SIF er elite og bredde, og SIF er samvær og udfordringer. SIF er professionel fodbold i forreste række med vigtige point og stolthed på spil, men SIF er også de mange børn, der hvert år for første gang trækker i SIF-trøjen, og som finder nye venner i

sportens verden. Det er alt sammen en del af SIF og en del af det, vi står for.

Om hundrede år er alting glemt, siger en gammel talemåde. Mange ting er forandrede, og mange gamle rutiner, arbejdsmetoder og traditioner er gået i glemmebogen. Men hos alle, der træder ind ad døren i SIF, er der alligevel en udefinerbar følelse af respekt og en fornemmelse af, at her er tale om kulturarv og en idræts historie, der har haft betydning for mange mennesker i mange år.

Det er sundt at lære af historien. Tænke lidt over vor egen placering på tidslinjen og forstå, at SIF stadig er der, når du og jeg for længst er gået i glemmebogen.

Stor tak til de mange sponsorer, der har gjort denne bog mulig. For os er den lange liste af bidragydere fra vidt forskellige dele af kultur- og erhvervslivet i sig selv udtryk for den store opbakning, vi i SIF oplever i hverdagen.

God vind fremover til Silkeborg IF – og god læselyst.

Erik Isager

Hovedformand i Silkeborg IF

Tillykke med de første 100 år

2017 er på mange måder et jubelår for SIF og dermed for hele Silkeborg Kommune. 100 års jubilæum. Tilbage på rette sted; Superligaen. Og snart Danmarks mest moderne stadion.

Silkeborg IF er en af landets traditionsrige idrætsforeninger. I en tid, hvor fusioner er almindelige, og hvor foreninger opstår og forsvinder igen, er det en bedrift at have så tyk en historiebog i en forholdsvis ung by.

SIF har byens våbenskjold i sit logo. Det signalerer, at foreningen er en vigtig del af byens liv. Det betyder dog ikke, at der aldrig har været spillet kampe mellem politikere og foreningens ledelse. Gennem årene er der blevet sparket bold – ikke mindst om byens stadion – når ambitioner, økonomi og interesser skulle forenes.

Sådan må det være, og sådan skal det være. Men opgørene er endt med et resultat, alle kan være tilfredse med, og de har været med til at føre en 100 år gammel fortælling om foreningen og kommunen videre. SIF er for mange det samme som topfodbold, men SIF er så meget andet end det. Hver eneste dag deltager en stor del af byens børn, unge og seniorer i

fælles aktiviteter i forskellige sportsgrene. Vi er alle bevidste om, at også denne del betyder meget for livet i vores by.

På kommunens vegne vil jeg derfor gerne takke de mange frivillige, der får hverdagens foreningsliv til at hænge sammen. Lige fra ledelsen, til de mange trænere og til de, der samler pølsebakkerne op efter kampen. Uden jer kunne det ikke lade sig gøre.

Jeg vil også gerne takke de, der undervejs har haft modet til at tænke ambitiøst – også når det så sværest ud.

SIF giver os utallige oplevelser. Vi taler om byens hold. Vi jubler, når det går godt. Vi brækker os, men er mest af alt bare rigtigt kede af det, når det går knapt så godt. Det er dét, sport kan - og som intet andet kan. Og én ting ligger 100 procent fast og har nu gjort det i 100 år. SIF gør os stolte, skaber sammenhold og sætter Silkeborg på Danmarkskortet.

Så på byrådets og egne vegne: Hjerteligt tillykke med de første 100 år. Vi hverken kan eller vil undvære jer!

Steen Vindum
Borgmester

SILKEBORG IDRÆTSFORENING

En 100-årig historie

Liv og død

Verdenskrigen optog sindene i Silkeborg i april 1917. På tredje år rasede krigen i Europa. På slagmarken herskede umenneskeligt vanvid. Avisen berettede dagligt om troppeændringer, slag, fremmarch, tilbagetrækning, talløse tilfangetagne og grufulde blodbad. USA var på vej ind i krigen, mens Rusland måske var på vej ud. I Rusland greb revolution og oprør om sig, fra Tyskland blev der meldt om strejker og demonstrationer, og i Sverige var der optøjer. Krigstræthed og sult satte folkemasserne i bevægelse. Var verden af lave? Samfundene foran opløsning? Silkeborgenserne kunne med bekymring følge det hele i de daglige aviser.

Danmark var som neutralt land holdt uden for de direkte krigshandlinger, men landet mærkede alligevel krigens følger. Ubådskrigen i Nordsøen gjorde import og eksport risikabel og dyr. Danske skibe sank med mænd og last. Med konsekvenser for forsyningen af kul og koks og råstoffer til margarinefremstilling. Og meget andet. Koopmanns Margarinefabrik i Silkeborg måtte i april 1917 skære produktionen ned til det halve. Og det ville blot blive værre. Myndighederne anbefalede de fortvivlede husmødre at erstatte margarinen med fedt. Hjejleselskabet havde også sine vanskeligheder, men selskabet kunne berolige med, at søndagssejladsen var sikret for sommeren 1917.

Vareknapheden var mærkbar. Til gengæld steg varepriserne til hidtil ukendte højder. Maksimalpriser en del af hverdagen. Krigstræthed og sult var europæisk virkelighed. Ville sult og oprør også nå Silkeborg? Byrådet drøftede højløst problemet og afsatte midler til at imødekomme truslen.

Død og ødelæggelse prægede 1917. Men livet finder altid vej. Liv og livsglæde forlader aldrig menneskene.

Al elendighed til trods. Heller ikke i Silkeborg. Silkeborgenserne stod op om morgenen, gik på arbejde, passede hus og hjem, opdrog børnene, hilste på venner og bekendte, brokkede sig over tidens politikere, prisstigningerne og vejret. Skolebørnene passede deres skole, lærlinge gik om aftenen på Teknisk Skole på Skoletorvet, og nye generationer tog deres eksamener, som om fremtiden fandtes. Og det gjorde den. Gør den. Altid. Folk forelskede sig. Giftede sig. Fik børn. Og midt i det hele fik Silkeborg også en ny idrætsforening. Torsdag den 26. april 1917 så Silkeborg Idrætsforening dagens lys.

Silkeborg Idrætsforening af 1917 overtog den tidligere Silkeborg Idrætsforening Fremads fane.

Idræt tilhører livet. Idræt er liv og livsglæde. Idræt er en af livets veje. Idræt er dannelse. En god måde at tage livet på sig og blive et tidens menneske. Midt i en usikker verden samledes unge silkeborgensere på Højskolehotellet for at se, om det ikke denne gang skulle lykkes at skabe en levedygtig idrætsforening. Behovet var der. Forventninger moderate. Men liv og kærlighed kan sprænge alle grænser. Det spæde frø, som blev sået hin aften under verdenskrigen, viste sig særdeles levedygtig og sejlivet. Det har givet liv og livsglæde til Silkeborg og silkeborgensere gennem nu 100 år. Og er fortsat en del af livet i Silkeborg. Denne historie om liv, livskraft og livsglæde er emnet for denne bog om Silkeborg Idrætsforening af 1917.

Held og lykke

Forventningerne var beskedne til det forestående sportsmøde på Højskolehjemmet den 26. april 1917. Silkeborg Boldklub af 1916 var indbyder til en slags udvidet generalforsamling, hvor alle sport-

sinteresserede var velkomne. Silkeborg Avis kunne konstatere, at Silkeborg ikke var nogen sportsby. Interessen var ringe, og resultaterne ikke noget at skrive om. Silkeborg Boldklub var i sig selv et slående eksempel på tingenes tilstand. Boldklubben var kun et år gammel, og den var gået fra nederlag til nederlag. Som da klubben tabte i Gjern med 5-1. Det var ikke godt. Men helt pinligt blev det, da klubben skulle spille kamp mod et hold af skoleelever fra Th. Langs Skole. Den kamp blev tabt med cifrene 10-1. Skoleholdets lærer, J. Chr. Ravn, må have rystet på hovedet af Silkeborg Boldklubs ringe evner og blodfattige indsats. Måske har han tænkt, at det kunne han gøre meget bedre. Hvis han fik lejligheden til det.

Idræt og sport i Silkeborg havde dog ikke altid været i så sørgelig en forfatning. Silkeborg Roklub havde kunnet holde 25 års jubilæum i 1915 som byens ældste idrætsklub. Indimellem havde cricket også kunnet fænge i et år eller to. Men så døde interessen

Højskolehjemmet – Højskolehotellet – på Skoletorv dannede rammen om stiftelsen af Silkeborg Idrætsforening i 1917. Her ses den statslige bygning o. 1905.

ud. Idrætsforeningen Fremad havde været et foreløbigt højdepunkt i dens relativt lange levetid i perioden 1901-1915. Foreningen var kendt under forskellige navne i sin levetid lige fra Fodboldklubben Fremad til Silkeborg Idrætsforening Fremad. Foreningens hovedaktivitet havde været atletik, og her havde den ligefrem fostret idrætsstjerner, som vakte opsigt over det ganske land. Idrætsudøvere som Charles Westergaard, Kornerup-Bang og Chr. Rasmussen havde vundet mesterskaber og kastet glans over Silkeborg. Men Fremad var brudt sammen på sørgelig vis og afløst af Silkeborg Boldklub af 1916. Og den havde på ingen måde vundet den silkeborgensiske ungdoms hjerter. Hvordan fik man vendt udviklingen?

Silkeborg Boldklub ønskede på klubbens ordinære generalforsamling i april at sondere interessen for en bredere idrætsforening med andre idrætsgrene end fodbold. Og man har givetvis forhørt sig hos J. Chr. Ravn, om han kunne tænkes at ville være behjælpelig. Hans baggrund var nemlig på mange måder perfekt herfor som både aktiv idrætsmand og uddannet gymnastiklærer. Ja, J. Chr. Ravn havde blot fem år tidligere været med et dansk hold til Olympiaden. I 1914 fik J. Chr. Ravn ansættelse i Silkeborg, og i april 1917 var manges øjne rettet mod den 25-årige mand for at se, om han ville hjælpe med til at løfte byens idrætsliv. Det ville han.

Kontorist Andersen bød forsamlingen velkommen som formand, og J. Chr. Ravn kunne afslutte aftenen som nyvalgt formand. Enstemmigt valgt. Guldsmed Godtfred Brøchner var generalforsamlingens dirigent, og under hans lederskab kom man igennem dagsordenen og fik valgt såvel en ny bestyrelse som vedtaget lovene for den nye forening: Silkeborg Idrætsforening af 1917.

Navnet signalerede, at man ønskede at være mere end en boldklub som Silkeborg Boldklub. Måske skyldtes navnet arven fra Silkeborg Idrætsforeningen Fremad, hvor man så erstattede Fremad med årstallet 1917. Måske kan årstallet ses som en arv fra Silkeborg Boldklub af 1916. Måske tilføjede man årstallet, fordi man var usikre på, hvor stabil den nye

Atletikudøveren Søren Høegh o. 1910 med sin samling af medaljer. Søren Høegh blev en af pionererne i byens nye idrætsforening. Bemærk byens mærke på trøjen.

forening ville vise sig at være. Under alle omstændigheder skulle den nye forening løfte den spinkle idrætsarv i byen Silkeborg.

Lovene angav kort og godt foreningens formål til at være at drive sport såvel sommer som vinter. Alle kunne blive medlemmer – hvis man vel at mærke betalte sit kontingent. Medlemskab kostede for seniorer 50 øre om måneden, mens unge under 18 år slap med det halve. Arbejdsløse og værnepligtige kunne fritages for kontingent. Foruden de aktive medlemmer kunne andre blive passive medlemmer ved at betale 3 kr. om året.

Generalforsamlingen valgte følgende til bestyrelsen: Gymnastiklærer Ravn, kontorist Andersen, guldsmed Brøchner, vævemester Høeg, agent Svend Skov, boghandlermedhjælper Christensen og skrædder Platz. Til revisorer valgte man bankassistent Sørensen og kommis Riegels Jensen.

Silkeborg Avis tog positivt imod den nye forening og ønskede den held og lykke med følgende salut:

”Sport og idræt er ikke blot et herligt tidsfordriv, men er samtidig styrkende og forfriskende – ikke mindst trænger unge mennesker på kontor eller i forretning til legemsøvelser i frisk luft og i muntre kammeraters selskab. Vi ønsker den nye idrætsforening en lang og lykkelig levetid”.

Alt var gået efter planen. På generalforsamlingen kunne det endda oplyses, at boldspillet allerede begyndte den kommende søndag på sportspladsen ved Gl. Skovridergaard. Bolden var givet op. Ville Silkeborg og silkeborgenserne gribe mulighederne? Her hundrede år senere kan svaret fortælles.

På banen

J. Chr. Ravn og bestyrelsen gik straks i gang med arbejdet. På det første bestyrelsesmøde blev fastlagt, at træningen for fodbold var tirsdag og torsdag aften og søndag formiddag, mens træningen for idræt var onsdag og fredag aften og søndag formiddag. Med ”idræt” – ofte omtalt som ”fri idræt” – forstod man atletik. Mulighederne for at spille cricket blev drøftet i årene 1917-1920. Det ser ud til, at foreningen havde arvet noget cricketudstyr, heriblandt et crickettæppe, men først i 1920 lykkedes det Silkeborg Idrætsforening at stille et crickethold.

De første love fra 1917 angiver i §1, at foreningens farver er rød trikot (bluse) for boldspillere og hvid trikot for idrætsmænd og sorte benklæder. Klubdragten blev justeret på en generalforsamling i april 1920, hvor man vedtog, at alle idrætsudøvere skal bære ”Byens våben” på blusen. Medlemmerne repræsenterede såvel foreningen som byen Silkeborg. Foreningen var kommet til verden med et ønske om

Oddeløbet. Dommere og ledere ved et Oddeløb i 1920'erne. I forsamlingen er blandt andre Dollerup Nielsen og Søren Høegh. To af Silkeborg Idrætsforenings bærende kræfter frem til 1940'erne.

Ungskuet i Silkeborg 1923. Ungskuets indgangsportal fik forlænget sin levetid ved flytning til Sportspladsen ved Gl. Skovridergaard.

at tilbyde den lokale ungdom idræt og sport sommer og vinter. Men i mange år var det lokale sportsliv først og fremmest en sommerfornøjelse blandt ungdommen. Dog kunne man godt spille fodbold i december – blandt andet til fordel for børnebespisningen på Borgerskolen. Den ene af disse velgørenhedskampe blev spillet på isen ved Kalgårdsvig!

Om vinteren var der mulighed for gymnastik. Silkeborg Idrætsforening tilbød sine medlemmer at gå til gymnastik i vinterhalvåret. Den første vinter skete det under ledelse af formanden, J. Chr. Ravn, som for sin indsats fik 2 kr. pr. aften.

Silkeborg Idrætsforening lancerede i 1918 to tilbagevendende løb: Oddeløbet i foråret og Hattenæsløbet sidst på efteråret. Oddeløbet var et pokalløb for hold og enkeltpersoner, som dystede om udsatte pokaler. Sådanne pokalløb var meget oppe i tiden, og tidens unge dygtige mandlige løbere rejste rundt mellem jyske byer for at dyste mod hinanden. Nu kom denne løbeivrige ungdom så også forbi Silkeborg. Oddeløbet startede og sluttede ved Lunden og trak gennem årtier talrige lokale og udenbys løbere til stævnet. Og senere på året kunne et lignende scenarie udspille sig i forbindelse med Hattenæsløbet. Den silkeborgensiske løbeungdom havde nu to store lokale begivenheder at se frem til, og ellers del-

Indgangsportalene ved Sportspladsen skimtes i baggrunden til højre. Foran træner elever fra Junkers Institut spiller lacrosse.

tog man på livet løs i andre løb rundt om i Jylland. Silkeborg Idrætsforening ydede rejsegodtgørelse til disse løb, hvilket var en latent bombe under foreningens økonomi.

Foreningens økonomi var altid et emne. Den gav ikke sig selv. Medlemmernes kontingent rakte ikke til alle de gode initiativer, man ønskede sat i værk. Supplerende indtægter var altid velkomne. Men kontingentet var det økonomiske fundament, og derfor var det altafgørende at undgå kontingentrestancer. Og restancer forekom hele tiden og igen til stor ærgrelse og irritation. Bestyrelsen udnævnte en opkræver til at indkræve kontingentet, og dette krævende og utaknemlige arbejde blev aflønnet med 10-15 procent af det indkrævede beløb.

Turneringer var de første mange år knapt indarbejdede. Silkeborg Idrætsforenings arrangementer var derfor i vid udstrækning såkaldte "privatkampe" mod andre klubber eller et til lejligheden arrangeret atletikstævne. Og det foregik alt sammen på sportspladsen ved Gl. Skovridergaard. Forholdene var ikke gode, og foreningen indledte hurtigt forhandlinger med Silkeborg Kommune for at få bedre forhold for idrætsudøverne.

Silkeborg Idrætsforening tog i 1919 oplysninger på, hvordan andre jyske byer støttede det lokale idrætsliv

SIF cricket på Sportspladsen i 1920'erne.

SIF fodbold på Sportspladsen sidst i 1920'erne med de to klubhuse for henholdsvis SIF og AIK i baggrunden.

– for derved bedre at kunne lægge pres på de lokale politikere. Især to politiske udvalg havde foreningens opmærksomhed: Skoleudvalget og Mark- og Skovudvalget. Man mente, at kommunen burde sikre gode idrætsfaciliteter for den lokale skoleungdom, og så kunne idrætsforeningen jo gøre brug af disse om aftenen, når skolerne ikke brugte dem. Mark- og Skovudvalget var det udvalg, som rent praktisk forvaltede arealerne ved Gl. Skovridergaard.

Silkeborg Kommune var som udgangspunkt positiv, og forholdene blev løbende forbedret. Der blev opført et lille omklædningsskur med bademuligheder, løbebanerne blev udvidede osv. Silkeborg Idrætsforening tog i 1923 initiativ til forskønnelse af området ved at anskaffe den imponante indgangsportal fra Ungskuet i Silkeborg og flytte den til sportspladsen – hermed havde området fået sit imponerende blikfang. Det smagte lidt af et rigtigt stadion som i de store byer.

De mange mindre forbedringer kunne være meget gode, men de forslog alligevel ikke rigtigt. Resultatet blev, at kommunen fra 1925 påbegyndte en større omdannelse af sportspladsen med anlæggelse af stadi-

on og træningsfaciliteter på området. Silkeborgs nye stadion blev indviet i sommeren 1929. En milepæl var nået for Silkeborg og Silkeborg Idrætsforening. Silkeborg Idrætsforening havde siden 1926 delt området med Arbejdernes Idræts Klub (AIK), og Silkeborg Kommune overdrog i 1929 SIF og AIK opgaven at forvalte idrætsområdet. Kommunen fortsatte med at yde et årligt tilskud til klubberne. I mange år var beløbet 500 kr., hvilket efter datidens målestok var ganske rundhåndet. Selv om idrætsfolket jo altid kunne have ønsket sig mere!

Silkeborg Idrætsforening kom på banen i 1920'erne. Foreningen afholdt generalforsamling hvert halve år, en række medlemsmøder og mange bestyrelsesmøder. Foreningen omorganiserede sig i 1920'erne med en større bestyrelse, nedsættelse af et mindre forretningsudvalg og så tre udvalg, som fulgte foreningens tre idrætter: fodbold, atletik og cricket. Medlemstallet var ved udgangen af 1918 på 109 (65 aktive og 44 passive medlemmer), mens tallet i førstehelvår af 1919 var 161 (70 aktive og 91 passive medlemmer). Og i 1920 var medlemstallet i oktober samlet set 208 (92 aktive og 116 passive medlem-

mer). Medlemstallet kunne svinge halvår for halvår, men tendensen var klar: Det gik fremad i 1920'erne. I 1928 var medlemstallet kommet helt op på 451 fordelt med 167 aktive og 284 passive støttemedlemmer. Silkeborg Idrætsforening og den silkeborgensiske ungdom var kommet på banen som aldrig før. Men hvorfor?

Idrætsmanden

Hvorfor dyrke idræt? Var det kun tidsfordriv for ungdommen eller kunne der siges noget mere positivt herom? I 1917 var langt fra alle enige om, at det var sundt at dyrke idræt. Snarere tværtimod. Og mange mente, at idrætten nemt kunne udarte i uheldig retning. De fleste erkendte dog, at idræt og sport var kommet for at blive – og derfor gjaldt det om at finde den rette måde at drive idræt på. Dette spørgsmål optog sindene dengang og gør det fremdeles den dag i dag. Og vil altid gøre det. Det er en del af spillet.

Silkeborg Idrætsforening havde straks indmeldt sig i Danmarks Idræts Forbund (DIF), og som sådan tilsluttet sig DIF's amatørregler. Hermed tilsluttede foreningen sig den brede forståelse af, hvad idræt burde være. Sådan i grove træk. Detaljerne kunne man jo altid være uenige om. Både den udøvende ungdom og den øvrige befolkning.

Silkeborg Idrætsforening inviterede onsdag den 7. april 1920 til medlemsmøde, hvor N.C.A. Nielsen var inviteret til at holde foredrag om emnet "Idrætsmanden". Hvordan burde han ideelt set være? Sekretæren forevige foredraget i foreningsprotokollen. Måske fordi han fandt foredraget dybt vedkommende. Måske fordi han fandt det svært forståeligt. Under alle omstændigheder kan vi få et indtryk af, hvilket ideal der blev trukket frem for de ca. 25 fremmødte medlemmer hin aften:

N.C.A. Nielsen tog udgangspunkt i det velkendte motto: En sund sjæl i et sundt legeme. Idrætsmanden burde hærde sit legeme, gøre det modstands-

Søren Hoegh står for atletiktræningen o. 1930. Bemærk byvåbnet på bluserne.

dygtigt mod tidens sygdomme. Hærdningen skulle give kraftigere blod, bedre fordøjelse, kraftigere åndedræt, flere muskler og sidst men ikke mindst bedre nerver. Idrætsmanden måtte aldrig overdrive sin idræt, den skal være regelmæssig, systematisk og begrænset i tid. Foredragsholderen anskuer idrætten som en individuel øvelse. Om sommeren er f.eks. svømning særlig god, da man her får brugt alle muskler.

Holdidræt siges der derimod ikke meget pænt om. Konkurrence er N.C.A. Nielsen nærmest imod – men den er nok et onde, man må leve med for at fastholde ungdommens interesse for den sunde idræt. Måske er foredragsholderen skeptisk over for holdsport, fordi man i kammeratligt lag nemt kan gå over gevind! Ifølge foredraget er det en sørgelig kendsgerning, at idrætsfolk efter endt konkurrence gerne samles på en beværtning og æder og drikker, så alt det sunde, som idrætten lige har givet, forsvinder. Især alkohol kan der ikke advares nok imod.

Idrætten må og skal være sund. Og derfor må idrætsmanden forsage alt, hvad der er usundt. Som idrætsmand er man forpligtet til at spise og drikke sundt. Idrætsmanden skal vise selvbeherskelse, være veldisciplineret og velopdragen. Foredragsholderen må desværre igen konstatere, at i virkelighedens verden optræder idrætsfolk tit og ofte uden selvbeherskelse og såre uopdraget. Man ser det, når de i kampens hede råber alt muligt i hovedet på hinanden, på modstanderen eller dommeren. Og publikum er ikke bedre. En sådan optræden burde ligge enhver ordentlig idrætsmand fjern. Idealet skulle derimod være den engelske gentleman. En mand med selvbeherskelse, som optræder korrekt før, under og efter kampen. En af de ting, som en gentleman aldrig kunne drømme om, er at prale af sin præstation. Sportsudøvelse skal ske i værdighed. Ikke under skrigen og råben og praleri.

Idræt er altså en alvorlig sag. For som foredragsholderen sluttede af med at understrege: Idrætsmanden skulle være med til at rejse og højne en sund slægt. Foredraget vakte ingen større diskussion på med-

lemsmødet, så formanden takkede foredragsholder Nielsen og oplyste, at Oddeløbet blev afviklet den førstkommende søndag.

Idrætslivet – som livet generelt – svinger mellem høje idealer, lavpandede tåbeligheder og alt derimellem. Silkeborg Idrætsforenings medlemmer levede også i dette skisma. Det kunne være svært at efterleve de høje idealer. Fodboldkamp kunne nemt udarte. Temperamenterne komme i kog. Under en fodboldkamp mod Herning Fremad i september 1919 blev Herning-spillernes opførsel og dommerens tåbelige kendelser SIF'erne for meget. De forlod banen! Episoden var oppe at vende først på et bestyrelsesmøde og dernæst på den ordinære generalforsamling, og man besluttede at afbryde "al forbindelse med Herning", indtil man havde fået en undskyldning og en ordning. Herning Fremad rettede i foråret 1920 henvendelse i ønsket om at få genoprettet "de gamle forhold", og det skete også – efter en undskyldning til de forurettede silkeborgensere.

Den var gal igen efter fodboldkampen mod Ry i oktober 1924. Rivende gal. SIF spillede elendigt foran et rekordstort publikum – ca. 600-700 tilskuere var mødt op for at se SIF vinde. Ikke for at se en regulær gang "knoklespil", som mandede ud i et nederlag på 3-1. Publikum var oprørt og rasende. Det endte i tumult.

På den efterfølgende generalforsamling omtales kampen som "skandalekampen", og af protokollen fremgår det, at Silkeborgpublikummet var aggressivt og pryglede Ry-spillerne. Det var for dårligt! Under foreningens værdighed. Det var nok den generelle opfattelse, men en stemme på generalforsamlingen mente nu, at det ligeså meget var Ry-spillernes egen skyld! Hvorom alting er, så var og er idræt en del af livet på godt og ondt. Og det må man mellem år og dag forholde sig relevant til.

H.G. Junkers Institut

SIF's hold til den famøse kamp mod Ry i oktober 1924 blev præsenteret i avisen den 17. oktober fra målmand til venstre yderwing: Karl Ramsing, William Sørensen, L. Dahl, Tommy, Roland Jensen,

H.G. Junkers Gymnastik Institut lå stort og smukt ved Remstrup Å. Luftfoto efter 1924.

Arne Henriksen, Hewson, Keegan, Gjørbo, Heyhoe og Frode Kristensen.

Holdet spillede elendigt, tabte og publikum gik efterfølgende amok. En rigtig kedelig sag. Holdopstilling rummer imidlertid en anden historie, som er vigtig til forståelse af Silkeborg Idrætsforening i 1920'erne: På holdet var tre englændere: Hewson, Keegan og Heyhoe. Hvordan kunne det gå til?

Silkeborg havde i årene 1910-1940 et stort internationalt gymnastikinstitut midt i byen. H.G. Junker (1875-1948) var læreruddannet i Silkeborg og etablerede i 1910 sit gymnastikinstitut i Silkeborg for unge fra den engelsktalende verden. Institutet fik i 1915 sin blivende ramme ved den statelige bygning ved åen med forstanderbolig, elevværelser, undervisningslokaler og måske Europas mest modernes gymnastiksal. I sandhed en ejendommelig historie. Engelske myndigheder havde ønsket H.G. Junkers hjælp til at uddanne engelske idrætsinstruktører og lærere, da man fandt landets egen kapacitet på området for ringe. H.G. Junker var en af Danmarks førende idrætspædagoger, og han forestod en række sommerkurser i England først i det 20. århundrede. Tanken var nok, at H.G. Junker skulle nedsætte sig i England, men han valgte med familien at etablere

H.G. Junker med skæg ved søjlen sammen med mandlige studerende ved H.G. Junkers Gymnastik Institut. Ca. 1928.

sig i Silkeborg og her udbyde sin uddannelse til den engelsktalende verden på sit private gymnastikinstitut. Var der marked for det? Ja! Især manglende man uddannelsesinstitutioner til at udlære mandlige idrætslærere i England og i Commonwealth generelt. Der var uddannelsessteder for kvinder – men også her var der plads til udvidelse. H.G. Junker tilbød altså en uddannelse, som der var efterspørgsel på i det britiske statssamfund. Og de følgende årtier drog hundredvis af unge fra England, Skotland, Canada, Sydafrika, Indien m.m. til Silkeborg for at tage en bred idrætsuddannelse på højt niveau.

Uddannelsen udviklede sig. I perioden 1910-1916 var den etårig, i perioden 1916-1929 toårig og herefter var det en treårig uddannelse, de unge tog på H.G. Junkers Institut. Frem til 1929 uddannedes både unge mænd og kvinder i Silkeborg. Efter indførelsen af den treårige uddannelse optog instituttet kun kvinder. Men frem til og med 1929 valfartede dygtige unge engelsktalende mænd til Silkeborg for at uddanne sig i idræt eller undervise i idræt. Og disse unge mænd fik Silkeborg Idrætsforening stor glæde af i sine første 12 leveår. Gang på gang trådte engelske sportsmænd ind som förstærkning på SIF's hold i fodbold og cricket. Udlændingene på H.G.

Junkers Institut skabte så at sige stabilitet hos SIF i fodbold og cricket. Disse idrætsmænd er en del af SIF's historie. Også selv om det ikke hjalp ret meget i kampen mod Ry-spillerne i efteråret 1924.

Richard Kristensen

Richard Kristensen (1906-1987) var den store atletikstjerne i Silkeborg i mellemkrigstiden. Richard Kristensen stammede fra det lokale bagerdynasti på Frederiksberggade og begyndte omkring 1920 at dyrke idræt i SIF. Noget han gjorde de følgende tre årtier. I et fødselsdagsinterview i 1956 kredsede fødselaren lidt omkring tilfældighedernes spil:

"Det går ikke altid, som man gerne vil have det skal gøre. Da jeg i 1925 trænede for at sætte rekord i trespring, blev jeg danmarksmester i højdespring, og da jeg i 1930 – efter et ophold i Canada – gik ind for at sætte ny rekord i højdespring blev jeg danmarksmester i trespring!"

I Richard Kristensens scrapbog kan man følge begivenhederne. Jyllands-Posten gav den 6. juli 1925 en engageret øjenvidneberetning om hin dag på Aarhus Stadion, hvor den 19-årige Richard Kristensen satte

dansk rekord i højdespring i forbindelse med danmarksmesterskabet i 10-kamp. Det var et ubegribeligt drama, og man kan ved journalistens indlevende skildring den dag i dag fornemme magien, hvor vi alle skal så grueligt meget igennem, før alt forløses i glæde og begejstring. Her gengives i en lettere justeret version datidens beretning om Richard Kristensens bedrift i 1925:

"(Den) 12 år gammel rekord på 181 cm blev slået, og det så regulært og fint, som man overhovedet kunne ønske det. Og manden, som udførte denne præstation, var ... ikke en mand, som i årevis systematisk har trænet på denne øvelse for at nå et resultat, men en ung lovende idrætsmand, som i kraft af sin ukuelige vilje og energi i løbet af forbavsende kort tid har opnået så fremragende præstationer, som stiller de ældre og mere erfarne idrætsmænds resultater helt i skyggen. Richard Kristensen, Silkeborg, blev manden, som efter få måneders træning i højdespring opnåede det resultat, som mange af vore bedste idrætsmænd i flere år har arbejdet og slidt for at nå, og aftenen og for resten søndagen med blev helt og holdent hans.

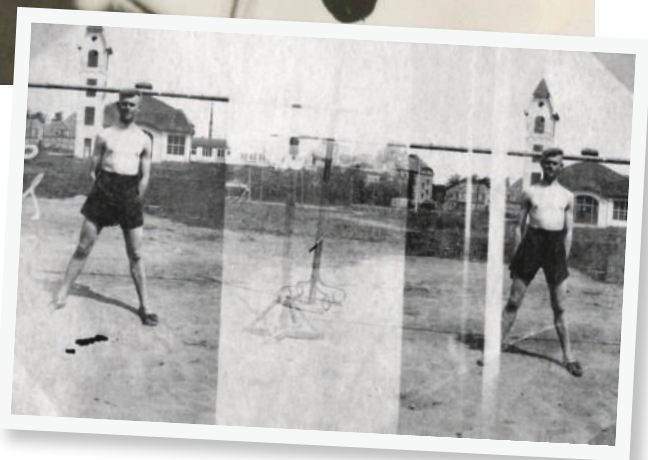
SIF's fodboldhold foran det gamle stråtekte klubbhus på Sportspladsen o. 1928. På billedet ses som nummer fem og syv fra venstre Aage Randlev og Helge Lund Christiansen. Til højre tre englændere fra Junkers Institut.

Atletisk ynde. Richard Kristensen springer højdespring let, elegant og dybt koncentreret. Fotografiet er i SIF blevet ikonisk for idrætsgrenen atletik.

For de få tilskuere, som så den nye rekord blive sat, vil denne aften stå som et af de skønneste minder fra atletikbanen. Det var dejligt at hedde Richard Kristensen, men det var også en nydelse at være tilskuer og være med til at hylde den raske og kække gut, som Richard er. Han fortjente i fuldeste mål den hyldest, der blev ham tildelt, og der blev så sandt ikke sparet på bifaldet... Ingen havde anet, at der skulle blive rekord, ganske vist sprang Richard pænt sidste søndag, men alligevel, i en tikamp og uden synderlig konkurrence ville ingen tænke sig muligheden heraf, og guderne skal vide, at begyndelsen langt fra tegnedes dertil. Richard måtte have to forsøg for at klare

Dobbeltfoto af Richard Kristensen med højdespringet bagved. Formodentligt med overlæggen på rekordhøjden på 182 cm.

165 og atter to forsøg til 170 cm. Der blev så sat op til 173, og Hans Nissen, Fredericia, fulgte med ham. Richard klarede flot i første forsøg, Nissen i tredje.

Richard Kristensen (th.) med to SIF atletikkammerater med byvåbnet på blusen.

Der sattes op til 176, og atter klarede Richard i første forsøg. Nissen nåede ikke at klare. Så gik overliggeren op til 179 ... og Richard gik atter flot over i første forsøg. Mens dommeren satte overliggeren op på rekordhøjde – 182 cm – var der død stille på stadion, og det var ligesom om, publikum anede, at der ville ske noget. Richard kom frem til sin startstilling, satte af, skiftede fodtrin under til løbet, men satte ellers godt af. Resultatet blev nedrivning, men han var godt oppe, og man håbede på, at det næste forsøg ville give rekorden. Atter satte han af, men da han lå nede i graven med listen over sig

Mesteren i Trespring Rich. Christensen.

Tidens aviser skrev vidt og bredt om Richard Kristensens bedrifter. Gerne illustreret med en stregtegning.

svandt alt håb, thi dette forsøg var en grov nedrivning. For tredje gang gik han på sin plads, og jeg er ganske overbevist om, at de fleste af tilskuerne, som selv for størstedelen var atletikmænd, var meget mere nervøse end Richard var. Vi råbte til ham, at han skulle være rolig, men det tog han ikke videre notits af. Pludselig og uden nogen som helst forberedelse begyndte han sit tilløb, og dette var hverken værre eller bedre end de foregående. Atter skiftede han om midt på banen, men da dette var gjort kom der en 3-4 skridt, som afsluttedes med et glimrende afsæt – og gud ske lov spændingen var udløst. Richard lå i graven, men overliggeren var ikke med denne gang, den lå og svajede en ganske lille smule på pindene for Richard havde rørt den en ubetydelighed. Jubelen over dette resultat var ubeskriveligt,... Alle dommere og idrætsmænd på inderbanen styrtede til og lykønskede den forbavsedede Richard, thi han anede vistnok knapt, hvad der var sket. Kammeraterne

løftede ham op på skuldrene og bar ham i guldstol over til publikum, som under mægtig begejstring hyldede den nye rekordindehaver. Hattene røg til vejs, publikum råbte hurra og leve for Richard, og hans tre konkurrenter, Svend Bach, Aage Nielsen og Tage Strøm Andersen .. var dem, som jubede mest over resultatet. Stille og rolig gik Richard over banen og gjorde sig i stand til at løbe 400 meter løb. Og den herlige aften var forbi”.

Richard Kristensen var stævnets stjerne i Aarhus i 1925. Den unge idrætsudøver fra Silkeborg blev dansk mester i 10-kamp. Og som prikken over i'et satte han i samme forbindelse dansk rekord i højdespring. Også selv om trespring egentligt var hans favoritdisciplin. Den nyslåede Danmarksmester kom til Silkeborg med toget søndag kl. 19.26, og begejstrede venner og silkeborgensere modtog den nye lokale helt. Det sidste stykke af vejen til hjemmet på Frederiksberggade foregik i guldstol. Dette usædvanlige syn skulle ifølge den lokale presse have fået en dame i nabolaget til at ryste på hovedet og konstatere: ”Nå, har Richard Bager nu brækket benet, ja den sport laver mange ulykker”.

Richard Kristensen fik en lang og glørværdig idrætskarriere, og fødselsdagsinterviewet i 1956 opremser karrierens danske mesterskaber fra 1925 til 1933: 1925: i tikamp og i højdespring. 1930: i trespring og i højdespring. 1931: i højdespring. 1932: i højdespring. 1933: i trespring.

Richard Kristensen var særlig glad og stolt over sit mesterskab i tikamp i sommeren 1925. Det viste, at han var en rigtig atlet! At han kunne begå sig inden for alle discipliner i løb, spring og kast. Richard Kristensen har siden givet udtryk for, at man hver især nok kan optræne sig til at blive dygtig i en disciplin – men den dygtige atlet udskiller sig ved at kunne magte alle discipliner.

Richard Kristensen deltog på SIF's atletikhold i 1950. Ca. 30 år efter at han som ung begyndte sin karriere. Evig og altid var han at finde på træningsbanen mindes sønnen, Sofus Kristensen. Ivrigt optaget af atletik og om, der var nye unge talenter, som kunne hjælpes fremad.

Dengang og nu

Silkeborg Idrætsforening kunne fejre 15 års jubilæum i 1932. Og gjorde det med udgivelse af et fint jubilæumsskrift. 15 år er jo ingen alder, som naturligt kræver en jubilæumsmarkering. Heller ikke i 1932. Men SIF må have følt behov for at profilere sig i lokalsamfundet. Fortælle om alt det positive ved foreningen og det at dyrke idræt. Og imødegå den udbredte skepsis over for idræt. SIF ville gerne propagandere for, at idræt skam var sundt og godt for legeme og sjæl for den lokale ungdom.

Jubilæer bruges gerne til at fortælle om forskellene mellem ”dengang” ved stiftelsen og ”nu”. Foreningsveteranen J. Chr. Ravn var den oplagte til at fortælle om udviklingen og give sit besyv med om idrættens gode sider. J. Chr. Ravn havde siden stiftelsen været foreningens formand i et par omgange, gymnastikinstruktør, fodboldtræner og i en periode en ihærdig målmand på SIF's førstehold i fodbold. Den nu 40-årige veteran blev derfor bedt om at fortælle om idrættens vilkår dengang og nu: ”Prøver man på at tegne et billede af idrætslivet her i Silkeborg for 15 år siden og et billede af idrætslivet

SIF Crickets første store succes: Vinder af B-rækken i 1923. Holdet og ledere stolte foran fotografen med pokalen synligt fremme. Nummer tre fra venstre er den lokale cricketveteran, Eggelund Jensen.

SIF hold fra 1920'erne med J.C. Ravn yderst til højre. Stående nummer to fra venstre englænderen Heyho. Siddende til venstre købmand Dahl.

SIF hold fra 1920'erne. Til venstre "købmand" – mon ikke det er Dahl – mens Typo, Aage Randlev, står i midten.

nu, vil man se, at disse to billeder er meget forskellige både i form og indhold. ... For 15 år siden var der kun den gamle sportsplads; der var en fodboldbane, nogle primitive springsteder og en løbebane til den fri idræts udøvere og to tennisbaner. Løbebanen lå hen over fodboldbanen. Nu er der foruden den gamle plads et stadion – nogenlunde tidssvarende – tennisspillerne er for længst flyttet andet steds hen. Rammerne er udvidet. For 15 år siden var der et enkelt fodboldhold og nogle få udøvere af fri idræt. Nu er der, foruden hvad der findes i andre foreninger, i SIF 5-6 fodboldhold foruden et par crickethold. Der har altså været vækst... Så vidt jeg kan se, har man været meget forsigtig med at gøre rammen større; det er den voksende trang hos byens ungdom til at øve idræt, der har fremtvunget udvidelse. Der er sket en sund, naturlig vækst, en jævn stigende interesse har givet billedet fyldighed".

Er det så sundt at drive idræt?

"Når man spørger mig, om det er sundt at øve idræt, så ved jeg nok, at jeg kommer i konflikt med videnskabelige synspunkter, når jeg svarer ja. Jeg ved nok, at der intet videnskabeligt bevis foreligger for, at

idrætsmanden er sundere end den mand, der bruger sine muskler, når han går til og fra sin kontorstol; men jeg ved, at man føler legemligt velvære efter en times sport, og jeg tror, at den unge mand, der på en fornuftig måde driver fodbold, cricket, fri idræt og anden form for sport, lever et sundere liv end den, der aldrig tumler sig mellem kammerater på en sportsplads. Og jeg mener, at den unge mand, der ikke påvirkes af det idrætslige – kappemomentet – der findes i en hver idrætsform, ham er der noget i vejen med".

Hvad med fremtiden?
 "Pladsforholdene er nu tålelige; men hvis idrætten skal have det omfang, den fortjener, betyder det, at der må skaffes tre gange så meget plads. Der er en stor skare af byens ungdom, der nu er med, men skaren er for lille. Det bør blive sådan, at alle sunde unge mennesker samles på byens idrætsplads til idræt... Det er fremtidsmusik, men hvis idrætslivet her i byen ikke skal stagnere, bør man sætte sig store mål, og skal en sådan vækst lykkes, skal der fra idrætsfolkene gøres en betydelig indsats; og der bør fra offentlig og privat side vises langt større interesse end hidtil. ... Idrætten er sund og stærk. Ungdom-

men tror jeg på; hvorfor skulle det da ikke lykkes at skabe virkeligheden af dette fremtidsbillede?”

Allround idrætsmand

Jubilæumsskriftet i 1932 indeholdt en lille artikel med overskriften ”Glæden ved sport”, og her skrev synonymet All-round-man om idrættens betydning. På mange måder var det et ekko af N.C.A. Nielsens mandende foredrag om ”idrætsmanden” i 1920. Udgangspunktet var stadig mottoet ”En sund sjæl i et sundt legeme” med fokus på selvbeherskelse. Herunder ikke mindst tungebåndet! Den rette sportsånd og fairness skaber karakter og dermed personlighed. Den anden halvdel af artiklen handler om at være allround:

”Glæden for mig ved at være sportsmand har været at give mig af med mere end en sportsgren – altså

ikke være ensidig. En fodboldspiller bør også kunne holde på et cricketboldtræ, og han bør ligeledes kunne kaste en diskos med stil... Ensidighed har for mig været kedelig og trættende; thi sporten må være forfriskende og fornyende, hvilket den først bliver, når man prøver at tage forskellige idrætter med”. Og her fremhæver skribenten så atletikken som i særklasse god til at løfte dette ideal. Fri idræt bliver så at sige en moderidræt for alle andre gode idrætter.

Problematikken omkring allroundidrætsfolk var væsentlig for SIF i de første 50 år af foreningens levetid. De unge mænd dyrkede fra 1920’erne og frem til 1960’erne i vid udstrækning idræt på kryds og tværs. Fodboldspilleren kunne kaste sig ud i atletik eller cricket. Måske manglede man lige en dygtig mand

SIF Atletik o. 1930. Bageste række fra venstre: Egon Pedersen, Peter Jensen, Søren Thøgersen, Willy Christiansen og Henning Christensen. I forreste række: Hans Akselsen, Poul Pedersen, Anders Pedersen, Brøndum Christensen, Osv. Thiel Nielsen og Søren Høegh.

SIF Atletik o. 1930. Til højre Søren Høegh. SIF'ere med byvåbnet på blusen.

til at kaste spyd, og så trådte en fodboldspiller måske hjælpende til. Måske manglende man et par cricketspillere for at stille hold en søndag – men så kunne et par fodboldspillere da træde til. Man var langt fra så specialiseret som en senere tids idrætsfolk. Hvorfor? Blandt andet fordi man ikke trænede nær så meget inden for de enkelte idrætsgrene, som man gjorde sidenhen.

At øvelse gjorde mester, vidste man godt. Men levede sjældent efter det. Det skulle være sjovt at dyrke idræt. Og så lidt pynt med, om man var i form eller havde været til træning, som man sådan ideelt set burde have været.

Flere dyrkede i tiden frem mod 1960'erne idræt mere allround og mindre specialiserede, end vi er vant til fra 1960'erne og frem mod jubilæumsåret 2017.

Er det godt eller skidt? Det er i hvert fald vigtigt at holde sig for øje, når man skal forstå historien. Allround-manden var tilfreds med situationen. Medaljens bagside var, at de sportslige resultater aldrig blev rigtigt gode. Der var langt mellem snapsene. Mellem de store sejre. Kunne man stille sig tilfredse med blot at dyrke idræt? Eller døde interessen ud, hvis de

store sejre udeblev år efter år? Problematikken var under alle omstændigheder nærværende i 1932, og fulgte idrætsforeningen de følgende årtier.

"Oprettelse af en kvindelig afdeling"

Hvem dyrkede idræt i Silkeborg Idrætsforening af 1917? I SIF? De første årtier var det først og fremmest unge ugifte mænd. Flest seniorer og noget færre juniorer. En senere tids lilleputter og drengepillere fyldte ikke meget – om overhovedet noget – i medlemsskaren. Og oldboyspillere hører også en senere tid til. Kvinderne meldte sig først ind i SIF som aktive fra midt i 1930'erne.

På generalforsamlingen den 29. maj 1936 oplyses, at SIF har 511 medlemmer fordelt på 154 aktive mænd, 34 aktive kvinder og 323 passive medlemmer. Fodbold er hovedaktiviteten, men en del mænd spiller også gerne cricket eller dystre i de forskellige atletikdiscipliner. Det er første gang, at kvinderne nævnes som en særskilt medlemsgruppe. Baggrunden var, at man på generalforsamlingen i november 1935 vedtog "oprettelse af en kvindelig afdeling", hvilket så blev overladt til bestyrelsen at realisere. Bestyrelsen fik etableret en sådan afdeling, som på den næste generalforsamling altså talte 34 medlemmer. De nye kvindelige SIF'ere dyrkede atletik. Den kvindelige ungdom var ved at søge mod idrætsbanerne, men kvindernes gennembrud – i SIF og i Silkeborg generelt – kom dog først i 1940'erne med håndboldspillets eksplosive fremmarch under besættelsen.

Silkeborg Idrætsforening af 1917 var nok Silkeborgs ældste og største idrætsforening, men foreningen var på ingen måde enerådende i byen. Andre boldklubber bejlede også til de unge. Arbejdernes Idrætsklub (AIK) var naboklub til SIF i årene 1926-1942. De to klubber dannede på flere måder parløb i ca. 15 år. På godt og ondt. AIK's formand J. Rolle langede i forblommede vendinger ud efter SIF i forbindelse med AIK's jubilæum i 1936 ved at hævde, at SIF var byens "fine" klub, hvor arbejderne ikke rigtigt følte sig hjemme. Arbejderne følte sig som spurve blandt traner. AIK var så at sige arbejderne klub. Denne påstand, fandt SIF-veteranen, typograf Aa. Randlev,

Silkeborgs byhold 1932 med spillere fra SIF og AIK. Midt i midterrækken Jørgen Ditlevsen (SIF). Bagest fra højre Aage Randlev (SIF) og Thomas Jensen (AIK).

var det rene vås og under lavmålet, hvilket han fremførte i et skarpt læserbrev:

”Jeg har som arbejder været aktivt medlem af SIF gennem 15-16 år, uden at jeg nogensinde har følt mig som spurv blandt trænere, og jeg har heller ikke hos nogen af mine klubkammerater mærket noget til denne mindreværdsfølelse, tværtimod har der altid været et særdeles godt kammeratskab mellem SIFs spillere. Naturligvis har man ikke helt kunnet undgå gnidninger ved holdenes sammensætning, men det kendes jo i alle klubber. Når Rolle påstår, at en arbejder ikke kunne finde sig tilrette i Silkeborg Idrætsforening, så vil jeg hævde, at han ikke kender forholdene i SIF, og at han langt mindre kendte dem i 1925. For at tage 1. holdet, så bestod dette i sæson 1925 af 6 arbejdere og 5 kontorfolk ... Og på 2. hol-

SIF-hold 1936 med Jørgen Ditlevsen i midten, Aage Randlev (træner) i midterrækken til højre og målmanden Svend Guld i midten foran. Den hvidblusede er linjevogter Egon Pedersen, atletikudøver i SIF.

det var vi 9 arbejdere. Nej, det er kun ævl, når sådanne meningsløse påstande af og til har været fremsat”. (Silkeborg Social-Demokrat 13. november 1936).

SIF 3. drengehold o. 1937. Svend Fisker indmeldte sig i SIF i 1937 og ses siddende i forreste række yderst til venstre, mens træner Aage Randlev sidder på hug til højre. I baggrunden de to klubhuse ved Sportspladsen. Svend Fisker blev en fremtrædende seniorspiller og siden SIF-leder i årtier.

Der er ingen tvivl om, at Aa. Randlev – blandt venner blot kaldet Typo – havde fuldstændig ret. SIF var på ingen måde en klub for ”de fine”. SIF kunne med god ret hævde, at man var en ”arbejderklub” i lighed med naboen, AIK. SIF fulgte her idrættens idealer om, at på banen var alle lige. Her var ingen sociale skel. Her var man alle idrætsfolk. Alle var SIF’ere på banen – om de så var snedkere, papirarbejdere, typografer, bankassistenter eller mejerister i deres civile liv. Cricket var i Silkeborg også en ”arbejdersport” på linje med fodbold. SIF’s cricketspillere havde lært spillet rundt om på byens gader, hvor drenge fra den ene gade havde udfordret nabogadens drenge i cricket. Denne spontane gadericket var med tiden kanaliseret ind i SIF. Familien Rasmussen var et godt eksempel på denne type cricketspillere – og deres baggrund var i alle henseender en almindelig arbejderbaggrund.

Atletikstjernen Richard Kristensen kunne i 1925 blive omtalt som Richard Bager, fordi familien drev

bageriet på Frederiksberggade. Richard Kristensen blev selv udlært inden for handel, men måtte på grund af den udbredte ungdomsarbejdsløshed sidst i 1920’erne drage til Canada efter arbejde. Herovre var der dog heller ikke arbejde til en handelsuddannet mand, så Richard Kristensen måtte klare dagen og vejen gennem hårdt fysisk arbejde. Omkring 1930 kom Richard Kristensen tilbage til Silkeborg og fik ansættelse i familiens bageri. I SIF var man med andre ord først og fremmest SIF’er på tværs af alle sociale og faglige skel.

Sammenhold

Sammenhold og kammeratskab er noget, som altid har optaget sindene i Silkeborg Idrætsforening. Sammenhold og kammeratskab har der været masser af. Altid. Men aldrig nok. Gang på gang er der manet til bedre sammenhold og kammeratskab. Også i de første 25 år. Godt nok var man på idrætsbanen ligemænd, men derfor kunne man udmærket

være rygende uenige om mangt og meget. Og var det. Bølgerne gik gerne højt på de halvårige generalforsamlinger. Formændene holdt sjældent længe. Måske et års tid, så havde han fået nok. Måske for altid måske kun for en stund. I aviserne var generalforsamlingerne gerne omtalte som "livlige". Ikke mindst når de menige idrætsudøvere mødte talstærkt op. Så kunne alt ske. Som da Silkeborg Avis den 30. oktober 1926 sammenfattede generalforsamlingen i følgende overskrift: "Formanden nedlægger sit mandat, men genvælges med akklamation".

Hvad kunne man så blive uenige om? Alt muligt. F.eks. kontingentets størrelse. Eller hvem skulle egentlig sætte holdet? Spillerne selv? Det ville ende i kaos. Træneren? Det fandt man diktatorisk – ikke mindst spillerne. I årtier blev holdet sat af et nedsat matchudvalg. Det var en løsning, alle kunne leve med. Så nogenlunde.

Enighed var med andre ikke det mest iøjnefaldende i foreningen. Tværtimod. Hvordan kunne det så gå til, at SIF til stadighed overlevede? Først og fremmest fordi det var sjovt og livgivende at dyrke idræt. Men dernæst fordi nogle medlemmer lod sig vælge til bestyrelsen og her påtog sig diverse opgaver. Ikke mindst formanden og kassereren havde nok at se til. Bestyrelsen med formand og kasserer i spidsen var dem, som skabte rammerne, kontinuiteten og mulighederne for medlemmernes udfoldelser. SIF var ikke kun medlemmerne. Den var bestyrelse og medlemmerne. Godt nok var bestyrelsen selvfølgelig også medlemmer – men de påtog sig opgaven at få tingene til at ske. Medlemmerne gør det ikke alene. Sådan var det dengang, sådan er det i dag – og sådan vil det også være i morgen.

Forvalter A. Dollerup Nielsen (1884-1944) var den personlighed, som de første 25 år holdt foreningen oven vande. Med livet som indsats! A. Dollerup Nielsen var udlært mejerist og i en årrække ansat på Koopmann i Silkeborg – først som margarinemester, så konservesmester og til sidst blev titlen forvalter. Dollerup Nielsen gik ind i foreningsarbejdet for at gøre noget godt for tidens unge. Han ser ikke ud til selv at have været udøvende idrætsmand i SIF. Noget

kunne tyde på, at han var lidt alderspræsident i kredsen, da han som 41-årig lod sig vælge som formand i 1925. Tidligere havde Dollerup Nielsen virket som kasserer i bestyrelsen. Nu trådte han helt frem som foreningens førstemand. Og meddelte nærmest med det samme, at han snarest ville trække sig af helbredsæssige årsager. Men hver gang gik der kludder i det. Den nye formand løb måske skrigende væk fra posten. Og Dollerup Nielsen vendte tilbage som formand. Som en midlertidig løsning. Og sådan gik det år efter år frem til 1944, hvor Dollerup Nielsen døde 59 år gammel. Formanden døde. SIF overlevede. Ikke mindst fordi en mand som A. Dollerup Nielsen havde skubbet sit eget liv og sit eget helbred til side for at holde virvaret SIF kørende. Ikke underligt at SIF ønskede at samle ind til et minde over foreningens mangeårige formand i 1944. Æret være hans minde. At drive en idrætsforening er ikke kun tant og fjas. Kærlighed, knofedt, oceaner af tid og en god portion tykhudethed er nødvendig. Man må aldrig tage det personligt. Men det er en helt igennem personlig indsats, der skal til for at holde SIF vital og i live. Dengang som nu.

Dollerup Nielsen var selvfølgelig ikke alene om opgaven. Blandt andre J. Chr. Ravn, væver Høegh, Søren Leth og Aage Laursen lagde et stort stykke arbejde i foreningen. Var med til at sikre sammenhold og kammeratskab. I håbet om at det blev bedre.

Sportsfesten 1938

Silkeborg skulle sættes på den anden ende. Silkeborgenserne skulle underholdes og møde sporten fra dens bedste side ved en storslået sportsfest i dagene 5.-7. august 1938. Med optog gennem byen, fodbold, cykling, motorcykel-rodeo, boksning, løb, håndbold, forlystelsespark med karruseller og gynger og cirkusrevy. Silkeborgenserne skulle inddrages, se det store udbud af idrætskonkurrencer og flokkes om de øvrige forlystelser. Se hvad den lokale idræt kunne byde på. Og bagved det hele lå også ønsket om at få samlet penge ind til det lokale idrætsarbejde.

Silkeborg Idrætsforening af 1917 (SIF) og Arbejderne Idrætsklub (AIK) gik sammen om at arrangere

sportsfesten i Silkeborg i 1938. Silkeborg Avis og Silkeborg Social-Demokrat dækkede massivt begivenheden, og silkeborgenserne tog rimeligt imod invitationen. Den lokale idrætsungdom deltog, og mange dygtige idrætsfolk fra Randers, Herning og Aarhus var inviteret med for at kaste glans over begivenheden. Og fra Herning kom et hold dygtige cykelryttere.

Festen begyndte med en fodboldkamp Silkeborg mod Alderslyst. Silkeborgholdet bestod af spillere fra arrangørerne AIK og SIF, mens Alderslystholdet var sammensat af spillere fra Alderslyst Boldklub (ABK) og KFUM.

Silkeborg Avis fandt det interessant, at AIK og SIF-spillerne godt kunne spille sammen. Silkeborgholdet vandt uden problemer 6-2. De mange mål til trods, var byens aviser enige om, at det var en kedelig kamp! Silkeborg Social-Demokrat skrev:

”Kampen blev hverken spændende eller særlig interessant, idet der øjensynlig sad mange feriefornemmelser i de respektive spillere endnu”.

Heldigvis kunne publikum efterfølgende samles i forlystelsesparken med alle dens fristelser lige fra karruseller og gynger til den lokale cirkusrevy anno 1938. Revyen fandt sted i det store telt, hvor de lokale idrætsfolk underholdt forsamlingen.

Boksekampene var drabelige. Og silkeborgenserne blev nr. 2. Silkeborg Motorsport underholdt halsbrækkende med motorcykelrodeo. Her gjorde ikke mindst SIF's målmand Sv. Guld sig godt bemærket, og han sluttede på en fin 3. plads. Heldigvis overlevede han, så han senere kunne spille på SIF's 1. hold mod favoritterne fra AGF. Svend Guld stod en brandkamp men kunne ikke forhindre favoritterne fra Aarhus i at vinde 2-1.

AIK spillede opvisningskamp mod AIA, og århusianerne lagde ikke fingrene imellem og vandt ganske brutalt kampen 7-2. Og bedre gik det ikke i håndbold, hvor det lokale hold fra KFUM led et nederlag på 24-10 til de jyske mestre fra AGF. Håndboldspillet var relativt nyt i Silkeborg. I Silkeborg var det kun kendt i KFUM – for mændenes vedkommende. Aviserne var dog enige om, at håndboldspillet snart

ville opnå status på linje med andre idrætsgrene som fodbold, cricket og atletik. Også i Silkeborg.

SIF's atletikfolk gjorde sig rimeligt bemærkede i stævnets løb. Blandt kvinderne vandt SIF'eren, Edith Damgaard, 60 meter i tiden 9 sek., mens en anden SIF'er, Käthe Hansen, kom ind på en flot anden plads. Blandt mændene gjorde – som forventet – Bent Søndergaard og Poul Pedersen sig godt bemærkede. Bent Søndergaard vandt 200 meter i tiden 24 sek., mens de to SIF-løbere vandt 3.000 meter parløbet.

Søndagen bød på en stor ”Olympiademarch” gennem Silkeborg fra banegården gennem Estrupsgade, Hostrupsgade, Vestergade og Søndergade ud til stadion. 200 idrætsfolk med faner og musik gik turen under silkeborgensernes nysgerrige bevågenhed.

Sportsfesten sluttede af med stort sportsbal i Håndværkerforeningen for medlemmer af AIK og SIF søndag aften kl. 20.00.

Sportsfesten 1938 gav et godt indtryk af SIF's og det lokale idrætslivs styrke og svaghed. Man evnede i fællesskab at stable et godt og fornøjeligt arrangement på benene. Måske var publikumsinteressen ikke helt så stor, som håbet. Men det gav et pænt overskud til AIK og SIF. Derimod var det synd at sige, at de sportslige bedrifter var noget at prale af. De var på det jævne! Her var absolut plads til forbedringer.

Vil SIF vinde?

På generalforsamlingen den 31. maj 1940 rejste en af SIF's stiftere, væver Høegh, sig under eventuelt og gav udtryk for sin store ærgrelse over klubbens skuffende resultater i fodbold. Silkeborg Social-Demokrat sammenfattede væverens synspunkt således: ”Væver Høegh fremhævede, at det var en tvingende nødvendighed, at klubben nåede videre frem i turneringen. Taleren var tilbøjelig til at mene, at SIF manglede gnisten, konditionen og viljen til at vinde. Der må sættes noget ind på at få en bedre kondition. Folk vil nu en gang ikke ud at se en kamp, hvor spillerne kommer kravlende ud af banen!”.

Det var en barsk salut, den agtede klubveteran leverede hin aften. Men han havde sørgelig ret.

SIF's 1. hold i 1941 med veteranen Aage Randlev til venstre, den aldrende stjerne Jørgen Ditlevsen i midten yderst til venstre og fremtidens lokale stjernespire Esben Donnerborg bagest med armbåndsurs.

1930'erne havde været et årti, hvor SIF's hovedaktivitet, fodbold, havde stået i stampe. Det kunne man godt se sådan i bakspejlet. SIF havde spillet rigtigt mange kampe med masser af dramatik og intensitet og stillet sig godt tilfreds med at blive nummer 2.

Ærkerivalerne i 1920'erne havde været Ry. I 1930'erne var ærkerivalerne de lokale klubber som KFUM Silkeborg (stiftet 1918), Alderslyst Boldklub (ABK) (1921-1941) og Arbejdernes Idrætsklub (AIK) (1926-1942). SIF spillede i mellemrækken, og det gjorde de øvrige klubber også i perioder. Klubberne var langt hen ad vejen jævnbyrdige. Hvem, der sad på den lokale fodboldtrone, kunne skifte fra år til år. Normalt blev der forventet lidt mere af SIF end af de øvrige, men det kunne gå galt for SIF. Som det gjorde i 1931 og 1932.

ABK vandt den lokale "landskamp" mellem Silkeborg (SIF) og Alderslyst (ABK) i 1931, da ABK på hjemmebane slog SIF med 1-0. Silkeborg Avis var oprørt over ABKs brutale spil:

"Men toppunktet af utilbøjelighed opnåedes da ABK's centerhalf, Søndergaard, midt i anden halvleg sparkede SIF's centerhalf, Ditlevsen, direkte i underlivet, så han styrtede om på banen. Kampen blev øjeblikkeligt standset og Ditlevsen båret udenfor, hvor læge Lars Hansen tog sig af den tilskadekomne. Dommeren takserede omgående Søndergaards optræden til udvisning af banen, hvilket skete under stor protest fra publikum".

ABK vandt alligevel kampen. På kontant spil og en fremragende målmand i Steffen Johansen. ABK-ledere afviste enhver snak om unfair spil og antydede, at SIF'erne var pylrede.

Næste år var det så naboklubben AIK, som indtog den lokale fodboldtrone. Ikke ved brutalt spil, men fordi boldkunstneren Thomas Jensen drev gæk med SIF's forsvar og derved sikrede AIK en sejr på 5-4. Selv om SIF havde ført med 3-1.

Silkeborg havde sin egen lille fodboldverden fuld af drama, sejre og nederlag. Det var ganske fint sådan

i øjeblikket. Men i det lange løb var det ikke opløftende. Fodboldspillet stagnerede i Silkeborg. Fodboldspillere mistede interessen. Publikum mistede interessen.

SIF havde mellem år og dag søgt at tage nogle initiativer til at vende udviklingen. Og i november 1935 forsøgte klubben at indføre tvungen træning for de aktive spillere. Men lige meget hjalp det.

Var løsningen ikke at slå klubberne sammen? Det var alle interesseret i. På skift. SIF og AIK havde mange drøftelser om muligheden, men når den ene klub var interesseret, var den anden ikke. Og omvendt.

Måske lå problemet i en manglende opbakning til fodbolden i byen. Det var i hvert fald et synspunkt, som AIK-formanden J. Rolle fremførte i et læserbrev i november 1936, hvor han sammenlignede Holstebro og Silkeborg:

”Der er stor forskel på fodboldinteressen i Holstebro og Silkeborg. Måske ligger det i, at vi ingen store virksomheder har, hvis fabrikanter eller direktører er interesserede i sporten, hos hvem vi kunne få støtte og eventuelt kunne skaffe arbejde til en dygtig mål-

mand eller center-forward” (Silkeborg Social-Demokrat 9.11.1936).

Udsagnet er interessant, fordi det fuldstændigt går på tværs af tidens generelle amatørideal. At J. Rolle nævner en ”målmand” er ingen tilfældighed, idet den lokale målmandsstjerne, ABKs målmand Steffen Johansen i perioden blev fisket netop til Holstebro med tilbud om arbejde og bolig på Færch Tobaksfabrik.

Fodboldspillet i Silkeborg var i krisen med udgangen af 1930'erne. Og dermed var SIF i krise. Godt var det i hvert fald ikke. Væver Høegh gav en opsang til sin gamle klub på generalforsamlingen i maj 1940. Hjalp den?

Mesterrækken 1942

Væver Høeghs opsang hjalp. Eller var i hvert fald med til at få ændret på forholdene. Et par andre vigtige forhold skubbede på i samme retning: Alderslyst blev i 1941 indlemmet i Silkeborg Kommune sammen med Lysbro og Søholt-området, og Silkeborg Social-Demokrat opprioriterede markant fodboldstoffet.

SIF på banen i 1930'erne gav silkeborgenserne masser af drama men intet resultatmæssigt gennembrud.

Glade og stolte SIF'ere. Endeligt lykkedes det. SIF havde spillet sig i mesterrækken. Året er 1942.

Alderslyst gik til Silkeborg Kommune pr. 1. april 1941. Når man sådan kunne slå byområder sammen, kunne man vel også slå klubber sammen? Fodboldspillerne i ABK var interesseret, og SIF blev positiv. Sammenslutningen fandt sted med virkning fra 1. juli 1941, og foreningen fik navnet Silkeborg Idrætsforening. Uden årstal. AIK opløste sig i al ubemærkethed først på året 1942. Byens dygtigste fodboldspillere var hermed samlet i SIF. Det burde love godt for sæsonen 1942.

Silkeborg Social-Demokrat italesatte i 1942 SIF som byens hold. Avisen havde tidligere kritiseret spillernes manglende kondition. SIF-spillerne var generelt teknisk gode, men de magtede ikke en hel kamp, og derfor tabte man kampene i 2. halvleg. Bedre træning og bedre kondition var vejen frem, hvis målet – mesterrækken – skulle nås. SIF tog udfordringen seriøst op. Klubben ansatte i foråret den legendariske ”rigstræner”, Sofus ”Krølben” Nielsen, som træner.

Silkeborg Social-Demokrat begyndte at dække kampene som store begivenheder. Selv træningskampe blev nøje omtalt. SIF slog i en træningskamp i april 1942 Horsens med 2-1. Avisen var begejstret: ”Strålende Silkeborgspil besejrede mesterrækkeholdet fra Horsens” og senere: ”SIFernes gode kondition tillod dem at gå ind i mesterrækketempo uden at miste spilleformen, og sejren var fuldt fortjent”. (Silkeborg Social-Demokrat 16.4.1942). Avisens gode råd var altså blevet fulgt!

Forårsturneringen startede den 12. april 1942 mod Århus KFUM. Silkeborg Social-Demokrat bragte en stor artikel dagen før kampen med overskriften: ”Spændende kamp i morgen”, hvor spilleopstilling m.m. var udførligt omtalt. I en endnu større artikel den 13. april kunne avisen meddele, at SIF havde vundet hele 15-0. Spændende har kampen næppe været. Årsagen til sejren var avisen ikke i tvivl om: SIF'erne var simpelthen toptrænede og velforbredte til opgaven.

Målet er nået. SIF er kommet i mesterrækken. Kammeratskabet gav resultat. Og spillerne er lykkelige.

Den 19. april 1942 mødte hen imod 1000 silkeborgensere op på Silkeborg Stadion, hvor de så SIF slå Thrott Åbyhøj med 4-0. Marchen frem mod mesterrækken var i gang. SIF gik fra sejr til sejr, og holdet kunne endog tillade sig at tabe 3-0 på hjemmebane til Herning Fremad og alligevel være med i kvalifikationskampene om oprykning til mesterrækken. SIF skulle gennem to knald-eller-fald-kampe for at komme i mesterrækken. Første kamp var imod Viby. SIF betalte modstanderne et kontant beløb for at få hjemmebanefordel. 2.500 silkeborgensere flokkedes på Silkeborg Stadion til kvalifikationskampen den 31. maj 1942. Og publikum fik, hvad de kom for. En sejr. SIF vandt fortjent 3-0 over Viby. Næste modstander var vinderen af kampen Holstebro-Alheden. Det blev Alheden fra Frederiks, som vandt 3-0 over Holstebro. SIF ville også gerne havde hjemmebanefordel i denne afgørende kamp. Alheden krævede 1.500 kr. for at imødekomme ønsket. SIF fandt dette krav ganske ublu. Kampen skulle derfor afvikles på neutral grund: På Herning Stadion den 7. juni 1942. Hundredvis af silkeborgensere cyklede

eller tog toget til Herning for at se SIF vinde suverænt 11-2 over Alheden. Drømmen om mesterrækken var opnået i den allerførste sæson.

SIF's hold mod Alheden i Herning var: Svend Guld (målmænd), Aage Bladbjerg Pedersen (back), Henry Rasmussen (back), Carl Otto Pedersen (halfback), Frode Rasmussen (halfback), Svend F. Jensen (halfback) og så de fem angribere: Karl Robert Poetzch, Tage Agerskov, Esben Donnerup, Erik From Nielsen og Gunnar Bladbjerg Pedersen.

Sejren over Alheden gav ret til at kæmpe om Jyllandsmesterskabet i nogle knald-eller-fald-kampe. Den 14. juni 1942 vandt SIF på hjemmebane 3-1 over Vejle Boldklub. 6-800 tilskuere var mødt frem. Hjørring ventede i næste kamp. Hele Silkeborg var sat op til den kamp. 3.500 tilskuere var den 18. juni 1942 mødt op på Silkeborg Stadion for at se mandfolkene fra Hjørring vinde fortjent over de lokale helte. Hermed sluttede fodboldens gennembrudssæson i Silkeborg. SIF kunne fejre 25 års jubilæum i zenit. Oprykningen til mesterrækken i sommeren 1942 fik afgørende betydning for SIF's videre historie. Begivenheden fik mytologisk status i klubben og for den tids silkeborgensere. I lighed med senere tiders heroiske højdepunkter som f.eks. oprykningen til 2. division i 1966 og det danske mesterskab i 1994. Oprykningen til mesterrækken vendte stagnation til eksplosiv fremgang. På generalforsamlingen i november 1941 var medlemstallet 480 fordelt på 212 aktive og 268 passive medlemmer. Året efter var medlemstallet 791 fordelt på 400 aktive mænd, 81 aktive kvinder og 310 passive medlemmer. Succesen på fodboldbanen havde givet mærkbart flere medlemmer. Selv om statistikken taler om "mænd", skyldtes fremgangen på "herresiden" først og fremmest en stor tilgang af drengespillere.

25 års jubilæum 1942. En glad forsamling ældre og yngre mænd. Pionere og tidens stjerner. Bagest fra venstre: Aksel Storgaard, Chresten Gjolbo, Aage Pedersen, Aage Randlev, Otto Mathiasen, Frederik Therkelsen, Hans Leth, David Andersson, M. Momme, Ludvig Andersen, Johs. Hørdum, Willy Christiansen, Grønkvist, ukendt. Anden række: Egon Pedersen, Carl Agermann, Ventzel Olsen, Arne Henriksen, Carl Nielsen, Søren Leth, Jens Rasmussen, Peder Møller, Aage Laursen, Peder Jensen, Amstrup, Martin Paulsen, Carl Christensen, Edvard Hansen, ukendt, Ørneborg (Hotel Dania). Tredje række: Brøchner, J.C. Ravn, Søren Høegh, Johannes Højris (JBU), Dollerup Nielsen, Aaboe Sørensen (borgmester), ukendt, Richard Kristensen, Chr. Rasmussen, Poul Pedersen. Fjerde række: Sv. F. Jensen, Tager Agerskov, Jørgen Løvstad, Kaj Agerskov, Helge Lund Christiansen, Helveg Hansen, Svend Guld og Jørgen Ditlevsen.

SIF havde i 1941 taget håndboldspillet til sig, og det var også at se på medlemsfremgangen. De 81 aktive kvinder var i høj grad udøvere af tidens nye idræt, håndbold.

Kommunen og sporten

Den lokale presse italesatte i 1942 den silkeborgenske fodbold til succes på banen og blandt silkeborgenserne. Silkeborg fik et elitehold i fodbold, og fodbold blev publikumssport. Fodbold blev noget, som optog sindene i Silkeborg. Også de kommunale politikere. Man kan hævde, at fodbold og sport i og med den stærkt øgede interesse kom ind i varmen som lokalpolitisk tema.

Silkeborgs kommunalpolitikere havde altid talt pænt om det lokale idrætsliv. Pæne ord og få penge. Begivenhederne i 1941 og 1942 ændrede på den situation. Byrådet vedtog at skabe bedre rammer for fodboldkampene ved at renovere Silkeborg Stadion. I den forbindelse blev opført et stadionhus med mulighed for omklædning, bad og møder. Politikerne havde ifølge Silkeborg Social-Demokrat hermed strakt sig langt:

”Nu står det så til ungdommen, om den vil drive sporten på rette måde til gavn for dem selv og til ære for byen” (25.7.1942), og ”Idrætsfolkene kan ikke fortsat regne med byrådets udstrakte velvilje, man må selv yde en indsats” (29.9.1942).

Stadionhuset 1943 med mulighed for omklædning, bad og møder. En moderne afløser af de gamle klubbuse på stedet og det nye varetegn for Silkeborg Stadion. I starten som det nyeste af det nye. Årtier senere som noget antikveret og gammeldags.

Kommunen havde gjort stadionområdet tidssvarende nok en gang. Herefter var det så op til idrætsfolket – ikke mindst SIF – at værne om det.

Dreng med skistøvler

Finn Mølgaard fik en ganske særlig gave på sin syvårsfødselsdag i 1942:

”Jeg er født i 1935. På Skovvejen, det der i dag hedder Lyngsøvej. Vi flyttede i min barndom lidt rundt – til Vestre Alle, Saxogade, Knudsgade og Landlystvej. Min far var karetmager og arbejdede på DAB i Silkeborg. Han havde selv spillet fodbold, og det mente han så også, at jeg skulle. På min 7 års fødselsdag tog far mig med hen til SIFs kasserer, som boede på Bredgade, og meldte mig ind i SIF. Det var min fødselsdagsgave. Vi var mange drenge, som blev meldt ind i SIF netop det år, 1942, for det år rykkede SIF op i mesterrækken.

Vi trænede på det gamle stadion, og vi havde Typo – Aage Randlev som træner. Langt de fleste af os spillede i skistøvler. Det var en stor dag, da min far kom hjem med et par brugte fodboldstøvler til mig. Som drengespiller var det mest træning og kampe mod hinanden. Vi spillede ikke så mange kampe. Med tiden blev der arrangeret private kampe og senere kom så de egentlige turneringer.

Vi havde klubbluser, og vi brugte benbeskyttere. Den første tid klædte vi om i et gammelt hus med stråtag, men i 1943 kom stadionhuset, hvor vi så kunne klæde om. Typo trænede os, men med tiden kom så også Poul Bjerre og Børge Westergaard Rasmussen. De havde alle sammen spillet på SIFs første hold. Og lidt efter Ditlevsen og Svend Fisker. Svend Fisker var også 1. holds spiller, mens Ditlevsen på det tidspunkt var holdt op”.

Finn Mølgaard var med i den bølge af drengespillere, som skulle komme til at vende op og ned på den 25-årige idrætsforening. Med hans generation blev idræt også noget for unge under 18 år, under 14 år. Tidligere havde der nok været drengespillere – men de prægede ikke klubben nævneværdigt. Finn Mølgaard og alle de andre ivrige drenge født i 1930’erne ændrede på den tradition. Og det gik stærkt under besættelsen.

Silkeborg Avis bragte den 23. maj 1944 en større artikel om sagen under overskriften: ”Overvældende tilgang til SIF’s drengefodboldspillere”. I efteråret 1943 mønstrede drengeholdet 5-6 hold, mens der ved sæsonens begyndelse i maj 1944 er ivrige drenge nok til 15-16 hold. Typograf Randlev er træner for de mange drenge, og man har måttet gøre mange kunstgreb for at tilbyde de mange drenge

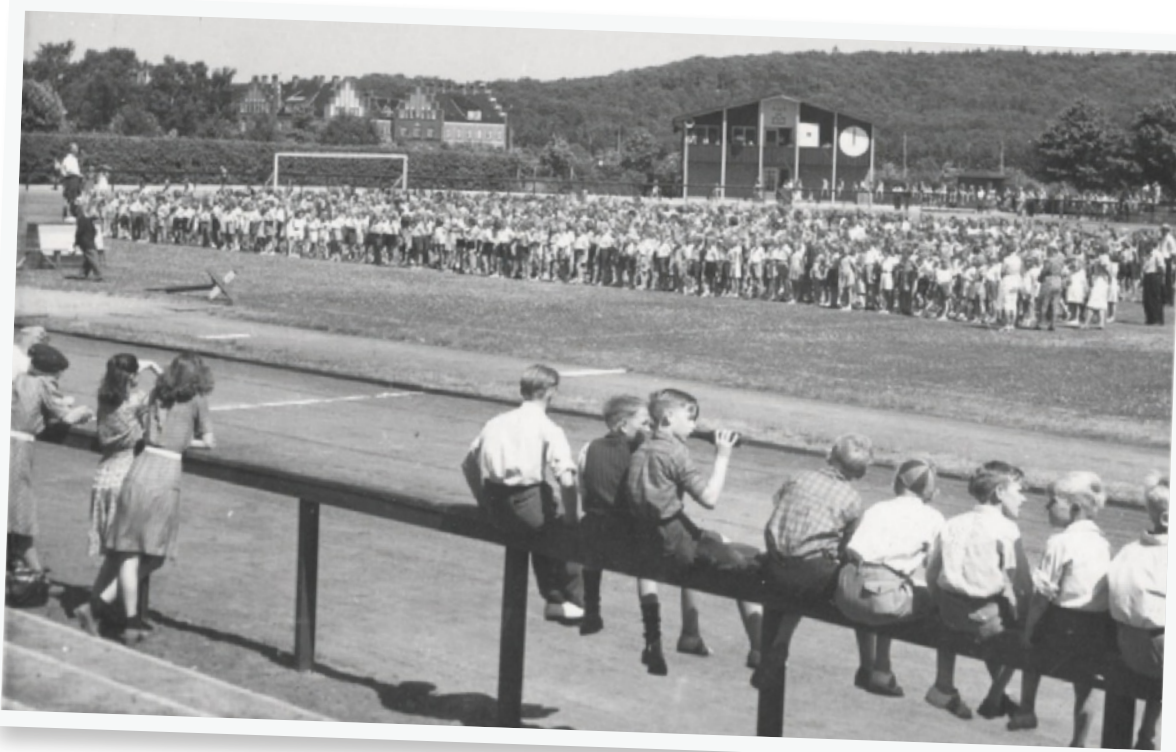
ordnede forhold. SIF havde underinddelt drengene i to aldersklasser, de 7-9-årige og de 9-14-årige. Holdene er mere eller mindre tilfældigt sammensat – og ikke efter fodboldtalent. Det vigtigste er at holde den store interesse ved lige hos så mange som muligt. Holdene blandt de ældre har fået navne efter udenlandske klubber så som Arsenal, Blackburn, Glasgow osv. De yngres hold fik derimod navne efter hjemlige klubber så som Frem, Chang, Freja osv. Træneren Randlev var ikke i tvivl om, at den store tilstrømning skyldtes, at SIF's gode resultater havde gjort fodbold til en stor publikumssucces. Og succes avler gerne succes. I hvert fald masser af nye ungdommelige fodboldspillere.

Jubilæumsåret 1942 gav således SIF dels en plads i mesterrækken og dermed positionen som byens elitehold i fodbold og dels en mængde drengespillere, som fuldstændigt ændrede den interne medlems-sammensætning for fremtiden.

Fri idræt som askepot

”Hvorfor skal den fri idræt føre en Askepot-tilværelse i Silkeborg”, spurgte Silkeborg Social-Demokrat sine læsere den 25. juni 1942. Fri idræt var i lighed med Askepot en skønhed, som blot manglede at blive præsenteret korrekt og i de rette omgivelser. Aldrig så snart var SIF's oprykning til mesterrækken på plads, før avisen lancerede endnu en idrætsskæmpagne. Denne gang til fordel for atletikken. Den lokale idræts askepot skulle forvandles til det, hun var: Idrættens dronning.

Udgangspunktet var den gode interesse hos idrætsmænd rundt om i byen for at tage idrætsmærket med alle dets atletikdiscipliner. Men hvor var ungdommen? Den var alt for ringe repræsenteret, og det fandt avisen var et problem for atletikkens fremtid i byen. Ja, det var allerede et problem, da det var den gamle garde blandt atletikudøvere, som holdt fanen højt i SIF's atletikafdeling med navne som Richard

Skoleidrætsstævne på Silkeborg Stadion i 1940'erne. Sådanne stævner ønskede at fremme idrætsinteressen hos skoleungdommen. Ikke mindst atletikken skulle gerne falde i børnenes smag. Men de var mere til holdidræt som fodbold og håndbold.

Kristensen, Poul Pedersen, Willy Christiansen, Bent Søndergaard og Jakob Skovbo. Noget måtte gøres, og Silkeborg Social-Demokrat foreslog SIF at gå sammen med avisen og byens skoler omkring et stort atletikstævne, et skoleidrætsstævne, på stadion en gang i sommerens løb. Bolden lå nu hos SIF.

Silkeborg Idrætsforening holdt sin halvårslige generalforsamling den 26. juni 1942. I højt humør. Foreningens 25 års jubilæum kunne fejres med det bedste fodboldresultat nogensinde: oprykningen til mesterrækken. Generalforsamlingen var også positiv over for Silkeborg Social-Demokrats nye forslag om et stort atletikstævne, som skulle promovere atletikken for byens ungdom. Atletikfolkene i SIF var begejstrede. Endelig kunne deres idrætsgren få fuld opmærksomhed.

Idrætsstævnet for Silkeborgs skolebørn løb af stablen lørdag den 26. september og søndag den 27. september 1942. Ca. 400 af de ældre skolebørn deltog sammen med en række lokale og udenbys atletikudøvere. Silkeborg Social-Demokrat havde arrangeret det sådan, at danmarksmesteren i tikamp Svend Aage Thomsen ville komme og dyste med de lokale, den ældre Richard Kristensen og den unge junior Kaj Jensen i højdespring, trespring og hækkeløb, mens den danske mester i 1.500 meter løb Axel Petersen ville vise sine evner ved stævnet. Foruden atletik ville der også blive dystet i fodbold, håndbold og rundbold.

Dommerkomiteen for fri idræt på stævnet var atletikfolkene fra SIF, væver Høegh, Richard Kristensen, Bent Søndergaard, Poul Pedersen, Thomas Bertelsen og Willy Christiansen. Stævnets speakere var J. Hørdum og Oluf Kirkegaard fra Silkeborg Social-Demokrat.

Stævnet blev sponsoreret af en række lokale arbejderkooperative foretagender såsom Arbejdernes Fællesbageri, Arbejdernes Mælkeforsyning Stassano og Forsamlingsbygningen Sønderport. Et eventuelt overskud ville gå til Arbejdernes Fællesorganisations juleindsamling.

Silkeborg Stadion summede af liv denne weekend, og det fremmødte publikum på ca. 7-800 voksne og så alle de mange børn fik en god oplevelse. De

to udenbys atletikstjerner Svend Aage Thomsen og Axel Petersen præsterede flot, men også veteranen Richard Kristensen lavede et fornemt trespring, og den unge Kaj Jensen fulgte godt med i hækkeløbet. Silkeborg og silkeborgenserne fik ved stævnet set atletikkens alsidige magi. Men ville det smitte af på den organiserede atletik i SIF? Det skulle tiden vise.

En upolitisk forening

Skoleidrætsstævnet fik et politisk efterspil på SIF's generalforsamling den 20. november 1942. I forbindelse med genvalg af foreningens næstformand, lærer Carl Nielsen, blev der af redaktionssekretær Hørdum, Silkeborg Social-Demokrat, rejst kritik mod Carl Niensens kandidatur med beskyldninger om, at denne havde modarbejdet stævnet. Carl Nielsen svarede på kritikken, at han ingen del og lod havde haft i arrangementet. Han var på ingen måder imod et sådant stævne, men det burde have været anderledes grundigt forberedt.

Dollerup Nielsen afviste alle anklager og henviste til, at SIF var en upolitisk forening, og foreningens deltagelse i arrangementet udelukkende var sket for sportens skyld. Og generalforsamlingen genvalgte uden betænkeligheder Carl Nielsen. Knap to år senere trådte Carl Nielsen til som ny formand efter Dollerup Nielsen.

Silkeborg Idrætsforening skulle virke i en lokal virkelighed med mange divergerende interesser. Foreningen måtte navigere mellem forskellige politiske interesser. Ville man kunne blive spændt for en politisk vogn? F.eks. i forbindelse med skoleidrætsstævnet? Ja, det kunne man godt. Silkeborg Social-Demokrat havde sine grunde til at tage initiativet. SIF havde sine grunde til at være medarrangør. I ønsket om at fremme interessen for atletikken kunne parterne mødes. Men det var altid et åbent spørgsmål, hvem der eventuelt var blevet spændt for en andens vogn. Udnyttede Silkeborg Social-Demokrat SIF, eller var det omvendt? Eller var det i virkeligheden en win-win-situation, hvor alle parter kunne være glade?

SIF havde ved flere lejligheder haft et godt samarbejde med den lokale arbejderbevægelse. SIF havde spil-

Arbejdernes Forsamlingsbygning Sønderport var Silkeborgs store kulturelle og folkelige samlingspunkt fra 1940'erne til først i 1970'erne. Her blev afholdt gymnastikopvisninger og spillet indendørs turneringer i fodbold og håndbold. Arrangeret udstillinger, koncerter, juletræsfester, baller, bankospil og basarer. Og meget mere.

let velgørenhedskampe til fordel for Fællesorganisationens juleindsamling. Det blev anset for at være en almen humanitær hjælp til lokalt trængte. Den lokale arbejderbevægelse rejste i 1940 Forsamlingsbygningen Sønderport, og den brugte SIF i mange år til møder og indendørsturneringer. Uden at det af den grund kunne opfattes som nogen politisk tilkendegivelse.

SIF var en forening af engagerede mennesker. Mange af dem var også politisk organiserede og havde politiske holdninger. Men SIF gjorde alt for at være upolitisk i den forstand, at foreningen ikke med rimelighed kunne blive beskyldt for at signalere partipolitiske positioner.

Tøsespil?

SIF havde provinsens største dameafdeling i håndbold. Denne glade og måske overraskende kendsgerning kunne lærer Eigild Brøchner fortælle på generalforsamlingen den 20. november 1942. Den nye sportsgren håndbold havde slået igennem på ingen tid. Først i 1941 havde SIF taget håndboldspillet til sig, og i oktober samme år havde man tilmeldt hold til den organiserede turnering. Især de silkeborgensiske kvinder havde med kyshånd taget den nye mulighed til sig, og her godt et år senere kunne ankermanden Brøchner så meddele, at det ikke kun gik godt på håndboldfronten i foreningen. Det gik formidabelt godt. Ikke mindst hos kvinderne. Hvad var der sket?

SIF håndboldkvinder 1944. På bagsiden af fotografiet står "alle tiders SIF hold".

Håndboldspillet havde været kendt et stykke tid. Også i Silkeborg, hvor KFUM siden 1930 havde haft håndbold for mænd på programmet. Spillet udviklede sig til stadighed. I 1930'erne var det et spil uden driblinger, men det gjorde i længden spillet kedeligt. Forsvaret havde for let spil. Dansk Håndboldforbund gik så i 1941 over til at tillade driblinger, og hermed kom der mere livlighed i spillet. Og langt større interesse for spillet. F.eks. i Silkeborg, hvor SIF i andet halvår af 1941 tog den nye idræt til sig. Mænd og kvinder strømmede til foreningen for at spille håndbold. Måske var SIF hurtigt ude i forhold til byens øvrige klubber. Måske havde det set anderledes ud, hvis KFUM tidligere havde åbnet op for kvinder og piger. Måske, måske ikke – men nu blev det SIF, som for alvor lancerede håndboldspillet som et spil for både mænd og kvinder. Det var i sig selv bemærkelsesværdigt, at kvinder og mænd

dyrkede den samme sport. Det var ikke almindeligt inden for holdsport i Danmark og slet ikke i Silkeborg. Det var lidt aparte, og måske netop derfor var der nogle mænd i samtiden, som vrængende kaldte håndbold for et tøsespil.

Entusiasmen var ikke desto mindre enorm. Kvinder og piger fik nu langt om længe mulighed for at kaste sig ud i idræt. Og det gjorde de. Men al begyndelse kan være svær. Og ikke alt var lige planlagt og tilrettelagt. Silkeborg Avis kunne den 22. september 1941 bringe følgende notits under overskriften "Håndboldkampe i Ry":

"To damehold fra SIF var i går i Ry og skønt aftalen var så mangelfuld, at man ikke i Ry havde regnet med denne kamp, fik man dog holdene trommet sammen, og kampen kom i stand. Resultatet blev, at både 1. og 2. Silkeborghold vandt over de tilsvarende to Ry-hold med 3 mål mod 1".

Kvinderne har villet spille disse kampe! Mangelfuld aftale eller ej.

Formanden Dollerup Nielsen kunne da også på generalforsamlingen den 28. november 1941 byde den nye idrætsgren velkommen i foreningen. Formanden takkede lærer Eigild Brøchner for dennes indsats som træner. SIF havde fået en ny idrætsgren og i lighed med fodbold, cricket og atletik blev der nedsat et håndboldudvalg med Eigild Brøchner som formand. Håndbold var hermed en fulgyldig del af foreningen.

Håndbold blev hurtigt stort i SIF. Og dameholdet blev kendt som en stærk og frygtet modstander i 1940'erne. Kvinderne på holdet mod Skanderborg i august 1944 var følgende:

Anna Møller Jensen, Gudrun Jensen, Edith Damgaard, Doris Nielsen, Karen Møller Jensen, Grethe Agerskov og Else Nielsen.

Holdet vandt sikkert 4-1 i Skanderborg. Den helt store svendepå prøve bestod holdet søndag den 3. september 1944, hvor SIF's damehold skulle spille i det årlige ASA-stævne i Aarhus mod den jyske håndbold-elite.

Arbejder-Sport Aarhus (ASA) afholdt hvert år sit traditionsrige cupstævne. Til stævnet i 1944 var der hold fra ASA, AIA, Horsens, AGF, Vejlbj-Risskov, Aarhus 1900, Randers og så fra Silkeborg, SIF. Ville silkeborgenserne falde håbløst igennem i dette fornemme selskab?

Første kamp blev vundet uden kamp, da kvinderne fra Viby udeblev. I næste kamp ventede værterne fra ASA, og de blev besejret med cifrene 4-1. Vejlbj-Risskov måtte se sig slået af SIF 5-2. Herefter ventede så finalen mod Randers Freja. Det blev en gyser af en fight. Den ordinære kamp endte 1-1. De to efterfølgende omkampe endte 0-0. Uafgjort efter tre kampe. Hvad så? Den situation havde man ikke rigtigt forestillet sig, men arrangørerne og holdene besluttede sig for en tredje omkamp, hvor det første mål afgjorde kampen. Anna Møller Jensen blev matchvinder for Silkeborg! Sejren var i hus. Takket være en god målmand i Helen Petersen og et hårdt kæmpende kollektiv. SIF-holdet kunne drage

til Silkeborg med ranke rygge, æren og en stor flot cup-vandrepokal. For første gang nogensinde havde en udenbys klub vundet trofæet. De andre år havde et af de stærke Aarhushold vundet turneringen. Men i 1944 blev denne tradition brudt af holdet fra SIF. Oplandet ved Silkeborg vrimlede med gode håndboldhold. På landet blev mænd og kvinder omtalt som karle og piger. Men holdboldspillet var ligegodt af den grund. Og SIF-kvinderne drog gerne på cykel ud i oplandet for at spille håndbold.

I skyggen

SIF herrehåndbold kom til at stå i skyggen af kvinderne. Herrerne klarede sig i første halvdel af turneringen normalt glimrende, hvorefter det så gik ned ad bakke i anden halvdel af turneringen. Det havde sin forklaring.

Herreholdet havde følgende spillere på holdkortet i sensommeren 1944: Erik Ilvig, Ejnar Mikkelsen, Byriel Hansen, Svend Rasmussen, Lorenz Sørensen, Erik Koch, Harry Jakobsen, Peter Bjørnholt, Eigild Brøchner og Tage Agerskov. Og på deres gode dage kunne holdet slå de bedste. Mod Vejle i august 1944 blev det til en sejr på 10-5. Og den 6. september 1944 kunne holdet fejre den triumf at vinde den lokale håndboldtrone ved at besejre KFUM med 10-7. Lorenz Sørensen og Tage Agerskov blev topscorer med henholdsvis 4 og 2 mål.

Det kunne være så godt, og så var det alligevel lidt noget skidt. For mange af holdets profiler, f.eks. Lorenz Sørensen, Tage Agerskov og målmanden Erik Ilvig var nemlig også fodboldspillere. Og her ligger balladen gemt. Fodboldturneringen begyndte langt senere end håndboldturneringen, men når den for alvor begyndte, måtte spillerne vælge. Og de valgte fodbolden. Det var noget latent rod. Og det var en væsentlig årsag til, at SIF herrehåndbold sluttede turneringen på en sekunda placering. Herrehåndbold i SIF stod på den måde i skyggen af fodbolden. At være alsidig og dyrke forskellige idrætter var et gammelt ideal inden for idrætten og i SIF. Men det gav også nogle dilemmaer. Især for de mindre idrætter i SIF, atletik, cricket og håndbold.

Løbesko eller fodboldstøvler?

Atletikfolkene i SIF begyndte i oktober 1943 sæsonen 1944. Hver søndag formiddag gennem hele vinteren mødtes 10-15 mand for at holde formen. Og i januar, februar og marts blev søndagene suppleret med aften træning to gange om ugen. I marts begyndte man på terrænløbene med henblik på det traditionelle Oddeløbet og det nyere Almindsøløbet. Oddeløbet havde så stort et ry, at det normalt var udenbys løbere, som løb med sejren og pokalerne, men i 1944 lykkedes det den lokale Th. Berthelsen overraskende at blive nr. 3. Poul Bune, SIF, vandt dette års Almindsøløb.

Træning og forberedelser var der således mange af. Hvad med resultaterne? De var ikke prangende. Til stævnerne var det sjældent at se en SIF'er vinde førstepladsen.

SIF arrangerede den 23. juli 1944 et stort atletikstævne. Vejrguderne var i deres gode lune, og ca. 500 silkeborgensere mødte frem på stadion for at se atletikudøvere fra Herning, Esbjerg, Skanderborg, Aalborg og Silkeborg dyste imod hinanden. Esben Donnerborg skaffede SIF hele fire førstepladser ved stævnet, idet han vandt 100 meter løb (11,4 sek.), højdespring (175 cm), længdespring (6,41 meter) og trespring (12,67 meter). Ellers opnåede silkeborgenserne blandt seniorerne en række pæne sekundære placeringer, såsom den unge Kaj Jensen, som blev nummer to i højdespring med 165 cm, Thomas Berthelsen blev nr. 2 i 3.000 meterløbet, mens broderen Kurt Berthelsen opnåede en 3. plads på 1500 meteren. Willy Christiansen kunne forlade stævnet med en 3. plads i kuglestød. SIF var ene om at være repræsenteret i ynglingenes 100 meter løb, som Holger Pallesen vandt i tiden 12 sek. mod klubkammeraten Aksel Rolle med tiden 12,2 sek.

Esben Donnerborg var således SIF's dominerende atletikmand i 1944. Flere gange vandt han points for SIF rundt om ved stævner i Jylland. Desværre for atletikken i SIF var Donnerborg også en af de store stjerner på SIF's førstehold i fodbold. Når fodboldturneringen satte ind hen på sensommeren, skiftede Donnerborg løbeskoene ud med fodboldstøvlerne.

Og SIF atletik måtte klare sig uden klubbens stærkeste atletikudøver. Denne situation gjorde, at SIF ikke kunne hævde sig i den jyske konkurrence inden for atletik.

Klubmesterskabet i atletik blev således i 1944 en affære mellem de resterende atletikudøvere, som prioriterede atletikken frem for alt. Heriblandt gjorde de to unge brødre Thomas og Kurt Berthelsen det godt sammen med unge Kaj Jensen og veteranerne Poul Pedersen og Willy Christiansen.

Sæsonen 1944 bød på den glædelige begivenhed, at SIF'eren Johan Eskildsen vandt det jyske mesterskab i længdespring med 6,53 meter. Men ak og ve, aldrig så snart klubben havde fået den appelsin i sin turban, før den lovende atletikudøver rejste til Viborg. Unge talenter var et omflakkende folkefærd.

Atletikfremstødet i 1942 ved det store skoleidrætsstævne havde med andre ord ikke skabt ny fremgang for atletik i SIF eller i Silkeborg.

Hvorfor havde atletik det så svært? Atletik var jo nærmest kronjuvelen inden for idræt. Med en tusindårig tradition helt tilbage til den græske olympiade. Var diskoskasteren ikke netop indbegrebet af idræt? Inddrog det ikke alle grundelementer så som løb, spring og kast? Styrke, smidighed og hurtighed? Jovist. Men det var åbenbart ikke nok til, at idrætsfolk strømmede til atletik. Tidens idrætskyndige søgte at finde en forklaring. Blandt andet at atletik først og fremmest var til fornøjelse for udøveren selv. Ikke for publikum. Atletik var ikke nogen publikumsidræt. I hvert fald ikke i Silkeborg. Atletik var på mange måder en individuel affære, som måske kunne mangle den kollektive lidenskab som holdidrætterne rummede i så rigt mål.

Esben Donnerborg

”Esben, Esben, kom med spjættet,

vi vil se en bold i nettet”,

råbte silkeborgenserne på lægterne, når SIF's mesterrækkehold spillede på stadion. Og Esben Donnerborg gav gerne, hvad publikum ønskede. Mål. Masser af mål. Som i kampen mod Holstebro den 3. september 1944, hvor SIF nedsablede Holstebro

*Silkeborgensere på den billige langside med banneret "Esben, Esben kom med spjættet – vi vil se en bold i nettet".
Fra 1940'erne.*

med cifrene 12-2. Esben Donnerborg scorede dobbelt hatrick!

Esben Donnerborg (f. 1921) var SIF's drømme-forward med skud i støvlerne. Spilleren, som løb og sprang som de bedste danske atletikfolk, kunne noget ganske særligt med en fodbold. Han kunne score mål. På stribe. Rygtet kom vidt omkring, og Esben Donnerborg var ved flere lejligheder udtaget til det udvalgte jyske hold, som spillede mod de øvrige landsdele. Med stor succes.

Oprindeligt startede Esben Donnerborg i naboklubben, AIK, men Poul Bjerre var med til at lokke kammeraten over til SIF. Og senere rejste Esben Donnerborg til Næstved og blev en af profilerne på Næstved IF's divisionshold.

SIF's suveræne målkonge i 1940'erne, Esben Donnerborg, får blomster for kampstart.

Esben Donnerborg fik en plads i SIF's historie. Som fodboldspiller. Han burde imidlertid indtage en bredere plads i klubhistorien, som en af tidens store allround-idrætsfolk. For ved siden af fodbolden var han også SIF's bedste atletiknavn i en årrække.

Bedre tider og bølgedal

Den nye formand Carl Nielsen kunne på generalforsamlingen den 24. november 1944 på Håndværkerforeningen slutte af med at ønske, at idrætten til foråret måtte udvikle sig under friere former end i de seneste 4-5 år.

Denne stilfærdige udtalelse er en af de meget få henvisninger til verdenskrigen og besættelsen, som fremgår af avisernes referater fra SIF's halvårslige generalforsamlinger i perioden 1940-1945.

Carl Niensens ønske gik i opfyldelse. Den 4. maj 1945 kom meddelelsen om, at den tyske besættelsesmagt overgav sig i Danmark den 5. maj. En glædens dag oprandt – og ligeledes friere forhold for idrætslivet.

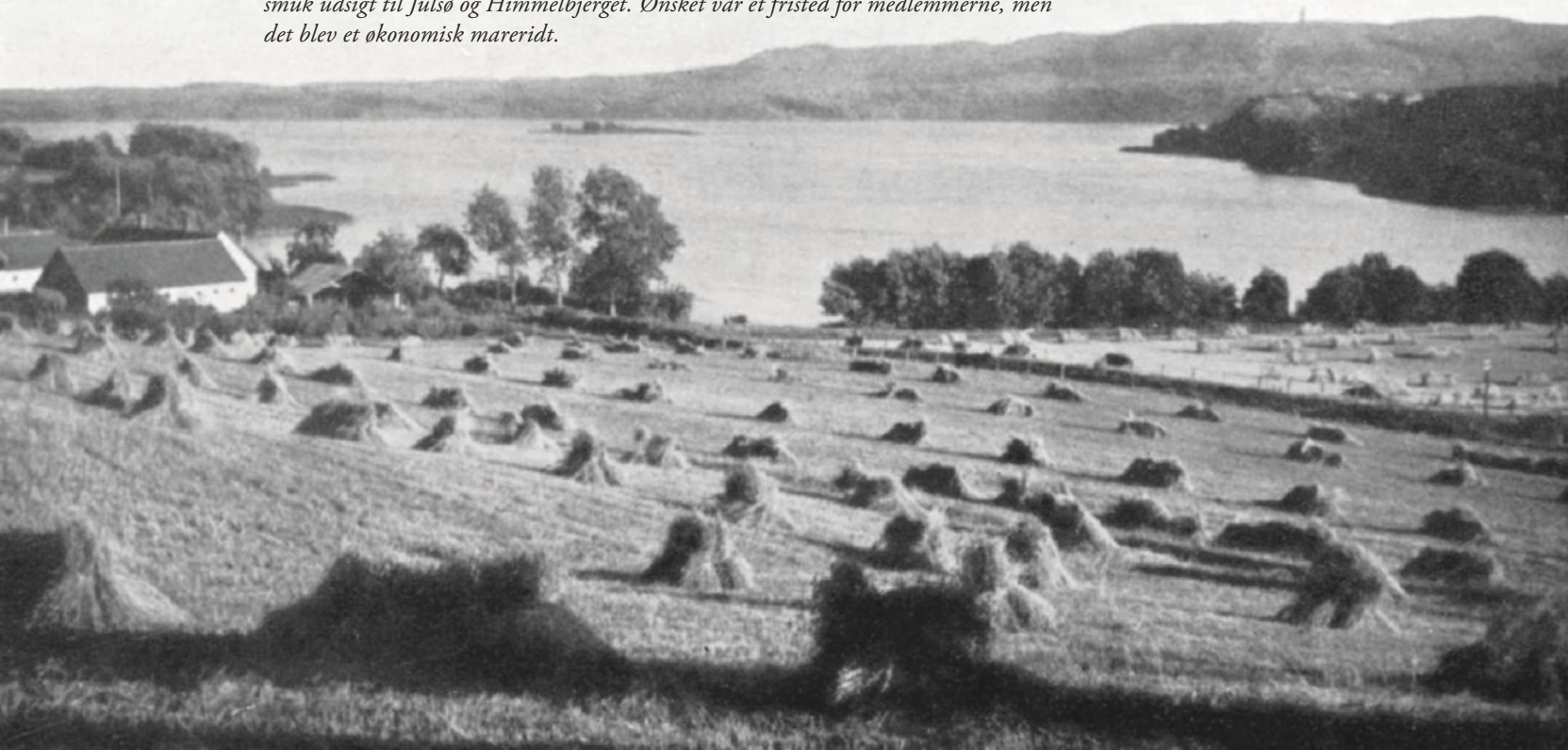
SIF blev oprettet den 26. april 1917 – under første verdenskrig. SIF oplevede under 2. verdenskrig og den tyske besættelse af Danmark en storhedstid med folkelig interesse, medlemsfremgang og gode resultater. Noget af et paradoks. Men tryk avler modtryk. Midt i det mørke vil lyset frem og gøre sig gældende. Livet og livsmodet må finde sine veje. Og det kunne under besættelsen ske gennem idrætten. Måske var det også noget begrænset med andre muligheder under besættelsen.

SIF forandrede sig under besættelsen. Før 1940 var SIF en klub for især unge ugifte mænd, som lidt på kryds og tværs dyrkede atletik, cricket og især fodbold. En forening blandt andre i byen. Efter 1940 blev der dels mange flere medlemmer og dels ændrede medlems sammensætningen sig drastisk. Kvinderne kom med fra 1941, da håndbold vandt frem. Drengene og pigerne strømmede til SIF for at spille fodbold og håndbold. SIF blev i perioden 1940-1945 transformeret til den fremtidige klub for begge køn og alle aldersgrupper. Oldboysfodbold så også dagens lys i 1945. Under besættelsen blev fodboldspillet den store publikumssport, og SIF vandt definitivt positionen som byens fodboldhold nummer 1.

Paradokset manifesterede sig ikke mindre efter befrielsen. SIF – og idrætten generelt i Silkeborg – gerådede straks ud i en dyb krise. De bedre tider resulterede i langt mindre interesse for idrætslivet. Generelt og i SIF.

På generalforsamlingen i juni 1946 efterlyste Jul. Petersen ”det sammenhold, der havde været under besættelsen, hvor publikum om aftenen gik ud og så på træningen. Idrætspladsen var et fristed for alle. Kammeratskabet måtte øges”.

Weekendgrunden i Laven o. 1950. SIF købte i 1940'erne en grund ved Laven med smuk udsigt til Julsø og Himmelbjerget. Ønsket var et fristed for medlemmerne, men det blev et økonomisk mareridt.

Økonomisk måtte foreningen sande, at hvad der kommer let, forsvinder let. Overskuddene under besættelsen er vendt til underskud. Ingen grund til pessimisme eller tragedie sagde formanden, Carl Nielsen. Men når en formand bliver nødt til at indgyde optimisme på den måde, er der al mulig god grund til bekymring.

SIF kastede sig ud i allehånde initiativer til at fremme det interne kammeratskab og de sportslige resultater. Foreningen udsendte i 1947 og 1948 medlemsbladet SIF 17 Sportsnyt, Kammeratskabsklubben så dagens lys, og foreningen investerede i en ”weekendgrund” ved Laven.

Mange af veteranerne stod bag Kammeratskabsklubben med Børge Westergaard Rasmussen (f. 1921) som ankermand. Klubben arrangerede blandt andet vandreture. Det var også Kammeratskabsklubben, som stod bag medlemsbladet. I det første nummer blev tonen slået an på følgende vis:

”Vi kan vist godt være så ærlige at tilstå, at SIF har været nede i en bølgedal”.

Med ”weekendgrunden” i Laven havde man håbet at kunne skabe et feriested for SIF’erne til afslapelse, kurser m.m. Det viste sig imidlertid mest af alt at blive en økonomisk møllesten om halsen på foreningen.

Ulykker kommer sjældent alene. Økonomien var katastrofal. Den gode økonomi under besættelsen blev efter befrielsen vendt til latent underskud. SIF fik luft i økonomien, da det ved en kraftanstrengelse lykkedes at afholde en stor basar – Mexico City – på Sønderport i efteråret 1947. Alle sejl var sat til. Helge Lund Christiansen – Helle – var en vigtig idemand og arbejdshest. SIF og Silkeborg var på den anden ende. Mexico City blev en såvel økonomisk som kammeratlig succes for foreningen i 1947. Noget man kunne leve længe på.

Fem år senere kunne man sælge ”weekendgrunden” med tab. Men så var den møllesten trods alt fjernet fra foreningen.

Midt i det hele tog SIF sit gamle navn tilbage: Silkeborg Idrætsforening af 1917. Alderslyst Boldklub (ABK) genopstod som forening i 1946, og hermed

var sammenslutningen af de to klubber tilbage til 1941 ophævet. Og SIF gik af samme årsag tilbage til sit navn før sammenslutningen: SIF af 1917.

Idrætssamvirket

Silkeborgs idrætsliv stod efter befrielsen over for stagnation og tilbagegang. Silkeborg Avis kunne i sit nytårsnummer den 31. december 1946 konstatere:

”Man må desværre se den kendsgerning i øjnene, at sporten som helhed har været nede i en bølgedal, såvel hvad resultater som publikumstilslutning angår”. Situationens alvor gav grobund for en gammel ide om bedre samarbejde mellem byens idrætsklubber. SIF tog i 1947 initiativ til at få realiseret et sådant samarbejde. Tilslutningen var overvældende. På Idrætssamvirkets stiftende generalforsamling den 21. august 1947 var følgende klubber repræsenteret:

Alderslyst Boldklub

KFUMs Idrætsforening

Silkeborg Atletklub

Silkeborg Badmintonklub

Silkeborg Dameroklub

Silkeborg Gymnastikforening

Silkeborg Lawn Tennis Klub

Silkeborg Motor Sport

Politiets Idrætsforening

Silkeborg Roklub

Sejllklubben

Silkeborg Skiklub

Silkeborg Skøjteløberforening

Silkeborg Svømmeklub

Silkeborg Cykelring

Silkeborg Idrætsforening af 1917

Silkeborg Kajak Klub

Lysbro Boldklub

På den følgende generalforsamling var kredsen udvidet med Silkeborg Bordtennis Klub. På generalforsamlingen i 1949 oplyste formanden, at alle byens klubber nu var tilsluttet Idrætssamvirket, idet Afholdsfolkenes Idræts Forening var optaget.

Samvirkets formålsparagraf lød:

”§1 Organisationens navn er Idrætssamvirket i Silkeborg. Dens formål er at virke som bindeled mel-

Basaren Mexico City på Sønderport var en satsning, som lykkedes! SIF fik penge i kassen og fornyet optimisme.

Fotografier fra Mexico City med den store tombola, frugtboden og neden for et vue over basaren med en enkelt udklædt SIF'er som mexicaner.

Lykkehjulet med Egon Pedersen, Ludvig Andersen, Lorentz Sørensen og Karen Donnerborg.

Kassebod med Poul Bjerre, Karen Mikkelsen, Johs. Skovbo, Helge Lund Christiansen og Børge Rasmussen.

Bod med tombola og chokolade bestyret af Børge Rasmussen, Gerda Bjørnholt, Edith Sørensen og Jutta Kring.

Fiskebod med muligheden for at fange øl. Stenberg sørger for, at alt går korrekt til.

lem idrætsudøvende foreninger i Silkeborg, fremme samarbejdet og arbejde udadtil som ordfører for de fælles interesser”.

Der er dog ingen tvivl om, at hovedmålet var at optræde samlet i forhold til Silkeborg Kommune. Det fremgår også af sekretærens lille prolog i protokollen, hvori blandt andet står:

”En sådan (sammenslutning) skulle tjene til at fremme samarbejdet mellem de enkelte idrætsgrene og de enkelte foreninger, så der kunne sættes et fælles arbejde ind i idrættens fremme i byen. Udadtil kunne en sammenslutning blive en afgjort styrkelse, bl.a. ved alle forhandlinger med de offentlige myndigheder, og ... fremhævede, at det var en opgave at få en mere rationel ordning på kommunens tilskud til idrætten og på afgifterne for leje af sale og stadion”. Idrætssamvirket gik straks i gang med sit arbejde. Samvirket overtog det lokale idrætsmærkearbejde, og den 27. november 1947 holdt man den første idrætsmærkefest med blandt andet tale ved J. Chr. Ravn, SIF-veteranen. SIF's første formand tilbage fra 1917 var nu en moden mand på 55 år, partiet Venstres lokale førstemand, byrådsmedlem og viceborgmester. Silkeborg Avis refererede talen således: ”(J.C. Ravn) udtrykte sin glæde over, at idrætten havde samlet sig i én organisation, og han kunne på byrådets vegne sige, at man så med sympati på dette, og at samvirket også nok skulle vinde lydhørhed hos rådet, når det mødte med sine ønsker. Han udtrykte ønsket om, at arbejdet inden for samvirket måtte blive til gavn for Silkeborgs ungdom, således at det var i stand til at gøre de unge til bedre samfundsborgere, end de ellers ville have været. Kan idrætten det, har den sin berettigelse, og kan den ikke, har den ingen berettigelse”.

Silkeborg Kommune havde en interesse i at kunne forhandle samlet med det lokale idrættsliv. Kommunen stillede sig velvillig med hensyn til udleje af idrætsfaciliteter og gav også hvert år et kontant beløb til fordeling mellem klubberne. Samvirket stod så for fordeling af faciliteterne og de økonomiske midler. Silkeborg Kommunes standardtilskud i 1950'erne var 3.000 kr. til fordeling mellem klubberne.

Idrætssamvirket påtog sig en lang række andre opgaver. F.eks. i forhold til idrætslederuddannelsen og fra 1949 koordineringen af idrætslegene mellem Silkeborgs nordiske venskabsbyer.

Af andre opgaver for Samvirket var noget så prosaisk som dårlige kontingentbetalere, så foreningerne undgik, at folk blot skiftede klub, når kontingentindkrævningen blev for nærgående.

Idrætssamvirket forholdt sig også til debatten om tipslovgivningen i slutningen af 1940'erne. Man var entydig for en tipslovgivning, som gav mulighed for betydelige midler til idrættslivet. Vedtagelsen af tipsloven betød også mulighed for konkrete initiativer lokalt. Blandt andet en vandrepokal (tipspokal) og en idrætsslægeordning fra 1955. Idrætssamvirket var også i 1950'erne en drivende kraft i arbejdet på at få realiseret en længe næret drøm: En idrætshal til indendørs idrætsaktiviteter. Silkeborghallen i Vestergade kunne indvies i 1957. Og et nyt indendørs idrættsliv i Silkeborg kunne tage sin begyndelse.

Ungdomsarbejdet

Midt i alle genvordighederne efter befrielsen var der dog et stort lyspunkt: Fremtiden var sikret. Ungdommen strømmede til SIF fodbold og håndbold. Poul Bjerre kunne på generalforsamlingen den 27. maj 1949 oplyse, at ungdomsafdelingen bestod af 125 piger og 150 drenge, og at det var lykkedes at tilbyde de mange drenge og piger træning, træningskampe og turneringskampe.

Og det fortsatte. På generalforsamlingen den 1. juni 1953 oplystes, at medlemstallet var 954. Men bag tallene gemmer der sig et billede af en meget ungdommelig forening. SIF's medlemmer fordelte sig nemlig med 338 passive og 106 seniorer. 444 voksne, hvoraf kun en fjerdedel var aktive. Og så 510 ivrige og aktive drenge og piger! SIF var en forening med en stor ung medlemskreds. Det lovede godt for fremtiden. Og var en kæmpe udfordring for de relativt få voksne, som foruden deres egen idrætsudøvelse også gerne ville hjælpe til med, at de unge fik det godt i klubben med deres idræt. De mange voksne

SIF's bymestre 1950 med træner Poul Bjerre. Stående bagest fra venstre: Flemming Laursen, Poul Rasmussen, John Bjørnholt, Knud Borghus og Jørgen Sørensen. I midten: Kaj Rasmussen (anfører), Arne Mikkelsen og Max Nielsen. Forrest: Jørgen G. Hansen, Finn Mølgaard Jensen og Leif Dahl.

ledere gjorde en ubeskrivelig stor indsats. For mange af dem var spørgsmålet, hvordan privatlivet kunne tilpasses idrætsgerningen. Ikke om hvordan idrætslivet kunne passe ind i privatlivet. Af og til måtte de unge selv træde til.

Finn Mølgaard var en af de unge, som i 1948 som 13-årig blev kastet ud i trænergerningen. Fordi Poul Bjerre skulle giftes. Finn Mølgaard husker det således: "Poul Bjerre skulle giftes, og så var der et problem med et hold lilleputter, som skulle til Kjellerup for at spille. Men så sagde Poul Bjerre, at det kunne jeg ordne. Mine bedsteforældre boede i Kjellerup, og min onkel var leder i Kjellerup IF. Det skulle nok gå. Det gik også fint, og den næste dag sagde Poul Bjerre: "Det gik jo fint, så møder du og træner drenge i morgen". Sådan gik det til. Til Kjellerup kørte vi med tog, og SIF betalte billetten. Men ellers cyklede

vi, når vi spillede mod hold i Fårvang, Them, Virklund osv.

Poul Bjerre var en god læremester. Han lagde vægt på det tekniske. Men vi indøvede slet ikke alle de systemer, som man gør i dag. Vi spillede blot. Og opvarmningen gjorde vi heller ikke ret meget ud af, et par gange rundt om banen i løb eller sådan noget. Når vi skulle spille kamp, skulle alle gerne lige have rørt ved bolden.

Med tiden kom der mange drengespillere, men det kneb med at få trænere nok. Derfor nedsatte vi i 1953 et ungdomsudvalg, hvor vi inddrog forældre i arbejdet. De blev en slags holdledere for drengene. Jeg kom med i ungdomsudvalget fra starten som 18-årig. Det var også nødvendigt at gøre noget. Det er ikke lyv, når jeg siger, at jeg har været med til alene at stå med 200 drenge, som skulle træne. Så var det

Poul Bjerre instruerer SIF's drengespillere.

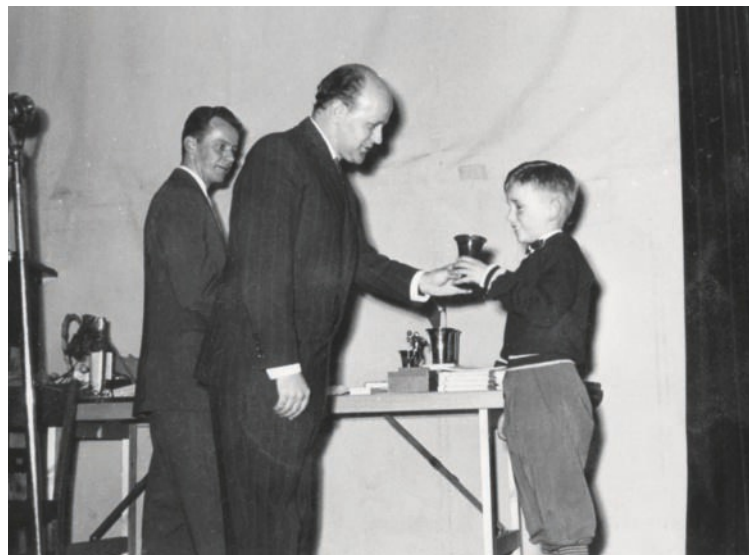
bare med hurtigst muligt at få inddelt drengene i nogle store hold, så de kunne begynde at spille mod hinanden. Der kunne godt være 20 drenge på hvert hold.

Med tiden kom også Pewi, Ib Hjorth og Jørgen Riemenschneider. I ungdomsudvalget snakkede vi meget om de rigtige måder at træne på. Og vi trænere fik med tiden forskellige kurser, gerne weekendkurser. Noget af det vi havde med ungdomsafdelingen var den årlige sommerlejr ved Vingsted. Det var nogle dejlige ture.

Ungdomsafdelingen havde en årlig afslutning sidst på efteråret. På Sønderport eller i Lunden. Her blev leget, holdt taler og uddelt pokaler, f.eks. flidspokaler. Ved den lejlighed kunne vi frivillige ledere godt få en erkendtlighed fra drengene”.

Mange andre voksne SIF'ere gjorde en jætteindsats for ungdommen. Svend Rasmussen lykkedes med at være en værdsat håndboldtræner samtidig med, at han var aktiv idrætsmand i foreningen inden for cricket, håndbold og atletik. Og desuden fandt han også tid til at stifte familie!

Uden ungdom ingen fremtid. Men det forudsætter, at der er nogle engagerede voksne, som tager ansva-

Poul Bjerre overrækker pokal til glad SIF-dreng.

ret på sig og tager hånd om de unge. Heldigvis trådte mange til. Men altid kunne der være behov for flere!

16. marts 1955

Silkeborg idrætsforening af 1917 holdt ekstraordinær generalforsamling på Hotel Dania den 16. marts 1955. Overbetjent Knud Jørgensen var mødets dirigent. Myndighed var nødvendig, for gemytterne var i kog. Ca. 80 medlemmer var mødt for at drøfte og vedtage nye love for foreningen.

Formanden Karl Pedersen og fodboldafdelingen talte for de nye love, som indebar en ny foreningsstruktur med en hovedafdeling og en række selvstændige afdelinger. En afdeling for hver idrætsgren. Næstformand Aage Rasmussen og folk fra de mindre afdelinger – først og fremmest cricket og atletik – talte på det kraftigste imod. Fodboldafdelingen og Karl Pedersen fik deres vilje. 54 stemte for, 25 imod og to stemmesedler var blanke.

Næstformanden Aage Rasmussen rakte straks hånden frem og erklærede, at han ville tage nederlaget som en idrætsmand. Med andre ord han blev i bestræbelserne på at få det bedste ud af de ny vilkår. Formanden Karl Pedersen tog imod den fremstrakte

hånd og foreslog efterfølgende Aage Rasmussen som formand for Hovedafdelingen. Det var en taktisk og strategisk genistreg.

Datoen 16. marts 1955 er blevet noget af en nøgledato i SIF's historie. I klubhistorien fremstår begivenheden nærmest som synonym med "en ny start". Under alle omstændigheder er den organisatoriske nyskabelse et vidnesbyrd på, at foreninger og idrætten må følge med tiden. På godt og ondt.

Noget måtte ske i 1950'erne. SIF havde gerådet sig ud i så mange vanskeligheder, at initiativer var påkrævet. Og SIF's hidtidige organisering så at sige rummede den fremtidige løsning. SIF var i forvejen organiseret med fire idrætter: fodbold, atletik, cricket og håndbold. Med den nye struktur blev disse afdelinger langt mere selvstændige og fik større ansvar for egne anliggender. Hovedafdelingen skulle så sørge for den overordnede økonomi og det tværgående fællesskab.

Her godt 60 år efter denne interne ændring – eller revolution alt efter temperament – kan det være på sin plads at se lidt nærmere på perspektiverne og baggrunden.

Lad os begynde med de håb og bekymringer, som kritikerne fremsatte i forlængelse af strukturændringerne.

Håb og bekymring

Den nye formand, Aage Rasmussen, skrev en formandshilsen til foreningens jubilæumsskrift i 1957, hvor han satte forandringerne ind i et historisk perspektiv og udtrykte sit håb for fremtiden:

"Da jeg i sin tid blev medlem (for ca. 35 år siden), var atletik og cricket jo det store "nummer" i foreningen. Inden for disse to idrætsgrene var SIF på daværende tidspunkt godt kendt over det ganske land. Men tiderne ændres jo på mange måder, også på det idrætslige, og fodbolden trillede frem med

Hotel Dania dannede den 16. marts 1955 rammen om den skelsættende generalforsamling, hvor Silkeborg Idrætsforening af 1917 fik nye vedtægter og dermed ny struktur.

stormskridt. Årsagen hertil var vel nærmest, at folks tålmodighed i fartens tidsalder ikke mere kunne slå til overfor den idræt, som krævede en rum tid, inden resultatet om sejr eller nederlag kunne foreligge. Det er dog meget glædeligt, at atletik og cricket ikke er blevet helt kvalt af fodbold, og siden er jo håndboldspillet kommet stærkt frem i foreningen.

Gid det altid må være sådan i SIF, at der stadig må være folk til at udøve de idrætsgrene, som vi har på vort program, så vi med rette kan kaldes en idrætsforening”.

Poul Pedersen forlod ledelsen uden at smække med døren. Sådan da. Til det nye medlemsblad Sytten i marts 1958 satte han følgende ord på sin bekymring: ”Jeg har også taget min del. I 15 år har jeg siddet i bestyrelsen under formændene Dollerup Nielsen, Carl Nielsen og Aage Laursen, og det må til deres ros siges, at de har forstået at tage hensyn til alle afdelinger indenfor SIF, hvilket en formand bør gøre, når han leder en forening med flere sportsgrene. Derfor har Karl Pedersen også skuffet mig, idet han som helt ung mand begyndte som atletikmand. Jeg kan ikke få andet ud af denne ”fine” strukturændring, end at det er et forsøg på at blive fri for de afdelinger, som ikke kan bære sig selv. Det er muligt, at jeg tager fejl i denne opfattelse; men jeg har altid hørt, at man skal løfte i flok, så man kan hjælpe de mindre og svage”.

Det var åbenlyst, at der var et problem mellem fodbold og de øvrige afdelinger, først og fremmest de to mindste, cricket og atletik. De følte sig presset af fodboldspillet og dets krav til foreningen. Hvordan kunne det gå til?

Hestene bides

Når krybben er tom, bides hestene. Denne brutale kendsgerning var en del af baggrunden for ændringerne i SIF i marts 1955. SIF stod over for problemer med økonomien, de sportslige resultater – inden for alle idrætsgrene – og en glædelig invasion af ungdommen, som ønskede at dyrke idræt.

Fodbold var tidens publikumsidræt. Og publikum var den store potentielle økonomiske indtægtskilde.

Atletik, cricket og håndbold havde slet ikke samme publikumsinteresse. Pengene skulle derfor i vid udstrækning komme fra fodbolden. Men inden for fodboldafdelingen sloges man med egne problemer. De sportslige resultater var bedrøvelige. Hvordan kunne de blive bedre? Ved at få tilført flere penge! Kort og godt ønskede fodboldspillere og fodboldledere at beholde en større del af de penge, som stammede fra fodboldaktiviteter! De skulle ikke i samme grad som hidtil uddeles til de mindre afdelingers aktiviteter.

Fodbold var foreningens lokomotiv. Men nu ville fodbold altså sætte større fokus på at hjælpe sig selv. Var det rimeligt? Det kan man altid diskutere. Til hudløshed. Fodboldafdelingen kunne hævde, at foreningen simpelthen bremsede fodboldspillet fremgang. Til skade for fodboldafdelingen – og foreningen generelt. Ud fra devisen, at jo bedre det gik for fodboldafdelingen, jo flere penge vil der kunne tilflyde alle. Men det krævede altså en investering i klubbens bedste fodboldhold. Penge som måtte fratages den fælles pulje. Samtidig kunne en større selvstændighed blandt afdelinger anspre dem til at tjene egne penge og holde bedre hus med dem. I stedet for blot at se hen på fodboldafdelingen efter flere tilskud. Tingene kunne ses fra mange sider – og alt i alt så det mest af alt ud til at bide sig selv i halen. Stod foreningen reelt over for opsplitning i særskilte idrætsklubber? Rygterne svirede. Var fodboldafdelingen ude på at udvikle SIF til en fodboldklub? Karl Pedersen afviste kategorisk disse rygter.

Idrætslivets iboende tendens til øget specialisering kan også have spillet en rolle. Allroundidealet havde længe været under pres. Idealet var ikke så meget, at man burde kunne lidt af det hele. Tiden så at sige krævede noget ekstraordinært inden for det, den enkelte nu engang var bedst til, eller som vedkommende brændte mest for. Idræt var ikke længere blot idræt generelt – tiden var til specialiserede idrætsgrene.

SIF var havnet i en gordisk knude i første halvdel af 1950'erne. Karl Pedersen trådte til som ny formand i 1951, og han var fast besluttet på at få hugget denne

gordiske knude over ved en indføre en ny organisationsstruktur i foreningen. Karl Pedersen handlede hurtigt og foreslog sidst på året 1951 en reorganisering af SIF. Med større selvstændighed til de enkelte afdelinger. I første omgang havnede sagen med et kompromis. Men løbet var kørt, og den ekstraordinære generalforsamling den 16. marts 1955 satte det endelige punktum for en udvikling, som havde været undervejs i flere år. Og ret beset byggede den nye organisation på den hidtidige struktur. Den blev blot mere formaliseret. Spørgsmålet var så om parterne kunne enes om en fælles fremtid.

Det nye fællesskab

Hovedafdelingens bestyrelse fik til opgave at sikre det nye fællesskab. Formanden Aage Rasmussen viste sig at være den rette mand til den opgave. Og den tidligere formand, Karl Pedersen, hjalp til som nyvalgt formand for fodboldafdelingen. Opgaven var nu at foretage en række fællesskabsfremmende tiltag. Det skete blandt andet ved udgivelse af medlemsbladet Sytten, som sendte det første nummer ud i oktober 1955. Ungdomsarbejdet havde Hovedafdelingens store bevågenhed, og heriblandt ikke mindst den store årlige fælles afslutningsfest for alle ungdomsmedlemmer i foreningen. På tværs af idræts-

grene. Og få år efter den nye struktur blev arbejdet på at bygge et klubhus den store fællesopgave for den samlede idrætsforening med Hovedafdelingen som tovholder og lilleputterne som ihærdige indpiskere. Med den nye struktur kan man sige, at der kom bedre organisatorisk styr på hele foreningen. De enkelte afdelinger tog sig af egne sager, mens Hovedafdelingen var foreningens ansigt udadtil og tovholder i de mange fælles anliggender. Hovedafdelingens bestyrelsesprotokol giver et interessant indblik i den reelle medlemssammensætning på den tid, hvor strukturændringen fandt sted. Bestyrelsen skulle fordele kontingentmidler efter en fordelingsnøgle, og ud fra denne gives følgende oplysninger om medlemssammensætningen:

	September 1955	Februar 1956	August 1956
Fodbold:	54 senior og 306 ungdom	47 og 229	51 og 261
Håndbold:	32 senior og 234 ungdom	30 og 189	24 og 200
Cricket:	22 senior og 18 ungdom	15 og 15	15 og 19
Atletik:	12 senior og 94 ungdom	4 og 62	2 og 23

Lilleputterne med træner Finn Mølgaard.

Tage og Anna Baks cricketdreng.

Silkeborg Idrætsforening var altså midt i 1950'erne en forening, hvor de voksne aktive fodboldspillere udgjorde cirka halvdelen af alle aktive voksne i foreningen. Fodboldafdelingen var blandt seniorerne cirka lige så stor som de tre andre afdelinger til sammen. Medlemstallet viser også, at cricket og atletik er skrøbelige afdelinger. Atletikafdelingen står i en dybt problematisk situation: afdelingen har stort set ingen voksne aktive, men til gengæld ganske mange unge, som ønsker at dyrke atletik. Men hvem skulle tage hånd om disse unge?

Situationen var vanskelig. Under formand Karl Pedersen valgte man at tackle problemerne ved en større organisatorisk ændring. Under stor debat og skepsis. Men noget måtte gøres. Og resultatet blev det glædelige, at SIF forblev en idrætsforening med mange idrætsgrene. Uenighed og spændinger var der fortsat. Men det havde der også været før 1955. Uenighed gør stærk.

Men hvad med SIF's førstehold i fodbold? Hvordan gik det her?

Humørsyge mandfolk

”Alt dette for at sige kort og godt: SIF kan ikke i øjeblikket undvære en træner, hvis klubben vil søge at opnå en position i dansk fodbold. Holdet består af enkelte spillere, der vil noget, både under kamp og under træning, men det er ikke mange. Resten er en flok legesyge eller humørsyge mandfolk, der skræpper op om, at de spiller for deres fornøjelses skyld. Men den gælder ikke i dag. Der må og der skal ryddes op, hvis SIF skal gøre sig håb om at komme i det fine selskab i dansk fodbold: Danmarksturneringen”.

Fodbold kan sætte sindene i kog. Skabe begejstring, dyb fortvivelse og raseri. Hylke havde efter sæsonen i 1957 fået nok og skrev en sønderlemmende kritik af SIF-spillerne i medlemsbladet Sytten. I tiden var der røster fremme om, at man kunne undvære træneren. Var han ikke overflødig, når der var tale om voksne mænd? Ikke i Silkeborg ifølge Hylke. I Silkeborg trængte de humørsyge mandfolk i allerhøjeste grad til en træner. Gerne en skrap en. For at kunne

styre den lokale flok legesyge mænd, som ikke tog sporten mere alvorlig end som så.

SIF havde udsat sit publikum for mange nervepirrende oplevelser. Man vidste aldrig rigtigt, hvor man havde holdet. Til tider gik det over stok og sten. Til andre tider kunne det tabe til alle. Resultatet blev status quo, hvor man blev i rækken lige uden for divisionerne (Danmarksturneringen). I 1950 var det dog lige ved at gå galt, og kun en ualmindelig heldig sejr over Esbjerg reddede SIF fra nedrykning. Ikke ved godt spil men ved masen og gåpåmod. Bedste spiller var den næsten uopslidelige Poul Bjerre. Avisen mente herefter, at de silkeborgensiske nerver dårligt tålte en sådan spænding.

Det gik godt i 1950. Her undgik SIF nedrykning. I 1953 gik det galt. Her forpassede SIF en gylden mulighed for at rykke op i den forjættede 3. division. Højt at flyve – dybt at falde var det, spillerne, SIF og silkeborgenserne oplevede i 1953.

”Stundom sker der jo helt utrolige ting i fodbold” skrev den lokale Aften-Posten den 15. maj 1953. Bolden er rund. Alt kan ske i fodbold. Det går langt fra efter fortjeneste. Hvem har sagt, at fodbold skal være retfærdig? Vinderen har altid ret. Og den 15. maj 1953 stod det klart, at SIF havde vundet sydkredsen i Jyllandsserien og dermed kvalificeret sig til kvalifikationskampene om oprykning til 3. division. Heldigt var det. Haderslev og SIF havde dystet om pladsen, og i allersidste kamp tabte Haderslev 5-0 i Esbjerg, mens SIF med besvær på udebane vandt over bundholdet Fredericia 3-1. 300-400 silkeborgensere var draget til Fredericia og drog hjem med en følelse af, at SIF da vist ville få det svært i kvalifikationskampene. For slet ikke at tale om i 3. divisionen. Aften-Posten udtrykte det ved overskriften ”Troen på Silkeborg blev ikke styrket i Fredericia”.

Og ønskede SIF overhovedet oprykning? Havde klubben råd til det? Formanden Karl Pedersen måtte ved flere lejligheder understrege, at SIF skam ønskede oprykning. Men hvorfor blev der så ikke trænet noget mere? Måske ansat en anden træner? Svaret var, at nu måtte man se tiden an. Måske var det nok med de kvaliteter, som truppen havde. SIF

SIF holdet, som vandt sydkredsens 1953 men efterfølgende missede oprykningen til 3. division. Bagst fra venstre: Riegels Jensen, Arne Skovbo, Jørgen Skovbo, Poul Nissen, Børge Hald og Lorentz Sørensen. I midten: Svend Fisker, Preben Troelsen og Erling Sørensen med barn. Forreste: Børge Jensen, Kent Laursen og Johs. Skovbo.

var ikke vant til en sådan kvalifikationsturnering, så man ville ikke forcere noget. Og nu ventede de seks afgørende kampe mod Viborg, Nyborg, B1921, Viking, Marienlund og Lyngby. Holdet bestod af Kent Laursen, Børge Jensen, Arne Lassen, Svend Fisker, Preben Troelsen, Erling Sørensen, Arne Skovbo, Jørgen Skovbo, Johannes Skovbo, Paul Nissen, Børge Hald og Lorentz Sørensen.

Første kamp var mod Viborg. 7.300 tilskuere på Viborg Stadion så Viborg FF og SIF spillede 1-1. Viborg FF spillede det bedste fodbold, men SIF kæm-

pede bravt. Heldet var igen med SIF mod Nyborg, idet man slet og ret stjal en sejr på 2-1 over fynboerne, som var klart bedst. B1921 og SIF spillede 0-0. På Bornholm reddede målmand Kent Laursen igen SIF fra et nederlag, idet man kunne drage fra klippeøen med endnu et uafgjort resultat, 1-1. Turen til Bornholm foregik med Zonens ambulancefly! Ikke alle spillere nød turen. På Frederiksberg Stadion mødte SIF så Marienlund og vandt fortjent 3-0. Alle tre mål scoret af unge Paul Nissen. Alt lå nu til højrebenet. Det kunne ikke gå galt. Aften-Postens

overskrifter var ”Silkeborg har foden på tærskelen til 3. division” og ”Det ene ben i divisionen”. SIF var ved fight, held og godt målmandsspil af Kent Laursen gået ubesejret gennem kvalifikationsturneringen frem mod den sidste kamp på hjemmebane mod Lyngby. Det burde ikke kunne gå galt. Men det gjorde det.

Søndag den 5. juli 1953 stod 4.000 tilskuere på lægterne på Silkeborg Stadion. Opstemte. Nu skulle oprykningen fejres på hjemmebane. Men ak og ve. Lyngby kom på 2-0. SIF kæmpede sig op. 2-2 stod der på måltavlen 20 minutter før tid. Og så vandt Lyngby 5-2.

Avisen måtte konstatere, at Lyngbys sejr var fuldt fortjent. Silkeborg var underlegen teknisk, taktisk og psykisk. Nyborg og Lyngby rykkede op. SIF forblev, hvor man havde været i godt 10 år. Den forjættede Danmarksturnering var åbenbart ikke åben for glade humørspillere. Der måtte andet og mere til. SIF vendte mange gange tilbage til denne smertelige begivenhed for at granske over, hvad der skulle til. Langsomt blev mottoet, at det måtte være slut med at mase sig til resultater. Man skulle spille sig til resultater. Og det krævede mere end humørfyldt leg med kuglen.

For løverne

Publikum var blevet en væsentlig del af fodbold. Men hvor meget kunne det tillade sig? Kunne publikum opføre sig som idioter og vilde dyr, blot fordi man havde betalt entre? Åbenbart. Nederlaget til Lyngby hin søndag i 1953 var dobbelt smertelig. Dels glippede oprykningen til 3. division og dels vendte det store publikum sig mod sine egne. Formanden Karl Pedersen følte det nærmest som de romerske gladiator-kampe, hvor folk blev smidt for løverne:

”Publikum vendte os fuldstændig ryggen – næsten som tilskuerne til gladiator-kampene i det gamle Rom, når en af deres yndlinge var i vanskeligheder. Ned med tommelfingeren. Den mentalitet kender man lidt til alle vegne, mere eller mindre, men i Silkeborg er det særlig slemt. De vil se os bløde nu”.

Spillerne og publikum havde fået nok. Nærved og

næsten dur ikke rigtigt. SIF skulle efter Lyngbykampen spille om det jyske mesterskab mod Viborg FF. Ingen orkede det. Første kamp endte 1-1. Herefter tog spillerne på en længe planlagt bustur til Schweiz gennem det sønderbombede Tyskland. Vel hjemme igen skulle det jyske mesterskab mod Viborg så afgøres på Herning Stadion. Men SIF’erne havde for længst mistet gnisten. Viborg FF vandt en trist kamp 4-1 i Herning. Gassen var gået af ballonen. Det kunne have været så godt – og så blev det alt i alt nærmest skidt.

Publikum var imidlertid ikke til at komme udenom. Publikum var kommet for at blive. Ja, var uundværlig. Fodboldspillet var langt fra kun for spillerne. Det var også til for publikums skyld. Og så måtte klubben og spillerne leve med, at publikum af og til var svigefuldt.

Publikum spyttede godt i den altid slunkne klubkasse. Og økonomi skulle der til for at hæve standarden. SIF foretog sig flere initiativer, og den 12. august 1954 blev SIF’s tilskuerklub stiftet med det formål at støtte klubbens førstehold i fodbold frem mod en mere gylden fremtid. Medlemmer af tilskuerklubben forpligtede sig til at betale en krone for hvert point, førsteholdet fik tilkæmpet sig på banen. Var der lys forude?

Tab og vind med samme sind

Den rette sportsånd var jævnlige til debat. Hvad var en god idrætsmand? Og kvinde? Og hvad med tilskuerne? Sport var en del af livet. På godt og ondt. Medlemsbladet Sytten indeholdt mellem år og dag flere artikler om de høje idealer og den noget mindre glørværdige virkelighed i foreningslivet.

I juli 1959 blev ”Idrættens bud” formuleret i 15 punkter for idrætsmanden, konkurrenceidrætsmanden og idrætstilskueren:

”Til alle idrætsmænd:

1. Vær et lovlydigt og virksomt medlem af din forening.
2. Driv din idræt for din fornøjelses, din sundheds og din udviklings skyld – men aldrig for vindings skyld.

3. Fortsæt med at drive idræt op gennem årene og bevar derved din åndelige og legemlige spændstighed og din arbejdskraft.

Til konkurrenceidrætsmanden:

4. Lad dig lægeundersøge, før du begynder træningen.
5. Lad konkurrencen blive den festlige afslutning på en alvorlig gennemført træning.
6. Husk, at det er kampen og ikke sejren, der er det vigtigste.
7. Overhold spillets regler – de skrevne, som de uskrevne.
8. Kæmp for holdet og ikke for dig selv.
9. Adlyd din anfører og tag dommerens afgørelse uden indsigelse.
10. Tab og vind med samme sind.
11. Ræk din modstander hånden efter kampen.
12. Kom aldrig med undskyldninger for dit nederlag.

Til idrætsmanden som tilskuer:

13. Glæd dig over gode præstationer også hos din forenings modstandere og fordøm ulovlige midler også hos dine egne.
14. Giv din begejstring og dit mishag moderate udtryk og hør dommerens afgørelser i tavshed.
15. Vær også høflig mod dem, der holder med modparten”.

Men ak og ve. Gang på gang glemte idrætsfolket de høje idealer. Lod sig rive med. Råbte ad dommeren, ad hinanden, ad modstanderen. Idrætsfolkets adfærd kunne også lade en del tilbage at ønske i forhold til foreningen selv. Medlemsbladet lod i juni 1956 optrykke et sæt regler, som var hentet fra en anden forenings medlemsblad. Problemstillingen var således kendt vidt omkring. Åbenbart også i SIF al den stund, at redaktøren fandt det relevant at optrykke denne ironiske opsang til medlemmerne med overskriften: Sådan kvæler man bedst sin forening.

- ”1. Gå ikke til møderne.
2. Hvis du går, så kom for sent.
3. Hvis det er dårligt vejr, så tænk overheadet ikke på at gå.

4. Skulle du komme til et møde, så find fejl hos lederne.
5. Modtag aldrig et hverv. Det er meget lettere at læne sig tilbage og kritisere.
6. Bliver du indvalgt i en komité, så lad være at gå til møderne. Bliver du ikke valgt, så bliv fornærmet.
7. Når man spørger om din mening, så svar, at du intet har at sige, men husk endelig efter mødet at fortælle alle, hvordan sagerne burde gøres.
8. Gør aldrig mere end det absolut nødvendige; men når andre trækker læsset, så husk at fortælle alle og enhver, at din forening køres af en sammenspist klike.
9. Bryd dig ikke om at betale dit kontingent. Vent til du har fået 2-3 rykkerskrivelser, så får sekretariatet da noget at bestille”.

SIF var en del af det hele. Lidenskaberne var altid på spil. Det er menneskeligt at fejle, men netop derfor er det altid nødvendigt at holde hinanden fast på, at man skal gøre det bedst muligt. For det gode. For hinanden. Og for sig selv.

Fjernsyn

Sverige var værtsland for verdensmesterskabet i fodbold i 1958. Brasilien vandt med den unge Pelé. Mesterskabet blev en folkelig begivenhed af historiske dimensioner takket være tidens nye massemedie: Fjernsynet. Pludselig kunne fodboldkampene udspilles i folks private stuer! Til begejstring for mange – og bekymring for nogle. Hvad skulle man mene om fodbold set i fjernsynet? Fodboldafdelingens formand Karl Pedersen tog emnet under debat i artiklen ”Fodbold og fjernsyn” i medlemsbladet Sytten i august 1958. Og han var bekymret:

”Fjernsynet er jo trods alt endnu en skridt på vej mod mere passivitet” er den afsluttende salut i artiklen. Og hermed antydes en historisk udvikling: Oprindeligt kastede ungdommen sig over fodbold for selv at spille. Det var den aktive og rigtige måde at dyrke fodbold. I 1920’erne og 1930’erne lød der advarende røster om, at fodboldpublikum var en

”passiv” og dermed ”forkert” måde at nyde den gode sport. Men publikum var for længst blevet en del af fodboldspillet. Værdsat af alle. Med fjernsynet kom endnu en dimension til: Nu behøvede man hverken selv at spille eller møde op til kampene i solskin eller regn – med fjernsynet kunne man sidde i sin gode stue og nyde fodboldkampen. Endda de allerbedste af slagsen.

Karl Pedersen havde en anden stor bekymring med hensyn til fodbold i fjernsynet: ”Jeg er af den mening, at fjernsynsudsendelser med fodbold skal være ganske få. Det er jo ganske klart, at bliver udsendelserne permanente, f.eks. hver søndag, så vil det en regnvejrsdag være umuligt at samle mennesker på Silkeborg stadion til en jyllandsseriekamp, hvis der samtidig vises en kamp på skærmen fra 1. division”. Andre var dog langt mere positive. Vagn Rasmussen svarede den bekymrede Karl Pedersen i det næste nummer af Sytten. Fjernsynet var i hans optik en enestående propaganda for fodboldspillet. Med til at vække begejstring og mane til efterligning. TV-transmissioner ville blot fremme fodboldspillet. Fjernsynet lod sig under ingen omstændigheder bremse. Potentielt kunne det endog give fodboldsporten nye økonomiske muligheder.

Helt i rødt

SIF håndboldkvinder spillede helt i rødt. Røde bluser og røde bukser. Det var klubdragten, da førsteholdet rykkede op i mesterrækken i 1959. Sæsonen havde været forrygende. Maksimumpoint efter 14 kampe og en målscore på 129-33. Holdet bestod af Bodil Nielsen, Anna Pedersen, Kirsten Pedersen, Signe Knudsen, Elin Kristensen, Lis Skovbo, Birgit Rasmussen, Inger Laursen, Grethe Sørensen og Conny Kjeldgård. Og mange sendte Silkeborghallen en venlig tanke. Tænk sig, hvilken udvikling håndboldspillet havde taget i forhold til før hallens etablering i 1957. Dengang lå hjemmebanen i Horsens! Håndboldspillet var startet som en udendørssport, men i løbet af 1950’erne rykkede den indendøre. I gymnastiksale eller på Sønderport. Det var småt men stemningsfyldt. På Sønderport måtte man sætte stole op, så publikum nærmest sad inde på banen. Men når der skulle spilles rigtig kamp, måtte SIF’erne til Horsens. I Bjørnholts Busser eller med toget over Bryrup til Horsens. Hallen i Horsens var en tennishal, en boblehal. Var der vand på banen, blev der smidt noget savsmuld ud, og så var man klar til at dyste. Og bagefter kunne man gå i bad. I koldt vand. Og så hjem igen med bus eller toget. Det kunne

Silkeborghallen i Vestergade blev taget i brug i 1957 og et nyt kapitel i byens idrætsliv kunne tage sin begyndelse. Håndbold og badminton fik et gevaldigt løft.

blive en lang søndag. Og måske gik bussen i stå, og spillerne måtte ud og skubbe bagpå.

Horsens som hjemmebane var historie sidst i 1950'erne. Nu var forholdene i Silkeborg så gode, at Horsens måtte blive misundelige. Den 23-årige stjernespiller Birgit Rasmussen flyttede fra Horsens til Silkeborg, og hun var med til at sende førsteholdet op i mesterrækken. Som nybagt mor havde Birgit Rasmussen holdt en kortere pause fra håndbolden:

”Men i foråret kom jeg jo første gang til træning i den dejlige Silkeborg-Hal. Jeg siger dejlig, for vi har her i byen meget bedre træningsforhold end i Horsens, hvor en idrætshal i mange år har været på ønskesedlen”.

Birgit Rasmussen har kun en anke over for SIF-holdet. Hendes håndkammerater spiller for pænt! Der skal gås anderledes hårdhændet til værks i mesterrækken. Lige så langt som dommeren tillader. For husk, det er intet tøsespil – heller ikke for kvinderne. Hvis SIF husker det, skal det nok gå godt i mesterrækken. SIF-kvinderne var vant til at spille helt i rødt. Men det blev nu ændret. SIF-herrerne spillede i røde bluser og hvide bukser. Burde kvinderne ikke gøre ligeså? Det mente flertallet og underkendte hermed håndboldsafdelingens formand, Carlo Petersen, som fandt, at kvinderne var så flotte helt i rødt.

Førsteholdet klarede sig bravt i mesterrækken. Det var marginalerne, der afgjorde, at de ikke blev kredsvindere. Førstepladsen gik til Horsens! Træner Svend Rasmussen mente, at holdet havde potentiale til at komme i divisionen. Men det krævede mere tid i Silkeborghallen. Mere vil have mere. Før man fik set sig om, var hallen allerede utilstrækkelig. SIF håndbold kunne risikere at skulle spille kamp kl. 22.00. Noget nær en midnatsforestilling.

SIF's håndboldherrer var ifølge træner Svend Rasmussen klubbens smertebarn. Det gik slet ikke, som man kunne ønske sig. Ambitionerne og håbet var knyttet til klubbens stærke håndbolddamer.

Min klub skylder jeg alt

SIF's lilleputter i fodbold fejede al modstand til side. Bymesterskabet blev vundet år efter år efter år. De

sportslige resultater var imponerende – og det samme var kammeratskabet.

Lilleputterne gav deres træner Finn Mølgaard en gave som ”Tak for tiden som lilleputter” i november 1959. Gaven fra drengene Kaj, Per, Jens, Jens, Finn, Bjarne, Hartvig, Jens Arne, Frank, Lars og Martin var et fotoalbum med en hilsen med teksten:

*”Og SIF det er det mærke,
hvorunder vi går frem til kamp.*

*Når vi står sammen er vi stærke,
og vi når større mål end dem med støvletramp:
Vi er de glade optimister...”*

Finn Mølgaard blev rørt over gaven og skrev straks følgende i den:

”Denne bog fik jeg som gave af ”mine” drenge den 14-11-1959, ved vort pøsegilde, som holdtes hos Grethe og jeg. Jeg besluttede allerede denne aften, at bogen skulle bruges til minderne om vore indsamlinger til SIF's klubhus, en opgave som jeg altid vil gå helt ind for under mottoet: Min klub skylder jeg alt, den skylder ikke mig noget”.

Tonen var slået an: Fællesskabet først – individet dernæst. Eller måske rettere først i fællesskab kan individet udfolde sig.

SIF var siden 1940'erne en forening fuld af ungdom. Drenge og piger var fundamentet og fremtiden for klubben. Og de blev taget alvorligt. Ungdomsarbejdet havde prioritet. For klubbens og den enkeltes skyld.

Drengene var med liv og sjæl engageret i indsamling til et klubhus. De gik i spidsen sammen med trænere og forældre. Det var en del af det, at være lilleputter og ungdomsspiller i SIF. De sportslige resultater var blot en del af det hele. Med til klublivet hørte ture til Vingsted, mange andre ture og de gode lagkage-turneringer. Og så igen at samle penge ind til det kommende klubhus ved avisindsamling, frimærkeindsamling, fødselsdagsklubben og julekort m.m. Drengene var en del af klubben i alle dens facetter. Nogle ”putter” lavede scrapbog, mens livet levedes som dreng. Eksempelvis Hartvig Nielsen, som gik foran både på og uden for banen. Finn Mølgaard tog i efteråret 1960 igen afsked med et hold lilleputter. I Hartvig Niensens scrapbog ligger et brev fra træne-

SIF's lilleputter giver modstanderne fra Vejgaard gaver, en skrueblyant.

Hartvig takker på SIF-holdets vegne modstanderne fra Vejgaard for kampen.

SIF's lilleputter på banen. Målmanden ser langt efter bolden. Går den i mål?

ren, som giver et indblik i de personlige relationer, som var med til at binde foreningen sammen. Brevet lyder i uddrag således:

”Jeg har altid været ked af det, når putterne bliver for gamle, ... Jeg mindes nu da du begyndte, og hvad du siden har opnået, og aldrig er det gået dig

til hovedet; jeg mindes din meget store indsats for klubhuset, din store indsats på banen og til træning, men først og fremmest tænker jeg på dit kammeratskab, som har været pletfri. Du har altid været en god dreng, og aldrig har jeg kunnet udsætte noget på dig, du er altid kvik og villig til at hjælpe. Nu fremover så husk, at fodbold ikke er hele livet, men den må kun være din sunde hobby, din far og mor samt familie og din skole kommer først. Jeg håber, at du fremover vil hjælpe os med klubhuset, og at du engang vil følge i Vistis fodspor og komme ned og hjælpe med at træne putter. ... Jeg håber, at vort venskab må vare ved i mange, mange år. Tak for din lilleputtid. Tusinde hilsner Finn Mølgaard Jensen”. Medlemskab af SIF forpligtede. Også ungdommen voksede med forventningerne og pligten.

Cricket er ikke blot et spil

Cricket staves med c. Ikke k. Det er alle rigtige cricketspillere og entusiaster enige om. Også selv om klubhistorien og tidens aviser er fulde af eksempler på, at denne ædle sport staves med k. Det er altså en misforståelse, og i respekt for cricketfolket vil vi holde os denne anvisning efterrettelig.

Cricket var gentlemansporten i SIF, den noble sport, hvor spilledragten var hvidt i hvidt, hvide sko, hvide sokker, hvide bukser, hvid skjorte og hvid sweater. Cricket havde måske en aura af at være lidt overklasse. Ude i den store verden. Eksempelvis i England. Men i Silkeborg og i SIF var cricket for jævne og almindelige mennesker. Mange havde lært det på byens gader. Og herfra søgt ind i SIF. Og til kampene afklæde sig hverdagen og trække i hvidt. Lade sig indfange i spillet. To hold mod hinanden, 11 mod 11 eller rettere 11 mod 2 på skift. Kampene varede gerne otte timer. Fra klokken 10 formiddag til klokken 6 aften. Måske endog mere. Når fodboldspillere havde spillet kamp på stadion i to gange 45 minutter, så kom mange hen for at se cricketspillet. Og mange fodboldtilskuere gjorde turen med. Cricket var dragende.

I SIF's hverningsfolder var cricket præsenteret med følgende ord af cricketudvalget:

”Cricket er ikke blot et spil. Det er en trosbekendelse og for enhver cricketentusiast en institution og en del af hans liv. Er det cricketspillet i sig selv eller

omgivelserne, stemningen om banen, der virker så dragende? Er det sidemandens anekdoter fra gamle dage, den hyggelige bæk i skyggen, eller er det lyden af den rent ramte bold, der fortryller cricketentusiasten? Ingen af delene, det er cricketspillets specielle ånd, der sænker sig ned over banen som en velsignelse fra oven. Ingen kan få glæde af cricket uden intensiv træning. Få spil kræver mere af sin udøver. Meld dig ind i SIF og dyrk denne noble form for sport”.

Skrøner fra gamle dage kunne man ikke undgå at få som cricketspiller i SIF. Afdelingen emmede af tradition og historie.

”Det var jo dengang, vi kunne spille cricket”, udtalte politifuldmægtig Eggelund Jensen til jubilæumsskriftet i 1957. Og han måtte om nogen vide det, da han var den person, der mere eller mindre havde sat det hele i gang i klubben tilbage i 1920. Tilhørerne nikkede respektfuldt. Måske troede de ligefrem på det. Det var der nu ingen grund til. For det var kun sandt ud fra devisen, at alt i gamle dage var meget bedre end nu. Man kunne mindre respektfuldt kalde det sludder og vrøvl. Godt nok kunne Eggelund Jensen berette om, at SIF Cricket vandt det jyske mesterskab i B-rækken i 1923 – og at denne bedrift først blev gentaget 27 år senere i 1950. Men alt dette var for længst historie i 1957, da Eggelund Jensen hævdede, at i hedengangne dage var der cricketspil til i SIF. For i 1955 var man jo rykket op i 2. division

SIF Cricket fik klubhus på Stadionområdet i 1956/57 med kastegård til venstre. De store vinduer havde gitter for, når cricketspillet var i gang.

Tage og Anna Bak med deres cricketdrengene i anden halvdel af 1950'erne foran det folkeveognsrugbrød, som transporterede holdet rundt i Jylland.

og var der fremdeles. Og unge kræfter var på vej. Ja ret beset vrimlede det med talentfulde unge spillere i 1950'erne, som skulle blive fundamentet for cricketspillet's resultatmæssige gennembrud det følgende årti.

Cricket er et internationalt spil. Det er fodbold og atletik for den sags skyld også, men i cricket var den store verden mere nærværende. Også i Silkeborg. Eggelund Jensen kunne fortælle, at blandt de første trænere var to englændere og en inder, som var landvæsenselever på Gl. Kjærsgård. Silkeborgenserne magtede ikke at udtale inderens navn, så de kaldte ham for "Valdemar den rare", og aldrig havde man set mage til spil. Den inder var gully-bowler og kunne hæve det lokale spil op til nye højder. Det var tider. Senere kom tilrejsende trænere fra England til Silkeborg for nogle uger om sommeren at give inspiration til den lokale andedam. Til gensidig fornøjelse i øvrigt.

Den store verden kunne også komme til Silkeborg og SIF fra en mere uventet kant. Bygningsinspektør Søndergaards barnebarn bosatte sig i Silkeborg hos bedsteforældrene. Den 12-årige pakistanske dreng Azhar Ali skulle egentlig have været videre til Eng-

land og engelsk kostskole – men Silkeborg blev Azhar Alis skæbne. Med sig havde han sine egne gode evner og den pakistanske crickettradition. Azhar Ali lignede åbenlyst ikke de øvrige drenge, men han var Søndergaards barnebarn og så kunne han spille cricket, så man fik lyst til at gøre ligeså. Azhar Ali faldt godt til i Silkeborg og SIF. I første omgang indgik han i det kuld spillere, som gik under betegnelsen Tage og Anna Baks drenge.

Tage Bak påtog sig rollen som træner og holdleder for SIF's juniorer i anden halvdel af 1950'erne. Tage og Anna Bak ville drengene. Alt godt. På og uden for banen. Drengene samledes i hjemmet i Møllegade. Til hygge og lidt træning. Tage og Anna kørte med drengene rundt til turneringer i Jylland. Anna var gerne skriver til kampene. En tjans mange hustruer har indtaget i cricketspillet. Til alle tider. Og ved sådan at have været i rugekasse hos Tage og Anna Bak kunne et ungt, ambitiøst, sammenspillet hold unge spillere fulde af tro på egne og fælles evner rykke tidligt op i seniorrækkerne og være grundstammen i det hold, som skabte gennembruddet i sæsonen 1964: Oprykning til 1. division.

Cricket havde været ude for mange bølgedale i sin levetid i SIF. Blandt andet derfor de mange histo-

Hvidklædte cricketdrengespillere i en reklame for et vaskepulverprodukt i anden halvdel af 1950'erne.

SIF Cricket på stadionområdet o. 1960 med medlemmer af "Rasmussen-klanen" som de bærende kræfter på holdet.

rier om, at i gamle dage var cricket en stor sport i SIF. I modsætning til den aktuelle nutid. 1950'erne var imidlertid på mange måder en opgangsperiode for cricket i SIF begyndende med succesen i 1950. Organisatorisk var først Aage Rasmussen og siden Carl Mikkelsen vigtige ankermand i denne proces. Fremgangen blev materialiseret i 1956-1957, hvor cricketafdelingen fik eget klubhus med kastegård på stadionområdet. Økonomien var altid en udfordring, men afdelingen havde sit bankospil, som var en god indtægtskilde i mange år. På banen var en væsentlig årsag til fremgangen Rasmussen-klanen. Aage Rasmussen havde brødre og nevøer, som spillede cricket med liv og sjæl. De var så mange, at familien såmænd selv kunne stille et hold. Aage Rasmussens søn Gunnar Rasmussen (f. 1940) havde åbenlyst store evner. Og mange andre fulgte trop. Svend Rasmussen – en bror til Aage Rasmussen – var håndboldspiller, håndboldtræner, atletikudøver og cricketspiller. Svend Rasmussen påtog sig til sæsonen 1964 at være 1. holdets træner. Ellers var det

nærmest reglen, at holdet trænede sig selv. Aage Rasmussen havde tidligere påtaget sig opgaven. Men nu stillede Svend Rasmussen sig til rådighed for at se, om det kunne give det sidste nyk frem mod 1. division. Holdet var ungt og bestod først og fremmest af Baks drenge på 18-20 år og så to veteraner, nevøen Gunnar Rasmussen på 24 år og den jævnaldrende Flemming Nielsen.

Svend Rasmussen var en elsket håndboldtræner. Kunne han også træne cricketspillere? Ja, det kunne

SIF Crickets nye 1. divisionshold 1964 med træner Svend Rasmussen yderst til venstre og trænerens nevø og holdets anfører, Gunnar Rasmussen, yderst til højre. SIF Cricket er i zenit.

han. Svend Rasmussen bragte spilleglæden ind på holdet. Glæden ved at træne, glæden ved spillet, glæden ved at blive bedre, glæden ved at gøre det rigtige, glæden ved at være sammen, glæden ved og troen på at vinde. Det unge hold med anfører Gunnar Rasmussen i spidsen gik fra sejr til sejr og rykkede op i 1. division. Mange års fremgang var kronet med det ønskede resultat. Aldrig havde cricket i SIF stået bedre. Også helt uanfægtet af, at Eggelund Jensen måske kunne mene noget andet.

Cricketspillet gør noget ved sine udøvere. Også i SIF. Som gentlemansport var korrekt optræden en selvfølge. Cricket havde dommere. Let genkendelige ved lange hvide kitler med store lommer. Men spillerne dømte i vid udstrækning selv kampen. Dommeren blev gerne først inddraget, hvis spillerne var i tvivl. Ellers ordnede man det selv – som de gentlemen, alle var. Snyd var uhørt. Og gjorde modstanderen noget ekstraordinært godt, kunne alle godt klappe anerkendende. Svinestregere eller ukvemsord var ikke noget, der hørte til spillet.

Cricket tog sin tid. Spillerne skulle rive en hel dag ud til kamp. Man tilbragte således rigtigt meget tid i hinandens selskab. Var afhængig af selv samme selskab. Og hvis det skulle fortsætte, var det vigtigt,

at tilstødende kæresten og hustruer fandt sig til rette i dette indarbejdede fællesskab. Og sidenhen at børnene også havde det godt, mens far og mor var på cricketbanen. Cricketspillet var i SIF på mange måder en familiesport.

Cricket var en sommersport. Græsset skulle være tørt. Helt og aldeles tørt. Regn gjorde spillet farligt, og kampen aflyses. Sæsonen var således ret kortvarig, og det kunne åbne op for, at cricketspilleren kunne kaste sig over en anden sportsgren uden for sæsonen. Og det gjorde mange. Flere cricketspillere var ivrige håndboldspillere, f.eks. Svend Rasmussen og Gunnar Rasmussen. Også på højt niveau. Derimod var det som om, cricket og fodbold ikke gik så godt i spænd sammen. Men det forekom.

Cricket holdt til på stadiongrunden. Som SIF gjorde. Man kunne foruden sit eget klubhus også bruge faciliteterne i Stadionhuset. Afdelingen følte sig vel tilpas i Sydbyen ved stadion. Som en del af SIF. Sportsligt gik det godt midt i 1960'erne. Holdet overlevede noget heldigt sin første sæson i 1. division, idet man ekstraordinært droppede nedrykning det år. Men SIF var immervæk fortsat med i den fornemmeste række. Men SIF's planer om at flytte fra Sydbyen og stadionområdet og over på Søholt var noget, som skabte bekymring hos cricketfolket. Nu gik det lige så godt, og man frygtede for, at en flytning ville blive begyndelsen på enden. Så midt i alt det positive nagede en vis pessimisme.

Divisionsfodbold

Dommerens fløjte lød. Kampen slut. Sejren hjemme! SIF havde vundet 3-0 over Kolding på Silkeborg Stadion. Spillerne kunne juble. Publikum give deres begejstring frit løb. Miraklet var en realitet hin søndag den 23. oktober 1966: SIF var i 2. division i fodbold. For første gang i klubbens historie. Fodboldholdet havde givet klubben den bedst tænkelige gave til jubilæumsåret 1967: Silkeborg var blandt de bedste klubber i Danmark. I 2. division. SIF havde fået sit gennembrud i fodbold i 1942, hvor klubben kunne fejre 25 års jubilæum. Nu gentog historien sig til 50 års jubilæet. Glæden var til at føle. Men

hvordan kunne det i det taget lykkes? Dette lokale fodboldmirakel?

SIF havde resultatmæssigt stået i stampe i 1950'erne. Det havde fået besindige folk til at omtale spillerne som legesyge, og det der var værre. Klubben havde ivret efter at opnå gode resultater, lyttet til spillerne, ansat dygtige trænere og på alle måder søgt at bane vejen for succes. Men lige meget hjalp det. Udenbys trænere kom og gik hurtigst muligt igen. Måske lettere overrasket over spillernes afslappede holdning til det hele. Trænere skulle i hvert fald ikke komme for godt i gang med råben og skrigen. Spillerne vidste bedst og skulle nok bestemme. Det var det indtryk, man kunne få sådan på sidelinjen i 1950'erne.

SIF fik dog kæmpet sig i 3. division i 1960. Men rykkede så hurtigt ud igen og havnede, hvor man hele tiden havde været: I Jyllandsserien. I rækken lige under divisionen. Holdet i 1960 havde bestået

af ældre, erfarne spillere, og mange holdt op efter oprykningen til divisionen. Indkaldelse til værnepligtig militærtjeneste kunne også hive spillere væk fra holdet. Og i 1964 var klubben altså tilbage i den velkendte suppedas. Gode råd var dyre. SIF valgte at gøre noget nyt: Man fravalgte en kendt udenbys trænerkapacitet og forfremmede ynglingetræner Poul Bjerre til ny seniortræner. I godt 20 år havde Poul Bjerre trænet i ungdomsafdelingen – nu trådte den arbejdsomme og venlige mand frem i forreste række. Kunne det gå an? Ja, det var lige netop løsningen. SIF kunne til fodboldsæsonen 1964 stille med et ungt hold. Grundstammen var såmænd tidligere ungdomsspillere, som Poul Bjerre selv havde trænet. Denne grundstamme med anfører Bjarne Jensen i spidsen sammen med ældre spillere som målmandsveteranen Kurt Nielsen og to udefrakommende spillere, Arne Sørensen fra AGF og Frank Johansen fra KB skulle løfte byens fodboldhold til nye højder.

SIF's nyoprykkede 2. divisionshold: Forrest fra venstre: Bent Pedersen, Kurt Nielsen, Arne Sørensen, Preben Hansen, Bjarne Jensen, Kurt Rasmussen, Peter Gam, Jørgen Jørgensen, Flemming Ditlevsen, Frank Johansen, Niels O. Dahl, Herluf Bang, Erik Jensen og Poul Bjerre.

Tillykke – Silkeborg Idrætsforening

Kurt Nielsen, 27 aar,

Maalmand
177 kampe:
Holdets alderspræsident. Startede sin fodboldkarriere i Hvidovre, inden han som 18-aarig kom til Silkeborg og hurtigt blev fast mand paa førsteholdet. Beskæftigelse: malermester.

Bent Pedersen, 25 aar,

Højre back
54 kampe:
Kom for 2 sæsoner siden fra Hammel, hvor han altid havde spillet i angrebet. Har scoret 3 maal i denne sæson og altsaa ikke helt glemt i fortid som angriber. Beskæftigelse: skolelærer.

Arne Sørensen, 24 aar,

Venstre back
17 kampe:
Spillede omkring 100 divisionskampe for AGF, før han i foråret flyttede til Silkeborg. Flere gange paa ungdoms- og ungdomslandsholdet for AGF. Et maal paa straffespark. Beskæftigelse: repræsentant.

Preben Hansen, 21 aar,

Højre halback
83 kampe:
Har aldrig spillet andre steder end i SIF, hvem han flere gange har repræsenteret paa saavel ynglingslandsholdet som det jyske serieunionshold. Har scoret et maal i aar. Beskæftigelse: lager-eksponent.

Bjarne Jensen, 23 aar,

Centrehalf
130 kampe:
Begyndte som helt ung i Ajax, Silkeborg, men kom allerede som junior til SIF. Debuterede i denne sæson paa det jyske ungdomsunionshold, da han kom ind fra reservebænken. Beskæftigelse: typograf.

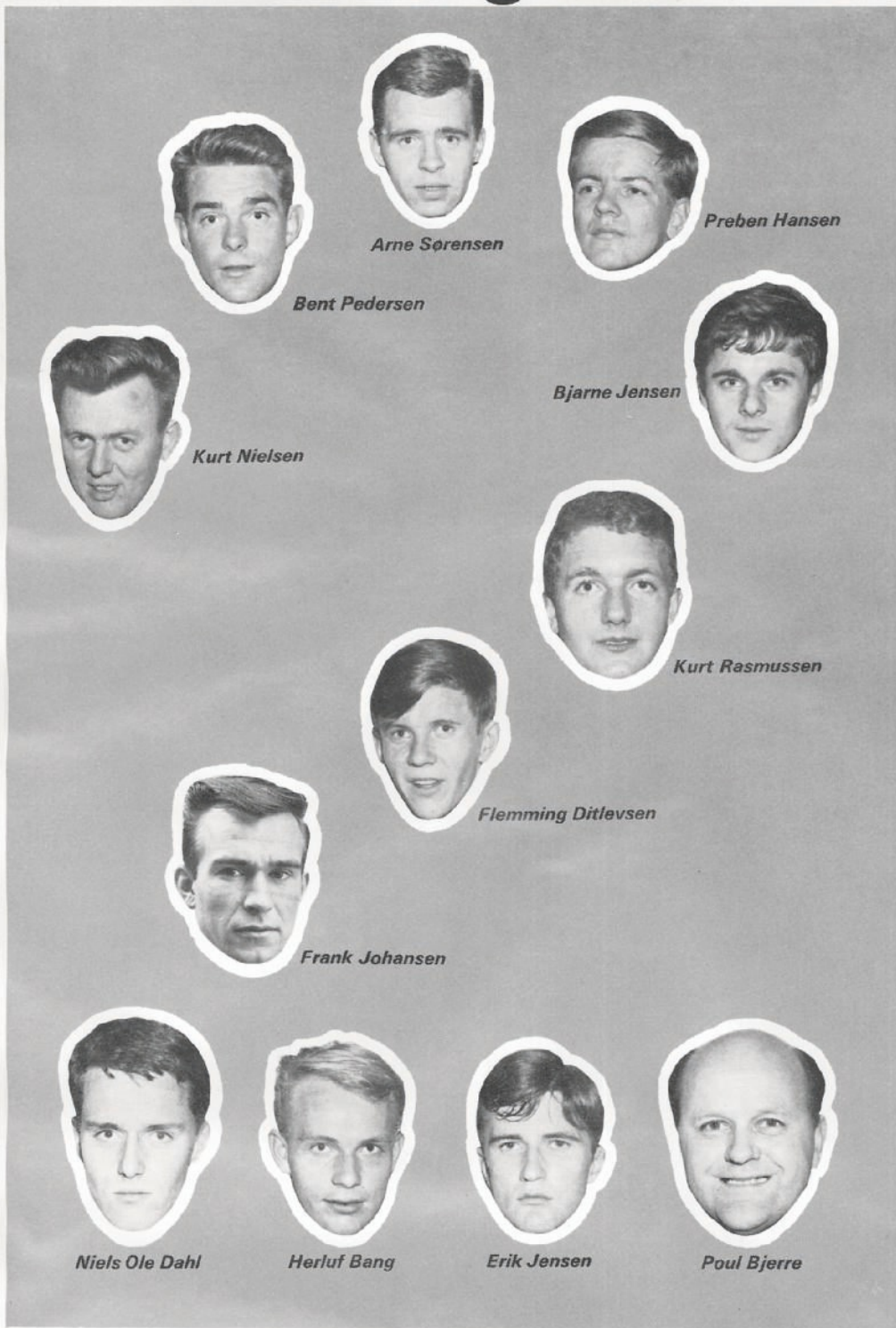

Kurt Rasmussen, 20 aar,

Venstre halback
49 kampe:
Ogsaa en af SIF's "egne". Optrædte et par kampe paa det jyske serieunionshold forrige aar, hvor han lævrigt fik sin debut paa divisionsholdet ved sæsonens start. Et maal. Beskæftigelse: kassier.

Tekst:
Jens Christensen.

Foto:
Hans Jørgensen

Arne Sørensen

Preben Hansen

Bent Pedersen

Kurt Nielsen

Bjarne Jensen

Kurt Rasmussen

Flemming Ditlevsen

Frank Johansen

Niels Ole Dahl

Herluf Bang

Erik Jensen

Poul Bjerre

Fl. Ditlevsen, 19 aar,

Højre wing
14 kampe:
Holdets Benjamin. Debuterede i forårets nystedede kamp mod AIA, da han avancerede helt fra serie 3 til førsteholdet. Har scoret 3 maal og lævrigt altid spillet i SIF. Beskæftigelse: kontorassistent.

Frank Johansen, 25 aar,

Højre innerwing
17 kampe:
Kom fra KB i foråret og spillede sin første kamp for SIF i Kolding den 22. maj. Har spillet 5 kampe paa B-landsholdet og været reserve til A-landsholdet. 7 maal har han scoret for SIF. Beskæftigelse: repræsentant.

Niels Ole Dahl, 19 aar,

Centreforward
18 kampe:
Spillede en enkelt kamp paa førsteholdet i fjor. Blev i de fleste af forårets kampe berygtet som venstre wing. Efter en mindre pause vendte han tilbage som midterangriber, 4 maal og altid SIF'er. Beskæftigelse: kontorassistent.

Herluf Bang, 21 aar,

Venstre innerwing
83 kampe:
Gennem flere aar angrebets maalfarlige mand og ogsaa i denne sæson holdets topscorer, foreløbig med 12 fuldtræffere. Har spillet flere kampe paa det jyske serieunionshold. En af SIF's "egne". Debut som 18-aarig. Beskæftigelse: tømrer.

Erik Jensen, 20 aar,

Venstre wing
72 kampe:
Har ogsaa faaet hele sin fodboldopdragelse i SIF, hvor han debuterede paa førsteholdet som 18-aarig. Har scoret et enkelt maal i aar. I fjor fik han en enkelt kamp paa det jyske serieunionshold. Beskæftigelse: kontorassistent.

Poul Bjerre, 45 aar,

Træner
maskinmediker:
Overfor trænervervet efter Vestervig-Madsen for 3 sæsoner siden og har i denne tid opnaaet fornemme resultater. Skifter som træner med denne sæsons udgang og helliger sig deretter udelukkende sit arbejde som ungdomsleder i SIF.

med oprykningen til 2. division

Arne Sørensen gav forsvaret stabilitet, Frank Johansen angrebsspillet nye facetter og Kurt Nielsen var en gedigen sidste skanse.

Poul Bjerre lagde vægt på mere træning, bedre spilforståelse og godt kammeratskab. Poul Bjerre ønskede også mere indflydelse på holdsammensætningen. Tidligere var det en opgave for matchudvalget, som stillede det hold, træneren så havde til rådighed. Nu blev der nedsat en udtagelseskomite (UK), der sammen med træneren skulle sætte holdet. Poul Bjerre lagde vægt på denne ændring, og han var især optaget af, hvordan man fik de nyoprykkede ynglinge bedre ind på holdet såvel fysisk som psykisk.

Kammeratskabet skulle styrkes over en bred kam. Og hustruer og kærester involveres! Holdet skulle være en enhed på og uden for banen. Talrige blev de gange, hvor spillere med hustruer og kærester spiste smørrebrød og drak en øl eller vand sammen. Poul Bjerre kendte det fra sig selv: Uden accept og støtte på hjemmefronten duede sportsmanden ikke.

Poul Bjerres mandskab rykkede fra Jyllandsserien til 2. division på tre år. Holdet havde marginalerne på sin side i mange tilfælde. Som da holdet den 15. november 1964 skulle vinde i Aabenraa for at rykke op. Sejren kom i hus 20 sekunder før dommerfløjt. Holdlederen var gået i omklædningsrummet. Og sådan gik det slag i slag med fight, godt humør og det nødvendige held.

SIF og Silkeborg var i 1965 ellevilde ved oprykningen til 3. division, og alle håbede og bad til, at holdet kunne holde sig i denne række. Og hvad sker? Poul Bjerre og holdet gør al bekymring til skamme og sikrer sig oprykning til 2. division. Med en trup bestående af spillerne: Bent Pedersen, Kurt Nielsen, Arne Sørensen, Preben Hansen, Bjarne Jensen, Kurt Rasmussen, Jørgen Jørgensen, Flemming Ditlevsen, Frank Johansen, Niels O. Dahl, Herluf Bang, Erik Jensen, Jan Nielsen, Ole Futtrup, Orla Christensen, Børge Schmidt og Per Damgaard. Alle havde ydet en jætteinindsats, og Herluf Bang scorede en utrolig masse mål.

Medlemsbladet Sytten udfritter i januar 1967 anfører Bjarne Jensen om, hvorfor det egentlig var gået så godt. Anførerens forklaring er følgende:

”Ja, der er vel flere årsager. Spillerne kender hinanden ud og ind, og der er et kammeratskab, som man svært finder magen til. Desuden har vi haft en dygtig træner i Poul Bjerre. Jeg tænker ikke her kun på hans evner som træner, men også som menneske. Han har haft meget stor betydning for os, idet han har kendt de fleste af os, fra vi var drenge og ved, hvordan den enkelte skal tages. Disse ting sammen med en utrolig kampgejst må efter min mening have æren for, at det er gået så godt”.

Hvordan bygger man videre på en succes? SIF valgte at tage en ny træner for at hente inspiration udefra. Med Poul Bjerres accept – han vendte tilbage til ungdomsafdelingen. Den nye træner fik imidlertid ingen succes, og SIF var i sin første sæson i 2. division godt på vej til at rykke ud. Men så valgte klubben at skifte hest – og Poul Bjerre stod igen i spidsen for førsteholdet. Og nedrykningstruslen forsvandt. Poul Bjerre kunne noget med klubånd og holdmoral.

Klubånd og holdmoral

Klubånd og holdmoral er vigtig. Og svær at skabe og beskrive. Den danske sportspresse havde bemærket Poul Bjerres og SIF's bemærkelsesværdige succes. Hvad var forklaringen?

En avis spurgte til, om Poul Bjerre var en mirakelmand. Hertil kom det prompte svar: ”Vrøvl og latin. Men spillerne står bag mig – nøjagtig 100 pct. – og når det er tilfældet, kan enhver lave mirakler...”

Poul Bjerre uddyber i et helsides interview i Ekstra Bladet den 24. januar 1968 under overskriften ”Jeg blander mig i spillernes privatliv” sit syn på klub-sammenhold:

”Ja, jeg lægger stor vægt på, at der skabes et hold også uden for banen. Gennem de tre år har jeg kendt disse spillere, næsten som en del af min egen familie. Da jeg kom til igen, var atmosfæren ikke rigtig. ... Netop familierne er et stort problem i amatør fodbold. Vi må fange konernes interesse. Familien må være med i klublivet... Forrige år samlede vi spillerne med koner om lørdagen. Vi rejste alle sammen i sommerhus. Vi mødtes til en times let træning og resten af tiden var helliget familielivet.

Vi inviterede konerne med på rejser til udekampe. ... Det er vigtigt for en amatørklubs trivsel. Klubånden og glæden ved at spille, samt spændingen om kampenes resultat må binde alle sammen i én stor klub-familie”.

Tidens amatørideal var under pres. Professionalisme under en eller anden form pressede sig på. Det fik SIF, Poul Bjerre og klubbens 19-årige stjerne og målskytte Herluf Bang tæt ind på livet først på året 1965, hvor Esbjerg søgte at fiske Herluf med udsigt til at spille 1. divisionsfodbold og arbejde. Herluf Bang var smigret og fristet. Men valgte alligevel at takke nej. Træneren fra barndomsårene, Poul Bjerre, var den reelle årsag til valget. Til BT den 18. februar 1965 forklarer den 19-årige tømmerlærling og fodboldspiller sig sådan:

”Han (Poul Bjerre) er ikke blot en dygtig træner, men også en god kammerat, som har haft meget stor betydning for min udvikling. Havde jeg skiftet klub og var gået til Esbjerg, havde jeg mistet hans tillid og venskab – og det havde nok været det værste. Så derfor henvendte jeg mig til ham med mine problemer, og vi havde ikke snakket sammen fem minutter, før jeg var klar over, at jeg hørte og hører hjemme i Silkeborg”. Poul Bjerre var rystet og udtalte til samme nummer af BT:

”Havde Bang ladet sig overtale, havde jeg mistet noget af interessen og troen på ungdomsarbejdet”.

Herluf Bang var en vigtig del af SIF's succes i 1965 og 1966. Måske også en uundværlig del af succesen, selv om den unge mand pligtskyldigst mener, at ingen er uundværlig.

Hvorom altid var, så var SIF med sin fodboldmæssige succes havnet i epicentret for tidens store dilemma, amatørisme kontra professionalisme under en eller anden form.

For pengenes skyld?

Det traditionelle amatørideal var til diskussion. Mottoer som ”En sund sjæl i en sund krop”, ”tab og vind med samme sind” og ”det gælder ikke om at vinde men at være med” var fortsat velkendte – men lød knapt så højlydt som tidligere.

Den gamle klubstifter J.C. Ravn var i jubilæumsåret 1967 en ældre mand på 75 år, men han var fortsat mand for at hævde de gamle idealer:

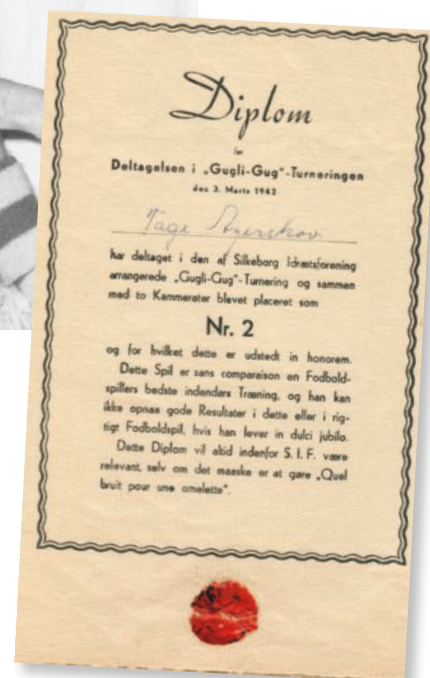
”I 1966 nåede det bedste fodboldhold sin hidtil største triumf; for mig er det dog langt vigtigere, at det ligefrem vrimler med drenge og unge, når der trænes på sportspladsen, at de dygtige ledere ikke alene mestrer indøvelsen af grundelementerne indenfor fodbold, cricket, håndbold og fri idræt, men at de også har øje for andre sider af livet på idrætspladserne. Der skal være orden og disciplin, der skal herske en god tone, de unge skal opmuntres og støttes, de skal lære samarbejdets betydning, lære at tage hensyn til hinanden, være med til at skabe et godt kammeratskab og stille de største krav til sig selv. Derved bliver idrætten karakterdannende, og den unge udøver vil blive mødt med respekt og sympati”. Og den gamle veteran mener, at klubben fortsat lever op til disse idealer.

Andre var knapt så begejstrede for idealerne. Utilfredsheden ulmede især i fodboldafdelingen. Nogle unge, dygtige fodboldspillere valgte slet og ret andre klubber med henvisning til, at her fik de et godt arbejde og nemmere ved at passe såvel arbejde som fodbold. Måske vægtede de lidt mindre ”klub-familien” og foretrak lidt mere at få gevinst ud af deres fodboldmæssige kunnen. Måske var det ikke længere tilstrækkeligt med en årlig udenlandsrejse med hustruer og kærestes.

Ældre fodboldspillere var også involveret i problematikken på deres måde. Og ældre spiller blev man rask væk, når man blev gift og stiftede familie. Så skulle familien forsørges. Den 25-årige målmandsveteran Kurt Nielsen havde i 1965 stiftet familie, fået børn, oprettet eget malerfirma og var altså fast mand på SIF's førstehold. På hjemmefronten var der opbakning fra hustruen Lizza, men sønnen Torben på 2½ år gik og sagde: ”Far arbejder og så spiller han fodbold. Han er aldrig hjemme”. Kurt Nielsen – og andre spillere med familieforpligtelser og arbejde – kunne således dårligt nå to ugentlige træningsaftener og kamp i weekenden. Det blev der taget hensyn til. Men i længden var det uholdbart.

Aflappet stund ved en indendørs Gugli-Gug-turnering med ældre og yngre SIF'ere i højt humør. Og Tage Ager-skovs diplom fra turneringen. På billedet ses bagest fra venstre: Gösta Westerling, Jørgen G. Hansen, Poul Rasmussen og Finn Mølgaard Jensen. Forrest: Jørgen Ditlevsen, Poul Bjerre, Karl Erik Nielsen og Helge Lund Christiansen (Helle). Gugli-Gug-turneringen fandt sted sidst i 1950'erne på Søndergadeskole.

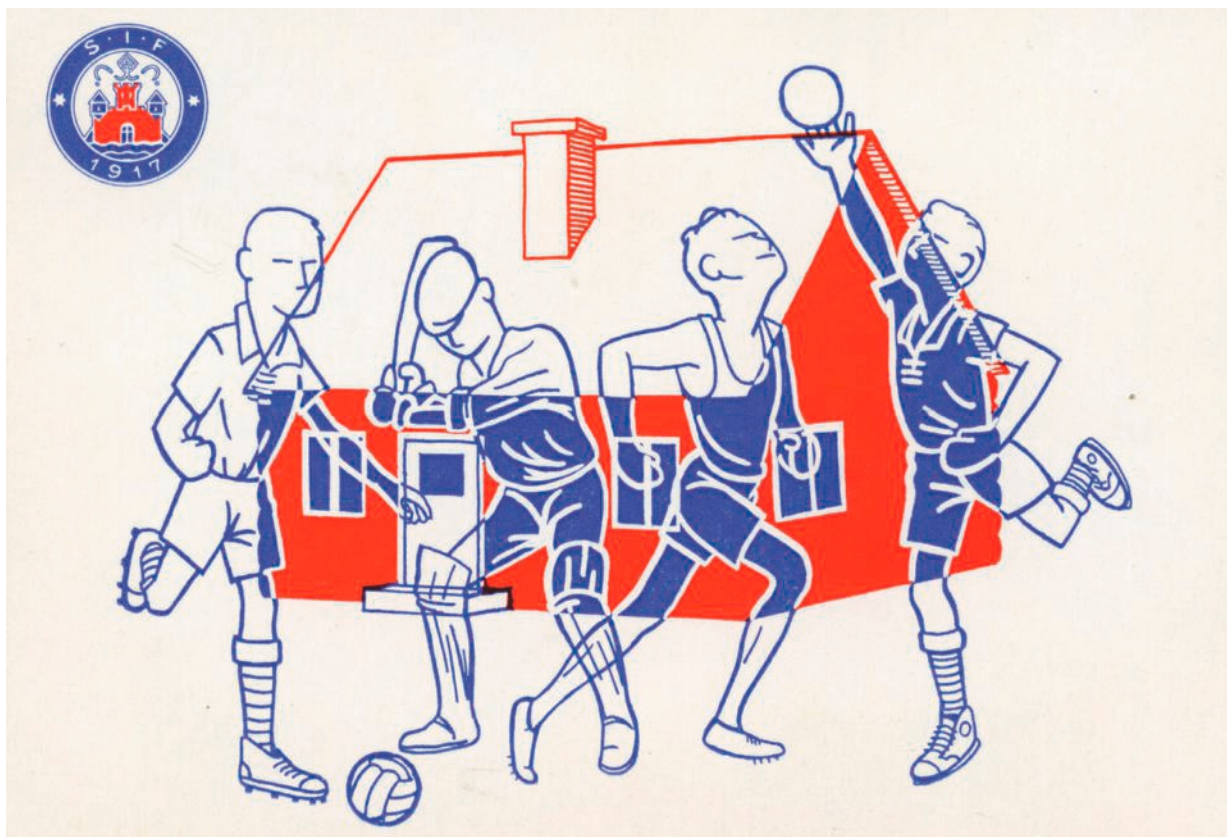

Amatørfodbold på højt niveau var svært for familiefædre.

I takt med den sportslige succes steg presset for at få mere professionelle tilstande. Også hos spillerne. Førsteholdets anfører Arne Sørensen ønskede en reform på området, så spillerne kunne få penge for træning og kampe. F.eks. 15 kroner pr. træning og 50, 75 eller 100 kroner pr. kamp alt efter om, holdet tabte, spillede uafgjort eller vandt.

Fodboldafdelingens formand, Karl Pedersen rettede i 1967 en kraftig appel til byens erhvervsliv om at bakke bedre op om de bedste spillere. F.eks. ved at være behjælpelig med relevant arbejde til dem. Ifølge Karl Pedersen var SIF's førstehold en rigtig god reklame for byen. Og det burde det lokale erhvervsliv være med til at understøtte.

Ingen turde tale om professionelle tilstande. Ingen anså dem for mulige i 1960'erne. Tilhængerne talte om opblødning, reformer og justeringer. For penge til de bedste. Til eliten. Og det vakte modstand hos andre. Ikke mindst i de mindre afdelinger med cricketspilleren Kjeld Rasmussen som den mest markante talsmand. Fronterne var trukket op. SIF stod som altid ved en skillevej. Umiddelbart var det lykkedes Poul Bjerre at overvinde skismaet ved at skabe en "familie-klub", men alt tydede på, at det kun ville være en stakket frist. Og skismaet kunne igen sætte lus i skindpelsen mellem fodboldafdelingen og de øvrige afdelinger, for hvem professionelle forhold ikke var eller kunne være på dagsordenen.

Fodbold, cricket, atletik og håndbold – Silkeborg Idrætsforenings fire idrætter illustreret med et klubhus som baggrund. En SIF-hilsen. En fødselsdagsklub var et af de mange initiativer, SIF tog i bestræbelserne for at samle penge til et kommende klubhus. Medlemmerne kunne her få et fødselsdagskort fra SIF.

Det fælles

Silkeborg Idrætsforening var grundlagt i 1917 som en idrætsforening med flere idrætter. Og netop det på en og samme tid at være én helhed og flere enkeltdele var og er SIF's kendetegn, styrke og svaghed. Den nye struktur fra 1955 med en overordnet hovedafdeling og de enkelte afdelinger var et forsøg på organisatorisk at løse mangfoldighedens problem. Men det overordnede fællesskab gav ikke sig selv. Det skulle til stadighed skabes og vedligeholdes af medlemmerne. Hovedafdelingen med hovedbestyrelsen og formand Aage Rasmussen i spidsen var uhyre bevidste herom. På alle mulige ledder og kanter søgte man at skabe fællesskab om det fælles, om SIF som samlet idrætsforening. Det første store initiativ var udsendelse af et nyt medlemsblad i ok-

tober 1955. Under navnet Sportsnyt, men fra april 1956 under navnet "Syttten – Medlemsblad for Silkeborg Idrætsforening af 1917". I Syttten kunne alle medlemmer holde sig orienteret om, hvad der skete i alle idrætsgrene i SIF. Og her blev de mange fælles aktiviteter lanceret, og tidens debat ført. Medlemsbladet var en rygsøjle i klubidentiteten som fælles idrætsforening.

Foreningens mange ledere var en krumtap i såvel de enkelte afdelinger som i Hovedafdelingen, og Hovedafdelingen iværksatte mellem år og dag en række initiativer for at samle og sammenryste de mange frivillige ledere på tværs af idrætsgrene. Som ved en række lederfester. Men skulle det være med eller uden ledsager? Det kunne være et diskussionsemne. For bidrog hustruen og kæresten ikke også til SIF's

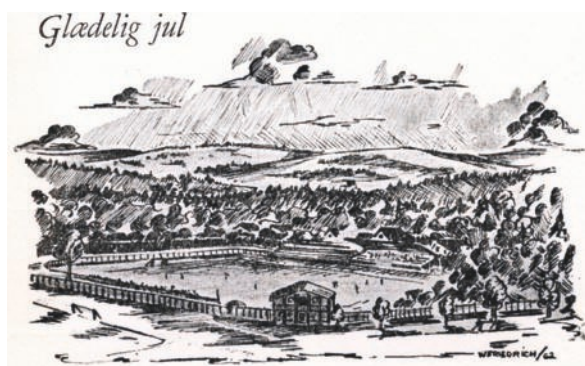
bedste ved at bakke manden eller kæresten op i den-
nes lederarbejde i klubben?

Af andre væsentlige initiativer var en samlet årlig af-
slutningsfest for de unge i de enkelte afdelinger. En
stor fælles begivenhed som kunne samle flere hund-
rede børn og unge og deres forældre. Med opbygge-
lige taler, underholdning og uddeling af præmier og
rosende omtale af denne og hin idrætsudøver, som
havde gjort sig særligt positivt bemærket i årets løb.
Festerne var i mange år en tilbagevendende begiven-
hed, men med tiden blev det for stort og for broget.
Det var slet og ret svært at holde børnenes og de un-
ges opmærksomhed fanget. Den fælles afslutnings-
fest gled ud i 1960'erne, og man overlod det til de
enkelte afdelinger at sætte et fornøjeligt punktum
for sæsonen.

Voksne og børn kunne også mødes til SIF's traditi-
onsrige jule- og nytårsfest, hvor kapelmester Sølv-
er Rasmussen sørgede for, at børnene fik en alle tiders
aften. Godteposer var en del af festen, og forældre-
ne skulle lige huske at købe og afhente posebilletter.
Efter børnenes fest var der bal for de voksne. Og det
var gratis.

Blandt de mere enkeltstående initiativer kan nævnes
forsøget på at genoplive et stort fælles ungdomsstæv-
ne på stadion, hvor de unge kunne vise deres idræt
frem.

Stadion, stadionområdet og stadionhuset var i sig
selv med til at skabe fællesskab mellem afdelinger-
ne. Fodboldspillere, cricketspillere og atletikudøvere
brugte området og kendte herved mere eller mindre
noget til hinanden. Håndboldspillet var mere og
mere blevet en indendørs sport, så håndboldspillerne
flokkeses snarere i Silkeborghallen eller rundt om i
gymnastiksalene end ved stadion. Og endelig var der
fortsat mange, som selv dyrkede flere idrætsgrene el-
ler kendte jævnaldrende, som dyrkede andre idræts-
grene – og på den måde havde man føling med hin-
anden og oplevede sig som en del af en idrætsfamilie.
Problemet var der dog fortsat. Trods alle anstren-
gelser. De enkelte afdelinger var de primære, mens
det fælles var og blev det sekundære. Hvad kunne
yderligere gøres? Etablering af et fælles klubhus, hvor

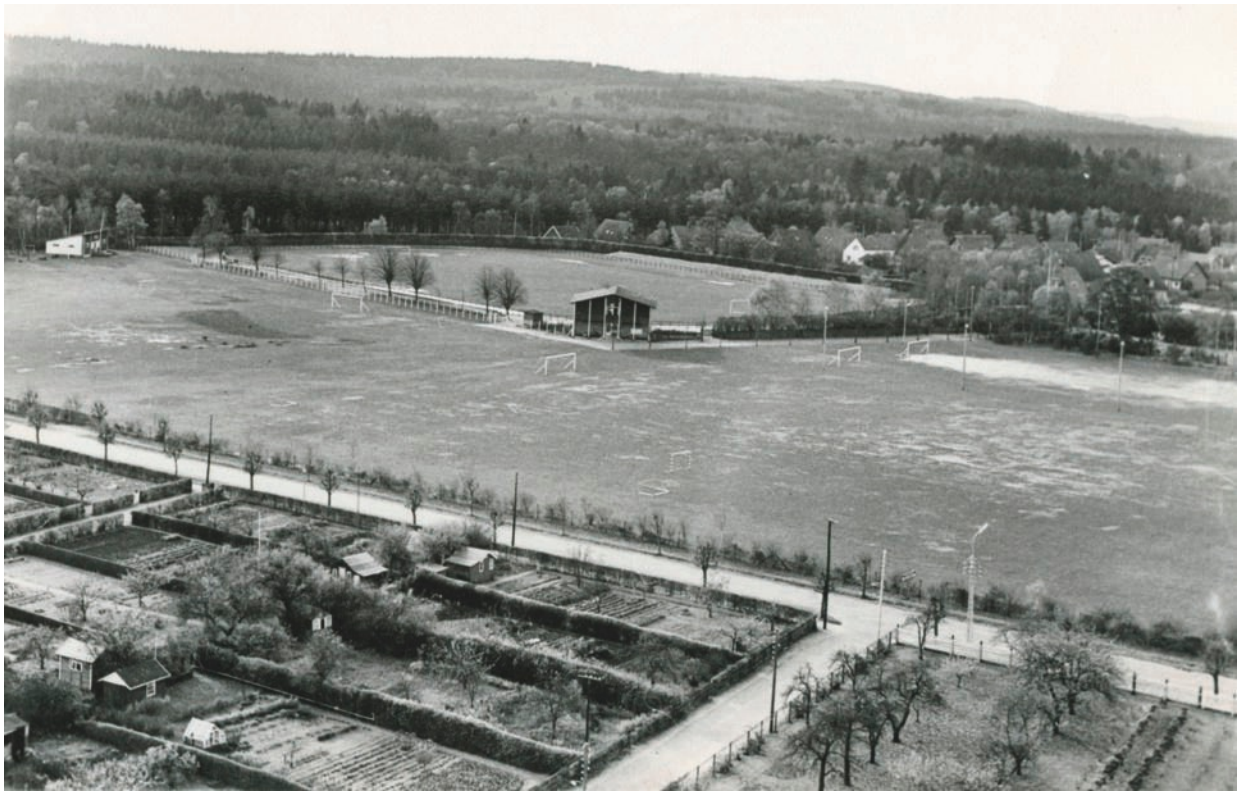

*SIF-julekort var endnu en indtægtskilde til fordel for det
kommende klubhus o. 1960. Silkeborgenseren, SIF'eren og
guldmed Walthar Friederich havde en kunstnerisk åre og
stod for julekortenes illustrationer.*

alle kunne mødes! Et nyt klubhus blev den samlen-
de fællessag i SIF. Arbejdet hermed skabte i sig selv
masser af klubfølelse og oplevelse af at have et stort
fælles mål. Og midt i det hele overdrog Aage Ras-
mussen formandsstafetten til Johs. Qvortrup i 1965.

Hjemsted – det oprindelige Silkeborg

SIF havde i foråret 1962 godt 690 aktive medlem-
mer, hvoraf 592 bor i "det oprindelige Silkeborg"
og på Århusbakken. Altså syd for Silkeborg Langsø.
Denne oplysning er fremhævet i hovedbestyrelsens
skrivelse til byrådet først på året 1962. Årsagen var,
at Silkeborg Kommune påtænkte at samle byens

Silkeborg Stadion o. 1960 med stadionhus og kolonihaver i forgrunden. SIF ønskede at inddrage nogle af kolonihaverne til idrætsområde. Det ønske blev ikke imødekommet – og SIF's fremtid blev på Søholt.

idrætsliv ovre på det område, man i tiden kaldte for ”ved flyvepladsen”. På Søholt havde man længe planlagt en flyveplads, men de planer var skrinlagt til fordel for et stort villakvarter ved Ege Allé og så et idrætsområde, Søholt-området.

SIF var lodret imod disse planer. At bede 592 idrætsudøvere – hvoraf langt størsteparten var børn og unge – fragte sig den lange vej fra ”det oprindelige Silkeborg” og over på Søholt burde ikke kunne komme på tale.

SIF havde mange indvendinger mod planerne. F.eks. at det ville genere nordbyens klubber Silkeborg Boldklub (SB) og KFUM, og splitte SIF som samlet forening. Stadion skulle fortsat danne ramme om de betydningsfulde fodboldkampe og atletik. Og så regnede SIF's ledelse det for givet, at der i tomrummet efter SIF ville etablere sig en eller flere nye fodboldklubber i Sydbyen. Alt i alt var kommu-

nens idé dårlig. Selv om klubben bestemt anerkendte kommunens store interesse og velvilje over for byens idrætsliv.

SIF havde en helt anden løsning på de trange forhold på Stadionområdet: Nedlæggelse af nærliggende kolonihaver til træningsbaner. Denne plan faldt ikke i kolonihavefolkets smag. Tværtimod blev de rasende og påstod, at idrætsfolket åbenbart var et dovent og mageligt folkefærd, som ikke gad bevæge sig et par kilometer over til de nye, vidtstrakte og ideelle træningsbaner.

Karl Pedersen foreslog lidt spagfærdigt, at man jo også kunne tage noget af skoven ind mod Vejlbø Mose til idrætsformål – men det forslag var dødsdømt på forhånd: Silkeborg Skovdistrikt kunne ikke drømme om at afgive skov til formålet.

SIF var skakmat. Idrætsområdet ved Stadion kunne ikke længere rumme SIF's mange aktiviteter. Og ud-

videlse viste sig umulig. Silkeborg Kommune havde fat i den lange ende med det store projekt ved Søholt. SIF bøjede sig for nødvendigheden, og hovedbestyrelsen arbejdede i 1960'erne på at flytte fra Stadionområdet over til Søholt. Fra sydbyen til nordbyen. Og i dette arbejde fik indsamling til et nyt klubhus en ny og større betydning. Klubhuset skulle være garanten for, at SIF som samlet idrætsforening flyttede. Søholthuset være foreningens nye hjemsted.

Fritidssamfundet

SIF var en forening fuld af ungdom. Børn og unge. Dette aspekt blev altid fremhævet, når foreningen ønskede noget fra kommunen: At SIF gjorde kommunen og samfundet en tjeneste ved i fritiden at passe og opdrage på de silkeborgensiske børn. Holdt dem på afstand af fristelser og skarnstreger og bidrog til at gøre dem til gode samfundsborgere. Kommunen kvitterede gang på gang med tak, velvilje og kontante bidrag for indsatsen. Kommunen og lokal-samfundet anerkendte jævnlige SIF's store indsats. Som da der under et stort midnatsshow den 11. marts 1961 under medvirken af Preben Neergaard, Preben Uglebjerg og Volmer Sørensen blev indsamlet ca. 30.000 kr. Fra kommunen og en lang række virksomheder. Arkitekt Ernst Thomsen overraskede med på vegne af Dansk Arkitekt- og Ingeniørkontor at give 10.000 kr. i form af gratis arkitekttegninger til klubhuset. Ernst Thomsen gav følgende kortfattede begrundelse:

”I øvrigt må vi understrege, at beløbet bevilges som en anerkendelse af det store, påskønnelsesværdige arbejde, SIF gør for vor bys sportsungdom”.

Og hermed sammenfattede han ganske godt den generelle holdning i byen. Ungdommens ve og vel var noget, som optog tiden. Det var jo fremtiden. Samfundet oprustede med bedre skole, længere skolegang og nye tiltag som fritids- og ungdomsklubber. Det kostede mange penge. Var en enorm samfundsmæssig investering. En nødvendig investering var alle enige om. Men ved siden af denne indsats ønskede man også at bygge videre på idrætsklubbernes ungdomsarbejde. Som for størsteparten foregik

ved frivilligt og ulønnet arbejde. Helt uden offentlige midler kunne det dog ikke lade sig gøre, og med tiden åbnede fritidsloven mulighed for økonomisk tilskud til idrætslivet.

Netop den øgede fritid optog tiden. Var samfundet ikke slet og ret ved at udvikle sig til et fritidssamfund? Hvor det nødvendige arbejde til livets opretholdelse kunne tilvejebringes ved ganske få folk og så maskiner? Det var en udbredt antagelse.

Eksempelvis lærlingene: De var vant til at arbejde om dagen og gå på Teknisk Skole om aftenen omme på Skoletorvet. Først i 1960'erne gik man over til dagundervisning på Teknisk Skole, og lærlingene fik pludselig fri om aftenen. Og hvad skulle de bruge al den nye fritid til? Forhåbentlig ikke til at hænge på gadehjørnerne, ryge cigaretter, drikke eller køre på knallerter. Fritiden skulle bruges ordentligt. Det var alle ansvarlige folk enige om. Og her havde SIF og de andre idrætsklubber en rolle.

Medlemsbladet Sytten slog i marts 1966 en artikel af skoleinspektør Johs. Jørgensen, Vestre Skole, stort op, hvor idrætten blev præsenteret som en væsentlig faktor i dannelsen af det moderne menneske. Det var og er en dybt tankevækkende artikel, som i et let forståeligt sprog satte problemstillingen op:

”Mekanisering, rationalisering og automatisering er ved at ændre vore levevilkår og dermed selve mennesket. To tendenser gør sig gældende, nemlig en målbevidst stræben mod større effektivitet i erhvervslivet og sideløbende hermed en måske ubevidst higen hos den enkelte efter at blive et fuldt udviklet menneske, der er helt igennem menneskelig. Det sidste betyder bl.a. en udfoldelse af alle evner og anlæg, af den medfødte skabertrang og fantasi, en udvikling mod større ansvarsfølelse over for sig selv og over for andre, adgang til at være medbestemmende i ens daglige arbejde og ved samfundets indretning”.

Ifølge skolemanden havde idrætten en enorm opgave i at være med til at danne det ”hele menneske”. Modgå tidens specialisering, hvor mennesket blot blev et vedhæng til maskinerne. Idrættens gamle motto: En sund sjæl i et sundt legeme var fremdeles aktuelt. Den alsidige dannelse nødvendig. Og her var

SIF håndboldherrer trådte ud af kvindernes skygge ved at rykke op i herremesterrækken 1967 med Preben Troelsen yderst til venstre.

idrætten en livets skole, som kunne lære de opvoksende generationer kunsten "at leve" som menneske i fremtidens samfund. I sporten kunne skabertrang, fantasi, ansvarsfølelse og allehånde andre gode sider af mennesket udvikles. Men det ville koste penge, og derfor slog Johs. Jørgensen fast, at samfundet måtte erkende idrættens betydning og sikre idrætten de nødvendige økonomiske midler. Ikke mindst til at fastholde idrætslederne i arbejdet.

Idræt og sport har altid været en del af samfundet. Og er det fortsat. SIF var sig fuldt ud dette ansvar bevidst, og det var et godt argument til at få flere penge fra kommune og lokalsamfund.

De kom, så og gik igen

Atletikafdelingen var havnet i en langstrakt ørkenvandring. Det havde været forholdet nærmest så længe, man kunne huske tilbage. Til stor undren for de få entusiastiske atletikudøvere. Sten Ballegård satte ord på situationen i medlemsbladet Sytten i september 1967 med overskriften "De kom – de så – de gik igen". Og dem, der gik igen var altså unge som ældre atletikfolk. Og i 1966 var det helt skidt. SIF Atletik havde ikke været i stand til at sætte hold til konkurrencerne. Hvor skulle det dog ende?

Mellem år og dag havde der bestemt været store lyspunkter. Som da Kurt Bradal og Mogens Pedersen

allerede som juniorer sidst i 1950'erne var blandt den absolutte danske elite i kastediscipliner. Eller den unge Ole Søndergaard, som i 1966 gjorde det godt i længdespring. Men disse enkeltstående præstationer gav imidlertid ingen lokal guldalder for den ædle idræt. Atletikafdelingens mangeårige formand Henry Mogensen kredsede om problemerne i medlemsbladet. Nogen entydig forklaring var ikke sådan at finde. Der var nok mange.

Henry Mogensen kunne opgivende udtale: "Der mangler vilje, ambitioner og lyst fra de unges side i dag". Det tog tid at dygtiggøre sig som topatlet, og den tålmodighed var ikke i højsædet hos tidens unge. Og det krævede dygtige instruktører til at vejlede de unge, og sådanne trænere og instruktører havde SIF og de mindre klubber ikke. Dygtige unge atletikfolk søgte derfor mod de større klubber. F.eks. i Aarhus. Og så var det også et problem, at de få, som kom, ofte var uddannelsessøgende. De var hele tiden på studieture eller havde ferie eller rejste fra byen igen. Måske skyldtes det SIF's struktur. I sin forgæves søgen efter svar nævnte Henry Mogensen også denne mulighed:

"Det er vel foreningens struktur, der er hæmmende for atletikken. Det mest naturlige havde vel været, at gymnastik, orientering, roning og atletik fandtes i sammen forening. Det ville givetvis styrke atletikken".

Krisen i SIF Atletik var håndgribelig. Der blev snakket meget om den, men årsagerne var svære at finde og gøre noget ved. Og alt imens stoppede de lovende atleter eller drog til større klubber. Kurt Bradal gik til Skovbakken, vandt danske mesterskaber og var i mange år på det danske atletiklandshold.

Første spadestik

SIF fejrede 50 års jubilæum den 26. april 1967 med maner. Fortid, nutid og fremtid blev tilgodeset på hver sin måde. Et indholdsrigt jubilæumsskrift fortalte om fortidens foreningsliv og bedrifter, nutidens SIF'ere festede i hinandens gode selskab, og fremtiden blev påbegyndt ved de første spadestik til det nye klubhus, Søholthuset.

Hovedformanden Johs. Qvortrup tog det første spadestik med ordene "Et stort ønske er gået i opfyldelse", formanden for byggefondsudvalget Finn Mølgaard tog næste spadestik med ordene "Også vore lilleputter har samlet penge til byggefonden", og endelig greb formanden for byggeudvalget, Karl Pedersen spaden og konstaterede: "Vi har de bedste betingelser for at skabe det helt ideelle klubhus". Fremtiden var på vej.

SIF var i jubilæumsåret fuldt og helt indstillet på fremtiden på Søholt. Kunne dårligt vente. Men en forudsætning var Søholthuset som nyt samlingssted. Arbejdet med klubhuset havde i sig selv en lang historie. Karl Pedersen henlede opmærksomheden på den hedengangne SIF weekendgrund ved Laven og klubveteranen Helge Lund Christiansen, altid omtalt som Helle. Denne iderige mand havde været modstander af salget af grunden i Laven og havde oprettet en bankbog, som blev et slags startskud på det nye initiativ. Men meget skete der i øvrigt ikke

på denne front før godt inde i 1960'erne. Af flere årsager.

SIF levede nemlig på mange måder med Stadionhuset som klubhus. Og cricketafdelingen havde siden 1957 sit eget klubhus i nærheden. SIF rådede i praksis over klubhusfaciliteter. Behovet for et nyt klubhus var på ingen måde presserende i 1950'erne. Silkeborg Kommune slog imidlertid skår i denne ubekymrthed ved i sommeren 1956 at gøre SIF opmærksom på, at Stadionhuset var kommunens – og ikke SIF's. Kommunen forbød således overnattende SIF-gæster i Stadionhuset. Det kom noget uventet og uvelkomment. Men der var ingen vej uden om. Hvis SIF ville have et hus, hvor man selv kunne bestemme fuldt og helt, måtte foreningen selv etablere et. Tanken var for alvor sæt i hovedbestyrelsen. Men igen gik der flere år, før der for alvor kom skred i planerne. Først da overflytningen til Søholt – ad åre – var perspektivet, kom der gang i indsamlingsarbejdet.

SIF fejrer 50 års jubilæum den 26. april 1967 ved Søholt, hvor bestyrelse og honoratiores på bar mark overværer de første spadestik til det kommende klubhus, Søholthuset.

Finn Mølgaard og lilleputterne havde længe arbejdet med sagen. Og med udsigten til at skulle over på Søholt, blev det en opgave for hele foreningen. Finn Mølgaard stod i spidsen for arbejdet som formand for byggefonden, og initiativ på initiativ blev taget for at rejse penge. Medlemsbladet Sytten kunne nummer efter nummer præsentere læserne for indsamlingsbarometeret, der oplyste, hvordan det gik fremad.

Indsamling af penge skete ved gaver, indsamling af papir, gamle frimærker, lotterispil, loppemarked, pop-bal, fester, bridgespil, opvisningskamp på stadion mellem det danske landshold fra 1948, det såkaldte bronzehold og SIF's hold fra 1953, fødselsdagsforening, salg af julekort og meget andet.

Et klubhus måtte og skulle SIF have, hvis foreningen trygt skulle kunne se fremtiden på Søholt i møde. Her ville foreningen slå rod, her ville man kunne samles i forbindelse med idrætsudøvelse og i kammeratligt lag. Et rart sted man kunne invitere kærester, hustruer og børn, så de fik bedre føling med, hvad mand, kæreste eller far gik og fik tiden at gå med i SIF.

Arbejdet med at rejse penge til klubhuset skabte intern fællesskabsfølelse og i byen respekt og velvilje. Som da de lokale teglværker kvit og frit tilbød mursten til byggeriet. Til en værdi af 3.000 kr. Og afdeling efter afdeling donerede beløb til det kommende fælles hus. Og hold efter hold samlede ind med et håndgribeligt beløb. Mange bække små gør en stor å. Enkeltvis lød beløbene ikke af meget. Og det tog lang tid at få dem rejst. Heller ikke til første spadestik eller til rejsegildet året efter var midlerne tilvejebragt. SIF måtte til det sidste hænge i for at virkeliggøre ønsket om eget klubhus i troen på en god fremtid for SIF.

De første spadestik den 26. april 1967 viste medlemmerne og silkeborgenserne, at SIF var målet nær. Der var ingen vej tilbage. Og den 5. oktober 1968 oprandt den store dag – Søholthuset kunne indvies, og SIF markere, at foreningen flyttede over på Søholt.

Lyset for

SIF flyttede på Søholt den 5. oktober 1968. Søholt-

huset skulle indvies, og hermed var det nye hjem i det nordlige Silkeborg en realitet. Hundredvis af rød-blusede SIF'ere gik i procession fra Stadion til Søholt med FDF's orkester i spidsen.

Mens ungdommen var på vej, tog bestyrelsen mod gæster fra nær og fjern. Men gæsterne måtte selv til tegnebogen. 20 kroner for et par stykker smørrebrød og en øl eller vand. Indsamlingen havde givet 285.000 kroner, og disse gode penge skulle bruges til klubhuset. Ikke til receptionen. Derfor måtte både SIF'ere og indbudte selv betale for mad og drikke. Og det gjorde ingen skår i glæden.

Fra klokken 14 var der åbent hus, og her ankom så de marcherende unge SIF'ere med musik i spidsen og gjorde for alvor indvielsen til en fest. Og en old boys fodboldspiller havde skrevet en sang, hvor han på melodien Høje Nord fik de forsamlede til at se lyst på fremtiden. Sangen sluttede med ordene: Lyset for – mørket bag.

På dagen var selvfølgelig også anskaffet en gæstebog. Det var jo en historisk dag. Og de to SIF-veteraner Finn Mølgaard Jensen og Helge Lund Christiansen (Helle) havde skrevet følgende vers til bogen:

*”Tiden rinder – og årene går
i dag vort flotte hus færdig står
bagude var der travle og hårde dage
men når vi nu ser os tilbage
og mindes årene der gik
vil vi altid huske de glæder vi fik
og tænke på det smukke vi så
på det ”gamle stadion” – når himlen var blå.
Vi håber at tiden der kommer, bli'r god
at ungdom i det nye hus må slå rod,
at klubben fortsat vil følge med tiden trop
og se en stor idrætsungdom her vokse op.
Gid årene fremover om herlige dage må melde
hjertelig til lykke på dagen og hilsen
Finn og Helle”*

En stjernestund for alle. En milepæl. Fremtiden sikret. Men midt i begejstringen var der også plads til bekymring. Ville medlemmerne nu værne om det

SIF drager den 5. oktober 1968 fra Sydbyen til Søholt. Et folkevognsrugbrød med bolde og SIF-drenge er en del af den store SIF-march.

Med FDF-orkester og dannebrog i spidsen marcherer de rødklædte SIF'ere fra stadionområdet til Søholt og Søholt-huset.

nye klubhus. Klubhuset udsprang af det aktuelle samfunds store velstand og rigdom. Det var alle enige om. Men havde det ikke resulteret i, at tidens mennesker – ikke mindst ungdommen – tog lidt let på at værne om tingene? Jovist havde det så. Ud fra devisen, at man jo altid kunne købe noget nyt, hvis det gamle gik i stykker. En sådan tidens dårligdom

var ikke velkommen i Søholt-huset. Alle medlemmer måtte holde hinanden fast på en god og ordentlig opførsel i de nye omgivelser. Og hvad med de langhårede? Skulle de have adgang til huset? Samme spørgsmål havde været oppe at vende på divisionsholdet i fodbold. Og her havde man accepteret denne nye mode. Men ikke uden diskussion og tvivl. De

SIF-marchen den 5. oktober 1968 er slut. SIF's ungdom er ankommet til Søholt. Festen og fremtiden kan begynde.

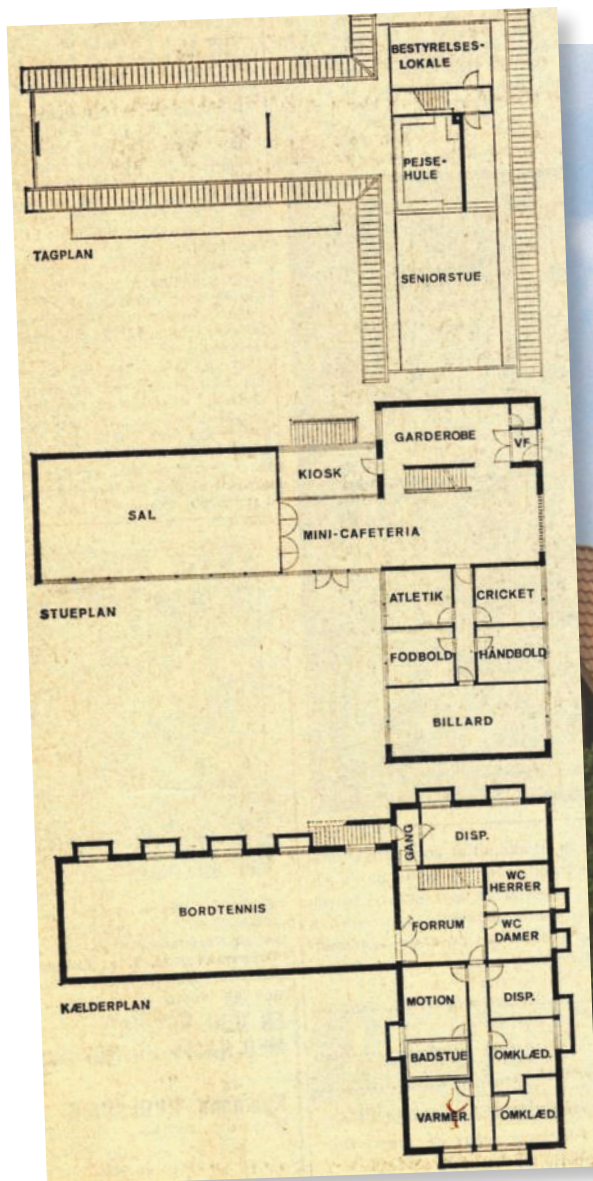

ældre græmmede sig, mens mange unge godtede sig. Begejstring, glæde og bekymring gik således hånd i hånd. Og på den måde var der såmænd ikke noget nyt under solen.

Nyt var derimod her i efteråret 1968, at SIF som samlet forening var flyttet til Søholt og fået nyt hjemsted. Den selvejende institution Søholthuset blev lejet ud til SIF, som fik tilskud af staten og Silkeborg Kommune til betaling af lejen i henhold til fritidsloven. Søholthuset var klubbens nye samlingssted. Med mange lighedspunkter til tidens

ungdomsklubber. Et godt sted at være i fritiden. Søholthuset havde åbent mandag, tirsdag, onsdag og torsdag kl. 15.30-23.00, fredag kl. 19.00-23.00 og lørdag og søndag kl. 9.30-12.00 og kl. 15.00-21.00. Her kunne SIF'ere på kryds og tværs samles til f.eks. bordtennis, billard, bob, skak m.v. og i sommerhalvåret var der mulighed for udendørs at spille krocket og boccia. Ida og Jørgen Bislev var engageret som bestyrerpar i Søholthuset.

Fremtiden skulle så vise, om SIF evnede at slå rod og skabe en god fremtid i de nye omgivelser.

Søholthuset på Søholt – SIF's nye hjemsted. Til venstre grundplan over det nye og tidssvarende klubhus.

”Jeg vil gerne gengives ordret, tak”

For de mange ungdomshold i fodbold var det en stor fordel at have Søholthuset og Søholtparkens baner i tæt sammenhæng. De unge fodboldspillere var den største enkeltgruppe i SIF, og her sidst i tresserne havde en ung teknisk tegner posten som kampfordeler og sekretær i fodboldafdelingens ungdomsudvalg. Manden hed Ib Hjorth, og han havde været aktiv på posten siden 1962. Den gang havde han afløst Poul Erik Wils-Jensen, kendt som Pewi og senere gennem mange år folkekær leder i SIF Fodbold.

Ib var et eksempel på en ung mand, der nærmest lidt tilfældigt kom ind i SIF-arbejdet, men som herefter blev der. Han kom til at sidde 25 år i hovedbestyrelsen, en del af årene som næstformand, han sad 20 år i redaktionen for medlemsbladet Sytten, hvor

han også i en periode havde titel af redaktør, og det blev til mange øvrige initiativer og poster gennem årene.

Her sidst i tresserne var Ib udover arbejdet i SIF Fodbold også sekretær for hovedbestyrelsen og fik dermed et godt indblik i alt arbejdet i SIF og de forskellige afdelinger. Han sad med sin rejseskrivemaskine og forsøgte at holde trit med de mange talende medlemmer af SIF's øverste bestyrelse, og det var ikke altid let. Således insisterede atletikafdelingens formand, den højt respekterede murermester Henry Mogensen, på at blive gengivet ordret.

Selv om yngre kræfter som Ib Hjorth var parate til lidt af hvert i en forening, hvor man måtte tage sin tårn både det ene og det andet sted, var der dog grænser. SIF's drengehold spillede i Allianceturne-

Hovedbestyrelsen først i halvfjerdserne. Stående fra venstre Preben Troelsen, Bent Salomonsen, Svend Pedersen, Carl Mikkelsen og Niels Vig. Siddende fra venstre Andy Green, Ib Hjorth, formand Willy Blauert og kasserer Kuno Henriksen. Keld Vilstrup er fraværende.

ringen med klubber i andre jyske byer, og en gang var Ib Hjorth med i Holstebro som leder af fire drengehold.

Da de ankom til Holstebro, kom der en lidt brødbytynget leder hen til Ib:

”Jeg har sgu glemt at bestille dommere,” sagde han. Hvad så? Lederen foreslog, at han selv dømte to af kampene. Så kunne Ib dømme de øvrige to.

”Jamen, jeg har aldrig prøvet at dømme,” sagde Ib. Han var noget bekymret, men Holstebrolederen stak ham en fløjte og sagde, at det skulle nok gå.

Det gjorde det bare ikke. Langs sidelinjen stod alle mødrene fra Holstebro i en lang række, og de var absolut ikke enige i den måde, Ib dømte på. Det blev til voldsomme udråb fra de aggressive mødre, og til sidst blev det Ib for meget, og han afleverede fløjten. Forældres ambitioner på børnenes vegne og deres manglende evne til at se egne poders fejl skulle blive endnu mere udtalt de kommende år. I dette tilfælde stoppede det Ibs karriere som dommer, før den var begyndt.

Tilskuerens rekord

I SIF Atletik var man nok glade for det nye klubhus, men noget kede af, at der ikke var anlagt en atletikbane på Søholt. Man måtte fortsætte på det gamle stadion og kunne dermed ikke få fuldt udbytte af klubhuset. Til gengæld holdt Atletik generalforsamling den 11. oktober 1968 i det nye hus kun en uge efter indvielsen. Her blev det besluttet, at der den kommende vinter skulle være gymnastik på Nørrevangsskolen om mandagen og på Søndergadeskolen om onsdagen.

Og hvordan havde 1968 så været? Jo, man havde da afviklet et ungdomsstævne med 130 deltagere. Det triste var, at så få af deltagerne i stævnet havde været egne medlemmer. Men der var jo altså heller ikke ret mange medlemmer for tiden. Der skulle altså gøres noget for at få nogle flere med.

SIF Atletik havde fået ny formand, efter at Henry Mogensen ved generalforsamlingen midt i december 1967 havde trukket sig efter 19 år i ledelsen. Han var blevet afløst af Preben Christiansen. I SIF Atletik havde man øje for talenterne, og én af dem var

Ole Søndergaard. Han var længdespringer og mangekæmper og havde efterhånden allerede gjort det godt i en del konkurrencer.

I juni 1968 havde Ole Søndergaard en dag siddet på tilskuerrækkerne, da der i Aarhus var atletikmatch mellem Jylland og øerne. Han var ikke udtaget til det jyske hold, men ville se, hvordan holdet klarede sig. Pludselig blev der brug for ham. Længdespringer Erland Jørgensen fra Vejle havde sendt afbud, og da holdlederne genkendte Ole på tilskuerrækkerne, blev han spurgt, om han ikke ville deltage i konkurrencen i stedet for Erland Jørgensen.

Ole var slet ikke forberedt, men han lånte en træningsdragt, og dermed var det jyske hold igen fuldtalligt. Og selv om han kom med på afbud og ikke mentalt havde haft mulighed for at forberede sig, sprang han 6,80 meter i sit bedste spring. Det rakte til en femteplads i et særdeles flot selskab, og samtidigt betød det klubrekord i SIF.

Det var ikke kun i SIF, de havde øje for hans talent. I 1968 blev han udtaget til juniorlandsholdet. Juniorerne skulle møde Nordtyskland i en kamp, der blev afviklet på Frederikshavn Stadion. Det øsregnede, og det hele var ved at drukne i vand. Det gav de værst tænkelige baneforhold, og derudover var der modvind. Alligevel sprang Ole 7,04 meter, og i SIF-lejren var man begejstrede. Oles spring var 49 centimeter længere end bedste tyskers, og det var således en sejr, der var til at forstå – knap en halv meter. Oles gode år 1968 kulminerede med et jysk mesterskab i spydkast og såvel jysk som dansk mesterskab i længdespring.

Himmelbjergløbets første år

SIF Atletik havde gennem mange år arrangeret løb som Oddeløbet, Almindsløbet og Thorashøjløbet, og fra midt i tresserne kom Himmelbjergløbet til. Det begyndte, da Tårnkomiteen og Silkeborg Avis gerne ville have gang i nogle aktiviteter på Himmelbjerget. Fra avisen var det Svend Frandsen, der havde fået opgaven, og han henvendte sig til SIF:

”Kunne I ikke arrangere noget løb på Bjerget?” I SIF var der med det samme interesse, og nogle stykker

Thorshøjløbet blev afviklet i april, og det var ikke altid ligefrem smukt forårsvejr. Nu havde SIF Atletik fået endnu et løb, og her kunne erfaringer fra de andre løb bruges. Blandt andet, at det var klogt at komme lidt længere hen på året.

fra atletikafdelingen tog ud for at se på forholdene. Der var nogle gamle stier, der ville egne sig rigtig godt, men her nedlagde skovfogeden forbud. Skulle der løbes, skulle det være på de nuværende og i forvejen benyttede offentlige stier.

Herefter blev der detailplanlagt. Daværende formand i SIF Atletik, Henry Mogensen, var ildsjæl i arbejdet og sammen med sin søn, der havde en gammel varevogn, kørte han rundt og afmærkede ruten med kridt. Den 1. maj 1965 blev det første løb afviklet. 20 deltog, og de startede klokken 14. En time efter var løbet afsluttet. Der blev løbet i to klasser. Seniorklassen løb 3200 meter med start fra Tårnet. Ruten

gik ned ad bjerget og op igen. Ungdomsklassen løb samme rute, men her var det som holdløb med tre mand på hvert hold og frit stafetskifte.

Løberne klædte om på Himmelbjerggården, og her fik de desuden serveret kaffe og brød, og der blev overrakt præmier og vandrepokal. Løbet på Himmelbjerget var de første år kun for atletikfolk, og det lykkedes ikke rigtigt at få deltagerantallet op. Der blev eksperimenteret lidt med tidspunkterne, og fra sidst i tresserne blev det til et efterårsløb. Efter 10 år var deltagertallet oppe på omkring 100, men da løbet havde eksisteret i 25 år, rundede det 1000 deltagere, og hermed stoppede det ikke.

SIF Atletik stod for flere løb ud over Himmelbjergløbet. I 1968 var der således tre løb: Thorashøjløbet den 7. april, Himmelbjergløbet den 21. juli og Almindsløbet den 20. oktober. Og der var efterhånden god erfaring i at arrangere disse løb.

Thorashøjløbet havde været afviklet siden 1962 og foregik efter ganske bestemte retningslinjer. Da det i 1968 skulle afvikles, blev der således som sædvanligt i god tid indhentet tilladelse hos skovrideren. Umiddelbart før løbet blev skovrideren igen kontaktet og bedt om lov til, at en enkelt bil kunne køre frem til startstedet. Skovrideren sagde ja, men skulle have bilens nummer. Jydsk Telefon leverede markeringsstrimler i plastik til at hænge op forskellige steder på ruten. Der blev lavet aftaler med officials, og ruterne blev afmærket. Så oprandt den 7. april 1968, og arrangørerne vågnede op til 10 centimeter sne. Hvad nu? Skulle løbet aflyses. Nej, det blev gennemført, det hele gik, som det skulle, og da løberne kom i mål, stod der kasser med squash og grape tonic, leveret af bryggeriet Neptun.

Turistklasse i Himmelbjergløbet

Den 5. oktober 1969 mødtes SIF og Næstved i fodboldens 2. division, og denne gang var der ekstra underholdning for publikum: SIF Atletik afviklede et 1000 meter løb, hvor egne medlemmer og deltagere fra andre klubber dystede om en vandrepokal. Det kunne måske muntre publikum lidt op at se på løb i en sæson, hvor det gik skidt med fodbolden. I denne sæson blev det nemlig til nedrykning, så da SIF Atletik året efter gentog løbet i en kamp mellem SIF og Nyborg, var det i 3. division.

Løb i pausen kunne give god reklame for SIF Atletik, og det samme kunne Himmelbjergløbet, hvis det også blev for motionister. Det var en helt anden forening, nemlig Kajakklubben, der opfordrede SIF Atletik til at supplere med et løb for ikke-atletikfolk, og både SIF og Silkeborg Avis var med på ideen.

Her sidst i tresserne var begrebet ”motionister” ikke så almindeligt, som det senere blev, og i begyndelsen blev løbet for ikke-atletikudøvere kaldt for ”Turistklassen”. Der skulle første gang løbes i denne klasse

søndag den 19. oktober 1969, og der blev afmærket med gule plastikstrimler. Søndag morgen fik arrangørerne dog en grim overraskelse: Afmærkningen på en del af motionisternes rute var fjernet. Det viste sig at være opsynsmanden, der ikke havde hørt om noget løb. Der blev hurtigt fundet løsninger så løbet kunne afvikles, og bagefter gav Tårnkomiteen kaffe på Hotel Himmelbjerget.

Hermed var Himmelbjergløbet født som et løb for både atletikfolk og ikke-atletikfolk, og det blev forslagsstilleren til motionsdelen, Silkeborg Kajakklub, der vandt ”Turistklassen” det første år. Der var nok heller ikke ret mange andre, der deltog, for løbet samlede i alt 65 deltagere i seniorklasse, ungdomsklasse og turistklasse. De to førstnævnte var for atletikudøvere og blev dette år vundet af deltagere fra atletikklubber fra henholdsvis Skive og Viborg.

I SIF Atletik så de imidlertid potentialet i også at gøre Himmelbjergløbet til et motionsløb, og fremover skulle motionister for alvor mobiliseres. Det kunne ske ved næste år at opfordre skoler, klubber og virksomheder til at stille hold, og det kunne måske også give flere tilskuere.

Men så skulle cricketspillerne ind som soldat...

Atletik ville gerne have flere medlemmer, og det var ikke den eneste afdeling, der havde det sådan. I 1969 besluttede ungdomsudvalget i SIF Cricket således at lave et propagandafremstød i fritids- og ungdomsklubber, så der kunne komme flere med. Et drenge-stævne for distriktets drengehold kunne være med til at slå på tromme for cricketsporten, men det var nok for uoverskueligt at lave et stævne for mere end højest fem hold, mente man. Problemet var lidt økonomien. Den nystartede støtteklub var startet med at lave underskud, så ungdomsafdelingen fik ikke den økonomiske hjælp, man havde forventet. Det betød færre penge til rekvisitter, men det tog ikke modet fra de unge spillere, der gik ind i halvfjerdserne med både tro på fremtiden og gode resultater på banen: I sæsonen 1970-71 opnåede drengene således med Knud Randsløv og Lars Nøhr som trænere at blive kredsme-stre, og de var tæt på at vinde det jyske mesterskab. Til

gengæld blev det særlige ungdomsudvalg i 1971 i realiteten opløst. Hele bestyrelsen skulle ind som soldat.

Mønttelefon og kokosmåtte

Søholthuset var blevet taget i brug, og en tremandsbestyrelse med Karl Pedersen som formand skulle have rigtig mange praktiske ting på plads. Der skulle udfærdiges kontrakt og ansættes bestyrerpar, der skulle fastsættes priser på varerne i kiosken og meget mere. Stort og småt. Der blev opsat mønttelefon, en kokosmåtte i vindfanget skulle tage det værste snavs udefra, og hvem skulle tage sig af hvad?

Bestyrerparret skulle holde haven, men hvad med vinduespudsning? Her kom Nelle med et godt tilbud: Nelles Vinduespudsning ville pudse vinduerne for en halvtredser pr. gang seks gange om året. Der skulle også laves regler for bordtennis og billard. Det var vigtigt, at alle kunne komme til. Hvis der stod nogle og ventede, måtte man kun spille bordtennis en halv time og billard en time.

SIF havde efter 50 år omsider fået et stort og rummeligt klubhus, hvor aktiviteter og sammenhold kunne leve og trives. Det varede dog ikke længe, før man i afdelingerne opdagede konsekvenserne af at

En sommeraften i 1969 var der festligt kaffebord i Søholthuset. SIF Håndbold fejrede damejuniorerne, der først havde vundet amtsmesterskabet og derefter i Fuglsølejren dystet om DM. 19 hold deltog, og SIF kom i finalerunden og skulle spille tre finalekampe næsten uden pause. I den sidste slog de efterhånden noget trætte SIF-piger Holbæk og var dermed Danmarksmestre.

Mandag den 19. januar kl. 20,00:

**SIF-biografen kører
spillefilm**

Entré 2,00 kr.

Torsdag den 5. februar kl. 20,00:

**Demonstration af
kosmetik - cremer o.m.a.**

for det smukke køn.

En rigtig aften for vore damer (mænd
kan medbringes).

Søholthuset blev brugt til lidt af hvert, og en aften var det Danmarksmestrene i pigtråd, der spillede op til popbal...

have fået et nyt klubhus: På generalforsamlingen i Hovedafdelingen i februar 1969 meddelte kasserer Kuno Henriksen, at det ville være nødvendigt at hæve kontingentet med 33 procent pr. medlem, hvis økonomien i huset skulle hænge sammen.

Den noget voldsomme stigning i kontingenterne blev vedtaget af en ikke særlig stor forsamling. Dels var det snevej med glatte veje, dels var der Europa Cup kamp i tv. Det betød, at kun 24

stemte, da det vigtige punkt kom til afstemning. Af dem stemte to imod og resten for. Herefter var de årlige kontingenter på 40 kroner for de yngste, 80 kroner for 10-16 årige, 100 kroner for ynglinge, 120 kroner for unge under uddannelse og 160 kroner for seniorer.

En lille én før kampen

Fester var vigtige, men det var samtidig vigtigt at holde fest og de sportslige udfordringer adskilt. Hverdagen skulle nok være festlig, men med måde. Ved et bestyrelsesmøde i SIF Håndbold den 11. december 1967 måtte der snakkes om en lille episode med et damehold, der havde fået en lille én i bilen på vej til Skanderborg og dermed før kampen. Det var jo ærlig talt ikke så godt. Det duede ikke. Måske skulle man påtale det for at forhindre gentagelse? Det skal vi selvfølgelig, men lad os nu vente til efter jul...

Her i tresserne var begrebet alkoholpolitik endnu ikke almindeligt. Det kom først adskillige år senere, og da fik man også en sådan politik i SIF-afdelingerne hvor grundtanken var, at alkohol og sport ikke hører sammen. I hvert fald ikke før, man skal i kamp. Bagefter var en helt anden sag, men med måde. Alt med måde.

I Søholthuset var alkohol også noget af det, der skulle snakkes mere om, for hvad med øl og andre drikkevarer med procenter i? Problemet var ikke, om der blev drukket en øl eller to, problemet var, om det var mu-

ligt. Søholthuset havde ikke spiritusbevilling, så hver gang, der skulle holdes fest, måtte der søges om lejlighedsbevilling. I 1969 blev der søgt lejlighedsbevilling 12 gange, men det var langt fra blevet bevilget alle gange. Faktisk kunne politimesteren kun give to-tre bevillinger om året, så det var helt uholdbart.

Det lykkedes at få lokalpolitikere til at give huset spiritusbevilling, men der var et problem, der først skulle løses: Et af husbestyrelsens medlemmer, Ulla Myrhøj, var under 21 år, og man kunne jo ikke have så ung en pige til at sidde og administrere udskænkning af alkohol. Derfor måtte Ulla venligst bedes om at udtræde af bestyrelsen, og så sagde politikerne ja. Der var dog endnu en betingelse: Udskænkning måtte ikke ske i hverdagen og da slet ikke "i større stil", som det blev udtrykt. Hvad havde man forestillet sig? Ved fester var udskænkning herefter tilladt, hvis husets bestyrelse godkendte det. Denne bestyrelse bestod nu af formanden Niels Jørgen Hylke, kasserer Bent Salomonsen og sekretær Finn Mølgaard, og det var hermed disse tre, der bestemte, hvornår der måtte komme øl og vin på bordene. Dette hverv administrerede de med stor autoritet og overblik.

Et spejl til Damernes Badeklub

Søholthuset betød, at mange bestyrelsesmøder flyttede fra private stuer ind i egne lokaler i det nye klubhus. Det betød også, at de aktive havde en base, men den lå ikke lige praktisk for alle afdelinger. Og hvordan gik det så i det nye klubhus? Der var enighed om, at det var et dejligt hus. Her skulle man mødes på tværs af afdelingerne, så SIF ikke kun var paraply for en række klubber i klubben. Klubånden skal styrkes, og er Søholthuset ikke den bedste ramme for det? Men intet kommer af sig selv. I oktober 1969 udkom medlemsbladet Sytten med en lille evaluering af, hvordan det første år med klubhuset på Søholt så havde været. Her fornemmer man en vis skuffelse:

"Der var mange, der troede, at bare man fik et nyt klubhus, ville det af sig selv og straks give et stærkt klubmiljø. Men nu viser erfaringerne jo meget tydeligt, at af sig selv er det ikke kommet".

Søholthuset var ejet af SIF, men lå på lejet grund. Det betød en årlig husleje på 4.500 kroner til kommunen. Denne lidt specielle konstruktion tænkte ingen over i hverdagen, og samarbejdet med kommunen var rimeligt. I starten af 1970 forærede kommunen således Søholthuset et konferencemøblement, der hidtil havde stået på Vestre Skole. Gode venner hjalp til: Bolvig reparerede og polerede møblet gratis, og Alex Svendsen fra Silkeborg Flytteforretning sørgede for transporten uden at skrive faktura. Det er godt at have venner.

Der var dog mere, der skulle anskaffes. Damernes Badeklub manglede et spejl i baderummet, og det blev så købt ind og sat op. I kælderen blev der opsat et bordfodboldspil, og der blev købt 100 dybe tallerkener med SIF's monogram. Søholthuset var ramme om møder og fester, men det var også her, man kunne komme direkte efter aktiviteterne på banen. SIF Fodbold ville i 1970 gerne have nogle kummer til rengøring af fodboldstøvler, men det blev foreløbig udskudt på grund af prisen.

Da 200 skovlede banen fri for sne

”Nu skal vi tilbage i 2. division”, sagde den nye træner Bent Jørgensen, da sæsonen 1970 gik i gang. Den navnkundige Poul Bjerre havde fået SIF op i 2. division i 1966, men den sidste sæson i tresserne var

holdet rykket ned i 3. division. Her havde man kun tænkt sig at blive en enkelt sæson.

Træneren lovede hård konditionstræning i årets første måneder, så de var klar til første turneringskamp. Den nye træner havde været i Hvidovre og Vejle, og hans fodboldfilosofi var enkel: Angreb er det bedste forsvar. ”Jeg vil simpelthen bygge holdet op på angrebsfodbold”, udtalte han.

Det varede dog ikke længe, før der måtte kæmpes på en anden front, nemlig mod vejrguderne. Vinteren ville ikke slippe sit tag selvom kalenderen sagde forår, og da SIF skulle møde Aalborg Chang, kunne det ikke lade sig gøre på grund af et tykt lag sne på banen. Hvad gør man så? Man mobiliserer alle gode kræfter. Temperaturen var i de tidlige morgentimer kommet over frysepunktet, og en tæt tåge lagde sig over banen. Rygterne bredte sig, og folk strømmede til. Fodboldformand Preben Troelsen gik sammen med træneren og andre fodboldledere i front, og der blev kørt en lastbil i stilling. Bryggeriet Neptun sørgede for øl og vand, musikken spillede ud gennem stations højtaleranlæg, og på den måde blev snerydningen til en fest. Omkring 200 mand skovlede og fyldte trillebørene, der blev kørt ud til lastbilen uden for banen. Omkring 800 kubikmeter sne blev fjernet fra banen, og så måtte spillerne jo kvittere for indsatsen med en sejr. Og det gjorde de, kampen endte 2-1.

1970. Frivillige fra hele byen i gang med at fjerne sne på stadion før eftermiddagens kamp. Landsaviserne skrev begejstret om sammenhold i Silkeborg, andre kunne lære af. De øvrige kampe blev aflyst.

Det var en bedrift, der gik landet rundt. Mange kampe blev aflyst denne weekend, og i flere landsaviser spurgte man retorisk, hvorfor man dog ikke havde gjort som i Silkeborg? Sammenholdet i SIF blev en god landshistorie denne vinterlige forårsdag. Der blev kæmpet mod sneen, og der blev kæmpet på banen. Var SIF på vej til at lægge det polerede spil på hylden til fordel for et mere fysisk betonet spil? Noget tydede på det. Det pæne spil havde været et varemærke, men nu skulle der rykkes op, og det krævede fight. Bent Jørgensen satsede på en superkondition, og så skulle spillerne ellers have en vilje af stål på banen. Så skulle det nok gå, og det gjorde det da også. SIF lagde sig hurtigt i spidsen med direkte kurs tilbage mod 2. division.

Tilskuerklubben sørger for brændevinen

Men der skulle være tid til hygge. Da SIF senere i sæsonen skulle spille mod Aabenraa, blev der planlagt en weekendtur, hvor formålet var ”afhentning af to point udsat af DBU”, som det hed i indbydelsen til spillerne. Det skulle være en tur med overnatning, men først efter kampen. Bussen kørte ind foran Hotel Hvide Hus i Aabenraa, og her indlogerede man sig.

Klokken 17 blev holdet sat, og dem, der skulle spille, mødtes i et lokale for sig selv. Resten skulle have kaffe og kage. Klokken 19 skulle der spilles kamp, og bagefter tog holdet på Restaurant Astoria, hvor der blev serveret en platte og en øl pr. mand. Tilskuerklubben sørgede for to gange en halv øl, så smørrebrødet kunne følges behørigt på vej af en snaps eller to. Herefter kunne heltene fra SIF byde lokale kvinder op til dans. I indbydelsen meddelte man, at når nu priserne for overnatning var så høje, håbede man, at SIF-spillerne sørgede for at komme til at ligge i en eller anden seng i løbet af natten.

Måske skyldtes det, at der denne weekend blev gjort særligt meget ud af SIF-spillerne. I hvert fald viste de

forårets hidtil bedste spil, og Aabenraa fik ikke et ben til jorden. Kampen blev vundet med 4-1, og herefter smagte platterne, øllerne og snapsene ekstra godt.

Kanonkongen Bulder

SIF var ikke til at stoppe på rejsen tilbage til 2. division. Førsteholdet havde for alvor vist, at det ville noget her i halvfjerdsernes første sæson. Da holdet skulle møde Nyborg, ville en sejr få oprykningen inden for rækkevidde. Lykkedes det, kunne oprykningen sikres i næste kamp: Lokalfighten mod Herning Fremad, der lå nummer to i rækken.

Og det gik som planlagt. Nyborg blev kørt over af SIF, der vandt 7-0, og endnu en gang havde Kanonkongen Bulder stillet skarpt mod modstandernes mål. Kanonkongen alias Jørgen Jørgensen scorede de tre af målene og havde i forrige rundes kamp scoret fem gange. Så skulle det klares i kampen mod nærmeste konkurrent Herning Fremad, men sådan gik det nu ikke.

Anfører Arne Sørensen havde kamp nummer 100, og ville godt have haft en sejr. Det vigtigste var dog at undgå nederlag, og den solide Bjarne Jensen oplevede nogle meget lange sekunder, da han ramlede sammen med Hernings centerforward, så bolden trillede stille og roligt ind mod SIF-målet for så at liste lige uden om stolpen. 3-3.

Ugen efter kom Vejen til Silkeborg og blev slået med 2-0, og SIF var i 2. division. Stor jubel på stadion, men hvor var blomsterne til spillerne? De var der ikke, og det syntes publikum var for dårligt. SIF måtte ud med en forklaring: Jo, man havde da overvejet at købe blomster, men hvad nu, hvis holdet tabte? Så var pengene spildt, for blomster kan jo ikke holde sig en hel uge.

Nye trøjer – eller vi bliver hjemme!

Fra 1970 var ungdomsafdelingen i SIF Fodbold ude af Allianceturneringen og i stedet tilmeldt Jydsk Boldspil Union, JBU. En række ungdomsledere blev tilmeldt JBUs kurser, og der var i det hele taget forventning om, at JBU ville betyde et løft for klubbens ungdomsafdeling. Hver mandag og onsdag træne-

Medlemsbladet Sytten orienterede om stort og småt. Her ses på forsiden talentholdet i SIF, der nåede finalen i talentturneringen. På det nederste foto scorer Karsten Dahl sejrsmålet i kampen mod Sol-side-Alliancen.

Reklamer på trøjerne blev tilladt og bredte sig hurtigt på alle holdene. Redaktionen af medlemsbladet skrev i maj 1970 under overskriften "Vi er amatører, det er dejligt" noget vrissent, at "vi skal måske skifte navn fra SIF til Tuller Bageri?" Redaktionen fik Kurt Heegaard til at lave en tegning til forsiden for at få gang i debatten.

de puslinge, lilleputter, juniorer og ynglinge, mens drenge trænede tirsdag og torsdag. I udvalget skulle der sørges for det ene og det andet, der skulle være trænere til alle holdene, der skulle være kørsel til udekampe osv. Det kunne godt være en udfordring at sikre tilstrækkeligt med ledere. Hvis en træner sagde fra, blev der pr. automatik taget en overtalende snak: Du kan vel lige tage en sæson mere?

I SIF brugte man betegnelsen "ungdomsoprør", når Ungdomsudvalget ikke bare ville acceptere hvad som helst fra SIF Fodbold eller fra hovedbestyrelsen for den sags skyld. Spørgsmål om betaling for kørsel, udlevering af frikort og andre forhold kunne få bølgerne til at gå højt, og trøjer kunne være et andet emne. I pinsen 1973 skulle ynglingeholdet på tur til Hobro, og senere var der fodboldtur til Norge. Der var i årevis adskillige ture til lande som Norge, Tyskland og Holland, og det var med til at styrke sammenholdet og give gode oplevelser.

Denne gang var der dog betingelser fra de unges side. Nogle meddelte, at de ikke ville med, hvis de ikke fik nye trøjer. De ville se ordentlige ud i både Hobro og Norge. Det blev taget noget ilde op, og beskeden var i første omgang, at så måtte andre jo tage med. Men så faldt det hele lidt til ro, og det blev i SIF Fodbold besluttet, at de bedste hold i hver række i ungdomsafdelingen skulle have nye trøjer, hvis ungdomsudvalget kunne skaffe en del af pengene.

En vanvittig dag i Holbæk

SIF var i 1971 tilbage i 2. division, men det gik nu ikke for godt. Skal SIF virkelig være et elevatørhold? Holdet lå i slutningen af sæsonen 1971 igen til nedrykning, men så tog spillerne sig selv i håret og løftede sig som en anden Münchhausen ind på tør jord i den nok mest utrolige kamp i klubbens historie.

Det var en kamp om at undgå nedrykning, og det var en kamp, der syntes tabt på forhånd. SIF var nemlig langt bagefter i målscor mod den anden nedrykningskandidat fra Kolding.

Da sæsonens sidste kamp blev fløjtet i gang i Holbæk, troede de færreste på overlevelse. SIF skulle vinde med mindst fire mål. Var det muligt?

Holdet kom ud til kampen som lyn og torden. Det var alt eller intet, og SIF havde både heldet og dygtigheden og kom foran, først med et enkelt mål, så med to. Nu var der for alvor gået hul på bylden. Efter 2-0 føring ved pausen kom spillerne ud til anden halvleg med stor beslutsomhed. De ville ikke tilbage til 3. division, og det ene angreb efter det andet rullede frem mod Holbæks mål. SIF kom foran med 5-0. Nedrykningen var undgået. Eller var den?

Så skete det: SIF fik gummiblen, og på seks minutter scorede Holbæk tre gange. Hermed var SIF igen nedrykker. Spillerne så på hinanden: Det er nu, det afgøres. De fandt storspillet frem igen, fik scoret og var på 6-3. Det var ikke nok, der skulle scores mindst én gang mere. Nu blev det en kamp mod uret. 10 minutter før tid var SIF nedrykker, men minuttet efter scorede Niels Ole Dahl. Det var hans første mål i sæsonen, til gengæld sikrede det en ny sæson i 2.

Et hold, der vidste, hvor målet står. 8-3, og SIF blev i 2. division. Bagerst fra venstre træner Bent Jørgensen, Henning Jørgensen, Frank Johansen, Gunnar Gregersen, Søren Busk, Ib Laursen, Niels Ole Dahl, Gunnar Jensen og Peter Gam. I midten Elvar Knudsen, Bjarne Jensen og Henning Jørgensen. Forrest Hans Kurt Jensen, Kurt Nielsen og Bent Pedersen.

division. Med stillingen 7-3 var SIF reddet, og der blev endda sat trumf på, da kampens store spiller, Ib Laursen, scorede sit tredje mål, så SIF vandt 8-3. I Kolding blev de sure. Stadionspeakeren kunne ikke følge med i de mange mål, der blev scoret, og kom til at meddele, at SIF havde vundet 5-3. Dermed jubede Koldingspillerne, indtil de fandt ud af, at SIF faktisk havde vundet 8-3, og at Kolding derfor var nedrykker sammen med Ikast. Så kom anklagerne om aftalt spil, men det kunne man helt afvise i SIF. Det blev en kamp, der gav genlyd over hele landet. SIF havde scoret otte gange og reddet sig. Aldrig nogensinde tidligere havde SIF scoret så mange mål i en kamp i Danmarksturneringen.

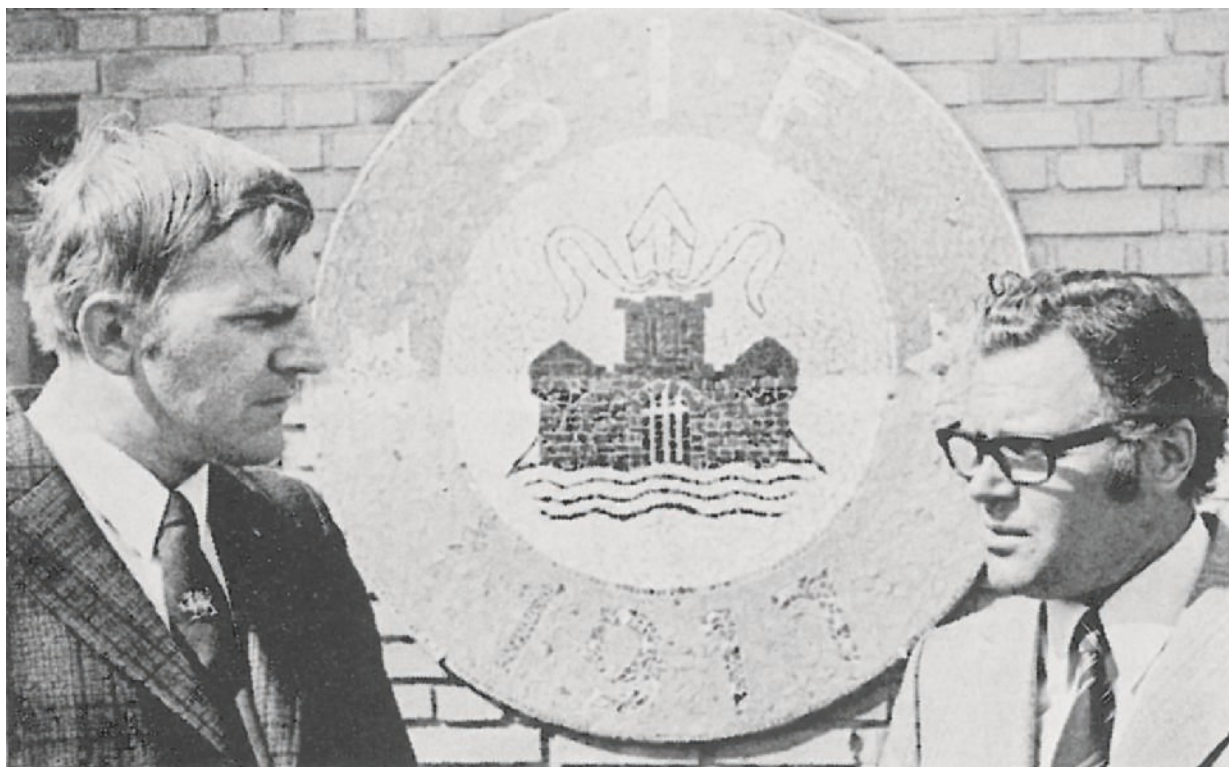
Svend Hugger tager over

Da 1971 ebbede ud, var det også slut for førsteholdets cheftræner gennem de sidste to år Bent Jørgensen. Han havde i sin første sæson ført SIF tilbage

til anden division, og her havde man nu med det yderste af neglene reddet livet og var klar til endnu en sæson i anden bedste række.

Det var Bent ikke. Han havde trænet forskellige hold siden 1957, og nu mente han nok, det var tid til at holde fyraften. Hans afløser var Svend Hugger, der blev noget af et ikon i Silkeborg.

Svend Hugger var 47 år, da han pr. 1. januar 1972 overtog posten som cheftræner. Han havde i sin tid spillet 400 førsteholdskampe for OB og havde været træner siden 1962, blandt andet i SIFs naboklub Ikast. Det var en mand med sine meningers mod, der nu skulle være træner i SIF. Han mente blandt andet, at det kunne være mere ondt end godt med alle de der tv-transmissioner fra engelske tipskampe, for så ville danske spillere absolut efterligne denne engelske stil. Den lå slet ikke til de danske amatører. Det der med at indøve en spillestil slavisk og få systemerne terpet ind hver eneste dag var ikke Huggers

Formand for SIF Fodbold Preben Troelsen byder træner Svend Hugger velkommen.

stil. I England var der penge på spil for spillerne, mens danskerne skulle spille for deres fornøjelses skyld. De skulle spille frigjort fodbold på god gammeldags manér uden bundne opgaver.

Og så tog fynboen da over, og der opstod snart gode historier, der med årene blev til lige så gode myter. Hvem har således ikke hørt om den gang, hvor spillerne sad i omklædningsrummet og hang med hovederne efter et nederlag.

”Det skal I ikke tage så tungt dreng, nu kommer der snart en sø’ pi’e med øl”, sagde Svend Hugger på sit klingende fynske. Og øjeblikket efter kom der ganske rigtigt en sød pige ind med en kasse øl, og straks så verden lidt lysere ud. Herregud, det var jo kun en tabt fodboldkamp. Der er andre værdier i livet.

Og noget kunne Svend Hugger. I hans første sæson som træner fortsatte holdet det gode spil og blev nummer fire i 2. division. Så godt havde SIF aldrig tidligere været placeret.

Fodbold damer med mål i støvlerne

De første dokumenterede fodboldkampe mellem kvinder fandt sted i Skotland, hvor der i 1892 blev spillet kampe i Glasgow. Senere, da mændene i Storbritannien under første verdenskrig blev sendt i krig, overtog kvinderne deres pladser på fabrikkerne, og da der var fodboldklubber tilknyttet industriens virksomheder, indtog kvinderne også fodboldbanerne. Det betød et stort opsving i kvindefodbold i fodboldens hjemland, og publikum strømmede til. I nogle tilfælde var der de kommende år flere tilskuerne, når kvinderne spillede, end når det var mændene, der dystede.

Det blev der sat en stopper for i december 1921, da det engelske fodboldforbund vedtog at stoppe al kvindefodbold på de baner, der tilhørte forbundets medlemmer. Et forbud, der varede i 50 år.

Men kvindefodbolden overlevede i både England og andre lande, og i 1969 blev det første uofficielle

Damehold 1, der kom i kvartfinalen om det jyske mesterskab og som fra 1973 spillede i Jyllandsserien. Bagerst Karen Margrethe Sørensen, Elsebeth Lauritsen, Eva G. Sørensen, Gitte Kjøge, Lisbeth Jappe, Tove Bak og Vibeke Mortensen. Forrest Alice Westerling, Elna Jørgensen, Else Kragelund, Birthe Sand og Herdis Søndergård.

Europamesterskab for kvinder spillet i Italien, der også vandt. Det var med til at styrke interessen, og flere danske klubber tog kvindefodbolden til sig.

I SIF blev der spillet kvindefodbold fra 1972, og betegnelsen var ”damefodbold”. Starten gik i foråret, og der var god opbakning. Kent Kristoffersen stod for træningen, og i løbet af sæsonen meldte 75 kvindelige fodboldspillere sig. Dermed var der seniorspillere nok til tre hold i turneringen, men SIF havde kun to hold tilmeldt. Førsteholdet viste sig helt uovervindeligt. Det vandt puljen med 14 sejre af 14 mulige og med en målscore, der bliver svær nogensinde at slå for såvel herrer som damer: 118 - 4. Ikke mindst innerwing Gitte Kjøge viste sig at være en målscorer af format og nettede 59 gange. Herefter skulle der dystes med de andre puljevindere om det jyske mesterskab, hvor SIF blev slået ud i kvartfinalen.

Fra og med sæsonen 1973 oprettede JBU to jyllandskredse, hvor SIF blev tilmeldt sydkredsen. Året efter kom der gang i ungdomsarbejdet. Der var nu

kun fire unge piger fra start, men i løbet af sæsonen kom damefodbolds ungdomsafdeling op på 18, og der blev spillet turnering med et kombineret pige-juniorhold. Organisatorisk hørte damefodbolden under SIF Fodbold, men med eget udvalg med Åse Brændstrup som formand. I nogle år var der fodbold for kvinder, men så døde det ud – for at genopstå i firserne for endnu en periode.

Manden fra Hjørring

I 1971 kom en ung mand og hans familie til Silkeborg, og det fik stor betydning for SIF og har det fortsat her op til jubilæumsåret 2017. Den unge mand var et så stort organisatorisk talent, at idrætsforeningen i hans hjemby Hjørring ligefrem lavede vedtægterne om, for at han kunne komme i bestyrelsen allerede som 17-årig. Og det talent foldede sig ud i Silkeborg. Erik Isager har således været hovedformand i SIF siden generalforsamlingen i februar 1978, og ikke mange danske idrætsforeninger, om

nogen, har som SIF haft den samme formand i foreløbig knap fire årtier med alt, hvad det indebærer af kontinuitet og erfaring i det daglige arbejde.

Ingen kunne have forudset, at det ville gå sådan. Erik elskede Hjørring og havde intet ønske om at forlade byen. En by, han kendte ud og ind. Som dreng stod han op klokken 5 om morgenen, cyklede ud til en gård for at spænde hesten for, og kørte så mælketur rundt i Hjørring, før han gik i skole. Efter skoletid skulle pladserne som bybud passes, og Erik kendte dermed hver eneste lille vej og smutvej i Hjørring som sin egen bukselomme. Det var hans by, og der skulle han aldrig fra. Han kendte alle, og alle kendte ham. Han spillede bordtennis og fodbold i Hjørring IF, hvor han også kom i bestyrelsen, og hvor han var hyppig tilskuer til cricketkampene.

Erik Isager blev gift og fik sin første søn, og fremtiden i Hjørring var på plads. Men så ringede de fra Silkeborg, og så ændrede livet sig. Erik var blevet uddannet i Hjørring Diskontobank og han var bankens mand i forhold til fiskeeksportørerne i Hirtshals. Det gav kontakter, og udlandschef i Jyske Bank, Vagn Bjørnholt, havde fået et godt øje til den unge mand fra Hjørring.

”Kan du ikke komme en tur til Silkeborg, vi har en stilling, du måske kunne være interesseret i”, sagde han. Erik og hans kone tog til Silkeborg, og Erik mødte udlandschefen og ordførende direktør Norup. Frokosten og kemien var god, og det blev til ansættelse. Banken skaffede bolig på Istedvej, og så blev familien fra Hjørring til silkeborgensere. Den første tid tog de nu hjem til Hjørring hver weekend, for de kendte ingen i Silkeborg, og aktiviteterne i Hjørring IF trak jo også.

En kollega i Jyske Bank, Peter Gam, var aktiv i SIF Fodbold, og han mente, at Erik i stedet burde forsøge sig i byens store idrætsforening, når han nu var kommet til Silkeborg. Og Erik var positiv, for han ville gerne lære flere at kende i sin nye by. Han blev holdleder for Serie 4 fra 1972 og et års tid frem, og i 1973 kom han i hovedbestyrelsen og blev hovedkasserer i SIF. Det var jo ikke dårligt at få en bankmand ind på denne post.

Tæt på konkurs

For Erik Isager var SIF løftestang til at få venner og bekendte i Silkeborg. SIF spillede ikke kun en rolle som et sted, hvor man kunne dyrke sin sport, det var et mødested, og den sociale betydning kunne ikke overvurderes. Der var i det hele taget ikke rigtig nogen, der kunne forestille sig det lokale idrætsliv og foreningsliv uden SIF. Sådan kunne det imidlertid godt være gået, for her i de første år i halvfjerdserne var økonomien så dårlig, at det kunne være endt med en konkurs.

Problemet var ikke mindst Søholthuset, som kostede mere i drift og faste udgifter, end man havde forventet. Det blev derfor alvorligt overvejet at sælge Søholthuset og dermed sige farvel til det klubhus, der var blevet kæmpet så meget med at få. Heldigvis blev en anden vej fulgt, og der blev indgået aftaler med kreditorerne, som begge parter kunne leve med.

Problemet var ikke kun Søholthuset, problemet var også, at der simpelthen kom for få penge i kassen. Selv om kassereren havde kæmpet forbilledligt for at få enderne til at hænge sammen, var det svært, når indtægterne ikke holdt trit med udgifterne. Det var ikke mindst manglende kontingentbetaling, der gav lavvande i kassen.

Erik Isager overtog som ny hovedkasserer Kuno Henriksens hovedbog, hvor alt blev noteret op, men han satte snart sit eget præg på forholdene. Var det for eksempel ikke på tide, at SIF gik over til kontingentbetaling via edb? Det ville betyde, at der kom mere styr på det, men det krævede, at der blev udfyldt hulkort for samtlige medlemmer. Det sad Erik og hans kone Lise så og gjorde, så de fik krampe i hånden. Det var et stort arbejde, men herefter kørte det, og resultatet kunne meget snart måles i større kontingentindbetaling. Overgangen til edb betød, at opkrævningen blev mere effektiv, og tallene viste tydeligt, hvad det betød. Manuel opkrævning i 1972-73 havde givet knap 17.000 kroner i kassen. Opkrævning med den nye edb-løsning gav sæsonen efter godt 85.000 kroner i kassen. Der var kommet styr på kontingentopkrævningen.

Da bueskytterne skød sig ind i SIF

Her først i halvfjerdserne blev der forhandlet om op-tagelse af to foreninger i SIF: Alderslyst Gymnastikforening og Silkeborg Bueskyttelaug. Lykkedes det, ville det kunne nedbringe grundkontingentet, så det var i alles interesse. Gymnastikforeningen blev ikke en del af SIF, til gengæld valgte Silkeborg Bueskyttelaug i 1972 at gå ind i SIF i håb om at kunne få bedre forhold.

1972: Bueskytterne bliver meldt ind i SIF, og hovedformand Willy Blauert får lidt at vide om sporten og om buerne af Dan Puggård, Svend Pedersen og Arne Nielsen.

Det var en stolt og ærværdig forening, der hermed kom ind under SIF-paraplyen. Der er blevet konkurreret på bue og pil i Danmark siden middelalderen, og nogle af Europas ældste og bedst bevarede buer til jagt er fundet på en stenalderboplads i Holmegårds Mose på Sjælland. Her blev der fundet rester af fire buer fra cirka 7000 før Kristi fødsel. At skyde med bue er således at være med til at holde strengen til vores allesammens fortid spændt.

Lokalt blev Silkeborg Bueskyttelaug stiftet i 1940. Det var et års tid før Dansk Bueskytteforbund blev stiftet, og det var bueskytter fra Silkeborg aktivt med til. Således var lærer Jørgen Andersen fra Silkeborg med i den første bestyrelse.

Lauget havde ved indtrædelsen i SIF allerede en spændende historie med mange fornemme resultater. En gang fremstillede man selv buerne. Der blev høvlet langbuer, og der blev limet buer sammen af asketræ og elmetræ. Også pilene fremstillede man selv med kohorn i enderne. Buerne var besværlige at transportere på cykel til træning og stævne, men siden kom stålbuerne, der kunne skilles ad og dermed var nemmere at fragte.

Bueskytterne havde deres historie og deres historier. Som den gang under krigen, da bueskytter fra Silkeborg tog toget til Køge for at deltage i DM. Tidligt om morgenen bankede tyske soldater de 60 bueskytter op og meddelte, at stævnet var aflyst. Værnemagten var ikke tryk ved at have så mange danske mænd under våben med bue og pil. Hvad kunne de ikke finde på? Sådan havde bueskytterne deres gode historier, og de havde et godt sammenhold og god klubånd. Desværre havde de ikke særligt gode forhold til at udøve deres sport under. De kunne øve i et loftsrum på Nordre Skole, og udendørs baner var på den såkaldte Gummiengen ved Kejlstrupvej.

Nu blev bueskytterne så en del af SIF. Det var et hyggeligt folkefærd, og aldersspredningen var stor, for man kan skyde hele livet. Og i bueskyttelaug var der store forventninger til fremtiden i SIF.

Hvordan bliver bueskytterne hørt på rådhuset?

Bueskytterne var blevet en del af en større sammen-

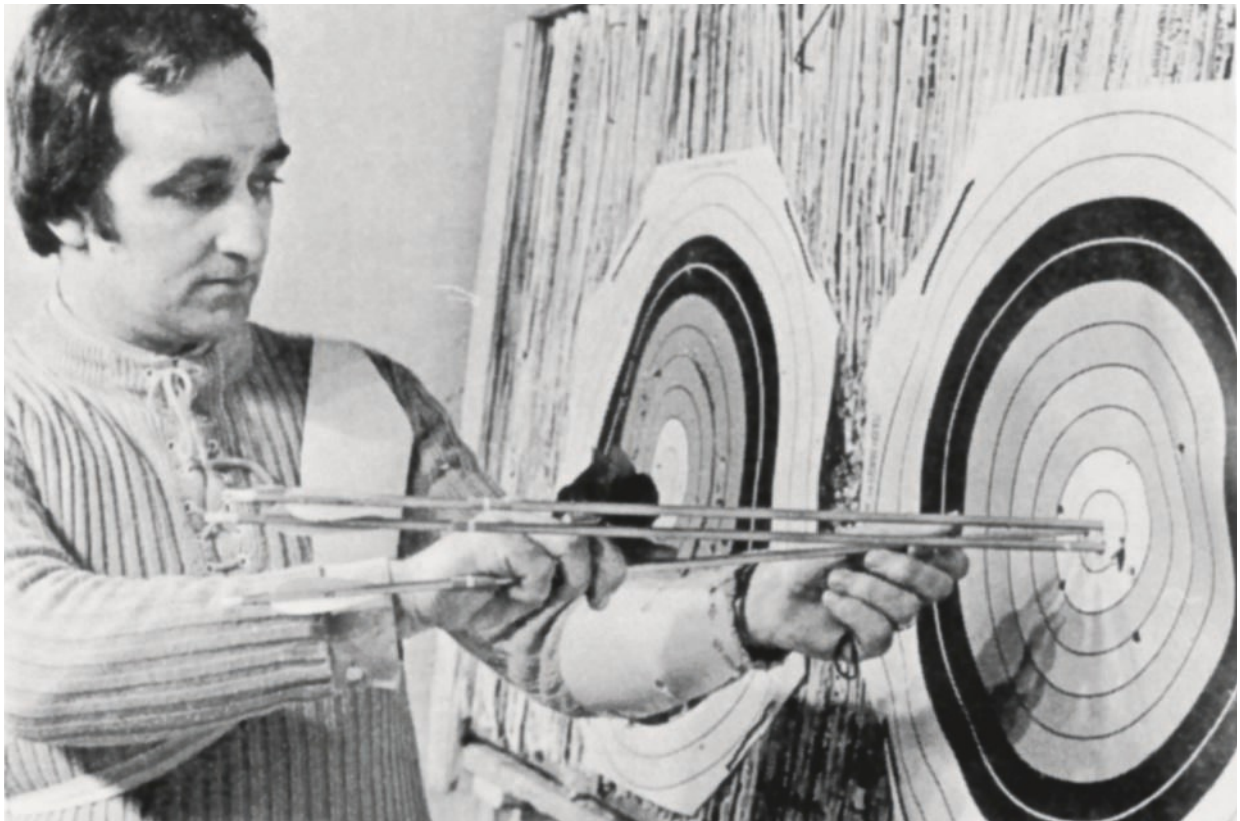
Med pandehår og koncentration. Minijuniors i SIF Bueskydning 1972.

hæng, og var alt så godt? Ikke ubetinget. I hvert fald ikke i første omgang. Først blev det til en grusbane på Søholt, men det fungerede ikke. Derfor rykkede bueskytterne tilbage til deres oprindelige baner ved Kejlstrupvej, og det var jo ikke meningen med at gå med i SIF. Problemet var blandt andet vindforholdene på de gamle baner. Det betød så også, at bueskytterne faktisk aldrig kom i Søholthuset.

Det var ikke SIF, men Silkeborg Kommune, bueskytterne havde det noget svært med. Bueskytterne ville meget gerne have gode baner, og kommunen havde da også sat det på som et emne på dispositionsplanen. Der stod sagen i flere år uden at der skete noget, og det var én af grundene til, at bueskyttelaugget var gået ind i SIF. De mente, at som en del af så stor en forening, blev de nok hørt i kommunen.

Juniører i SIF Bueskydning. Fra venstre Jan Jacobsen, Finn Mikkelsen og Per Stephansen. 1974.

Frithiof Rossen blev i halvfjerdsernes SIF Bueskydning udtaget til såvel EM som VM. Men han havde også tid til at hjælpe nybegyndere godt i gang.

Sportsligt gik det godt. Allerede i 1972, samme år, som bueskytterne blev en del af SIF, blev Leif Jacobsen dansk mester i juniorrækken og udtaget til de nordiske mesterskaber. Og 1974 blev et godt år med det bedste resultat nogensinde for Silkeborg-bueskytterne, der fik en fjerdeplads ved DM for hold og havde to skytter på landsholdet. Samme år blev Frithiof Rossen udtaget til EM i skiveskydning og VM i jagt- og feltskydning, og han var med på holdet, der vandt sølv ved EM i Zagreb i det daværende Jugoslavien. Frithiof Rossen spillede i disse år en stor rolle i SIF Bueskydning og fandt også tid til at instruere de unge skytter. Denne tætte kontakt mellem elite og bredde er blevet fastholdt i SIF Bueskydning, og op til jubilæumsåret 2017 er det blandt andre landsholdsskytte Bjarne Laursen, der på samme måde instruerer unge nybegyndere.

26 turneringshold i SIF Håndbold

I SIF Håndbold var der to problemer: Trænere og penge i kassen eller snarere mangel på begge dele. Sidst i tresserne kørtes der en periode med en gæstetræner til 60 kroner pr. gang, og måske skulle man prøve at annoncere i Aarhus Stiftstidende?

Problemerne fortsatte ind i halvfjerdserne, der bød på både store resultater og store udfordringer for SIF Håndbold. Allerede årtiets første år blev stort. Det var ikke store resultater på topplan, der gjorde året godt, det var antallet af hold og dermed bredden. Ikke færre end 26 hold spillede i turnering, og det var det største antal nogensinde. Og hvordan klarede de mange hold sig så? Det var børn og unge, der kunne fremvise de bedste resultater. Damejuniorerne blev således danske mestre i DDGU's turnering med Grethe Pedersen som træner og Lone Salomon-

I den røde SIF-trøje. Damernes førstehold sidst i tresserne.

sen som holdleder. Juniordrengene var kun et enkelt mål fra at blive Danmarksmestre. Kunne det være mere flot og samtidig mere ærgerligt?

Ulækre håndboldtrøjer

Manglen på halkapacitet var stor. I en periode havde SIF Håndbolds herrejuniorer hjemmebane i Ry og piger og drenge havde hjemmebane i Galten. SIF Håndbold havde typisk fem-seks timers træningstid i Silkeborghallen, og de blev besat af ynglinge og seniorer. Dermed måtte juniorer samt piger og drenge træne i gymnastiksale på skoler. Der var enighed om, at kommunen i sin tid havde været længe om at få bygget Silkeborghallen, og nu var man længe om at få bygget en hal på Søholt. Men omsider blev den

Førsteholdspillere til holdfest. Skal man fungere godt sammen på banen, er det vigtigt også at fungere godt sammen uden for banen.

SIF Håndbold i kamp i Silkeborghallen på Vestergade. Behovet for mere halplads var stort, og da der i 1972 blev bygget hal på Søholt, var der allerede behov for endnu en hal.

bygget. Det var i 1972, og da var behovet allerede til endnu en hal.

Her først i halvfjerdserne var der et problem, man gerne ville have løst. Kan der ikke blive råd til nogle flere overtrækstrøjer? Gerne et sæt til damerne og et sæt til herrerne? Ofte blev der afviklet en hel del håndboldkampe på en aften, og så gik overtrækstrøjerne på skift. De blev efterhånden noget ulækre, efterhånden som sved trængte igennem og blandede sig med de foregående spilleres sved. Og mange af de små dametrøjer gik i stykker, når store herrespillere fik dem på. Når de så i et gennembrud på strengen spændte alle muskler og slyngede armen, kunne der lyde et riittsch, og så var trøjen flænget. Det gik

jo ikke, og der var i bestyrelsen enighed om, at det måtte der gøres noget ved. Det måtte være muligt at finde penge til et par sæt ekstra overtrækstrøjer.

Faktisk havde man troet, at SIF Håndbolds herrer først i halvfjerdserne ville tage skridtet op i 2. division, og i 1973 havde forventningerne været skruet godt op. Det lykkedes dog langt fra, SIF blev relativ hurtigt hængt af det felt, der kæmpede om oprykning, og det gik ud over tilskuertallet, der faldt i takt med de skuffede forventninger.

Men SIF havde to divisionshold, for også damerne spillede i 3. division, og på dette hold var Sonja Olsen anfører. Hun havde gennem 11 sæsoner spillet mere end 200 kampe for førsteholdet, men hun kunne jo

ikke blive ved, og flere af de andre stamspillere havde også været med i mange år. Derfor slog Sonja meget på, at der nu skulle sættes mere på ungdomsafdelingen. Ellers ville det snart se sort ud for dameholdet. Den samme holdning til ungdomsarbejdet havde anføreren på herreholdet Kurt Schuster. Det var de klubber, der mest professionelt arbejdede med ungdomsafdelingerne, der havde størst fremgang, mente han. Her kunne SIF lære noget. Formand John Sand var enig med de to anførere. Der skulle sættes mere målrettet på ungdommen i SIF Håndbold.

Ambitioner i SIF Håndbold

3. division damerne styrede direkte mod nedrykning i efteråret 1971, og da det blev jul og pause troede ingen, at holdet kunne klare sig fra nedrykning. Men så kom der en ung journalist til som træner. Det var Christian Smith, og da sæsonen igen kom i gang, begyndte holdet at vinde. Vejen til redning var dog lang, og først i allersidste spillerunde klarede damerne frisag. Da havde holdet kun tabt én af de sidste otte kampe, og det var en bedrift. Med en stor holdindsats og en dygtig træner klarede damerne det og kunne sæsonen efter igen spille i 3. division med Christian som træner.

Fra sæsonen 1973 blev Christian Smith træner for 3. divisions herrerne, og sammen med træneren for damernes førstehold skulle han have tæt kontakt til ungdomstrænerne. De to førsteholdstrænere skulle hjælpe med at tilrettelægge træningen, så både ungdomstrænerne og de helt unge spillere lærte mere. Det skulle også motivere og vise, at afdelingen tog ungdomshåndbolden alvorligt.

Det store mål for 3. divisions herrerne var fortsat oprykning, men ingen havde tiltro til, at det ville ske det første år med Christian Smith som træner. Han ville indføre en ny spillestil, og det tog tid. Den nye træner havde lagt et langtidsprogram, og så måtte tiden vise, hvornår det rakte til oprykning. For selvfølgelig skulle holdet op i 2. division.

Hos damerne var ambitionerne også til oprykning, men her havde man et problem: Det kneb med tilgang og fornyelse på holdet. Derfor var udfordrin-

gen at holde skansen og blive i 3. division, indtil der kom gode unge spillere op fra de lavere rækker. Her var det Peder Pedersen, der skulle klare denne udfordring sammen med holdets stamspillere. Den første halvdel af sæsonen 1973 gav dybe panderynker. Det blev til en hel del nederlag, og pointhøsten var på kun seks point. Men efter jul gik det langt bedre, holdet hentede 11 point i sæsonens sidste ni kampe og slog endda på udebane topholdet Allingåbro med to mål.

Æbleskiver på Vestergade

Jagten på penge var konstant og opfindsom i SIF Håndbold. Loppemarked, lotterispil, bingo, tombola, koncerter osv. blev planlagt og afviklet. Alle knoklede. SIF Cricket arrangerede i årevis andespil op til jul, selv om det kun gav et beskedent overskud. I SIF Håndbold ville man ikke uden videre gå Cricket i bedene, men det kunne de blot gøre, meddelte cricketafdelingen. Ingen kunne have eneret på andespil.

I december 1973 blev der solgt æbleskiver fra en bod på gågaden. Det kunne jo også give lidt, men krævede masser af frivillig arbejdskraft. Da regnskabet blev gjort op, havde serveringen af æbleskiver i fem dage givet 900 kroner i overskud. Det var ikke meget, når de både skulle bages og sælges, men selve aktionen var med til at styrke sammenhold og kameratskab i afdelingen.

SIF arrangerede sammen med Silkeborg Boldklub SB en koncert med et af tidens store navne, Dr. Hook. Det var en stor mundfuld, og resultatet blev særdeles godt. SIF hentede mere end 37.000 kroner hjem på koncerten, og disse penge blev fordelt mellem afdelingerne. Håndbold og Fodbold arrangerede sammen bingo, og det gav 4000 kroner til hver af afdelingerne. Alt i alt betød det, at økonomien blev bedre end længe i SIF Håndbold, og måske var det derfor, et par bestyrelsesmedlemmer viste sig rigeligt gavmilde? De lovede herrerne førstehold penge til en hyggeweekend, hvis det lykkedes at rykke op. På det efterfølgende bestyrelsesmøde var der nu noget uenighed om det. Man kan jo heller ikke sådan love

Forberedelse i SIF Håndbold først i halvferdserne. Der vises småfilm med optagelser med det kommende modstanderhold, så divisionsholdet kan være godt forberedt.

penge væk til spillerne uden at orientere de andre bestyrelsesmedlemmer, men det endte dog med, at hver spiller på førsteholdet kunne få 85 kroner ved oprykning.

1300 tilskuere i den gamle hal

Sæsonen 1974-75 blev den hidtil bedste i SIF herhåndbolds historie. Christian Smiths langtidsprogram gav allerede her i hans anden sæson som træner resultat, og det strømmede til med tilskuere til Silkeborghallen, endda flere, end der rent faktisk var plads til. Så måtte man jo rykke sammen. Publikum kunne nyde godt spil og træner Christian Smiths koleriske kamp for at få spillerne til at yde det ypperste. Og som sæsonen skred frem, blev oprykning realistisk og skabte håndboldfeber i byen. Det kulminerede i foråret, da det endelige slag om oprykning skulle stå: Den 3. marts 1975 skulle SIF møde Aalborg HK. Begge hold lå til oprykning, og kampen ville blive afgørende for, hvem der fik billetten til 2. division.

Halvanden time før, kampen skulle starte, var der lang kø hen ad Vestergade. 1300 tilskuere blev presset sammen i den gamle hal, og de stod bogstaveligt talt på tærne af hinanden. De to hold var begge godt spillende i en jævnbyrdig affære, og efterhånden som kampens slutning nærmede sig, kogte hallen mere og mere. Skulle det lykkes? Christian Smith piskede sine spillere frem, alle kæmpede med det yderste, og i en forrygende afslutning hentede SIF Håndbold sejren hjem med 22-20.

Hallen nærmest rystede under publikums hyldest, spillerne faldt hinanden om halsen, og træneren måtte i guldstol. SIF Håndbold Herrer var i 2. division. På 10 år havde holdet taget rejsen fra at være et serie 1 hold til at spille i næstbedste række. Og den dag i foråret 1975 vil altid stå som et af de store højdepunkter i SIF Håndbold.

Skal håndboldpublikum høre musik?

Med omkring 20 hold tilmeldt turneringerne og ugentlig træning på Nordre Skole og på Nørre-

Der blev givet og taget i oprykningskampen, og de mange tilskuere var tæt på begivenhederne.

Oprykningen er hjemme, og der er blomster til anfører Kurt Schuster...

... og en tur i guldstol til træner Christian Smith.

vangsskolen, var der meget, der skulle gå op med trænere, tider, koordinering osv. I Håndbold var det her i starten af halvferdserne fortsat almindeligt, at trænere i håndbold stort set arbejdede ulønnet. På et møde besluttede bestyrelsen at give en træner 500 kroner som påskønnelse for halvanden måneds intensiv indsats, og at to andre trænere skulle have foræret et par håndboldsko til jul. Trænere skulle opleve, at der blev sat pris på deres arbejde, og måske skulle man også til i højere grad at forkæle publikum til kampene?

Det blev der talt en del om sidst på året 1973. Lidt mere service og lidt mere underholdning måtte vel være på sin plads? For eksempel kunne man jo byde velkommen over højtaleranlægget og oplæse holdopstillingen? Man kunne også kontakte judo-udøvere og gymnaster og spørge, om de ville underholde i

Det nyoprykkede hold marts 1975. SIF Håndbold havde med oprykningen fået et herrehold i den næstbedste række, og der var dem, der troede på en gylden periode, hvor holdet kom helt til tops. Det gjorde det ikke.

Lars Bastrup og Gunnar Gregersen jubler, for der er scoret mod AGF i landspokalen. Året er 1974, og Lars Bastrup blev af SIF-tilskuerne kåret som årets spiller foran sin bror Johannes.

pausen, og måske skal vi begynde at bruge musik mere aktivt for at skabe liv til kampene?

Det med musikken blev nu ikke til noget foreløbig. Der var praktiske problemer, fik SIF Håndbold at vide. Ingen kunne den gang først i halvferdserne forestille sig, hvordan show og højlydt musik senere ville blive en del af de danske håndboldkampe. Foreløbig ville man blot i al stilfærdighed i SIF Håndbold skrue lidt op for service og underholdning, så det blev mere spændende at gå til håndbold.

Så er det nu, SIF Fodbold skal op i bedste række

Noget gik skidt og noget gik godt her midt i halvferdserne. Førsteholdet i fodbold ville gerne helt op i toppen og spille om oprykning til bedste række,

men det kneb. Man manglede lige det sidste. I 1973 blev det dog til en femteplads, og i flere nøglekampe havde der været mulighed for at tage det sidste skridt op i toppen. Desværre var det så de kampe, SIF tabte. Men kan vi ikke være vores indsats bekendt, når vi slutter på en femteplads?

Svend Hugger var fortsat træner og blev i årsskriftet desuden præsenteret med tilnavnet ”diktatoren”. Det var kærligt ment, men dog med en vis alvor bag. Han knoklede med holdet og ville have spillerne til at slås for det. Og undervejs slog Bjarne Jensen den hidtidige rekordholder Arne Skovbos rekord på 308 førsteholdskampe.

Svend Hugger kunne glæde sig over, at der bagfra kom gode unge spillere, som han forventede sig

meget af. Én af dem hed Lars Bastrup, og træneren fik ret. Han fik debut på førsteholdet i 1973 og scorede 10 mål i 1974. Drengen fra Levring blev årets spiller og kom på ungdomslandsholdet, og herefter var han tabt for SIF. Det betød dog ikke, at man glemte ham. Lars Bastrup var én af dem, man i mange år med stolthed fulgte gennem hans succes på landsholdet og i hans klubber i ind- og udland. 30 landskampe og 10 mål for Danmark, blev det til, og da han spillede i Hamburg, blev der arrangeret busture fra Silkeborg ned for at se ham. Så sad silkeborgenserne der på det store stadion og råbte: "Kom så Bastrup!" For er Lars ikke én af vore egne, selv om det kun blev til 25 kampe i den røde trøje?

I 1972 var tilskuertallet på stadion i snit på 2212 pr. kamp. Dette tal faldt lidt det kommende år, men der var dog kampe, der virkelig kunne samle tilskuere, som da 5560 tilskuere mødte op til en pokalkamp mod Randers Freja.

Femtepladsen i 1973 lovede godt for 1974. Nu skulle det være. Optimismen blev ikke mindre af, at ikke

færre end fem hold ville rykke op i den bedste række, fordi der skulle indføres ny struktur. DBU havde besluttet, at der fremover skulle være 16 hold i hver af de tre divisioner, og med fem oprykkere, var vejen til 1. division bred. Det lå i kortene, at SIF ville snuppe én af de fem oprykningspladser. Hvis det lykkedes, ville det betyde, at der blev skrevet historie i klubben fra 1917. Det ville være første gang, den havde et hold i bedste række.

Nu skulle det være, men desværre havde SIF noget af et scoringsproblem, og først i tredje kamp fik holdet nettet til at blafre. Offensiven var et problem hele foråret, men så måtte efteråret jo sikre billetten til 1. division. Og da flere af de erfarne spillere havde svigtet, måtte der jo noget andet til.

Svend Hugger satsede på de unge. Han fik opbygget en stærk ung midtbane, han gav flere nye spillere chancen, og der blev skruet op for træningsintensiviteten. SIF både vandt og tabte kampe, men holdet var ikke til oprykning, og det blev Esbjerg, der slukkede lyset, da vestjyderne den 29. september 1974 vandt med 6-1 over SIF.

Der er humor på bænken med fra venstre massør Svend Erik Nielsen, spiller Søren Busk, træner Svend Hugger og holdleder Henning Sørensen. 1973.

Hovederne var bøjede og skuffelsen stor. Oprykningen var glippet, og så hjalp det ikke, at SIF delte skæbne med ambitiøse hold som AB, AGF, OB og Horsens. Alle vidste, at en så gylden chance for at komme til at spille i bedste række nok ikke kom igen nogensinde. Nu skulle der desuden siges farvel til Svend Hugger, der skulle være træner i Ikast, og han blev erstattet af den tidligere IHF-træner Jørgen Rasmussen. Måske kunne han bringe SIF i 1. division? Det kunne han ikke. Først 13 år senere lykkedes det SIF at komme i bedste række, og i klubben ærgrede man sig de kommende år mange gange over ikke at have grebet chancen i det gyldne oprykningsår 1974. I stedet gik det den anden vej: I 1976 rykkede holdet ned i 3. division og i 1977 ned i Danmarksserien. Det blev starten på en lang ørkenvandring uden divisionsfodbold i Silkeborg. SIF havde spillet divisionsfodbold siden 1965. Nu spillede holdet i Danmarksserien de næste fem år.

*De er mange
og de er glade.
SIF-miniputter
1974.*

500 ungdomsspillere og 100 seniorspillere

SIF Fodbold var den store afdeling med nogle år 500 ungdomsspillere og omkring 100 seniorspillere. Et halvt hundrede frivillige ledere sørgede for træning og alt det praktiske, og der var meget at se til. Mange trænere og ledere var tidligere spillere, der havde ydet på banen, og som nu ydede på sidelinjen. Der var også dem, der både var spiller i seniorafdelingen og træner i ungdomsafdelingen. Et eksempel på en sådan leder var den tidligere førsteholdsmålmand Willy Thorup. Han debuterede på førsteholdet tilbage i 1956, og nogle år efter, han havde lagt fodboldstøvlerne væk, meldte han sig som holdleder. Det var i 1974, og de kommende år var han holdleder for holdene i først Serie 4, siden Serie 3 og siden igen Serie 2. Mange andre eksempler kunne nævnes. Ungdomsholdene spillede i JBU's turneringer, og her blev det i halvfjerdserne til en del flotte resultater. Ungdomsafdelingen lod også flittigt holdene

Fuldt hus i Søholthuset en aften først i halvfjerdserne. Der er sæsonafslutning i SIF Fodbolds ungdomsafdeling, og nu skal der vises film. Forældreforeningen optog hvert år film om ture, stævner og meget andet, og det var populær underholdning. Måske er jeg med..?

deltage i andre turneringer og stævner, og det blev også her til sejre. Således vandt drengene fra SIF et år Eurosport-rings Pokalturnering, et andet år vandt de Hobros drengestævne, og det blev til sejre i blandt andet B1913's Jubilæumsstævne, og i Aab-cup'en, som de unge spillere fra Silkeborg vandt ikke færre end fire gange.

Finn Mølgaard var formand for ungdomsudvalget, og selv om han glædede sig over sejrene, glædede han sig først og fremmest over de rigtig mange drenge, der samledes til fodbold og samvær på banerne.

I seniorafdelingen kunne antallet af seriehold veksle, nogle gange var der tre-fire hold, andre gange seks-syv hold. De var med til at sikre bredden, så det ikke

kun handlede om førsteholdet, og her på serieholdene blomstrede kammeratskabet. Mange af spillerne på disse hold havde spillet sammen siden barndomsårene, og nogle kendte hinanden siden lilleputtiden.

Bruger vi vort klubhus rigtigt?

Midt i halvfjerdserne havde klubhuset på Søholt efterhånden fungeret godt i syv år. Det var samlingsstedet, mødestedet, hjertet i SIF. Her kunne man mødes og opleve sig selv som SIF'er uanset om man spillede fodbold, dyrkede atletik, var bueskytte eller noget helt andet.

Der var enighed om, at kiosken skulle udbygges. Faktisk havde det været meningen længe, tegninger-

ne lå klar og havde gjort det i flere år efterhånden. Nu var pengene til det.

I regnskabsåret 1972-1973 balancerede regnskabet med 133.000 kroner. Udgifterne havde været 104.400 kroner, og dertil kom afskrivning på inventar og bygning. Indtægterne fra SIF var knap 130.000 kroner, og så var der kommet penge ind gennem reklamer i bygningen.

Det var således mange penge, der blev brugt på klubhuset, og her i halvferdserne blev der lagt op til debat om, hvordan huset blev brugt. Hvor meget brugte de enkelte afdelinger det fælles klubhus?

For Atletik var Søholthuset lidt et smertensbarn. Bestyrelsen holdt sine møder der, og atletikmedlemmerne holdt afslutningsfest i huset. Så var det stort set også sagt, og grunden var enkel: SIF Atletik trænede på stadion i Sydbyen samt på byens skoler. Derfor var Søholthuset af praktiske grunde simpelthen ikke slået igennem som atletikudøvernes samlingssted.

Bueskytterne havde hidtil haft træningsbaner på Kejlstrupvej, men havde nu fået baner på Søholt, og så ville det nok ændre sig. I øvrigt var huset populært blandt jyske bueskytter, fordi det lå så centralt for unionsmøder for Jyllands Bueskytte Union. Det var med til at skabe en positiv stemning om huset blandt SIF's bueskytter, der også brugte det ved stævner og til afslutningsfester.

SIF Cricket brugte huset i noget svingende omfang. Gæster langvejsfra kunne spise i huset, og som de andre afdelinger brugte de det til møder og fester. Seniorspillerne kom også en del i huset efter træning, så alt i alt var man glade for huset.

SIF Håndbold brugte ikke Søholthuset overdrevent meget, tværtimod. Man mødtes til træning i skoler og haller, og det blev så samlingssteder. Egentlig ville man gerne i afdelingen bruge huset noget mere, i dagligdagen var det bare ikke praktisk. Det var det derimod for SIF Fodbold, der var den afdeling, der brugte huset mest. Ungdoms- og seniorspillerne brugte huset både før og efter træning, og det var jo meget naturligt. Banerne lå jo lige uden for.

Husk nu SIF-ånden...

Tilbage stod, at Søholthuset samlet set i disse år ikke blev benyttet så flittigt af afdelingerne, som man nok havde forestillet sig det ved indvielsen. Senere i halvferdserne tog Ib Hjorth, næstformand i SIF og formand for Søholthuset, bladet fra munden i et længere indlæg i klubbladet. Han kunne sådan set godt forstå, hvorfor det var gået anderledes end forventet. I den store optimisme havde man måske glemt, at de fleste medlemmer faktisk har en familie derhjemme og dermed et liv uden for SIF. Måske skulle der fremover holdes nogle flere samlende arrangementer for alle SIF'ere uanset afdeling? Hovedbestyrelsen var helt parat, men Ib Hjorth mente nu også, at der var afdelinger, der godt kunne gøre noget mere. Hvorfor sluttede SIF Håndbold for eksempel ikke af med samvær i Søholthusets pejsestue efter kamp, fremfor at sidde og glo i Silkeborghallens kedelige kantine på Vestergade?

Det fik SIF Håndbold op af stolene. Det kan godt være, at du synes Silkeborghallens kantine er kedelig, men vi føler os faktisk hjemme der, skrev således dametræner Benny Grey Schuster i den følgende udgave af SIF Tidende. Træneren mente, at det ville belaste forholdet til Silkeborghallens bestyrerpar, hvis spillerne efter træning styrtede ud af døren for at kunne få en øl én krone billigere i Søholthuset. Og så er der jo et stykke fra Vestergade til Søholt, så den sparede krone gik vel til benzin. Træneren mente heller ikke, at det hjalp at appellere til en særlig SIF-følelse og klubånd, for det var måske nok fænomener, der havde overlevet sig selv. Træneren mente, at man kunne begræde denne udvikling, men man var nødt til at indrette sig efter den:

”Vore medlemmer kommer til os, fordi de har nogle helt bestemte behov, de vil have dækket – og ikke fordi de vil være medlem af en institution, hvor der følger en masse med”, skrev Benny Grey Schuster.

Træneren skrev dermed det, mange mente: I det daglige er vi medlem af en afdeling, det er vores klub, og det betyder ikke, at vi absolut skal have bestemte følelser for alt andet, der har med SIF at gøre.

Ib Hjorth indrømmede da også, at hans synspunkter om fælles klubfølelse for alle SIF'ere måske var gammeldags, men han stod ved sine holdninger:

”Fra min første tid i SIF, da Aage Rasmussen var hovedformand, husker jeg hovedbestyrelsens mening om klubånd, klubhus og fælles kontingent som noget forældet snak. Jeg har dog på mange punkter skiftet mening”, skrev Ib Hjorth, da debatten fortsatte.

Hvordan parterer man egentlig en halv gris?

Her i halvfjerdserne lykkedes det så at få gang i aktiviteterne, så Søholthuset i højere grad blev samlende på tværs af afdelingerne. Det var ikke mindst et aktivitetsudvalg med blandt andre husets formand, der i halvfjerdserne sørgede for det. Dette udvalg kunne finde på lidt af hvert for at få medlemmerne til at troppe op i huset. Hvordan parterer man for eksempel en halv gris? Det kunne nok være godt at lære noget om det, og aktivitetsudvalget lavede en aftale med en slagtermester. Han mødte sammen med en kollega op i Søholthuset med en halv gris, save og nogle skarpe knive, og foran de mange fremmødte lod de knivene lyne, mens de fortalte om kød og

udskæring. Bagefter blev der spillet banko om stumperne. Den slags kunne virkelig samle, og så hyggede man sig i det stadig nye hus.

Flere og flere aktiviteter kom til. Der kom fortællere og berettede levende om både det ene og det andet, og der var popballer, revy og lotteri. Også en bridge-turnering sørgede udvalget for, og der var i det hele taget godt gang i kortene, for der blev selvfølgelig også spillet præmiwhist.

Aktivitetsudvalget var i årevis med til at samle medlemmer på tværs af afdelingen, men så døde det noget hen. En del fortsatte, blandt andet kortspillet, men det var svært at fastholde det høje aktivitetsniveau, for der skete jo også både det ene og det andet i de enkelte afdelinger. Senere fik fodboldens ungdomsafdeling gang i nogle aktiviteter, der var for alle SIF'ere, blandt andet med diskoteksaftener for de helt unge. Og sådan gik det lidt op og ned med aktiviteter, juletræ, fester og forskellige former for samvær i huset på Søholt.

Og grisen? Den vendte tilbage: Mange år senere, først i halvfemserne, arrangerede et udvalg bestående af Ib Hjorth, Poul Bjerre, Kent Laursen og Børge Studsgaard i en periode ”Torsdagstræf i Søholthuset”

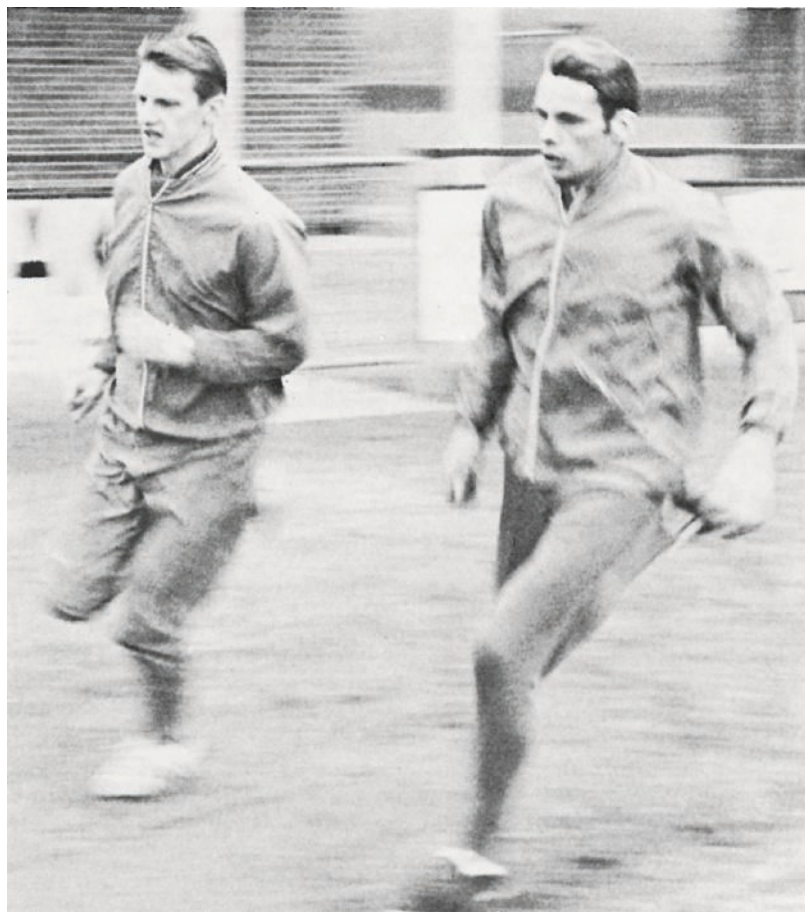
Der er unge inde i huset, og deres knallerter står parkeret i flokkevis udenfor. Søholthuset 1971.

for medlemmer over 40 år, og endnu en gang blev en halv gris parteret. Denne gang var det tidligere førsteholdsspiller i SIF Fodbold, Frode Rasmussen, der iført hvid kittel og med erfaringer som slagtermester mødte frem med en halv gris og skarpe knive.

Tre medlemmer til generalforsamling

SIF Atletik havde god erfaring i at arrangere løb som Himmelbjergløbet. Afdelingen var de første år i halvfjerdserne præget af en håndfuld meget aktive, men for få medlemmer, og ved generalforsamlingen i 1969 var der kun mødt tre medlemmer: Formanden, kassereren og et menigt medlem. Derudover var der SIF's hovedformand, en gæst, der overvejede at melde sig ind, og journalisten fra Silkeborg Avis.

Verner Andersen og Kjeld Appel træner på løbebanen på stadion først i halvfjerdserne.

Tre medlemmer var jo lige lidt nok, og man valgte da også at undlade at vælge dirigent.

Medlemstallet lå og svingede omkring de 20, og der skulle i halvfjerdserne gøres en kraftanstrengelse for at få dette tal op. Det var alle enige om.

I 1970 benyttede afdelingen Søholthuset lidt mere, fordi løberne i vintermånederne løb ud fra huset og sluttede af med et finnebad i huset. I det hele taget var afdelingen indstillet på at bruge Søholthuset noget mere, så SIF kunne mærke, at afdelingen levede, som det blev udtrykt. Jo, SIF Atletik levede. Men medlemstallet var faldende og økonomien så slem ud. Vi lever, men overlever vi?

Vi skal vække den slumrende interesse for atletik

Atletikafdelingen skulle genrejses: Flere medlemmer, flere rekvisitter, bedre træningsforhold, bedre økonomi. Først i halvfjerdserne lå medlemstallet fortsat på omkring 20 efter at have været nede på 14 i 1970. Allerede dengang havde man henvendt sig til kommunens gymnastiklærere og bedt dem være talentspejdere.

SIF Atletik arrangerede flere gange såkaldte propagandastævner, der skulle få skoleungdommen gjort interesseret i atletik. Der blev sendt indbydelser ud til 14 skoler i Silkeborg og omegn. Arrangementet skulle "vække den slumrende interesse for atletik", lød det fra afdelingen, og løbet blev en succes. Der blev tilmeldt 150 deltagere, men der mødte nu kun 100 op. Skidt med det, løbet blev afviklet til stor fornøjelse for alle, og vinderne fik deres navn i avisen. Formand for atletikafdelingen Kjeld Vilstrup var selv skolelærer, og han var godt tilfreds.

17 af eleverne meddelte bagefter, at de gerne ville melde sig ind i SIF Atletik, og formanden kunne kun glæde sig: Hvis de alle 17 afleverede den indmeldelsesblanket, de fik udleveret, ville medlemstallet i SIF Atletik være fordoblet.

Men træerne vokser ikke ind i himlen. Da der få uger senere blev fulgt op med endnu et stævne, denne gang på stadion, mødte kun 35 op. Det var skuffende få, men SIF Atletik nægtede at kalde det en

fiasko. Tværtimod, for de 35 deltagere havde en god dag og konkurrerede i 80 meter løb, længdespring, højdespring og kuglestød.

SIF Atletik var i offensiven. Medlemstallet skulle op, flere unge skulle gøres interesseret i atletik, og selv om nogle mente, at det var op ad bakke, blev man ufortrødent ved.

Atletiks to år i 5. division uden kamp

Trods få medlemmer havde SIF Atletik i sæsonen 1972-73 for første gang et hold tilmeldt turneringen i Dansk Atletik Forbund. Holdet var tilmeldt 5. division, og den 16. juli skulle SIF Atletik møde Åbybro i en kamp, der gjaldt retten til at rykke op i 4. division. Det var den eneste kamp, der skulle kæmpes, og den blev aldrig til noget. Klubberne kunne ikke blive enige om datoen. Den havde godt nok længe ligget fast, men da der manglede fire uger, rykkede Åbybro for en dato. Jamen, den er da allerede fastlagt, det er om fire uger, meddelte SIF Atletik. Nå, men så hurtigt kan vi ikke være klar, lød tilbage meldingen. Åbybro kunne ikke så hurtigt stable et hold på benene, og de to klubber kunne ikke blive enige om en ny dato.

Hvad så? Ja, så kunne SIF Atletik rykke op uden kamp, men det ville man ikke. Næste sæson var SIF Atletik derfor fortsat tilmeldt 5. division, men heller ikke denne sæson lykkedes det at få udkæmpet en match.

I 1973 blev løberen Bent Sørensen træner i afdelingen. Han var instruktøruddannet gennem Dansk Atletik Forbund, og han kunne til sin frustration opleve, hvordan atletikudøvere forsvandt til andre klubber, når de havde nået et vist niveau. Forholdene i SIF Atletik var simpelthen ikke gode nok. Faktisk boede der flere atletikudøvere i Silkeborg, der var på landsholdet, men som var medlem af andre klubber. Det gik jo ikke, og det var ikke mindst forholdene på stadion, atletikfolkene kritiserede.

Bent Sørensen blev i 1974 ny formand for SIF Atletik. Han fortsatte den forrige formands kamp for at give SIF Atletik et løft, og der blev blandt andet lånt penge i SIF Hovedafdelingen for at skaffe flere rekvisitter.

På vej mod målet og mesterskabet. Birthe Pedersen, SIF Atletik, vandt i 1975 det danske mesterskab i såvel 100 som 200 meter løb, og året efter gentog hun bedriften.

Bent var en ildsjæl, og flere kom med, blandt andre Birthe Pedersen, der var på landsholdet. Også Kurt Bradal kom i 1976 tilbage efter 13 år i Skovbakken, og John Skovbjerg repræsenterede ligeledes igen SIF Atletik fra 1975. Begge imponerede med andenpladser ved DM i henholdsvis spydkast og terrænløb, mens Birthe Pedersen kom helt til tops.

Danmarks hurtigste pige

Da Birthe Pedersen i 1975 vandt DM i 100 meter løb, var det det første DM til SIF Atletik siden Richard Kristensen i 1933 vandt DM i trespring.

I nogle år hed medlemsbladet SIF-tidende, før man vendte tilbage til navnet Sytten. Her er det med Birthe Pedersen på forsiden.

Afdelingen havde gennem årtierne haft adskillige flotte resultater, men et Danmarksmesterskab var det ikke blevet til siden i tredive år. Nu sørgede Danmarks hurtigste pige for, at SIF Atletik igen kunne fejre et mesterskab. Det blev hentet på nye kunststofbaner på Østerbro Stadion en usædvanlig varm augustdag, og Birthes tid var 11,9 sekunder.

Birthe Pedersen var kommet til klubben efter at have løbet for Grenaa, og hun havde tilbage i 1970 været dansk mester på

tiden 12,0. Nu løb Birthe for SIF, og forhåbningerne om, at hun ville komme under de 12 sekunder rent, gik i opfyldelse ved DM-stævnet på Østerbro Stadion. Året efter blev hun igen dansk mester, og begge år blev hun ligeledes dansk mester på 200 meter.

Birthes to gange DM i både 1975 og 1976 var en personlig bedrift, for hun var blevet skadet i 200 meter finalen i 1970 og havde trænet hårdt for at komme tilbage. Og det var hun så nu her midt i halvferdserne. Ved landskampen mod Sverige på Hvidovre Stadion satte hun dansk rekord i 100 meter løb, men for Birthe selv var det de personlige rekorder, der talte. Hun trænede og kæmpede for hele tiden at blive bedre, og samtidig var sammenholdet på atletiklandsholdet noget af det, hun værdsatte og hver gang så frem til.

Birthe Pedersen deltog i såvel udendørs som indendørs mesterskaber, og i Silkeborg var der stor stolthed over Birthe. Hun var med til at give ny luft til SIF Atletik.

Atletik-medlemmer siger farvel

Netop i SIF's 60 års jubilæumsår 1977 blev der rettet et voldsomt slag mod atletikafdelingen, der havde været en del af foreningen siden starten i 1917. En del af medlemmerne valgte at forlade SIF og dannede Silkeborg Atletik Klub 1977, kendt som SAK77. Atletikfolkene i SIF ville være sig selv, og det handlede ikke mindst om udgifterne til Søholt-huset. Atletik havde træning på stadion i Sydbyen og kom ikke meget på Søholt. Derfor var det en torn i

øjet på afdelingen, at der skulle betales så stor en del af kontingentet til huset. For at undgå denne udgift satte man derfor i et par år medlemskontingentet til symbolske 1 krone og havde i stedet brugerbetaling. Det gik jo ikke i længden, SIF kunne ikke acceptere en sådan ordning, og det endte med, at atletikudøverne meldte sig ud af SIF. Det gjorde det ikke bedre, at afdelingen forgæves sammen med SIF Håndbold havde forsøgt at få mulighed for styrketræning i Søholt-huset. Dette afslag var medvirkende til, at medlemmerne valgte at gå.

SIF Atletik eksisterede fortsat på papiret, men der var ingen medlemmer, og i SIF blev panderynkerne meget dybe. Hvad nu? Skulle man smide håndklædet i ringen? Der var lidt krise, for selvfølgelig ville man meget nødig undvære atletikafdelingen, der havde været med siden starten i 1917. Der blev drøftet forskellige løsninger. Hvad med at satse på en afdeling, der hed SIF Atletik og Motion, og som havde gode tilbud til de flere og flere motionister, der efterhånden fyldte op på skovstierne omkring Silkeborg? SIF havde jo stadig Himmelbjergløbet og de øvrige løb, hvor også motionister kunne løbe med. Hovedformand Erik Isager kontaktede tre mand, som han håbede kunne føre atletikafdelingen videre. De tre var Preben Christiansen, Charly Riisgaard Mogensen og Jørgen Kjeldsen. Medlemstallet var otte, så grundlaget var noget spinkelt, men bestyrelsen gik straks i gang og sørgede for, at Himmelbjergløbet fra 1978 fik endnu en distance: Der blev lagt en rute på 11 kilometer til motionisterne som supplement til den hidtidige 2,6 kilometer lange rute.

Annonce fra 1977. SIF Atletik sadlede om og satsede på motion. Og alle kunne løbe med.

Reception i Søholthuset. SIF fejrer 60 års jubilæum og byder på lidt godt til alle dem, der gerne vil hilse på i den anledning.

SIF Atletik og Motion var hermed efter åreladningen i 1977 ikke mindst kendt for sine løb, og satsningen på motion fremgik også af navnet, selvom det nu i daglig tale bare blev til "Atletik". Afdelingen overlevede dermed og satsede på at organisere de mange motionister, der i disse år var en del af den grønne bølge: Vi skal ud i naturen, vi skal bruge os selv sammen med andre.

Afdelingen skulle lige trække vejret efter de noget voldsomme begivenheder i 1977, men da kalenderen sagde 1979, kunne SIF Atletik og Motion præsentere en række gode tilbud til motionisterne. Thorsløbet blev udvidet med en motionsrute på 15 kilometer, og der var også på et tidspunkt planer om at genoplive Oddeløbet som et motionsløb for børn og unge. I stedet blev det til Nordskovløbet, der var et decideret motionsløb, og som blev afviklet første gang i 1978. Løbet eksisterede i tre år som et 13,2 kilometer langt løb for hele familien.

Måske skal vi også spille badminton i SIF?

Ib Hjorth var næstformand i SIF, og han mente også, at SIF Atletik og Motion skulle tilbyde badminton. Det havde han sine helt personlige grunde til at foreslå. Ib spillede badminton med sin nabo, dennes svoger og endnu en deltager. De fire spillede i klubben ØBG, og det foregik i Skæggær og hvor, der ellers var mulighed for det. Der var rift om tiderne i hal og sal.

Som aktiv i SIF ville Ib selvfølgelig hellere spille i SIF end i ØBG, og fra og med 1978 var badminton et tilbud i SIF Atletik og Motion. Og interessen var der med det samme. Først spillede 10 badminton, men rygterne bredte sig, og i starten af 1979 var der 35 medlemmer. Det fik SIF Atletiks samlede medlemstal op på 45 og var med til at styrke økonomien. Der blev den første tid spillet spredt rundt på en række af byens skoler, så medlemmerne kendte kun de få, de spillede sammen med. Derfor blev der

Nordskovløbet i 1980. SIF Atletiks satsning på motion var helt i tidens ånd og med til at få medlemstallet op.

Drengene får en JBU-vimpel med hjem til drengevervelset, for nu er de jyske mestre i drengemesterrækken. 1976.

hurtigt gjort en indsats for at få mere samling, så badmintonspillerne i højere grad kunne opleve sig som en del af en afdeling i afdelingen SIF Atletik og Motion.

Styr på økonomien

I SIF Hovedafdelingen var der kommet styr på økonomien. Midt i halvfjerdserne var der overskud på 10.000 kroner, og det var første gang i seks år, hovedafdelingen havde sorte tal på bundlinjen. Den positive økonomiske udvikling fortsatte, og nu skulle det for altid være slut med underskud.

På generalforsamlingen i februar 1976 fik SIF ny formand. Willy Blauert meddelte, at han ikke kunne mere af tidsmæssige årsager, og han fik et langt taktfast bifald med sig i afskeden. Efter fire år ved roret

overlod han det nu til advokat Bent Brocksted-Rasmussen, der blev valgt uden modkandidat. Kasserer Erik Isager var godt tilfreds. Nu kørte regnskabet efterhånden fuldt og helt over edb, og det var en stor landvinding. De nye edb-tider gjorde det også nemmere at rykke, når der var restancer, og det var der virkelig kommet styr på. Driftsregnskabet viste i 1976 et overskud på godt 23.000 kroner, men Erik gjorde opmærksom på, at det jo ikke var sådan, at Hovedafdelingen skulle give overskud, næh, økonomien skulle hvile i sig selv. Et eventuelt overskud skulle komme afdelingerne til gode, det var dem, det handlede om. Og derfor kunne man nu nedsætte afdelingernes bidrag til Hovedafdelingen. Her i 1976 havde SIF i alt 887 aktive medlemmer og 300 passive.

Vi er trætte af at tigge og bede

Den 29. august 1977 blev der holdt forældremøde i SIF Håndbold, hvor bestyrelse og ungdomsudvalget informerede om de aktuelle forhold. SIF Håndbold kører med underskud, og hvad skal vi gøre?

Lederne forklarede, og forældrene forstod. Det var ikke rart at skulle tigge og bede, hver gang, man skulle ud med sit hold, men sådan var det netop nu. Det var urimeligt, at SIF Håndbold skulle trækkes med stor halleje, og nu var den oven i købet steget betydeligt, selv om SIF Håndbold havde protesteret. Andre kommuner stillede hallerne gratis til rådighed, og en forældre henviste til en udtalelse fra borgmesteren i Ikast, der havde kaldt idrætsklubberne for den billigste daginstitution. Kunne man ikke se det i Silkeborg? Kunne man ikke se, at det var vigtigt at støtte idrætten med gratis haller?

Ungdomslederne indrømmede over for forældrene, at de i SIF Håndbold ikke kunne tilbyde medlemmerne så gode forhold, som man kunne i oplandsklubberne. Den dårlige økonomi pressede overalt, og ungdomsafdelingen var da også på relativ kort tid blevet 30 procent mindre. I fodboldens støtteforening betalte medlemmerne 25 kroner i kontingent, og de gik til bus, træningsdragter og den slags. Mon ikke der skulle være forældre her i aften, der vil være med til at etablere en sådan forening?

Der skete hele tiden nyt. I løbet af halvferdserne skulle håndboldspillerne have deres egen håndboldbluse med nummer på, og ikke bare spille i en tilfældig. Her er det Sonja Olsen, der syer nummeret fast.

Det var der. Den 8. marts 1978 var der stiftende generalforsamling i SIF Håndboldvenner. Foreningens formål var at støtte SIF Håndbold økonomisk i bestræbelserne på at skabe de bedst mulige betingelser for såvel ungdoms- som seniormedlemmer.

Men frustrationen over at skulle bruge så mange kræfter på økonomien var stor. Da formand Jørgen Krogh på generalforsamlingen i februar 1979 så tilbage på 1978, kom han ind på den høje halleje:

”Man regner åbenbart ikke det enorme arbejde, mange ulønnede frivillige ledere udretter rundt om i foreningerne til gavn for kommunens ungdom. Det er desværre sådan, at en foreningsledelse i dag i langt højere grad må beskæftige sig med økonomiske problemer, som fortrænger det sportslige arbejde, blot for at foreningen kan trives nogenlunde”.

Formanden var ikke i tvivl om, at konsekvensen var problemer med at få folk til bestyrelsen. Der blev længere og længere mellem dem, der uden tøven sagde ja til at tage en tørn. Det var vel ikke så underligt, når så mange kræfter skulle bruges på økonomi fremfor på det sportslige. Hallejen var et åg, der først

blev løftet af skuldrene fra 1980. Der skulle derefter fortsat betales halleje, men man kunne få refunderet pengene ved at møde op på skoleforvaltningen med en kvittering for de indbetalte beløb.

Drikker mænd sodavand?

SIF Håndbold havde sidst i halvfjerdserne godt 150 medlemmer, og sponsorerne var flittige til at give både det ene og det andet til spillerne. Det kunne være træningsdragter, spilletrøjer, tasker, strømper, håndklæder og svedebånd.

Også Silkeborg-bryggeriet Neptun kom på banen og sagde ja til at give en kasse sodavand til førsteholdenes kampe. Det syntes damerne var fint, men herrerne var utilfredse. Skal vi så sidde der og søbe i sodavand efter kampen? Nej, de ville have øl.

Det var en noget pinlig sag, for SIF Håndbold havde selv foreslået bryggeriet at give sodavand som sponsorstøtte uden at have tænkt over mændenes særlige behov. Sagen kom op i bestyrelsen, for hvad skulle man stille op? Der var ikke noget at gøre, man måtte henvende sig til Neptun og sige det, som det var. Det gjorde man så, og bryggeriet viste stor forståelse. Sagen blev ordnet til alles tilfredshed.

Jamen, vi har da allerede givet til SIF...

SIF Håndbold gjorde meget for at have et godt forhold til sponsorerne, og der blev skrevet ud til dem, der på forskellig måde støttede håndbolden i SIF: ”Uden denne støtte fra byens erhvervsliv ville det være meget vanskeligt for os at tilbyde vore unge muligheden for at spille håndbold”, skrev man i takkebrev, der var ledsaget af to fribilletter til førsteholdskampe.

Det var nu ikke altid lige let at finde sponsorer. Når repræsentanter fra SIF Håndbold kom ud til potentielle sponsorer, blev de ofte mødt med et: ”Jamen, vi har da allerede givet til SIF”. Det kunne være svært at skelne, SIF var vel SIF?

Håndbold følte sig underlagt Fodbold, når det handlede om at få sponsorstøtte, og en del forretninger og virksomheder kunne ikke forstå, at de blev opsøgt af SIF, når de allerede havde givet til SIF Fodbold.

Det var ikke kun Håndbold, der havde det problem. SIF Håndbold havde været i en bølgedal, men fremgang i ungdomsafdelingen gav optimisme her i starten af firserne. Da der i februar 1981 var generalforsamling kunne formand Ravnholt Nielsen konstatere, at stort set samtlige ungdomshold førte deres puljer. Kunne nogen være i tvivl om, hvad det betød af entusiasme og spilleglæde? Resultatet var da også ny spillertilgang til ungdomsafdelingen, der på kort tid havde fået omkring 20 nye spillere.

De unge stod på spring. I 1982 blev damejunior, herrejunior og dameynglinge amtsmestre, mens småpigerne var med i de afgørende kampe om amtsmesterskabet. I ungdomsudvalget var der stor glæde over de mange fine resultater. SIF Håndbold satsede på ungdommen, og det gav resultater.

Crickets gyldne chance

I 1978 var SIF Cricket med i oprykningsslutspillet til 1. division og overraskede med en sejr over Ringsted på hjemmebane på Søholt. Markpræstationen havde været helt i top, og ikke færre end ni Ringsted-spillere var blevet grebet ud. Nu skulle det være, sagde de i SIF Cricket, men en uge senere tabte SIF til B1909. Fynboerne havde fået afbud fra fem af deres bedste spillere, og det fik nederlaget til at gøre ekstra meget ondt i SIF Cricket. Og den gyldne chance gled ud i sandet, da den ellers overraskende gode sæson sluttede med nederlag til Esbjerg på hjemmebane. Oprykningen var glippet.

SIF Bueskydning – Danmarks næststørste

SIF Bueskydning voksede stille og roligt, og i 1978 var afdelingen den største jyske bueskytteklub og den næststørste i Danmark. Bueskytterne havde omsider fra 1976 fået træningsforhold på Søholt, og det var på tide, mente man i afdelingen. Ved de jyske mesterskaber samme år vandt SIF Bueskydning fire ud af fem mesterskaber, og samme år satte Silkeborgs bueskytter dansk rekord i hold for juniorers. I det hele taget var der godt med unge talenter i SIF Bueskydning. Per Stephensen havde i 1975 vundet det jyske mesterskab for minijuniorers og vandt i

Også i 1976 var SIF Cricket tæt på 1. division. Holdet vandt 2. division, men tabte kvalifikationskampen mod Hjørring. Bagerst er det Lars Nøhr, Bent Andersen, Bjarne Rasmussen, Leif Rasmussen, Svend Åge Jensen og John Knudsen. Forrest er det Knud Erik Hansen, Knud Randløv, Erik Mikkelsen, Erik Randløv og Azhar Ali. På fotoet til højre er det Bjarne Rasmussen, der svinger boldtræet...

1976 mesterskabet for juniorers. I 1977 vandt Dorte Jacobsen det jyske mesterskab i såvel dame som juniorrækken, og både hun og Per kom på juniorlandsholdet. Allerede året efter var Dorte dansk mester på 25 meter, vandt bronze ved de nordiske mesterskaber og deltog i EM i England.

Der var meget at være stolt af hos bueskytterne, og det fortsatte. I 1979 skrev Jan Jakobsen Danmarkshistorie, da han vandt tre mesterskaber i seniorrækken. Det var aldrig tidligere sket i dansk bueskydnings historie, at en enkelt skytte satte sig på DM-titlen i alle discipliner. Herefter deltog han i VM-stævnet i Berlin og blev her bedste dansker. Et stort navn i SIF Bueskydning var på banen.

Fra tre løb til et: Himmelbjergløbet

SIF Atletik levede. På generalforsamlingen i SIF Atletik i 1980 sagde formanden, Preben Christiansen, at ”vi kan med sikkerhed sige, at den åreladning, vi for to år siden var ude for, ikke har betydet afdelingens død. Tværtimod har udviklingen været positiv”. Formanden var i sin beretning blandt andet glad for, at faciliteterne for atletikudøverne var blevet bedre, og der var også anskaffet nyt materiel. Det var nu først og fremmest tidstagningsudstyr til løb, det handlede om.

Men selv om der var noget at glæde sig over, var der også noget, der trak i den forkerte retning: Der manglede trænere til forskellige atletikdiscipliner, som bestyrelsen gerne ville have gang i. Faktisk havde afdelingen året før måttet henvise en hel del unge til at dyrke deres atletik andre steder, fordi SIF Atletik ikke kunne tilbyde kvalificeret træning. Det var mildt sagt uheldigt.

Til gengæld gik det godt med de tre løb, Thorashøjløbet, Nordskovløbet og Himmelbjergløbet. De havde alle det sidste år i halvferdserne haft rekordstort deltagertal, og det var jo i sig selv særdeles fint. Og så var der det nye tilbud: Badminton. Det var med til at få nye medlemmer ind i afdelingen, så medlemstallet nu steg. Desværre var det ikke muligt at få tilstrækkeligt med haltimer, og det var et evigt problem, ikke kun for badmintonspillerne.

På generalforsamling i 1980 trak formanden sig og blev erstattet af den hidtidige næstformand Jørgen Kjeldsen. Og økonomien? Jo, den så nogenlunde ud. Der var godt nok 543 kroner i underskud, men det skyldtes investeringerne i nyt materiel. I 1981 deltog i alt 572 løbere i Thorashøjløbet, Nordskovløbet og Himmelbjergløbet, og det var specielt det sidste, der samlede mange deltagere. Derfor besluttede bestyrelsen fremover at koncentrere sig om dette løb og så droppe de to andre.

Sekretariat i formandens Opel

Når Himmelbjergløbet blev gennemført, var det formanden, der var løbsansvarlig. Det var så nu Jørgen Kjeldsen, mens den hidtidige formand stod ved en post i skoven. Der var meget, der skulle på plads ved dette løb, der fik flere og flere deltagere. Preben og Jørgen sagde nogle gange til hinanden, at kom de op på 1500 deltagere, skulle de sige stop. Bjerget kunne ikke klare flere. Det var lidt sagt i sjov, og ingen kunne forudse, at man mange år senere ville sige: ”Kommer vi op på 1800 deltagere, skal vi sige stop. Bjerget kan ikke klare mere”.

Foreløbig deltog der omkring hundrede i løbet, og hver gang var der en række opgaver, der skulle løses. Bestyrelsen arbejdede hårdt, og medlemmernes fa-

milie var også med som frivillige. Der var krav om, at der altid var en ambulance og en læge klar. Lægen var en frivillig, men ambulancen måtte der betales for. Det skulle organiseres, og derudover skulle der besøges forretninger og bedes om præmier. Der skulle laves aftale med walkie-talkie klubben, der skulle laves aftale med walkie-talkie klubben, der lod medlemmer stå på vigtige poster og holde øje med, at alt gik, som det skulle. Sikkerheden skulle være i orden.

Der skulle også være rigeligt med væske, og aftenen før løbet mødtes en gruppe frivillige i kælderen under Søholthuset. Forinden havde man på brandstationen hentet nogle tanke med taphaner, og Neptun havde leveret ekstrakt. Nu sad frivillige så og blandede ekstrakten op med vand og hældte resultatet på tankene, så der var læskedrik til alle.

Når det hele så var i gang, holdt Jørgen Kjeldsens Opel oppe på Bjerget med åben bagagerum og med et teltdug spændt ud over klappen. Det var sekretariatet.

Den løbske skurvogn

Da Jørgen Kjeldsen på et tidspunkt mente, at nu måtte der mere arbejdskraft til, tog han fat i sin barndomsven Frank Lund. Frank havde boet 10 år i Italien, hvor han havde været skilærer om vinteren og turistfører om sommeren. Med sin baggrund som søn af navnkundige Helge Lund Christiansen, en grand old man i SIF, kunne han da ikke undslå sig, mente Jørgen.

”Nu skal du jo også have dit Silkeborgliv tilbage efter alle de år i Italien. Du skal til at lære folk at kende igen”, sagde Jørgen.

”Jamen, jeg har forstand på skisport, jeg har ikke forstand på atletik”, sagde Frank.

”Det er lige meget”, svarede Jørgen, og så blev Frank ny mand i bestyrelsen og senere formand. Nu blev hans Fiat også kørt op på Bjerget og parkeret ved siden af Jørgens Opel, så sekretariatet blev lidt større. Tidtagning kunne nogle gange være et problem, og det kunne være svært at holde styr på det hele. Derfor fik Frank en ide: Vi sætter en båndoptager til at køre, når den første er kommet i mål. Og det gjorde

*På vej, på bjerg og i skov. Formand for SIF
 Atletik Jørgen Kjeldsen har megafonen ved
 hånden og nyder synet af de mange løbere.
 Himmelbjergløbet 1981-1982.*

**HIMMELBJERG
 LØBET**
 SØNDAG DEN 31. OKTOBER 1982
 SILKEBORG IDRÆTSFORENING
 AF 1917

Atletik Motion

I SAMARBEJDE MED
 Midtjyllands Avisa

HIMMELBJERGLØBET
 Danmarks eneste bjergløb

Himmelbjergløbet omfatter i alt 3 konkurrencedistancer
 og 2 motionsdistancer:

Start kl. 10,00: Mænd senior 2.650 m
 10,20: Motion m/k 2.550 m (kort rute)
 10,50: Ungdom til og med 16 år 2.650 m
 11,10: Kvinder 2.650 m
 11,30: Motion m/k 15.100 m (lang rute)

MOTIONSKLASSEINDELING:
 0-14, 15-19, 20-34, 35-39,
 40-44, 45-49, 50--

Himmelbjergløbet 1983. På det nederste foto er løberne klar til start. Med scenevogn til højre for tårnet og sekretariat i formandens bil til venstre for tårnet. På det øverste foto uddeler den nye formand for SIF Atletik Frank Lund premier.

man. Da stopuret var trykket ned, fordi første mand var i mål, blev båndoptageren sat i gang, og så sagde man højt og tydeligt nummeret, hver gang en løber passerede mållinjen. Stopuret blev stadig brugt, men nu havde man så båndoptageren som ekstra kontrol, hvis det skulle blive nødvendigt.

Senere blev sekretariatet flyttet fra et par bilers bagagerum og en teltdug til nogle lidt mere rummelige forhold. Det skete, da Ry Kommune stillede en gammel skurvogn til rådighed, og den blev kørt op ved siden af Tårnet. På et tidspunkt ville de gerne have vognen vendt, og de bad nogle unge mennesker give en hånd med. Men måske var de unge mennesker for stærke, eller måske var de bare lidt for ivrige. I hvert fald var vognen ved at løbe løbsk og tage turen ned ad Himmelbjerget. Først i sidste øjeblik og med alle kræfter i sving lykkedes det at stoppe skurvognen.

Da den løbske skurvogn blev stoppet, var det nærmest et symbol på, hvor mange kræfter, løbet krævede. Det var ikke kun skurvognen, der skulle være styr på. Utallige opgaver skulle løses, det store arrangement kunne godt true med at løbe løbsk, men der kom altid kontrol over tingene. Skurvognen blev i øvrigt senere udskiftet med en rigtig scenevogn, som Silkeborg Kommune stillede til rådighed.

I 1982 trak Jørgen Kjeldsen sig som formand efter at have siddet i bestyrelsen siden det svære år 1977, hvor en synkende skude skulle holdes oven vande. Frank Lund blev ny formand, men Jørgen Kjeldsen blev dog ved med at være aktiv ved Himmelbjergløbet og stod på sin post, ligesom den nye formand stadig kunne trække på gode råd og hjælp fra den afgåede formand.

Senere i firserne tog Frank Lund initiativ til en mellemrute. Der var i forvejen den korte men barske oprindelige rute, og der var den lange distance fra 1978, der først havde været på 11 kilometer, siden blev på 13 kilometer og senere igen til 15 kilometer. Nu kom der så i firserne en mellemdistance på 9,6 kilometer. Fra 1982 blev løbet lagt fast til altid at være den sidste søndag i oktober, så deltagerne kunne planlægge i god tid.

Badminton bliver selvstændig afdeling

Da SIF Atletik efter åreladningen i 1977 satsede mere på motion og blandt andet tog badminton på programmet, var det en klog og rigtig beslutning. Der var mange, der havde lyst til at spille badminton, der kom hele tiden flere medlemmer til, og badminton viste sig at være en rigtig gøgeunge. Den voksede og voksede. Afdelingen var en atletikafdeling, men de fleste af medlemmerne spillede badminton. Det gik ikke. Gøgeungen var vokset stor og var flyvefærdig. Allerede i 1983 brugte man betegnelsen "Badmintonafdelingen", selv om Badminton faktisk hørte under SIF Atletik. Dette år kom der mange nye med, der var 60 aktive, og flere måtte afvises, fordi der ikke var baner nok. Flere hold var tilmeldt SEGs turneringer.

To centrale personer fra SIF Badmintons første tid: Formand Anne-Marie Jensen og træner Jørgen Kjeldsen. Han havde i sin tid som formand for SIF Atletik også været formand for Badminton. Nu var han træner i en selvstændig afdeling.

Den 18. september 1984 blev SIF Badminton så stiftet som selvstændig SIF-afdeling med Anne-Marie Jensen som formand. Jørgen Kjeldsen, der havde været formand i SIF Atletik, blev samme år træner i badminton, som han havde spillet siden, han var 16 år. Der var begynderhold én af ugens dage og øvet hold en anden af ugens dage. Og her midt i firserne viste den nye afdeling sig for alvor livskraftig med hold i turneringer lige fra minipuslinge til oldboys. Antallet af ungdomsmedlemmer steg på et enkelt år fra omkring 20 til 50, og efter to år som selvstændig afdeling rundede SIF Badminton de 100 medlemmer.

Atletikafdelingen eksisterede fortsat, men stort set kun som løbsarrangør.

Hvem har de smukkeste mødre?

Børn og unge indtog fodboldbanerne i SIF, og på sidelinjen stod forældrene. De havde deres egen forening, der på forskellig vis skulle støtte ungdomsafdelingen. Foreningen var blevet stiftet i 1972 under navnet Forældreforeningen for SIF's Fodboldungdom. Et stiftende udvalg med Oluf Eriksen i spidsen havde lavet det forberedende arbejde, og han blev også foreningens første formand.

Foreningen viste sig levedygtig og var et vigtigt aktiv for ungdomsafdelingen. Foreningen skaffede penge, lavede arrangementer og sikrede en god kontakt mellem forældre og ledere. Efter skiftende formænd blev det sidst i halvfjerdserne Edvard Vestergård, der i mange år frem tegnede foreningen.

Der var saft og kraft i forældreforeningen. Det var ildsjæle, der kunne se, hvor stor glæde deres børn havde af at spille fodbold i SIF. Og holdningen i foreningen var, at der ikke skulle presses på med for store ambitioner. Det var værdien i at have en stor bredde i ungdomsafdelingen, det handlede om. Kammeratskabet og samværet om en sport var afgørende.

Trods disse holdninger kunne der godt være et vist pres på trænerne, der ofte måtte lægge øre til forældres forsøg på at få deres poder helt frem. En tendens, der blev yderligere forstærket de kommende år.

På et tidspunkt kom en mor flere gange til træner Erik Ilvig og spurgte, om hendes søn da ikke kunne komme på hold til kampene. Hun var meget insisterende, og en dag kunne Erik ikke lade være:

”Nu skal du høre, jeg sætter holdet efter, hvilke drenge, der har de smukkeste mødre”, sagde han.

Den pågældende mor forstod jo nok, at dette var en fornærmelse, og det blev sidste gang, hun gik til træneren. Erik gik til sin formand og meddelte, at der nok ville blive klaget over ham. Det skete dog ikke.

At være leder og træner for SIF betød også, at man var ambassadør for klubben. Derfor skulle man selvfølgelig opføre sig pænt og høfligt over for forældrene. På den anden side var der jo grænser, og Eriks kommentar til den pågældende mor blev en af mange historier, der siden kunne fortælles igen og igen i festligt lag i SIF.

Forældre med ambitioner på børnenes vegne var ikke noget nyt, men det blev mere og mere en del af hverdagen og noget, trænerne og ledere måtte forholde sig til og nogle gange også prøve at dæmpe. Forældrene måtte stole på de afgørelser og beslutninger, der blev taget af trænerne, også når de følte, at deres barns store og åbenlyse talent ikke rigtig blev set...

Trængsel ved de gule holdkort

I fodboldens seniorafdeling blev de forskellige seriehold sat hver torsdag, og her blev det så afgjort: Er jeg på hold? Og hvilket hold? I årevis havde det foregået på samme måde, hvor alle mødtes i Søholthuset efter træning. Så satte trænerne sig i et rum for sig selv, mens spillerne fandt kortspil frem eller fik gang i billardspillet. Snakken gik, der var trængsel i huset, og det var i sig selv et socialt mødested.

Imens satte trænerne holdene. Man lagde ud med at sætte førsteholdet. Træneren tog dem, han gerne ville have til at spille, og det blev så skrevet på et gult holdkort, der blev hængt ud på opslagstavlen. Så skulle andeholdet sættes, holdkortet udfyldes og hænges ud. Sådan blev man ved, til alle hold var sat. Hver gang, et nyt holdkort blev hængt ud, var der trængsel. Er jeg på?

Var der skader på førsteholdet eller andeholdet, kunne spillere fra holdene under måske få chancen, og så kunne det få betydning hele vejen ned, hvor andre blev rykket op på højere rangerende seriehold. Det kunne være fem hold, der på den måde blev sat en torsdag aften, og Søholthuset var fyldt med spillere. Det sidste hold blev kaldt "telefonholdet", for her var der måske ikke så mange tilbage mere. Nogle var taget hjem, eller måske var nogle fra holdet rykket op på grund af skader. Så måtte der ringes rundt, så man var sikker på at kunne stille hold.

Disse torsdage med holdudtalelse var noget helt særligt. De betød, at alle spillerne var samlet, uanset, hvilket hold de normalt spillede på. De kendte hinanden og hyggede sig. Nogle spillede i Danmarksserien, andre i Serie 5, men hvad betød det? Vi spiller alle i SIF. Det var aftener med humør og med både overraskelser og ærgrelser:

"Hvad Fanden, har den klovn nu sat mig af holdet..?"
Mange spillere kunne karrieren igennem undre sig over, at træneren aldrig så, hvor gode, de var...

"Nu skal vi altså op i rækkerne"

På et tidspunkt begyndte der imidlertid en proces, der på længere sigt ændrede samhørigheden mellem alle spillere, uanset om de var på førsteholdet eller på et hold et stykke ned i rækkerne.

Tilbage i halvfjerdserne var der sket noget, der for altid ændrede forholdene for dansk topfodbold: Den 26. februar 1978 spillede Herning Fremad hjemmekamp i fodbold, og da kampen var fløjet af, gik byrådsmedlem Helge Sander ind på banen og gav hver af hjemmeholdets spillere 500 kroner. Med den symbolske handling i Herning i 1978 og en beslutning i DBU umiddelbart forinden var der indført betalt fodbold i Danmark, og en stribe danske klubber sagde farvel til den rene amatørånd og indførte professionalisme.

Det gjaldt dog ikke SIF. Her havde man godt nok allerede 10 år tidligere snakket om at give et lille symbolsk beløb for en spillet kamp, for også den gang blev der snakket penge i fodbold. Men i SIF fortsatte man sidst i halvfjerdserne som hidtil, og nu

SIF Fodbold havde sine seriehold med op og nedture. Her er det optur, for Serie 2-holdet er rykket op i Serie 1 med Flemming Laursen som holdleder og Ib Laursen som træner. Året er 1983.

SIF Hovedafdelingen var blandt aktionærerne i SIF Support A/S. Aktiekapitalen blev flere gange udvidet, og her er det en aktie fra 1986.

spillede SIF jo også i Danmarksserien. Så er betalt fodbold vel ikke særlig aktuelt, er det? Nej, men vi kan måske begynde med en professionel træner på fuld tid..?

Den tidligere førsteholdsspiller Arne Sørensen var manden, der for alvor satte gang i processen frem mod betalt fodbold i Silkeborg. Han havde til og med 1971 spillet 177 førsteholdskampe i Silkeborg, og han havde været holdets anfører. Så ville han starte egen virksomhed, Finer-

compagniet Placage, og støvlerne blev lagt væk. Det blev dog til en periode som formand for Fodboldvennerne i SIF.

Arne Sørensen koncentrerede sig nu om sit firma, men på et tidspunkt fik han en henvendelse fra SIF Fodbolds ungdomsudvalg. Her ville man gerne foreslå Arne som formand for SIF Fodbold. Ville han sige ja til det? Året var 1981, og Arne var positiv. Der var dog én betingelse:

”Der skal ske noget”, sagde han.

SIF Fodbold var i denne periode præget af dårlig økonomi, dårligt forhold mellem seniorer og ungdom og førsteholdets noget trøstesløse tilværelse i Danmarksserien. Nu mente Arne Sørensen, at der skulle oprettes et aktieselskab, der kunne sikre flere penge og mulighed for en træner på fuld tid. SIF skulle op i rækkerne. Holdningen til Arnes betingelser var positiv, og han blev formand. Straks meldte han ud:

”Inden der er gået tre år, skal SIF være i 2. division”. Det var der ikke mange, der troede på, men det skete på to år.

Manden fra busfabrikken

En lille gruppe mennesker begyndte at sælge aktier á 5000 kroner. Der skulle sælges i alt 30, og de fleste steder skulle der en del overtalelse til, før der blev sagt ja til en enkelt aktie. Andre var glade for, at der endelig skete noget.

Blandt dem, der blev besøgt, var busfabrikken DAB. Den virksomhed kendte Pewi, for her var hans far sadelmagermester. Der blev arrangeret et møde med direktørerne Erik Christensen og Orla Madsen:

”Vi skal have SIF op i rækkerne. Vil DAB tegne sig for en aktie på 5000?”

Erik Christensen sagde, at det ville man godt. Og Orla Madsen blev på mødet ved med at snakke fodbold, for han havde fulgt med i avisen. Pewi kunne nok se, at her var en mand, der kunne være god at få med, og derfor varede det ikke længe, før Orla blev spurgt, om han ville være med i bestyrelsen for aktieselskabet. Det sagde han ja til, og han skulle de kommende årtier komme til at sige ja rigtig mange gange i SIF-sammenhænge.

Den 21. april 1982 blev det professionelle selskab så officielt stiftet under navnet SIF Support A/S, og i august var der konstituerende generalforsamling. Arne Sørensen blev direktør i selskabet, mens Orla Madsen blev bestyrelsesformand, Poul Erik Bæk kasserer og herudover bestod bestyrelsen af Ole Vestergaard, Pewi, Henrik Fjeldgaard, Kent Christoffersen og Erik Isager. Formålet var at skabe økonomi til topfodbold i Silkeborg ved hjælp af flere midler fra erhvervslivet, og aktiekapitalen var fra starten på 150.000 kroner. Aktieselskabet skulle registreres i A/S-registret, men her var der kø, så det trak ud. Det forhindrede dog ikke selskabet i at fungere og tage initiativer. I den forbindelse var det selvfølgelig særdeles velkomment, at førsteholdet samme sæson spillede sig op i 3. division, og det ville alt andet lige også betyde flere penge i SIF Supports kasse fra entreindtægterne.

Lige før jul 1982 skrev Orla Madsen på bestyrelsens vegne et brev til alle aktionærerne: Aktiebrevene bliver udsendt snarest, og vi går i gang med en udvidelse af aktiekapitalen. Og så ellers glædelig jul.

SIF-navnet var nu også forbundet med et aktieselskab, og SIF Fodbold var samarbejdspartner og aktionær. I erhvervskredse fandt man det helt naturligt. I nogle idrætskredse skulle man lige vænne sig til at se de tre bogstaver SIF forbundet med bogstaverne A/S.

Der er ingen grund til at lave flere mål...

Oprykningen til 3. division i 1982 havde været vigtig, men det var nu ikke kun førsteholdet, der rykkede op. Andeholdet rykkede op i Jyllandsserien, og Serie 5 rykkede op i Serie 4. Den 23. oktober

blev på den baggrund en rigtig festdag i Søholthuset. Det var den dag, Danmarksserieholdet spillede den afgørende kamp i Esbjerg, hvor en sejr var nok til oprykning. Alternativt ville Lindholm med en sejr rykke op, og mange var forsamlet i Søholthuset for at følge med. Pewi havde den varme linje til både Esbjerg og Lindholm, og han meldte ud i lokalet, hvordan det gik.

På et tidspunkt ringede de fra Lindholm og sagde, at nu førte de 7-1.

"I kan lige så godt lade være med at lave flere mål, for det betyder ingenting. Vi fører nemlig 2-0 i Esbjerg", svarede Pewi i telefonen.

Og sådan var det. Sejren i Esbjerg betød, at det var SIF, der rykkede op, og nu ventede man så i Søholthuset på, at spillerne skulle vende hjem. Serie 1 spillerne dukkede også op i klubhuset og blev modtaget med klapsalver for oprykningen til Jyllandsserien. Og da de nybakte divisionsspillere kom tilbage fra Esbjerg, røg der raketter til vejrs uden for huset. Nu blev der festet. De tre trænere Karl Holm, Frank Jo-

Der er mange tilskuere på stadion, for modstanderen hedder Lindholm, og denne klub var SIF i konkurrence med om oprykning. Hvem skulle rykke op fra Danmarksserien? Det blev først afgjort i sidste kamp...

SIF er rykket op fra Danmarksserien til 3. division. Året er 1982, og sæsonen efter rykkede holdet op igen.

hansen og Henrik Rasmussen blev fejret for deres andel i de tre oprykninger, og formand Arne Sørensen holdt en tale, hvor han priste kammeratskabet og indstillingen på alle tre oprykkerhold.

Den dag i Søholthuset var det oprykninger, der blev fejret. Hvad ingen kunne vide var, at det også var starten på en helt ny epoke i SIF, hvor førsteholdet aldrig igen kom ned i Danmarksserien.

Målet nået – i overtiden

Det var Karl Holm, der fik holdet op i 3. division, og han blev spurgt, om han ville være professionel træner på fuld tid, lønnet af SIF Support A/S. Det ville han ikke, og i stedet blev der set mod Skotland. Måske kunne Bjarne Jensen være en god ide? Han var træner i Greenock Morton FC i Skotland, og Bjarne blev inviteret til en snak i Silkeborg. Han sagde ja og blev dermed den første på lønninglisten i SIF Support. Bjarne skulle tage sig af førsteholdet og andeholdet, være konsulent for ungdomsafdelingen og hjælpe til omkring ynglingeholdet. Der var således nok at se til.

Bjarne havde en fortid som spiller i først Aalborg Chang og siden AGF, før han blev professionel i Greenock Morton i Skotland. I 1969 blev han hentet til FC Groningen, hvor han spillede i seks år. Han uddannede sig som træner og fik en trænerkarriere i først Aalborg Chang, siden Greenock Morton. Nu var han så træner i SIF.

Flere andre danske topklubber havde været ude efter Bjarne, og i Silkeborg fik han da også omgående succes: Det nyoprykkede hold ikke bare forsvarede sin nye status som 3. divisionshold, det lagde sig også i toppen. I Silkeborg bredte fodboldfeberen sig: Skal vi virkelig rykke op to år i træk?

I sidste kamp skulle det hele afgøres. Holdet skulle på hjemmebane blot have et enkelt point mod Skovlunde, så var oprykningen til 2. division hjemme. Men alt gik galt: Et kvarter før tid stod der 1-3 på et selvmål, og oprykningen var meget langt væk. Så foretog Bjarne Jensen sit svendestykke. Han satte to friske angribere ind med én eneste besked: nu er der kun én vej...

De to indskiftede var Finn Olsen og Hardy Pedersen, og de levede op til trænerens tillid. Finn nåede lige ind på banen, så scorede han, og da stadionuret var stoppet, headede Hardy oprykningen i nettet. Jubelen var nærmest endeløs. Det afgørende mål var blevet scoret i tillægstiden, og de 3000 tilskuere gik amok i en kæmpe forløsning. Det er den slags øjeblikke, der aldrig glemmes.

Året var 1983, og SIF var på to år gået fra Danmarksserien til 2. division. Da Arne Sørensen havde sagt, at det skulle klares på tre år, havde folk grinnet. Et foreløbigt mål var nået. Nu sagde Arne, at næste mål var bedste række og derefter det danske mesterskab. Da grinede folk igen, men det var der nu ingen grund til...

Da SIF tog det afgørende skridt

Imens fortsatte arbejdet med at skabe nye tilstande på fodboldens topplan. Penge til en professionel træner havde været første skridt, penge til spillerne skulle være næste. SIF skulle gå over til betalt fodbold. Søndag den 9. oktober 1983 blev der holdt ekstraordinært hovedbestyrelsesmøde i Søholthuset, for det var vigtigt at få en samarbejdsaftale mellem SIF Support A/S, SIF Fodbold og SIF Hovedafdeling på plads. SIF Fodbold havde sagt ja, nu skulle SIF's øverste organ tage stilling.

Det var på dette møde i foråret 1983, SIF officielt sagde farvel til rene amatørtilstande. Nogle medlemmer af hovedbestyrelsen var mere tøvende end andre, men det var her, der blev sagt ja til, at sportsudøvere i SIF kan få penge for at dyrke deres sport. Godt nok var SIF Support A/S et selvstændigt aktieselskab, men det var med SIF-navnet og med fodboldafdelingens førstehold, der nu blev indført betalt fodbold i Silkeborg.

Trepartsaftalen indebar, at fodbolden afgav førsteholdet til den professionelle afdeling, der til gengæld skulle lade penge sive ned til fodboldens amatørøkonomer. Aftalen betød også, at ligegyldigt, hvor skidt det gik i aktieselskabet, kunne det ikke trække SIF økonomisk med ned. Et tredje vigtigt punkt var, at SIF Fodbold og Hovedafdelingen skulle sidde i be-

styrelsen for SIF Support, og at et flertal af aktierne skulle være på SIF-hænder. Det blev sagt direkte: Dette er stadig SIF. De værdier og den klubånd, der havde været gældende siden 1917, må ikke blive undergravet.

SIF gik ikke uden mange overvejelser ind i en tid med professionalismisme. Alligevel var der dem, der mente, at det var sket for hurtigt, og at noget for altid var ændret. Der var ildsjæle, der nærmest i døgndrift knoklede for bredden. For de hundredvis af børn og unge, der mødes på idrættens baner i de forskellige sportsgrene. Disse ledere var en del af SIF's ånd og sjæl, og de var ikke alle lige begejstrede for det, der skete på fodboldfronten med penge og kontrakter. Alligevel var der i SIF generelt en fornemmelse af, at hvis vi vil med på vognen, er det nu. Ellers kører udviklingen uden om os. Erik Isager gik da også ind og gjorde sig til personlig garant for, at penge i fodbold ikke ville betyde afslutningen på de værdier, der kendetegnede SIF. Så længe han var ved roret, blev der ikke solgt ud af alt det, frivillige gennem årtier havde bygget op, meddelte han.

Aftalen blev underskrevet, og dermed havde SIF betalt fodbold fra starten af 1984. I mellemtiden var aktiekapitalen blevet udvidet til 310.000 kroner.

Sonjas 425 førsteholdskampe

I SIF Håndbold var medlemstallet lidt over 200 her i starten af firserne. Fodbold var den store afdeling med 300 medlemmer. Af dem var to ud af tre med i ungdomsafdelingen. SIF Atletik var den tredjestørste afdeling med lidt over 50 medlemmer, i SIF Bueskydning var der lidt under 50 medlemmer og i SIF Cricket omkring 40 medlemmer.

Der var dem, der havde været med i rigtig mange år. Sådan var det i alle afdelingerne. I 1984 indstillede håndboldens grand old lady den aktive karriere som spiller. Sonja Olsen havde spillet 425 kampe på førsteholdet, og hun havde været på banen i både op- og nedture i SIF Håndbold. Nu måtte hun sige stop, men det var ikke med hendes gode vilje. Hun og hendes mand blev en dag påkørt i bilen, og Sonja måtte igennem tre operationer for en diskusprolaps.

Sonja på stregen. I 1984 måtte Sonja Olsen sige farvel efter 425 førsteholdskampe, men hun blev ved med at være aktiv i SIF Håndbold. Her ses hun i kamp på et tidligere foto.

Meldingen fra lægerne var klar: Det er slut med at spille håndbold.

Sonja var begyndt at spille i SIF som syvårig og havde spillet på førsteholdet siden hun som 18-årig blev senior. Nu var hun 40 år. Ud over at være spiller havde hun trænet mange ungdomshold, og hun fortsatte i SIF som træner og som holdleder. Det er hun fortsat i skrivende stund mere end tre årtier senere, og her op til 100 års jubilæet i SIF er hun kontaktperson for seniorafdelingen i SIF Håndbold efter mere end et halv århundrede som aktiv.

SIF Håndbolds store offensiv

Da håndboldherrerne midt i halvfjerdserne rykkede op i 2. division, havde man på få år taget turen fra Serie 1 op i næstbedste række. Nu var det gået lige så hurtigt den anden vej, og det fik i 1983 SIF Hånd-

bold til at reflektere over, hvad der egentlig var sket. Hvorfor spillede førsteholdet nu i Serie 2? Måske var det gået lidt for stærkt den gang i halvfjerdsere? Der havde været en del spillere, der var studerende og som dermed kom udefra. De forsvandt hurtigt igen, og pludselig manglede der syv stamspillere, der ikke sådan lige kunne erstattes.

Det var et eksempel på, at Silkeborg som uddannelsesby kan være noget sårbar, og i SIF Håndbold var konklusionen, at der ikke er nogen nemme løsninger eller genveje: Der skal satses på fødekæden og på egne spillere, der kommer fra de lavere rækker.

At det kan gå hurtigt op og ned vidste alle, men det var som om optimismen havde fået et knæk. Herrerens niveau var stadig ikke for godt, spillematerialet var for tyndt, og det gjorde ondt i den tidligere divisionsklub. Det kneb med at få tilstrækkeligt med trænere og holdledere, og der var svigtende interesse, desværre også i ungdomsafdelingen, der ellers så sent som året før havde gjort det rigtig godt og fået flere med.

Herrerens manglende sportslige resultater betød desuden færre penge i entreindtægter, og der skulle skaffes 80.000 kroner i kunstige penge blot for at holde det hele kørende. Bedre blev det ikke, da damerne samme år rykkede ud af Kvalifikationsrækken.

Men hvad gør man så, når det ser sort ud? Man satser offensivt og arbejder hårdt. Det gjorde SIF Håndbold. Afdelingen fik standset den sportslige og økonomiske nedtur og meldte ud med klare ambitioner: SIF Håndbold vil være nummer 1 i Midtjylland og gøre Silkeborg kendt som håndboldby. Det var målsætningen, og den skulle der arbejdes benhårdt efter. Kan det gå hurtigt den ene vej, kan det vel også gå hurtigt den anden vej.

Det var ret imponerende, hvad der blev præsteret. Et PR-udvalg mobiliserede, så der en lørdag i 1984 blev uddelt ikke færre end 15.000 håndboldprogrammer til samtlige husstande i Silkeborg. Byen blev delt op i ruter, og de mange programmer smidt ind gennem brevsprækker og ned i postkasser. En masse frivillige løb fra hus til hus, og hele byen blev dækket. Det

skete i løbet af en eftermiddag, og bagefter samledes alle i Sølthuset. Færdigt arbejde. Godt gået...

Søndag den 3. marts 1985 blev der fulgt op med en sportslig glædesdag i SIF Håndbold: Herrerne rykkede op i Serie 1, og Sølthuset blev åbnet for fest. Medlemmer mødte op for at lykønske, og SIF Hovedafdelingen gav 500 kroner, så der var noget at feste for. Alle slog fast, at dette kun var første skridt.

Et møde på Signesminde Kro

SIF Support A/S havde tegnet de første kontrakter, og i SIF fik spillerne nu også penge. Det var i det små, nogle fik 1000, andre 1500 kroner om måneden. Den første kontrakt blev tegnet med Ingvar Johansen, andre fulgte hurtigt efter. Samtidig ville man gerne hente tidligere SIF'ere, der spillede for penge i andre klubber, hjem til SIF. Det er jo her, I hører til...

I 1984 fortsatte succesen for førsteholdet, der blev nummer fire i 2. division. Det var den bedste placering, førsteholdet nogensinde havde haft, og der blev forlænget med Bjarne. Han og familien havde nu heller ikke tænkt sig at forlade byen. Allerede året før, i august 1983, havde han overtaget Markedskroen på Bindslevs Plads 18, men dog ikke uden overvejelser. Han sad dernede sammen med direktør i SIF Support Arne Sørensen og så sig om i det tomme lokale. "Du skal bare sælge en kasse øl om dagen, så kan det gå rundt", sagde Arne.

Bjarne og Julie købte værtshuset, renoverede det og åbnede det under navnet Målet. Silkeborg havde dermed både fået en fuldtids professionel træner og et sportsværtshus. Og fremover var Målet på sin egen måde en del af SIF's historie som et sted, hvor fans mødtes før og efter kampe på stadion.

Imens fortsatte Bjarne Jensen sit arbejde på træningsbanen i endnu et par år frem til sensommeren 1986, og SIF Support fortsatte sit arbejde med at forstærke truppen. Det var måske nok også nødvendigt, for vinden vendte, og nedrykningsstregen kom nærmere. I efteråret 1986 mødtes to mænd på Signesminde Kro. Den ene var direktør i SIF Support Orla Madsen, den anden var fodboldspiller i Viborg FF Hans

Ungdom i SIF Badminton midt i firserne. Afdelingen blev efter stiftelsen i sensommeren 1984 på rekordtid en livskraftig afdeling med stor ungdomsafdeling og sine egne traditioner.

Kunstner Hans Chr. Thomsen har fremstillet et kunstværk til støtte for SIF, og det præsenteres af sekretær i SIF Fodbold Henrik Fjeldgaard. Året er 1985, og få måneder tidligere havde Henrik selv meldt sig hos Pewi: Jeg hører, I har brug for en sekretær? Henrik var efter år væk fra Silkeborg vendt hjem til byen og ville gerne have opbygget et netværk. Og så henvendte han sig til den klub, han en gang startede med at spille i som lilleput – og her blev han.

Erfurt. Om ikke det var noget for Hans at komme til at spille i Silkeborg? Hvorfor ikke skifte den grønne trøje ud med en rød?

Faktisk så det ikke for godt ud for SIF, der lå skidt i tabellen. Men Hans Erfurt troede på luftforandring og sagde ja til Orla. Hans kontrakt med Viborg var udløbet, så hvorfor ikke prøve noget nyt? Ingen kunne ved dette møde på Signesminde Kro forudse, at Hans Erfurt ville blive topscorer i sin nye klub og SIF's første landsholdsspiller. Men sådan kom det til at gå.

SIF rykkede ikke ned, men det var tæt på og blev et drama af de helt store. Den gamle kending Svend

Hugger kom ind fra sidelinjen og piskede som midlertidig træner SIF'erne frem til en kamp på nærmest liv og død for at undgå nedrykning. Det lykkedes i sidste kamp, og SIF var fortsat i 2. division. Og Signesminde Kro? Den lagde flere gange lokaler til møder mellem Viborgspillere og SIF. Den lå så praktisk, og i SIF havde man et godt øje til flere Viborgspillere.

Da Viggo Jensen lukkede munden på bestyrelsen

Det var ikke kun på banen, der kom nye folk til. Det gjorde der også i organisationen. En dag i 1986 var direktør i Niels Larsen Skolemøbler i Svejlbæk, Ole

Hansen, til fodbold og sad ved siden af Orla Madsen, som han kendte fra Junior Chambers.

”Jeg kigger ud til dig en dag, jeg har noget, vi skal snakke om”, sagde Orla.

Nogle dage efter var Ole overtalte til at blive medlem af bestyrelsen i SIF Support A/S. Han havde godt nok været lidt modvillig, for nu var der vel ikke for meget arbejde i det?

”Nej, slet ikke, det drejer sig kun om fem-seks bestyrelsesmøder om året”, sagde Orla.

Det var mildt sagt en underdrivelse, for da Ole først var i bestyrelsen, kom det til at fylde en stor del af hans liv, og det blev det ved med de næste knap tre årtier, i mange år som direktør eller formand.

Ole Hansen er bankuddannet, fra Aarhus og med en fortid i AGF. Da han efter sin soldatertid havde arbejdet i bank et par år i Canada, ville han prøve noget andet, og blev direktør i virksomheden i Svejnbæk. Nu var han så silkeborgenser og havde ikke kun skiftet job, han havde også skiftet klub, og et af de første og mest spændende møder, Ole kom med til som nyt bestyrelsesmedlem, var med en nyansat træner. Han hed Viggo Jensen.

Den nye træner havde en fortid som professionel fodboldspiller i Danmark og Tyskland og havde spillet otte landskampe. Han havde debuteret som træner for Ullerslev, var derefter træner for Svendborg, og nu var det så SIF's førstehold, han skulle stå i spidsen for. Det var Poul Erik Bæk, medlem af bestyrelsen i SIF Support og mangeårig sponsor med firmaet SodaStream, der havde henledt opmærksomheden på Viggo: Var det ikke noget?

Der var blevet forhandlet, og Viggo havde sammen med sin kone tænkt sig meget godt om, før det blev til et ja og flytning til Silkeborg, hvor de købte hus. Og Viggo fik de kommende år en helt særlig plads i klubbens historie og fansenes hjerter.

Det var bestyrelsens første møde med den nyansatte træner, Ole Hansen oplevede som helt specielt. Nu skulle de lære hinanden at kende, og bestyrelsen havde måske nok nogle ønsker og krav til den nye træner. Mødet udviklede sig imidlertid til noget af

en enetale fra Viggo, der talte uafbrudt i en time. Her kom han frem med alt det, der krævedes, hvis SIF for alvor ville være professionel. God fodbold kræver gode baner, mente Viggo, og der var derfor helt klare krav til banerne, til omklædningsforhold, til både det ene og det andet. At være en professionel klub er ikke noget, man sådan lige bliver. Man skal tænke professionelt. Der er meget, der skal på plads, og da Viggo stille og roligt havde ridset op, hvad han mente, der skulle til, blev der meget stille. Det var der, det skete. Det var den dag på et møde mellem bestyrelse og træner, SIF rustede sig til en ny tid. Bestyrelsen i SIF Support valgte at tage den nye træners ord alvorligt, og efter mødet blev kommunen kontaktet, for nogle af Viggos krav var en kommunal opgave. Andet tog bestyrelsen sig af, men holdningen var, at Viggos krav skulle imødekommes. Skridtet ind i en ny tid skulle tages.

”De får ikke så meget som et hjørnespark”

Den nye træner var nærmest en revolution. Uhyre professionel og storforbruger af fodboldkampe. Han så rigtig mange kampe, han ville noget, og han krævede meget af spillerne. Han var to personer: I det daglige hyggelig, nærmest tilbageholdende og afbalanceret, men når han under kampen nåede frem til sidelinjen, var han som forvandlet. Hans temperament kunne slå gnister, og han kunne få ild i blikket, når spillerne for alvor skulle sættes op til at yde 100 procent – eller mere.

Selv ydede han altid alt, hvad han havde. En gang ringede han til Ole Hansen og sagde, at der var noget, de skulle snakke om. Det var i en weekend, og pludselig sagde Viggo:

”Hov, jeg skal huske at flytte vandingsmaskinen på Bane 1, vil du hjælpe”.

Silkeborg på toppen

Silkeborg på spring til 1. division nu kræver det alles opbakning
Mandag d. 21. sept. kl. 14.00 lyder startfløjten

ÅTER SHOW på Radio Silkeborg 107.7 MHz

MIDTJYLLANDS AVIS

"SILKEBORG PÅ TOPPEN"

DOCCENTELEFON 06 80 24 31

”Silkeborg på toppen” var en storstilet indsamling, der skulle skabe folkelig opbakning til byens hold.

Viggo Jensen var den karismatiske træner, der fik SIF i 1. division og dermed bedste række. En ny æra var begyndt.

Det var derfor, han havde kontaktet Ole. Selv om det var weekend, skulle vandingen klares, om så Viggo selv skulle gøre det. Og så kunne han godt bruge Oles hjælp.

Den slags historier kom der til at gå mange af, og Viggo Jensen blev i det hele taget et begreb som træner og som menneske. Tilskuerne elskede ham, når hans temperament slog gnister og resulterede i flyvende vandflasker, fordi træneren i arrigskab sparkede til alt, hvad der var i nærheden. Når der var tv på, var kameramanden altid opmærksom på, om der nu kunne fanges et særligt øjeblik, hvor temperamentet kogte op.

Ingen kunne være i tvivl om, at ansættelsen af Viggo Jensen havde været et genialt træk, der fik enorm betydning. Det kunne være meget godt med spillerprofiler, men det var Viggo og hans fodboldfilosofi, der sparkede SIF frem til en storhedstid, de færreste havde set komme. Han startede i foråret 1987, og få måneder tidligere havde SIF ligget til nedrykning til 3. division. I efteråret 1987 rykkede SIF op i 1. division og var for første gang i den bedste række. Og Hans Erfurt var topscorer med 18 mål.

Men kunne de klare sig i bedste række? Nej, lød svaret fra de kloge. Eksperterne nikkede bekræftende til hinanden: En enkelt sæson, så er det slut. En sports-

journalist kom med en udtalelse, der ramte som en granat ned i SIF's selvforståelse og stolthed. Sætningen fik i eftertiden flere udgaver: Silkeborg får ikke et hjørnespark i 1. division, lød én udgave af udtalelsen. En anden lød, at bookmakerne nu tillod spil på, hvor mange hjørnespark, SIF ville få. En tredje og mere venlig udgave lød, at holdet højest ville opnå 10 hjørnespark.

”Vi skal vise dem”, lød det i SIF.

Starten på en gylden periode

Der lugtede for alvor af fodbold i Silkeborg. Nu skulle de kloges ekspertudtalelser gøres til skamme. Vi kan og vi vil her i Silkeborg. Det var holdningen, det var lidt en fodboldrus, og SIF gik til opgaven uden hverken benovelse eller overdreven respekt for modstanderne i bedste række.

Efter de første fem runder lå SIF på andenpladsen. Tilskuerne strømmede til. Da mægtige Brøndby kom på besøg, var der 6000 tilskuere, og SIF vandt 1-0. Det var en succes, man slet ikke var klar til, og der måtte skabes plads til flere tilskuere i form af en mobil ståltribune.

Med 1. division fra og med 1987 startede det, der blev en lang og gylden periode i SIF. De kommende

16 år holdt klubben sig i fodboldens bedste række, og det blev til medaljer i alle tre karat og et pokalmesterskab. Det blev til store kampe i udlandet, og det blev til voldsom udvikling på alle parametre: sponsorer, stadion, talentudvikling og meget mere. Alt skete, også overgang til halvprofessionalisme fra 1987. Nu skulle spillerne købes fri til træning om eftermiddagen, og det var et vigtigt skridt. Til gengæld var opfattelsen i bestyrelsen, at man ikke skulle gå over til helprofessionalisme. Det var økonomien i SIF Support slet ikke til, og da SIF Support få år senere købte polakken Grzegorz Wiezik som selskabets første fuldtidsprofessionelle spiller, blev det betragtet som en undtagelse. Med det sponsorgrundlag, der var i Silkeborg, måtte man holde fast i halvprofessionalismen. Det var jo egentlig også i sig selv flot i en klub som SIF.

Et af resultaterne af oprykningen til 1. division var stor tilgang af børn og unge. SIF var blevet en attraktiv klub, og det store og målrettede ungdomsarbejde gennem flere år havde også sin andel i tilgangen. Der kom unge fra byer som Bording og Hammerum, der valgte at spille i Silkeborg frem for i Ikast.

Den forunderlige historie om Jan Bartram

At SIF kunne være med, når det handlede om store penge, blev Jan Bartram-sagen et godt bevis på. Ham kan vi bruge, når vi nu skal spille i 1. division, sagde man i SIF i 1987, for Jan ville godt væk fra AGF, og kunne man blive enige, var han åben for at spille i SIF. Han havde et vist kendskab til Silkeborg, hvor hans mor arbejdede på Gl. Skovridergård, og han gik til møde med ledelsen af SIF

Der er fodbold på stadion, og SIF er i bedste række. Det trækker publikum...

Jan Bartram nåede ikke at spille på banen for SIF, men han nåede at spille en rolle uden for banen, før han blev solgt videre. Her slår han sammen med træner Viggo Jensen et slag for kampagnen "Silkeborg på toppen".

Support og træner Viggo Jensen med åbent sind. Lykkedes det, ville han blive den hidtil største profil i SIF.

Allerede før SIF var rykket op, havde der været følere ude, og den dag, SIF slog Greve med 3-0 og rykkede op i 1. division, var Jan Bartram på stadion. Han var også en tur nede i omklædningsrummet for at hilse på spillerne, men det var nu ikke fordi, han lige-frem sprudlede af begejstring over det, han havde set. God kamp og flotte mål, men det var jo også mod et umotiveret Grevehold. Det bliver altså noget andet at møde Ikast og AGF i 1. division, mente Jan Bartram. Skulle Jan spille for det nyoprykkede hold? Den 8. september 1987 mødtes parterne over lidt god mad på Aarslev Kro. Det var valgaften, og der var ikke andre på kroen. Mens de sad der og snakkede, gjorde Viggo Jensen det klart, at han i virkeligheden ikke var interesseret. Han mente, at Jan var for meget skadet, og han mente også, at man jo nærmest kunne få flere spillere for det, Jan kostede. Det var ikke forkert.

Ole Hansen fik Viggo Jensen med ud på parkeringspladsen og fik ham fortalt, at det her altså var en spiller, de ville have fra ledelsens side. Imens skrev Orla Madsen under på kontrakten med Jan. Det var stort. Jan Bartram var landsholdsspiller og havde været en del af AGF's førstehold de seneste fem år. Nu

skulle silkeborgenserne se ham i den røde trøje, og de glædede sig.

Da Viggo et par gange havde oplevet Jan til træning, var hans holdning totalt ændret.

"Jeg har aldrig set noget lignende", sagde han begejstret. "Ham skal vi holde fast i".

Det gjorde SIF ikke. Jan Bartram blev købt mod trænerens ønske, og han blev solgt mod trænerens ønske. Den hidtil største profil i SIF fik ikke én eneste kamp i den røde trøje. SIF Support solgte ham til Glasgow Rangers for 1,4 millioner kroner, og det var køb og salg på højt niveau og blev det mest specielle tilhørsforhold mellem klub og spiller i SIF's historie.

Og så går vi på Børsen...

Salget af Jan Bartram i 1988 betød, at SIF Support A/S den 7. april 1989 for første gang blev noteret på Københavns Fondsbørs som den tredje klub i Danmark. Kun Brøndby og AGF havde hidtil taget dette skridt, og betingelsen fra SIF's økonomiske samarbejdspartner Jyske Bank var, at SIF selv skulle sælge aktier for mindst tre millioner kroner - så ville banken garantere for de resterende fire af de syv millioner, som der blev udbudt B-aktier for. Og det lykkedes lige akkurat, fordi en række personer i og omkring SIF Support gjorde et stort stykke benar-

bejde. SIF solgte for helt præcist 3.063.000 kroner, og hermed kunne børsnoteringen blive en realitet. SIF Support A/S fik tilført ni millioner kroner ved at gå på Børsen, og da SIF Hovedafdelingen fik de A-aktier, der bestemte, var Hovedafdelingen sikret flertal på generalforsamlingen. I det daglige arbejde i Support-bestyrelsen var private investorer derimod i flertal, for her havde B-aktionærerne fire repræsentanter mod Hovedafdelingens tre repræsentanter. Det gav nu ingen problemer, for i årevis var der kun to afstemninger, og den ene handlede om rygeforbud på bestyrelsesmøderne.

Når SIF-repræsentanter og investorer på den måde kunne snakke sig til rette i bestyrelsen skyldtes det, at man bevidst tilstræbte at undgå skel mellem amatørafdelingen og den professionelle afdeling, når det

handlede om klubbens sjæl. Den måtte ikke være til salg, og de værdier, der altid havde præget SIF, skulle fortsat gælde, også i den professionelle afdeling. Men var det muligt? Der var dem, der tvivlede, og der var dem, der var bekymrede: Hvad sker der, når der fra dag til dag kommer spillere ind, der ikke hidtil har haft noget som helst forhold til SIF?

Hovedformand Erik Isager udtalte ved en lejlighed, at baglandet hele tiden skulle være med i de dispositioner, der blev truffet i SIF Support, også når det handlede om at købe nye spillere. Hvis man skulle kunne komme på kontrakt, skulle man menneskeligt kunne passe ind i klubbens liv. Det talte 50 procent i vurderingen, mente hovedformanden. For ham var det vigtigt at få spillere med den rette indstilling. Vores sjæl er ikke til salg, udtalte han.

Poul Erik Wils-Jensen blev i 1988 kåret som Årets Leder i Dansk Fodbold, og det var en stor og fortjent ære. Pewi var et begreb og et ikon i SIF og i dansk fodbold, og det var ikke den eneste gang, han blev hædret. Fotoet er fra en senere anledning, hvor Pewi og Finn Mølgaard får JBU's guldnål.

I den røde trøje. Fodboldliv efteråret 1986. Drengene er klar til kamp, og forældre hygger sig i baggrunden.

Holdbilledet. Det var vigtigt at få en erindring med hjem til drengeværrelsets væg. En erindring om et fællesskab og et bevis på at have været en del af et hold.

den måde kom ud til andre stadions, kunne de lige så godt spille med åbne kort.

”Nå, hvem skal I så se på i dag”, lød det.

Det var umuligt at være anonyme. Alle i dansk fodbold kendte Pewi.

Selv om SIF nu købte spillere i andre klubber, var grundstammen fortsat først og fremmest klubbens egne, og der var stadig de gode historier om dem, der havde taget hele rejsen op gennem rækkerne fra lilleput til førstehold. Ingvar Johansen var det klassiske eksempel, og han blev meget naturligt kaldt Mr. Silkeborg, for det var det, han var. Han startede i sin tid som lilleput og tog turen op gennem årgangene. I Silkeborg elskede man Ingvar og historierne om ham. Én af historierne gik på, hvordan han var ble-

Ingvars vej fra lilleput til 1. division

Der blev løbende vurderet og set på spillere. Viggo Jensen fortalte, hvem han var interesseret i. Han kendte spillerne i klubberne, og han kom med sine ønsker til ledelsen. Så kørte Ole, Orla og Pewi ud og så dem i kamp og tog eventuelt kontakt. Når de på

vet så god i hovedspillet, fordi hans onkel Niels træ-
nede med ham hjemme på græsplænen, hvor bolden
skulle ind mellem tørrestativets opstandere. Og god
i hovedspillet var han. Trods ikke specielt stor af
vækst, nåede han gang på gang op, og hans timing
var fremragende.

Ingvar Johansen var den lille tekniker, og i en tid
med køb og salg var han vores helt egen, en rigtig
silkeborgenser, der trods tiderne med konstant klub-
skifte stadig var her, og som bare altid havde spillet
i SIF. Ingvar fik 325 førsteholdskampe for SIF og
scorede 56 mål. Han opnåede at blive udtaget til li-
galandsholdet, men kom desværre aldrig afsted på
grund af en skade.

Brian Skaarup var endnu et eksempel på en rigtig
SIF'er, der bare blev i klubben. Ligesom Ingvar var
han SIF'er helt ind i hjertet: Han begyndte, da han
var seks år, spillede i ungdomsrækkerne til han var
18 år og spillede 10 år som senior frem til 1991. I se-
niorrækken havde han først Karl Holm som træner,
så Bjarne Jensen, Svend Hugger og Viggo Jensen.
Han var med til at spille SIF fra Danmarksserien op
i 1. division, han blev senere udtaget til landsholdet
og spillede i en venskabskamp mod Tyskland i et
kvarter efter at have afløst klubkammeraten Morten
Bruun.

Brian fik 22 år i SIF-trøjen og spillede 256 første-
holdskampe. Han og Ingvar er måske nok kun ek-
sempler, men de er gode eksempler. SIF havde stadig
spillere på førsteholdet, der havde været i klubben
siden de var små drenge, og som tog hele turen op
gennem rækkerne. Det var de gode historier i en
køb-og-salg-tid, hvor klubtilhørsforhold kunne kø-
bes for penge.

Med banner over gågaden

Fodboldvennerne var en særdeles aktiv forening,
der var blevet stiftet tilbage i 1954 under navnet
Tilskuerklubben. Først i firserne var arkitekt Jørgen
Nielsen formand, og han blev senere i firserne afløst
af advokat Finn Offersen. Foreningen var helt selv-
stændig med egen bestyrelse, generalforsamling med
gule ærter og hvad der ellers hørte sig til i en både

*Mr. Silkeborg alias Ingvar Johansen træner igennem.
Ingvar var som andre spillere rollemodeller for de mindste.
Det forpligtede.*

seriøs og munter forening. Formålet var klart: Der
skal skaffes penge til fodboldungdommen.

I 1988 blev Eva Markvardsen ny formand, og det
var hun til midt i halvfemserne, hvor den hidtidige
kasserer Eigil Knudsen tog over.

Der blev her i firserne ad mange veje forsøgt at skaffe
penge til fodboldungdommen i SIF. Et år var der
kræmmermarked i Lunden med bokseren Jørgen

Fodboldvennernes formand Eva Markvardsen har fået SIF-kasketten på. Campingvognen står inde på stadion, og i baggrunden står tilskuere og ser fodbold. Senere blev vognen afløst af en ny salgsvogn placeret uden for stadion. Fotos fra 1986.

Gamle Hansen som trækplaster, og både Stan Urban, det Hule Host og Sejs Blæserne spillede. Længere tilbage havde det også været Fodboldvennerne, der arrangerede større koncerter, men det havde Hovedafdelingen overtaget.

Den gamle campingvogn havde her i firserne udtjent sin værnepligt og blev afløst af en ny salgsvogn. I årevis var der ofte fremstød på Torvet og i gågaden, hvor der blev reklameret for den kommende hjemmekamp på stadion. Der blev solgt programmer, og der var hængt banner over gaden. I 1988 kunne Fodboldvennerne give 79.000 kroner til fodboldungdommen i SIF, og det var som regel i den størrel-

sesorden, beløbet lå. Nogle år var det mere, nogle år mindre. Men ungdommen kunne altid regne med Fodboldvennerne.

Da spillernes koner fik et chok

Busturene til udekampene blev arrangeret af Fodboldvennerne, og det var særdeles lystige ture. Der var som regel til en busfuld, og blandt andet en gruppe fra Munkekroen på Torvet var faste gæster. Ofte var der også en gruppe fra Smøgen i Borgergade og fra Hyttefadet i Lysbro med på turen. Man skulle tilmelde sig i god tid ved Eigil Knudsen, men tidsfristen blev sjældent overholdt. Nogle gange rin-

gede telefonen hjemme ved Eigil privat sent lørdag aften, når han var gået i seng: ”Er der flere pladser?” Det var der som regel, men det kunne godt betyde, at bestyrelsens medlemmer måtte sidde på øl-kasser midt i bussen. Ud over våde varer blev der solgt SIF-merchandise. Det var jo med at være i rette farver, når bussen nåede frem. Både ud og hjem måtte bussen stoppe med forholdsvis stor hyppighed, og ofte nåede bussen lige at komme i gang igen, så var der et par stykker, der ikke havde bemærket, hvor tissetrængende de havde været ved sidste stop. Så måtte der jo stoppes igen.

Det var ikke for sarte sjæle at tage med bussen til udekamp, for der var højt humør og bægerklang. En gang var spillernes koner med i bussen til en kamp i Esbjerg, og de fik sig noget af et chok. Det blev den eneste gang, konerne valgte denne løsning. Til gengæld var der forældre, der trygt lod deres børn tage med til udekampene. De blev afleveret ved bussen på Kvicklys parkeringsplads, og så tog Fodboldvennernes bestyrelse hånd om dem og sørgede for dem hele dagen. Og det kunne godt være lange dage, hvis turen gik til Sjælland og dermed med færge. Så mødtes man nogle gange klokken 6 om morgenen og var først hjemme om aftenen.

”Vi kører et kvarter efter kampen”, sagde Eigil, når bussen var ved at være fremme, og som regel var alle til stede til tiden. Det kunne dog glippe, og det kunne det også, når man holdt på en rasteplads. En fan var kendt for altid at sætte sig med dagens ret inde i cafeteriaet, netop som bussen skulle til at køre.

Der var meget at holde styr på, og der var mange muntre oplevelser. Fodboldvennerne tjente godt med penge på turene, og alle havde det sjovt. Der var aldrig ballade, og trods indtag af våde varer, var der ingen, der lavede hærværk. Hvorfor skulle man dog også det?

1-0 til Morten Bruun

En dag kom der en ung mand ind og satte sig i omklædningsrummet på stadion, mens han tog sine lappede cowboybukser af og forsigtigt så sig omkring. Viggo Jensen havde ladet ham træne med en

En ung og nyankommet Morten Bruun i omklædningsrummet. Han kom lidt tilfældigt til SIF, men da han først var i klubben, blev han...

periode og fandt ham nu klar til debut på førsteholdet. Hvem kunne forestille sig, at denne unge mand med det lange hår, skulle ende med at blive et ikon i SIF og et eksempel på, at man godt kan komme udefra og alligevel blive ægte SIF'er?

Året var 1988, og Morten Bruun har selv i sin bog: "På banen – elleve år med dansk topfodbold", beskrevet, hvordan han til sin første kamp ankom tidligt og listede ind til en anonym plads i omklædningsrummet, tæt på bruserne. Men så kom topscorer Hans Erfurt og bemærkede, at "det er min plads", hvorefter den nye lige måtte rykke sig. Det lod Morten sig nu ikke kyse af, tværtimod: Han gjorde hurtigt opmærksom på sig selv, da han otte minutter inde i kampen modtog en bold fra Ingvar Johansen og bankede den i nettet. 1-0 mod Herfølge og 1-0 til Morten Bruun.

Morten var vokset op på Uldum Højskole og havde holdt med Vejle. Da han var 14 år, kom han til Sønderjylland og spillede som junior og yngling i Aabenraa. Så blev det til Kolding i 2. division, før han rejste ud i verden med rygsæk, som så mange andre unge i disse år. Da han efter sin jordomrejse kom hjem, ville han gerne spille fodbold igen. Han forsøgte sig i Vejle, men formen var dårlig, og Morten måtte erkende, at nogen kontrakt blev det nok ikke til. Han ville desuden flytte til Aarhus, hvor først AGF tilbød ham at spille som amatør, hvorefter han forsøgte Skovbakken og indstillede sig på at spille i 3. division. Men så kom han gennem en tidligere klubkammerat i kontakt med Viggo Jensen fra Silkeborg, der da godt ville se den unge mand med den store fodboldlyst an. Han kunne da prøve at træne med...

SIF-bueskytte til OL i Seoul

Det var ikke kun i fodbold, SIF gjorde opmærksom på sig selv. I 1988 var der OL i Seoul, og her var SIF repræsenteret af Jan Jakobsen, der deltog både i herrenes individuelle skydning og i holdskydning. Det var ikke kun bueskytterne, der var stolte over at være repræsenteret i Seoul, det var SIF i det hele taget, og før hans afrejse overrakte hovedformand Erik Isager en pengegave på 5000 kroner som hjælp til turen. I den individuelle skydnings indledende runde fik Jan 1248 point og blev dermed nummer 25 ud af 84 deltagere. Det var en udmærket placering, men det rakte lige præcis ikke til en plads i semifinalen, hvor de 24 bedste kom med.

Jan Jakobsen var et stort navn i dansk bueskydning. SIF'eren var yderst dedikeret til sin sport og hentede adskillige rekorder, medaljer og fornemme resultater fra stævner og mesterskaber i ind- og udland.

I holdskydning skød Jan Jakobsen sammen med Henrik Toft og Ole Gammelgaard, og holdet blev i den indledende runde nummer ni blandt de 22 deltagende nationer. Det var et godt resultat og betød, at det danske hold kom i semifinalen, hvor det blev nummer 11.

Jan Jakobsens resultattavle taler for sig selv. Han satte gang på gang dansk rekord, han opnåede både bronze ved EM og en fjerdeplads ved VM, og han vandt nordisk mesterskab. I 1989 forlod Jan SIF Bueskydning, da han fik job på Sjælland og flyttede efter det. Her sluttede det dog ikke. En del år senere, i 2008, stillede Jan Jakobsen igen op for SIF og vandt det danske mesterskab indendørs. Og hos bueskytterne dukkede der snart nye talenter op...

Veteranernes klubber

Siden 1977 havde der i SIF eksisteret en klub i klubben. Formålet var at tilbyde afgående ledere og trænere i SIF Fodbold en klub, hvor de fortsat kunne mødes og holde sammenholdet ved lige. Det var en klub, der her i firserne for længst havde fået sine traditioner, og som holdt godt fast i nogle vigtige netværk.

Foreningen var stor i slaget og munter i udtrykket. Formanden skulle ikke være formand, han skulle

være præsident. Og skulle man have en præsident, skulle man også have en vicepræsident. Man skulle også have to fanevagter, selv om man ikke havde en fane.

Der var dog ikke sjov det hele, blandt andet skulle der dystes med stor alvor ved Olympiske Lege i discipliner som pilekast, keglespil, boccia og ring-spil...

Guldalderklubben blev noget ganske særligt som et fodboldfolkets mødested, når de havde fået fyraften i SIF. Men i hovedbestyrelsen var man noget betænkelige ved, at der på den måde var en social SIF-forening for veteraner, der var lukket for andre af foreningens veteraner. I 1983 pålagde hovedbestyrelsen derfor fire medlemmer af Guldalderklubben at sørge for en klub, der ikke kun var for veteraner i SIF Fodbold. Det var Ib Hjorth, Poul Bjerre, Kent Laursen og Børge Studsgaard, der fik som opgave at arbejde for en klub for alle SIF-veteraner.

I februar 1984 blev der indkaldt til stiftende møde. 25 mødte op, og Veteranklubben blev en realitet med Flemming Nielsen som formand og Jørn Riemenschneider og Børge Vestergaard som den øvrige bestyrelse. Den nye klub var for alle tidligere ledere og trænere i SIF uanset sportsgren og dermed afdeling. Desuden skulle være man være fyldt 40 år.

Veteranklubben fik hurtigt sine egne traditioner. Først på året mødtes man til årsmøde med gule ærter, og derudover var der fugleskydning og op til jul lotterispil. Sidstnævnte i samarbejde med Guldalderklubben, hvor medlemmerne for de flestes vedkommende også var medlem af Veteranklubben.

Egentlig var Guldalderklubben nu overflødig, men den var sejlivet og ikke sådan at få lukket ned, og da SIF gik ind i halvfemserne, var det med to sociale klubber: Guldalderklubben og Veteranklubben. Til gengæld var Guldalderklubben nu mere åben, og der var også medlemmer fra andre dele af sportens verden. Klubben nåede at holde 20 års fødselsdag i 1997 og er et helt specielt kapitel i SIF's mere sociale og muntre liv. Og traditionerne føres på alle måder videre af Veteranklubben, dog uden præsidenter.

Og så skal der skæres 50 franskrød op

I SIF Håndbold forsøgte de hele tiden at sikre de rigtige tilbud de rigtige steder. Vi skal være der, hvor børnene er, med vore tilbud. Sådan får vi flest med, var holdningen. Da der på et tidspunkt var rigtig mange børn i Sydbyen, der gerne ville spille håndbold, blev der tilbudt håndbold på Vestre Skole. Der var ingen håndboldbane, men det lod man sig ikke gå på af. Hver gang, der skulle spilles, blev der klæbet striber op på gulvet, så børnene kunne se banens begrænsning, og døren fungerede som mål. Så gik det, og det gik på den måde to-tre år i firserne.

Hvert år arrangerede SIF Håndbold stort stævne med deltagere fra hele landet. Gennem årene havde det forskellige navne alt efter, hvem der var sponsor: Bi-Cup'en, Pepsi og Hummel. Stævnerne samlede i årevis hver gang 600-700 børn og unge.

Disse store landsstævner var en kraftpræstation af rang og krævede mange frivillige kræfter. En stor del af børnene blev indkvarteret på skoler, og så blev der ellers spillet håndbold i hallerne.

Der blev startet i det små i 1981, og de kommende år udviklede det sig med flere og flere deltagere. Allerede i 1983 valgte nogle af deltagerne fra SIF Håndbold at rulle soveposerne ud på Dybkærskolen for at overnatte sammen med deltagerne fra andre dele af landet. De ville ikke gå glip af fællesskabet.

Der er Bi-Cupen håndboldstævne, og der er saft og kraft i skud og indstilling. Oktober 1990.

Liv og glade dage. De årlige håndboldstævner fik børn og unge fra hele landet til at sætte kurs mod Silkeborg. Der var samvær på og udenfor banen, og i 24 år var det en årlig kraftanstrengelse fra de mange frivillige i SIF Håndbold. Her er det glimt fra Bi-Cupen stævnet i 1990.

Nørrevangsskolen var et af de store overnatningssteder. Den dag, de mange deltagere skulle ankomme, blev klasseværelser ryddet og gjort klar til overnatning. Et enkelt af klasseværelserne blev omdannet til køkken, og der blev båret køleskabe ind og placeret borde på en måde, så der kunne smøres madder på samlebånd.

Børnene spiste morgenmad på skolen, og så blev der skåret 50 franskbrød op. Der blev smurt 1500 madder, der blev fordelt til spillestederne, for man bliver jo sulten af at spille håndbold. Busser transportererede herefter spillerne til amts-gymnasiet eller Søholthallen, og så blev der ellers spillet kampe. Undervejs kunne børnene købe is og sodavand og lederne kaffe. Og når spillere og ledere kom tilbage til skolen, skulle der serveres aftensmad, og mange gange var der underholdning og diskotek om aftenen, før de trætte spillere gik i soveposerne. Undervejs havde lederne også deres sammenkomst, og for både dem og børnene fra hele landet var SIF Håndbold med til at sætte Silkeborg på landkortet og i kalenderen som et højdepunkt på året.

”Vi skal vel til Silkeborg igen i år”, sagde man rundt omkring i klubberne, når året skulle planlægges.

De store stævner blev altid holdt i efterårsferien, og de var en tradition i 24 år. Nogle rejste hjem med en præmie, men alle rejste hjem med en stor oplevelse og ofte med nye venskaber.

Efterhånden var tiderne ikke mere med stævnet. Det blev moderne, at familien tog på ferietur i efterårsferien, og så kunne børnene ikke tage til Silkeborg for at spille håndbold. Færre meldte sig til, og stævnet stoppede året før, der kunne holdes 25 års jubilæum. Tilbage stod, at SIF Håndbold gennem 24 år havde givet utallige børn til og med juniorrækkerne en stor oplevelse og et traditionelt efterårsbesøg i Silkeborg.

”SIF mod bedre tider”

I 1989 var der fortsat sportslig optimisme i SIF Håndbold, og man lancerede sloganet: ”SIF mod bedre tider”. Damernes førstehold var vendt tilbage til Serie 1, samme række, som herrerne spillede i. Men man ville mere, og et par år ind i halvfemserne udtalte formand for SIF Håndbold Svend Johansen, at afdelingen skulle være områdets førende håndboldklub. Hvad skulle forhindre det? Mange håndboldspillere ønskede faktisk én stærk klub, der virkelig kunne gøre sig gældende på landsbasis. Og skulle det ikke være SIF Håndbold? Tilgang af spillere og dygtige, veluddannede trænere skulle være med til at sikre målet, og i første omgang skulle herrerne gerne op i 3. division og damerne spille i Jyllandsserien. Det var ikke helt let at få den ønskede fremgang. Problemet var, at omkring 15 klubber i Silkeborgområdet tilbød håndbold, og det var for mange. Grundlaget var ikke til så mange håndboldklubber, og der var flere tilløb til samarbejde, der løb ud i sandet.

Det var dog ikke fordi, klubberne ikke kunne finde ud af at lave et stykke praktisk arbejde sammen. I

SIF Håndbold gik ind i halvfemserne med en optimistisk målsætning om at gå mod bedre tider. Og de unge levede op til ambitionerne. Her er det damejuniorholdet, der er blevet kredsvindere i sæsonen 1992/93 med Jesper Johansen som træner og Ellen Løber som holdleder.

1989 arrangerede SIF Håndbold, Silkeborg KFUM og Funder GF i samarbejde B-VM for damer. Det var en ordentlig mundfuld, men de tre klubber klarede det i fin stil og fik mange roser fra Dansk Håndbold Forbund. Kunne dette samarbejde om B-VM have været brugt som afsæt til noget større? Ledelsen i SIF Håndbold var udmærket klar over, at skulle der virkelig rykkes, måtte der arbejdes frem mod en form for fusion i den lokale håndboldverden. Der var da også drøftelser, men det lykkedes ikke.

Og det er så min fætter fra Iller...

SIF Support var konstant på udkig efter nye spillere, der kunne indpasses i det ambitiøse projekt om at komme helt til tops. En dag var der møde på Golfhotellet lidt uden for Viborg, hvor træner, formand og direktør i SIF Support lige ville have en snak med Viborgspilleren Heine Fernandez.

Man sad sådan lidt væk, så ingen uvedkommende kunne blive for nysgerrige, men så skete det alligevel: Pludselig stod redaktør Aksel Evin Olesen fra Midtjyllands Avis der og hilste på. Ingen ved bordet var i tvivl om Aksels altid vejrende journalistiske næse, og da han så SIF-repræsentanter ved et bord med en ung mand, kunne han nok regne ud, at her foregik noget spændende. Men lynhurtigt præsenterede Orla Madsen den unge mand som ”og det er så min fætter fra Iller”, og han gjorde det meget overbevisende, mens alle andre ved bordet holdt masken. Om Aksel så vitterlig var overbevist, eller om han var hensynsfuld, blev ikke umiddelbart opklaret, men Heines overvejelser om at skifte til SIF blev ikke afsløret.

Heine spillede for SIF fra 1990, der resultatmæssigt blev det hidtil bedste år: Holdet satte sig solidt på førstepladsen i 1. division, og det betød rigtig mange mennesker på stadion. SIF holdt dog ikke hele vejen igennem, men slutresultatet blev en fjerdeplads, og det var stort. Var noget endnu større på vej?

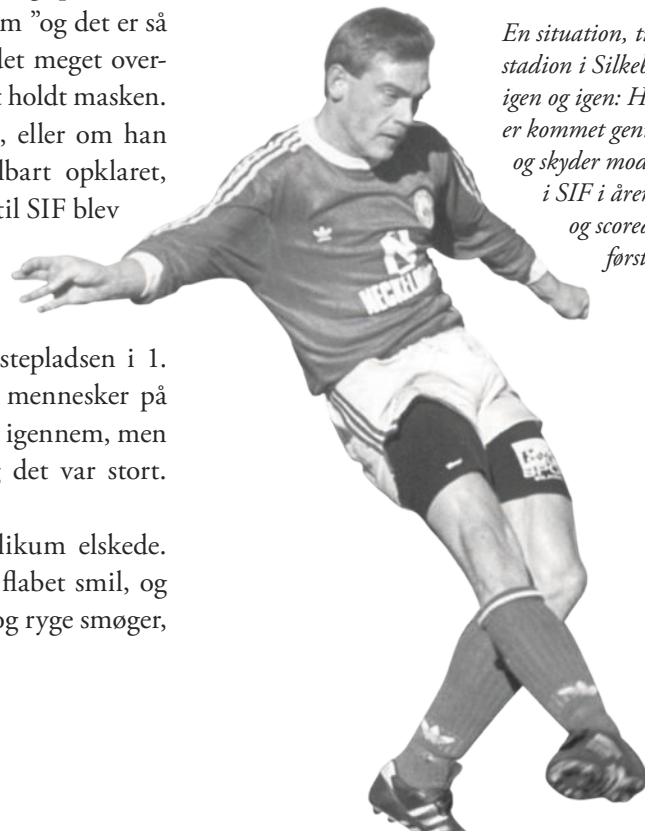
Den nye angriber var en type, publikum elskede. Heine var lidt en gadedreng med et flabet smil, og en type, der kunne sidde på bænken og ryge smøger,

for så at skodde cigareten under fodboldstøvlen og løbe ind og score et par mål. Den gik dog ikke under Viggo, der absolut ikke tolererede rygning. I hans regeringstid kunne man se spillere, der som store skoledrenge stod og gemte sig for at få et hurtigt hvæs uden at blive set af læreren.

De hemmelige møder var en del af spillet, og god mad på en restaurant kunne desuden gøre sit til, at man blev enige. Nogle gange foregik de efterfølgende møder hos Orla privat, og disse sammenkomster med ægtefælle hos direktøren og hans kone kunne resultere i tætte relationer og venskaber, der holdt, også når tiden hos SIF var forbi.

I skal selv betale to af lysmasterne!

Da Silkeborg i firserne etablerede betalt fodbold og professionelle tilstande, startede man stort set fra bunden. Stadion var et ordinært provinsstadion, der var ikke gjort det store ud af sponsorarbejdet, holdet var i Danmarksserien og økonomien var dårlig. På få år var meget blevet anderledes, og det havde været hårdt arbejde. Det var det stadig. Der blev holdt mange møder med kommunen og ført mange forhandlinger, og et af dem handlede om et ordentligt lysanlæg. En gang havde stadion i Silkeborg været

En situation, tilskuerne på stadion i Silkeborg oplevede igen og igen: Heine Fernandez er kommet gennem forsvarret og skyder mod mål. Han var i SIF i årene 1990-1998 og scorede 96 mål i 246 førsteholdskampe.

Lars Melvang har scoret og lykønskes af Hans Erfurt og Morten Bruun. Spillerne reklamerede for hver sin lokale sponsor, og det viste mangfoldigheden i sponsorkredsen.

et af de eneste stadions i Danmark uden lys, nu var det et af dem, med dårligste lysforhold. Sådan var holdningen i SIF, og kampen for bedre lys føjede sig til de mange andre kapitler, hvor SIF og Silkeborg Kommune har krydset klinger om stadion.

Da lysforholdene skulle forbedres, blev aftalen, at SIF Support selv skulle betale for to af masterne, mens Silkeborg Kommune så skulle betale for de øvrige to. Det gik dog ikke smertefrit. Ledelsen i SIF Support sad på tilhørerpladserne, mens debatten kørte mellem politikere, og de kunne først ånde lettet op, da afstemningen var overstået og de to lys-

Glidende tacklinger foran et stort hjemmepublikum. Konturerne af et storhold tegnede sig...

master bevilget. Der var politikere, der så det som en stor fordel med topfodbold i Silkeborg, og der var politikere, der var ligeglade og ikke mente, at man

skulle hjælpe en privat virksomhed. Og var SIF Support A/S ikke at betragte som en almindelig lokal erhvervsvirksomhed? Det mente nogle politikere, og sådan blev det ved med at være.

Guld til SIF's ynglinge

Ungdomsfodbolden i SIF stod stærkt, og på denne vigtige front havde SIF i flere år været blandt landets førende. Derfor var det da også fuldt fortjent, at ynglingeholdet i 1991 kom helt til tops og vandt mesterskabet efter en fantastisk sæson. Med på holdet var spillere som Peter Sørensen, Christian Duus og Kenni Sommer, der alle blev kendte profiler på førsteholdet, og som sammenlagt fik 99 ungdomslandholdskampe. Mesterskabet var et højdepunkt, der først blev nået efter to spændende kampe mod Brøndbys ynglinge. Ynglingeholdet havde inden da kun tabt en enkelt kamp i turneringen, nemlig mod Kolding i foråret, og derfor havde holdet længe styret direkte mod finalen. Her ventede et særdeles stærkt Brøndbyhold, og den første kamp skulle spilles i Silkeborg. Denne kamp vandt SIF med 2-1, men det betød, at Brøndby på hjemmebane blot skulle score en enkelt gang, så var de mestre, hvis de kunne holde buret rent.

Og da kampen på Brøndby Stadion gik i gang, så medrejsende forældre og kærester bekymrede på hinanden. Brøndby spillede stærkt og aggressivt, og de unge SIF'ere havde nok at gøre med at forsvare sig. Efter 11 minutter var Brøndby på 1-0, og hvis denne stilling holdt, var Brøndby mestre.

Det gjorde den ikke. Træner Erling Fisker sagde lige det, der skulle siges i pausen, for da hans spillere igen kom på banen, udfordrede de Brøndby og spillede med langt større selvtillid og tro på sejren. I en nu jævnbyrdig kamp blev der givet og taget, SIF's ynglinge satsede alt, og med 11 minutter tilbage scorede Peter Sørensen mesterskabet til Silkeborg, og to minutter før tid satte Christian Duus trumf på. SIF havde slået Brøndby sammenlagt 4-2 og var mestre. Holdet blev fejret med en stor fest i Søholthuset lørdagen efter, og om søndagen blev holdet hyldet af hjemmepublikummet ved superligakampen mellem SIF og AGF. Træner Erling Fisker var ikke i tvivl: Det var kollektivets triumf, der havde været afgørende. Brøndbys spillere var nok bedre mand for mand, men SIF's ynglinge havde spillet som et godt kollektiv. Holdet lod det i øvrigt ikke blive ved det danske mesterskab, men blev samme år jysk pokalvinder.

Ynglingeholdet 1991. Danske mestre.

Danmarksserieholdet 1992. Danske mestre.

Guld til SIF's andehold

SIF havde flere år i halvfemserne et af landets bedste Danmarksseriehold. Godt sammenspil og med god holdånd. 1992 vandt holdet Pulje 4, og i de efterfølgende opgør med de øvrige puljevindere kom holdet helt til tops og vandt mesterskabet. Hermed var der lagt pejlemærker ud for førsteholdet...

Også de to følgende år vandt SIF Pulje 4 og skulle spille med om mesterskabet. Og den navnkundige direktør fra AaB, Verner Lynge, sagde en gang, at det da var uretfærdigt, at SIF skulle have landets to bedste fodboldhold. Der var dem, der mente, at andeholdet faktisk var lige så godt som førsteholdet.

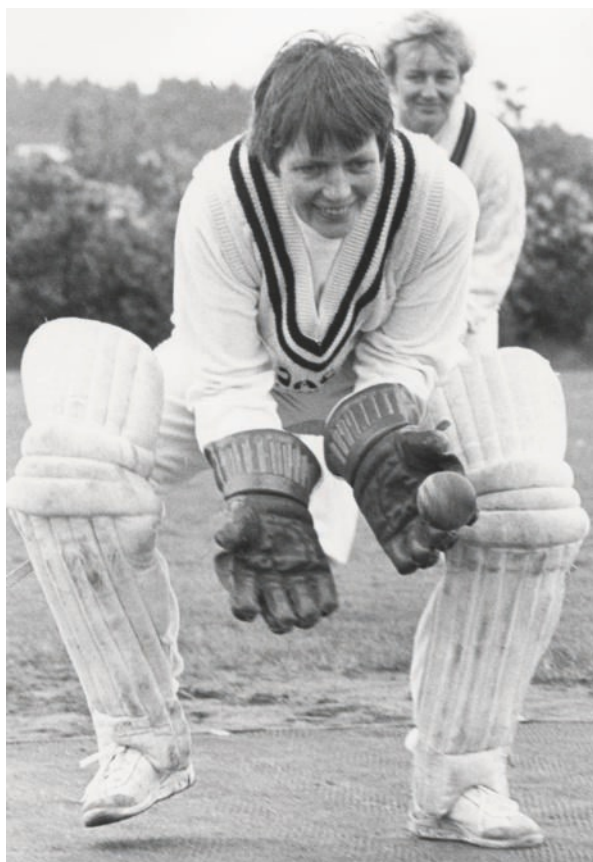
SIF havde haft betalt fodbold siden midt i firserne, og der var mange, der allerede nu begyndte at bruge begreber som "de gode gamle dage". Der var ikke tidligere tiders samhørighed mellem amatørholdene og den professionelle afdeling, man bevægede sig i forskellige cirkler og man talte ikke sammen på samme måde, som man havde gjort det før i tiden. Danmarksserieholdet var dog stadig stedet, hvor man kunne mødes. Boblere fra serieholdene kunne komme op på andeholdet, og spillere fra førsteholdstruppen kunne komme ned på andet-

holdet. Dermed kunne spillere fra den professionelle afdeling og spillere fra amatørafdelingen mødes og kæmpe sammen i den røde SIF-bluse. Den mulighed blev først lukket, da reserveturneringen senere blev etableret og spillere fra førsteholdstruppen dermed ikke mere kom til at spille på andetholdet.

SIF Cricket slår dansk scoringsrekord

Foråret 1992 havde Cricket et hold i 2. division, et hold i 3. division og et drengehold, der bestod af både drenge og piger. Den sommer 1992 måtte SIF Cricket trække det ellers tilmeldte andehold fra 3. division, fordi det ikke var muligt at stille hold. Til gengæld var det årlige lilleputstævne igen en succes, sådan da. Der var ni deltagende hold, det ene fra England. Det var ikke meget, og det på trods af, at deltagerantallet på et hold var sat ned til otte. Derudover var der mulighed for at mixe mellem holdene, så der var ikke rigtig nogen undskyldning.

Faktisk tegnede det ikke godt for crickets fremtid. Det er vigtigt at have børn og unge med, de næste generationer skal være klar. Måske skulle SIF Cricket fremover kontakte forbundet for at søge om til-

SIF Crickets damer klar til kamp, og nederst Kirsten Ali i aktion som keeper. Billederne er fra firserne, og først i halvfemserne havde afdelingen fortsat godt fat med hold i 2. division. Til gengæld måtte andeholdet trækkes fra turneringen.

skud til de sjællandske lilleputters rejse til Silkeborg? Det kunne så komme drengene og pigerne fra SIF til gode, når de skulle til stævne i Glostrup.

Da sæsonen skulle afsluttes, skete det som sædvanligt festligt. En lørdag i september mødtes ungdomsafdelingen om eftermiddagen til noget godt at spise og drikke, og der blev uddelt præmier i form af skridtbeskyttere og handsker. Egenbetaling var 20 kroner. Om aften var det seniorerne, der festede, og der blev stillet et musikanlæg op, så dansen kunne gå. Det er vigtigt at kunne feste og sige ordentlig tak for en god sæson.

Og hvordan havde sæsonen så været? Ja, så som så. Førsteholdet lå midt i rækken, de unge spillede mange jævnbyrdige kampe men vandt da også, og det mest negative havde været, at man måtte trække andeholdet. Året efter var der til gengæld grund til stolthed. I 1993 satte førsteholdet dansk scoringsrekord i en turneringskamp med hele 455 point. Johnny Jensen og Anders Isager scorede de 348 point i åbningsgærdet, og de lavede henholdsvis 2 og 1 centery.

Du skal vel ha' Kim igen...

SIF var en aktiv medspiller på hele den kulturelle front. Idræt er kultur, men med de mange koncerter, SIF inviterede til, var foreningen også med til at give silkeborgenserne andre former for kulturtilbud. Her havde Erik Isager haft gode erfaringer med fra Hjørring, og SIF kastede sig ud i det ene store arrangement efter det andet.

Det var dog ikke alle i Silkeborg, der syntes, at det var en god ide. Der kom en del murren i krogene blandt andre koncertarrangører, der mente, at SIF skulle holde sig til idrætten. Hvorfor gå os i bedene? Det tog man nu roligt i SIF. Ingen havde monopol på at arrangere koncerter. Når SIF overhovedet kunne klare de ofte ret ambitiøse arrangementer med store navne, skyldtes det, at mange frivillige bakkede op og deltog som kontrollører, satte stole på plads og meget andet. Det gav penge til afdelingerne, men det gav også sammenhold på tværs: Her er en fælles opgave, og så kan vi arbejde sammen om at løse den. Gennem årene er store navne kommet til byen. I

1996 var Cliff Richard på Silkeborg Stadion, og det var det største navn og den største udfordring. Det ambitiøse arrangement endte desværre med under-skud og fik SIF til at holde lidt igen med de helt store arrangementer.

I årevis var Kim Larsen et af navnene, der igen og igen blev præsenteret. En gang havde SIF haft Gasolin på programmet, så samarbejdet med Kim Larsen gik langt tilbage. Kims farverige impresario Frank Steen havde et fint forhold til Erik Isager, og de lavede mange gode aftaler.

”Du skal vel ha’ Kim igen”, sagde Frank, og det skulle Erik.

Nogle gange blev aftalen skrevet på kanten af en serviet, men efterhånden krævede aftaler med diverse kunstnerne dog mere og mere papirarbejde. Kontrakter blev så tykke som en bog og fyldt med underlige særhensyn til sårbare kunstnere. Aftaler på kanten af en serviet var dermed for tid.

Bueskytternes DM inde

SIF Bueskydning var et godt aktiv for SIF og hentedede mange mesterskaber til Silkeborg. Og de lokale bueskytter arrangerede også selv stævner og gjorde det med succes. Sidst i firserne tog man således en dyb indånding og bød ind på Danmarksmesterskabet i indendørs bueskydning den sidste weekend i marts 1990. Forberedelserne gik i gang et år før stævnet, og allerede på generalforsamlingen i januar 1989 blev der meldt ud: Vi vil holde indendørs DM i 1990 og udendørs DM i 1992, hvor SIF bliver 75 år. Foreløbig var det så indendørs DM, der skulle på plads, og allerede næsten et år før tiden sørgede man for at få begge haller på Søholt reserveret. Så var det da på plads. De næste måneder blev der sendt invitationer ud, lavet program og i det hele taget planlagt ned til mindste detalje. Rigtig mange medlemmer tog en tårn i forberedelserne, og det endte med at blive det hidtil største stævne i Dansk Bueskytte Forbunds historie. 220 deltog, og der var meget ros til arrangørerne. Det havde klappet, og nu kunne man så begynde i det små at forberede sig på næste store opgave: Udendørs DM i SIF’s jubilæumsår.

Indtil da fortsatte alt som hidtil: I august var der laugmesterskab, hvor der først blev konkurreret, og bagefter tændt op i grillen, for så skulle der hygges. En tradition blandt mange.

Og da det blev jul, var der juleskydning for juniorer, hvor unge skytter fra Grædstrup var inviteret med. Der var et godt sammenhold mellem de to klubber, for at dyrke sport er også at dyrke venskaber.

Bueskytternes DM ude

Formanden for SIF Bueskydning Aleks Mikkelsen fik på et forbundsmøde i februar 1992 tilkendt en pokal for sin store indsats inden for Dansk Bueskytte Forbund, men det ville jo også være rart med noget lokal opbakning. Et medlem af bestyrelsen tog en snak med borgmester Jørn Würtz, som godt kunne se, at bueskytternes hus ved udendørsbanen ikke ligefrem var tidssvarende. Han mente, at afdelingen skulle tage en snak med stadsgartneren om det. I første omgang ville man gerne have malet huset, sat nye vinduer i og lagt strøm ind.

Men ellers var det udendørs DM, der fyldte mere og mere. Det skulle holdes i Linå, og et par repræsentanter fra bestyrelsen var ude for at se på arealet. Jo, det var noget åbent, men det kunne der måske gøres noget ved? Måske kunne man låne nogle baldakiner eller skærme fra Handelsstandsforeningen?

Når en lokal afdeling i SIF på den måde påtog sig en stor opgave som at arrangere et DM, kunne der forventes opbakning fra SIF Hovedafdeling. Alligevel skulle der først og fremmest stoles på egne kræfter, når der var tusinde ting, der skulle falde på plads. Bueskytterne lånte 30.000 kroner af SIF Hovedafdelingen, fik en forhåndsbevilling på 10.000 fra forbundet og lovning på at kunne leje 60 måtter relativt billigt af Sjællandsunionen. Der skulle sørges for program, og der skulle lejes toiletvogn og telte og meget andet.

Der blev afviklet hjælpermøder, hvor opgaver blev fordelt, for under stævnet var der rigtig meget, der skulle sørges for. Den 8. og 9. august var så de store dage. 147 skytter fra hele landet deltog, og det så godt ud med Handelsstandsforeningens rødhvide balda-

SIF Bueskydning afvikler laugmesterskab, og det er både hyggeligt og seriøst. Året er 1989.

kiner, gule parasoller fra Sparekassen og så det grønne græs. En smuk dag, og den enkelte regnbyge, der kom forbi, faldt i frokostpausen. Da det hele var overstået, var der da også stor ros fra forbundet: Alt var timet og tilrettelagt, selv hvornår regnen skulle falde...

Familiedage

SIF Bueskydning havde deres eget lille jubilæum her først i halvfemserne, for Silkeborg Bueskytte-
laug var blevet stiftet i 1940 og havde dermed eksisteret i et halvt århundrede, de seneste 20 år som en del af SIF. Det var en sport, der samlede alle aldre. Børn, unge og voksne til langt op i årene. Her i starten af halvfemserne var landets ældste bueskytte således 80 år.

I SIF Bueskydning kunne man se tilbage på spændende årtier, hvor afdelingen med jævne mellemrum havde været repræsenteret på landsholdet og

med helt fremme, når medaljer skulle fordeles. Alligevel var det ikke mindst sammenholdet på egne baner, det først og fremmest handlede om, også når der blev konkurreret. I SIF Bueskydning tilbød man både skiveskydning og feltskydning. I skiveskydning blev der dystet i fire forskellige afstande med 36 pile på hver afstand, og skydningen kunne vare hele dagen. Der var også indendørs skydning på to afstande med 30 pile på hver afstand. Feltskydning forgik i skov eller andet naturterræn, og der var både jagtrunde med dyrefigurer og feltrunde med skiver i terrænet.

SIF Bueskydning brugte flittigt banerne på Søholt til udendørs skiveskydning og baner under Silkeborghallernes Hal B til indendørs skydning. Ofte blev de heldags skydninger udendørs til hele familiedage, hvor man sammen hyggede sig med sporten, og hvor både voksne og børn kunne deltage.

Bueskytterne var en vigtig del af SIF. De havde deres helt egen verden, men var samtidig en aktiv del af helheden og stillede altid op, når der skulle løses fælles opgaver.

”I er en dynamo i Silkeborg”

Bueskytternes DM var et af flere arrangementer i anledning af SIF's 75 års jubilæum, der på flere måder prægede 1992. Der var reception den 26. april i Søholthuset, og i Kr. Himmelfartsferien var der Euro-sportsstævne på Søholt. Der var håndboldlandskampe i Silkeborghallerne, og i løbet af jubilæumsåret var der koncerter med Nana Mouskouri og Anne Linnet. I en hilsen til klubben i anledning af jubilæet kaldte borgmester Jørn Würtz SIF for en dynamo i Silkeborg, og det var jo ikke så dårligt... Og hvordan var situationen så i den traditionsrige forening? Grundstammen var de utroligt mange fri-

villige og loyale medlemmer, der fik hverdagen til at fungere. 150 ledere og trænere sørgede for, at de mange medlemmer kunne dyrke deres sport og det samvær, der var en vigtig del af det hele. Som hovedformand Erik Isager sagde det i forbindelse med jubilæet: ”Uden disse frivillige ledere og trænere havde der ikke været noget SIF”.

Fra ledelsens side blev anledningen brugt til lidt eftertanke: Hvad var det, man ville i SIF? Først og fremmest skulle elite og bredde fungere sammen. Der var den grundholdning, at eliten fødes ud af bredden, og at elite og bredde er hinandens forudsætninger.

Men hvem var det, der dyrkede sport? En gang havde SIF'erne været børn og unge mennesker, der blev ledet og trænet af de lidt ældre. Nu var de lidt ældre selv idrætsudøvere. Aldersgennemsnittet bevægede sig opad, man dyrkede motion og holdt sig i gang,

Åbent Hus i SIF Badminton 1991. Hvordan får man flere med? Det vigtige var synlighed, og Åbent Hus-arrangementerne var én afvejene frem for afdelingerne. I SIF Badminton var der først i halvfemserne omkring 70 medlemmer, og omkring halvdelen var i ungdomsafdelingen.

Steen Høholt og Henrik Fjeldgaard letter på hatten, borgmester Würtz klapper med, og hovedformand Erik Isager holder festtale. Der er 75 års jubilæum, og Svend Fisker, Poul Bjerre og Jørn Riemenschneider udnævnes til æresmedlemmer i dagens anledning. På fotoet derover er det kunstner og SIF-ven Vagn Ove Jørn, der overrækker SIF et keramikfad i anledning af jubilæet.

og mange dyrkede sport til de var 50 år eller mere. Det var en udfordring for SIF også at have gode tilbud til disse grupper, og samtidig kunne man mærke en tendens til, at det blev sværere at skaffe frivillige ledere. De ville selv være aktive...

Økonomisk så det pænt ud. I jubilæumsåret var egenkapitalen i SIF på 2,6 millioner kroner, og alle afdelinger havde en rimelig sund økonomi. Sådan havde det mildt sagt ikke altid været.

Vi mødes på Himmelbjerget

Atletikafdelingen eksisterede fortsat, men det eneste, afdelingen arrangerede, var Himmelbjergløbet. Uffe Jacobsen havde været formand siden 1987, hvor han var kommet til Silkeborg som led i sin uddannelse som læge. Uffe var fra Sjælland, og klubben blev for ham løftestang til nye bekendtskaber og et netværk. Med baggrund fra en sjællandsk atletikklub og en glæde ved at være motionsløber meldte han sig på opfordring under SIF's faner.

Uffe var i det daglige stort set den eneste aktive på organisationsplan. Hvad skulle man med en flittig bestyrelse, når eneste aktivitet var Himmelbjergløbet? Til gengæld blev SIF's mindste afdeling til SIF's største afdeling, når Himmelbjergløbet skulle gennemføres. Så var de rigtig mange frivillige klar. Uffe var blevet oplært af Jørgen Kjeldsen og Frank Lund, og han havde lært, at man i god tid før løbet skulle besøge lodsejerne og sikre sig, at de var indforstået. Lørdag før løbet skulle der så sættes anvisninger op på træerne, så løberne ikke løb forkert, og disse skulle fjernes, så snart løbet var afviklet.

Der var konkurrenceløbere, og der var motionsløbere, og der blev fundet vindere i alle klasser. Distancen var 2,650 kilometer, men der var også motionsløb på 9,6 og 15,1 kilometer. Atletikfolket løb som juniorer, seniorherrer eller seniordamer. Motionsløberne var delt op i herrer og damer.

Der var mange udfordringer. I 1986 havde der været rekordmange deltagere med næsten 600 løbere. Det betød, at man året efter på forhånd indtastede alle 500 tilmeldte på edb, så man havde styr på tingene. Men på selve løbsdagen kom der 240 ikke-tilmeldte,

og så brød hele systemet sammen. Alt for mange ville først se, hvordan vejret blev.

Tidtagningen var noget bøvl, og der blev eksperimenteret med forskellige metoder. Hver gang, en løber kom over mållinjen, blev tiden registeret, men hvem havde løbet på hvilken tid? Når en løber kom ind, blev nummeret noteret, og der blev forsøgt forskellige metoder, et år blev der således benyttet en diktafon fra sygehuset. Om aftenen sad Uffe så sammen med en sekretær og parrede numre og tider. Det foregik på handelsskolen, og det kunne godt blive sent, før arbejdet var færdigt. Og det var med at holde tungen lige i munden. Blev der lavet en fejl, så en forkert deltager blev noteret for en bestemt tid, fik det betydning hele vejen ned.

Farvel til atletik

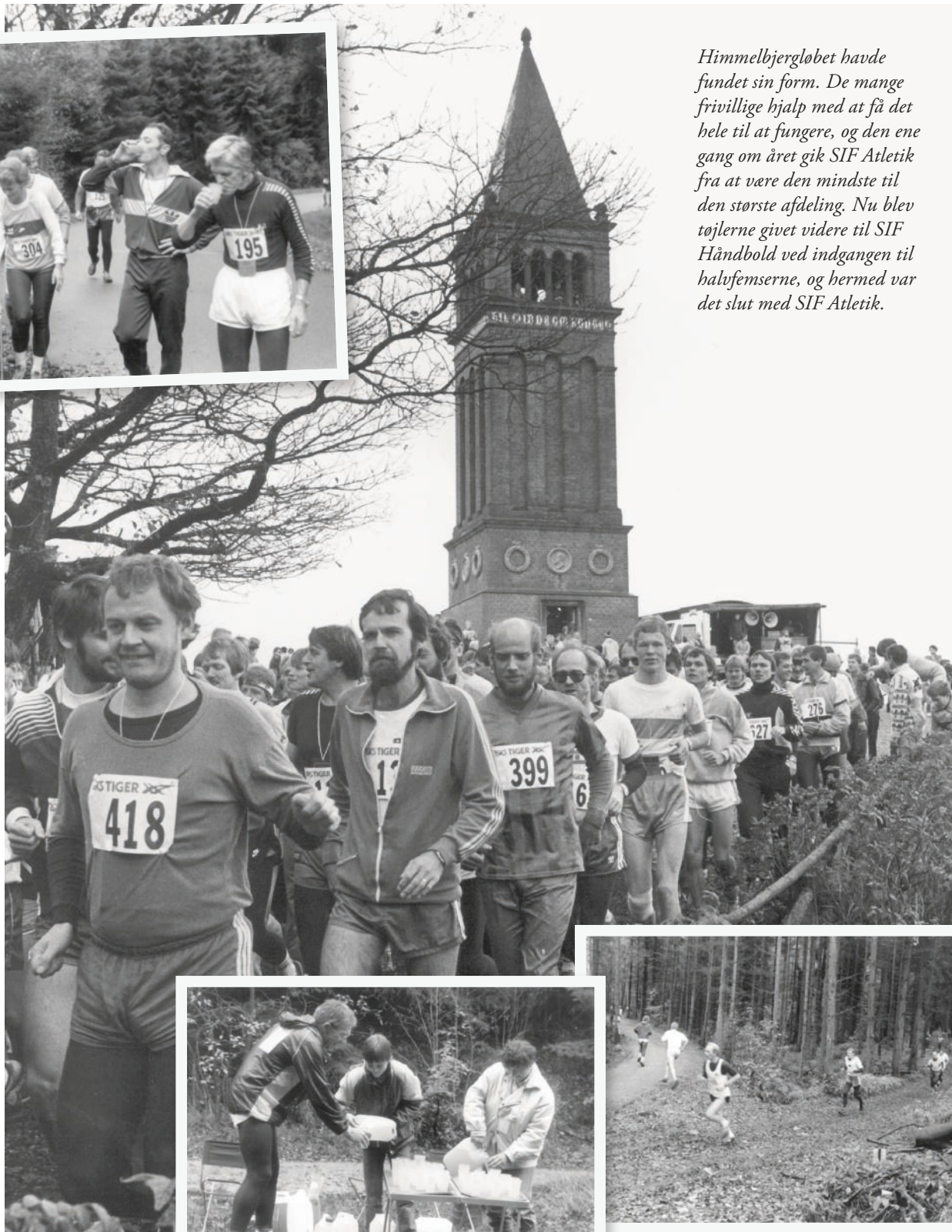
Atletikafdelingen var både en afdeling og ikke en afdeling. Som formand deltog Uffe Jacobsen i hovedbestyrelsesmøderne, og her fik formændene ordet bordet rundt, så de enkelte afdelinger kunne komme med de seneste nyheder.

"Og er der noget nyt fra Atletik," lød det så. Det var der aldrig, og det vidste de forsamlede udmærket. Men der skulle jo spørges.

Himmelbjergløbet havde for længst udviklet sig til en gedigen succes for arrangørerne SIF og Midtjyllands Avis. Mange sponsorer bakkede op, og omkring 1990 var der blevet indgået et samarbejde med Hjerteforeningen, der stod for væskedepoterne.

Ved indgangen til halvfemserne var der omkring 1100 deltagere, og der var meget arbejde med løbet. Uffe Jacobsen var nu klar til at etablere egen praksis som praktiserende læge, og det fik ham til at se lidt på, hvor han kunne skære aktiviteter fra. Ugerne med stress op til det årlige Himmelbjergløb var noget af det, Uffe godt kunne undvære. Han havde sørget for en manual, hvor alt om løbet var noteret ned, og det ville lette overgangen for hans efterfølgere, mente han.

Han meddelte sin beslutning i SIF, og hovedformand Erik Isager tog en snak med bestyrelsen i SIF Håndbold. Vil I overtage Himmelbjergløbet? I be-

Himmelbjergløbet havde fundet sin form. De mange frivillige hjalp med at få det hele til at fungere, og den ene gang om året gik SIF Atletik fra at være den mindste til den største afdeling. Nu blev tøjljerne givet videre til SIF Håndbold ved indgangen til halvfemserne, og hermed var det slut med SIF Atletik.

styrelsen snakkede de lidt frem og tilbage om det. Kunne de magte det? Beslutningen blev, at det ville og kunne de. Uffe lovede, at han nok skulle oplære de ansvarlige fra SIF Håndbold, så det stadig kunne afvikles i SIF-regi. Han var med de første par år, så løbet blev ordentlig afviklet, og siden har det været SIF Håndbold, der har stået for Himmelsbjergløbet. Med Uffe Jacobsens afsked med det populære løb, var det også formelt slut med SIF Atletik. I realiteten havde afdelingen længe ikke eksisteret som atletikafdeling, nu var løbet givet videre, og så var det helt slut.

En zinkspand til Viggo fra dommer Ove Hust

Viggo Jensen havde ikke kun ført SIF op i fodboldens 1. division, han havde også sikret, at holdet blev i bedste række, der fra 1991 hed Superligaen. Og Viggo var på alle måder SIF'er. Når otte mand fra Guldalderklubben lørdag formiddag mødtes i Søholthuset for at hæfte programmet til søndagens kamp, kunne Viggo møde op og give en hånd med. Og da Guldalderklubbens medlemmer alle bestod af veteraner fra fodbold, var der ingen ende på alle de gode råd, chefræneren kunne få sådan en lørdag formiddag.

Viggo Jensen gjorde forarbejdet: Stille og roligt fik han skabt et fantastisk fodboldhold og en professionel indstilling. Holdet var et kollektiv af individualister. Der var spændende profiler med en vis portion galskab, og kunststykket var at få dem til at fungere som et kollektiv. Det lykkedes, og SIF meldte klart ud: Vi vil være mestre i 1994. Det var en melding, der med store typer blev gengivet i flere landsaviser, og så kunne man jo sidde og grine lidt af det rundt omkring i fodboldkredse. Grinet tørrede dog snart ind, for forudsigelsen kom til at holde stik.

Viggo havde fået skabt et hold, der spillede fodbold med stor glæde, og hvor spillerne tydeligvis havde det godt sammen. Nu sagde han farvel, og til hans afsked i 1992 fik han en zinkspand af dommer Ove Hust. Så kunne han sparke til den, når han følte trang til at komme af med sine ærgrelser. Viggo havde været et herligt bekendtskab. Han havde ført

Der var stolthed over førsteholdets resultater, men der var også stolthed i ungdomsafdelingen, hvor der var gode og masser af liv på banerne. Her er det microput 1 i 1994.

noget af den professionalisme, han kendte fra Tyskland, ind i SIF, og hans indsats havde været både på og uden for banen. Hvad ingen kunne forudse ved afskeden var, at det var et på gensyn og ikke et farvel. Viggo kom tilbage...

Har I hørt om ham svenskeren i Island?

Hvem skulle tage over efter Viggo? En agent havde henledt SIF's opmærksomhed på en spændende svensker, der netop nu var landstræner i Island, men som havde været vidt omkring som træner, og som blandt andet havde et par svenske mesterskaber i bagagen. Var det ikke noget?

Der blev holdt et møde med Bo Johansson, og det fandt sted i Karup Lufthavn. Her så det længe ud til at ende ud i ingenting, for man kunne ikke blive enige om økonomien.

”Men har I ikke fået indført en forskerordning her i landet”, spurgte Bo Johansson så.

Det havde SIF-repræsentanterne nu ikke hørt noget om, men det kunne de da få undersøgt. Og ganske rigtigt, det var en ordning, der betød rabat på skatten, og så kunne det hænge sammen.

Dermed blev Bosse den første i Danmark, der arbejdede under forskerordningen. Han blev træner i SIF på en toårig kontrakt, og han var en venlig og smilende mand, som hurtigt blev afholdt.

Bus efter bus rullede ind foran Parken med SIF-flag stikkende op gennem bustagets luger. Kampen mod FCK var et tilløbsstykke, og opbakningen fra Silkeborg var stor. SIF kunne med en sejr spille mesterskabet hjem, men sådan gik det nu ikke.

Nu var der dækket op til det hele store. Viggo Jensen havde lagt fundamentet og bygget de bærende mure. Bo Johanson fuldendte bygningsværket. Da det var gjort, satte han tårnet på med guldspir og det hele. Det startede i efteråret 1993, hvor SIF kun tabte to ud af 18 kampe og kunne slutte efteråret af på førstepladsen. Fodboldeksperterne fik travlt. Hvad skete der i Silkeborg? SIF spillede attraktiv fodbold, og holdet fik mange nye fans i dette efterår. Men kunne de nu også holde i foråret?

Der var dem, der allerede i efteråret var i tvivl, og ledelsen gjorde det ikke nemmere for Bosse, da den solgte Jakob Kjeldbjerg til Chelsea. Kunne holdet undvære ham? I første kamp efter salget mødte SIF Brøndby på Silkeborg Stadion. Publikum så med bange anelser Brøndby komme foran med to mål, og ville det nu ende i et stort nederlag? Men Brøndby scorede ikke mere. Det gjorde SIF derimod og vandt kampen 4-2. Og efter det forstummede de skeptiske stemmer. SIF var virkelig på vej.

Det var der også andre, der opdagede. Tele Danmark tegnede hovedsponsorat, og der var dem i andre dele af landet og i de store klubber, der undrede

sig: Skal et landsdækkende teleselskab virkelig være hovedsponsor i en mindre provinsklub som SIF? Hvad er nu det for noget? Men det skulle Tele Danmark og var det de næste 10 år. Også andre så mod Silkeborg, blandt andet DBU, der udtog fem spillere fra Silkeborg til ligalandsholdets tur, der gik til det fjerne østen.

10 busser til FCK-kampen

Dette forår 1994 var det, som om græsset var lidt grønnere end normalt. Nu skulle det vise sig, om SIF kunne holde fast efter et forrygende efterår. Kunne det virkelig ende med et mesterskab? Søren Frederiksen var købt i Viborg, han var topscorer i Superligaen, og ledelsen i SIF Support ville gerne have ham som gardering, hvis Heine Fernandez eller Allan Reese skulle blive skadet. Konkurrencen var hård, og trods sin målfarlighed var Søren absolut ikke sikker på en plads i startopstillingen.

I dette forår var det godt at være tilskuer i Silkeborg, hvor SIF vandt alle slutspillet hjemmekampe bortset fra en enkelt og kun én gang måtte bolden hentes ud af eget net. Tilskuerne strømmede til, og

de kunne glæde sig over en ny overdækket tribune. I dette forår gav slagordene: ”For her re-ge-rer S-I-F” virkelig mening.

Intet var dog sikkert, for på udebane blev det til flere nederlag. Og da det hele nærmede sig en afgørelse, frygtede mange, at SIF ville få gummiben. Det skete dog ikke. Både Brøndby og OB blev slået med 1-0, og så stod det klart: mesterskabskampen ville blive afgjort mellem FCK og SIF.

SIF skulle møde FCK i Parken i næstsidste kamp. Vandt SIF, var guldet hjemme. Tabte SIF, lå det til højrebenet for FCK. Aldrig før havde Fodboldvennerne haft så travlt. De havde mange gange sendt én bus afsted, nogle gange to eller tre. Men denne gang sendte de 10 busser til København. Kampens betydning var enorm, og det vidste begge hold. Ikke færre end godt 26.000 tilskuere fyldte op i Parken, og så mange havde der aldrig før været til en superligakamp.

SIF kom foran, og jubelen blandt de rødklædte var enorm. Kunne denne stilling holdes, var guldet hjemme. Det kunne den ikke. FCK ville ikke slippe chancen for mesterskab, og de scorede fire gange.

Med 4-1 sejren stod københavnerklubben hermed med alle chancer for at blive mestre. Hvis begge hold vandt sidste kamp, gik guldet til København. SIF skulle altså ikke kun vinde i sidste runde, FCK skulle også sætte point til.

Den store triumf

Så oprandt den søndag, der for altid blev en gylden milepæl i SIF's historie. DBU sendte sølvet til Silkeborg og guldet til Odense, hvor FCK skulle møde OB. De landsdækkende tv-stationer oprustede med Odense som udgangspunkt. Der skulle gulfesten stå, mente man. I Silkeborg var der dem, der stadig troede på det, men ellers rustede man sig til realiteterne: Nå, jamen sølv er da også utroligt flot.

Det gik som forventet: FCK kom foran i Odense og havde guldet i hænderne. Herefter gik intet imidlertid som eksperterne havde forventet. I Silkeborg scorede Heine Fernandez to gange mod AaB, og i Odense kom OB tilbage i kampen og på 2-2. Det var meldinger, der fik de mange fans i Silkeborg til nærmest at gå amok. Holdt denne stilling, var mesterskabet hjemme.

DANMARKSMESTERSKABET 1994

Det blev en gyser. Da kampen i Silkeborg blev fløjtet af, spillede de stadig i Odense. Ingen, der var til stede på stadion i Silkeborg, vil nogensinde glemme de sidste minutter før forløsningsen. Scorede FCK, var de mestre. Scorede de ikke, var SIF mestre. Folk stod med små radioer og lyttede. Stemningen på stadion var anspændt. Sølv eller guld? Bo Sass fra Fodboldvennerne stod med en flok omkring sig, men hans hænder rystede så meget, at han knap kunne holde radioen. Bag Peter Kjær's mål fulgte spillerne med på tv's monitor. Der var nærmest uhyggeligt stille, selv om SIF havde vundet...

Så kom meldingen om en scoring i Odense i overtiden, men det var OB, der havde scoret. Jubelen brød løs. Mesterskabet var hjemme. Banen blev invaderet, voksne mænd græd, det var så stort, at det næsten ikke var til at rumme. Fodboldvennerne havde lavet aftale med en trykker om, at han skulle være klar til at trykke på knappen, hvis han fik en opringning. Mesterskabstrøjerne var således ikke klar, men trykkeren havde snydt og sat maskinen i gang efter første halvleg. Og hurtigt kom første forsyning.

Jamen, kan jeg så ikke købe din læbestift?

Jubelen bølgede ind over det gamle stadion i Sydbyen. Ingen ville hjem. Unge fans løb jublende rundt. Ældre fans, der i årtier søndag efter søndag havde stået på stadion og set hjemmeholdet uanset vejret, stod bare der og støttede sig til stokken, mens øjnene løb i vand. Der var en samhörighed og en både larmende og stille glæde. Alle ville klædes i rødt, og i salgsvognen havde Fodboldvennerne travlt. Da der var udsolgt og skulle skaffes nye forsyninger, forsøgte en fan sig over for Nina Sass:

”Jamen, kan jeg så ikke bare købe din læbestift?”

Når han ikke kunne købe trøjer, halstørklæde eller andet eftertragtet, kunne han vel i det mindst købe en læbestift, så han kunne male sig i ansigtet.

Danmarks Radios tv-vogn kom færende fra Odense, for her havde de selvfølgelig været for at lave reportage med lykkelige FCK'ere, der fik guld. Nu var det så i stedet i Silkeborg, det foregik, så de havde hastet

fra Odense til byen ved søerne, så de kunne sende billeder af jublende fans til resten af landet.

Hele byen eksploderede i fest. Spillerne blev i jubeltog kørt gennem byen, og på Søholt var der fest i halterne med spontane taler og i det hele taget en hel del spontane begivenheder. Fodboldvennerne havde fået fyldt op ”på hylderne” og havde et salg, der slog alle rekorder. De kunne til sidst ikke lukke pengekasen for sedler, og Eva Markvardsen fik fat i et par indkøbsposer, som pengene kunne skovles ned i og så listes ud i en bil. Det var én af de dage, hvor der bare måtte findes spontane løsninger på både det ene og det andet, for festen var sluppet løs og alt kunne ske. De kommende dage og uger kom der andre journalister end sportsjournalister til Silkeborg. De ville ikke skrive om fodbold, de ville skrive om byen, alle talte om. Byen, der havde snuppet guldet for næsen af københavnere. Hvad var det for en by, hvem var silkeborgenserne? Aviserne bragte helsider om byen ved søerne, og det var en reklame, der ikke ville kunne betales for penge. Positive reportager om den unge by, om ånden, stemningen, sammenholdet. Mesterskabet fik betydning for turisme, kultur og handel. Men er det ikke kun fodbold? Jo, det er fodbold, og det er meget mere...

Få centimeter fra Champions League

SIF skulle som mesterklub spille kvalifikation til Champions League i efteråret 1994, og modstanderen over to kampe var skræmmende Dynamo Kiev. SIF klarede 0-0 på hjemmebane og havde altså afholdt modstanderne fra at score. Det kunne være afgørende, for nu kunne SIF gå videre med 1-1. Sådan gik det nu ikke, Dynamo Kiev kom på hjemmebane foran 2-0, men SIF gav ikke op. I 74. minut scorede Heine Fernandez til 1-2, og så var SIF kun et enkelt mål fra Champions League. Alt blev sat ind og chancerne var der. Pludselig ramte Heine indersiden af stolpen, og alle så bolden inde. Den løb imidlertid på mållinjen og blev så sendt i spil. SIF var i dette øjeblik ganske få centimeter fra en plads i Champions League og en startudbetaling på 25 millioner kroner. Men det lykkedes ikke, og i

Republikanski Stadion i Kiev. Mesterholdet SIF tager de første skridt ind i europæisk topfodbold i efteråret 1994. To uger tidligere havde SIF og Dynamo Kiev spillet 0-0 i Silkeborg, og det var SIF's første europæiske kamp nogensinde.

de døende sekunder scorede Dynamo Kiev i stedet til 3-1.

Hvad var der sket, hvis ikke de få centimeter havde holdt bolden ude af målet? Alle vidste det: Så havde SIF forsvaret med næb og klør i de sidste minutter i stedet for som nu at presse og dermed åbne for kontraer. Og så havde holdet sandsynligvis fastholdt pladsen i Champions League frem til sidste dommerfløjt.

Den aften kunne have skabt en hel anden fremtid. SIF havde været så tæt på den mange millioner store saltvandsindsprøjtning, der økonomisk og sportsligt kunne have fastholdt SIF blandt de absolutte tophold i dansk fodbold. Hvad det ville have betydet, bliver aldrig opklaret. Centimeterne var ikke med SIF.

Preben Elkjær som træner?

Bo Johansson var ikke til de lange træneransættelser og forlod SIF efter triumfen i 1994. Han blev afløst af endnu en svensker, Bo Nilsson, der dog kun holdt et halvt år på posten. Den tidligere spiller i klubben Frank Petersen sagde ja til at tage over som en midlertidig løsning, og han stod med succes i spidsen for holdet foråret 1995. Men hvordan skulle den længerevarende løsning se ud? SIF gjorde noget ingen andre havde prøvet: Man lod rekrutteringsfirmaet Mercuri Urval finde egnede emner, og dette firma vendte tilbage med tre kandidater. Blandt dem var Preben Elkjær, der efter sin langvarige karriere var parat til en ny. ”Det kommer ikke til at ske, mens jeg er i klubben”, sagde Orla Madsen, men formand Ole Hansen og

DRENGENE FRA '94: Stoltheden fylder stadig

Peter Kjær, målmænd: Jeg er stadig glad og stolt, når jeg taler om mesterskabet i 1994. Jeg vandt to i min karriere, 1984 i Vejle og 1994 i Silkeborg. Det er mesterskabet med SIF, jeg bidrog mest til, her spillede jeg alle kampe, så ingen titler slår den. Vi var gode til at kende egne og holdkammeraternes styrker og svagheder – og acceptere dem. Det fik os til at føle fælles ansvar for præstationerne. Jeg har stadig et godt forhold til SIF og store følelser for klubben. Jeg holder øje med SIF og glæder mig, når jeg møder SIF'ere ligesom jeg føler en oprigtig varme, når jeg besøger stadion.

Ved indgangen til jubilæumsåret er Peter Kjær stadig bosat i Fredericia og arbejder for TV3 Sport som kommentator.

Troels Bech, forsvarsspiller: Mesterskabet var klart det fineste i min tid som spiller (kun overgået af at stædige Viggo Jensen måtte tage mig tilbage på holdet efter at have kasseret mig). Jeg stoppede min karriere kort efter, så dér fik det ikke den store betydning, men som træner og menneske betød det meget igen at bevise, at teamspirit ofte slår talent. Topniveau afgør ikke mesterskaber, det gør bundniveau. Jeg bruger stadig den erfaring, at committed samarbejde kan overvinde det meste. Mit forhold til SIF er stadig hjerteligt og hjemmeligt godt hjulpet på vej af 3,5 glade år som træner i klubben. For mig er det stadig "hjemme."

Ved indgangen til jubilæumsåret er Troels Bech bosat i Odense med hustru og otte børn. Han arbejder som sportsdirektør i Brøndby.

Allan Reese, angriber: Vi opnåede noget sammen, som for evigt vil være plantet i hukommelsen. Sæsonen havde meget stor betydning på det menneskelige plan. Der var opture og (få) nedture i den sæson, og jeg lærte både meget om mig selv og om andre mennesker. Mesterskabet med SIF og det, jeg vandt med AGF er de mest betydningsfulde begivenheder i min karriere. Med SIF i '94 var det et mesterskab, som blev vundet af en klub og et hold, som leverede en gedigen mesterskabsoverraskelse. Vi havde et fantastisk godt sammensat hold af spillere, der supplerede hinanden rigtig, rigtig godt. Min andel i mesterskabet var anderledes i SIF end i AGF, hvor jeg blot var 19 år. Qua min alder og rutine havde jeg en anden rolle i SIF, og jeg var mere betydningsfuld for mesterskabet i SIF, end jeg var i AGF. Begge mesterskaber frembringer stadig minder, jeg kan blive høj af, og det fortæller en historie om, at mange forskellige personligheder kan udrette noget stort, når de giver plads til hinanden og respekterer hinanden for det, de er bedst til.

Ved indgangen til jubilæumsåret er Allan Reese bosat i Åbyhøj – som i mesterskabssæsonen – og han arbejder primært som spilleragent.

GULD- MAGERE

Superliga-holdet i Silkeborg IF sæson 1993/94

Bo Johansson, 51 år, cheftræner. Tidligere træner i Norge, Sverige, Grækenland og forbundstræner i Island. Stopper efter to år i Silkeborg.

Preben Lundbye, 44 år, assistent-træner og andetholdstræner. Leder af fodbolduddannelsen på Silkeborg Fodbold College.

Heine Fernandez, 27 år, angriber. 29 kampe i denne sæson. 12 mål. Kontoransat. En A-landskamp (mod Island, der havde Bo Johansson som træner).

Michael Hansen, 22 år, midtbanespiller, 32 kampe i denne sæson. Ni mål. Studerende. Hentet til Silkeborg fra Næstved. Kendt for sit kanoneskud.

Christian Duus, 20 år, forsvarsspiller. Ni kampe i denne sæson. 18 mål (13 for Viborg). Danmarks dyreste fodboldspiller (hentet i Viborg for 1,8 mio. kr.).

Morten Bruun, 28 år, midtbanespiller. 31 kampe i denne sæson. To mål. Anfører. Journaliststuderende. 11 A-landskampe. Europamester uden spilletid.

Henrik Kastbjerg, 27 år, forsvarsspiller. 31 kampe i denne sæson. Sælger. Defensiv all-roundspiller. Har spillet midtbane, back og libero.

Søren Frederiksen, 22 år, angriber. 14 kampe i denne sæson. 18 mål (13 for Viborg). Danmarks dyreste fodboldspiller (hentet i Viborg for 1,8 mio. kr.).

Bora Zivkovic, 19 år, midtbaneforsvarsspiller. En kamp i denne sæson. Var med på det ynglingehold, der blev danmarksmester i 1992.

Lars Melvang, 25 år, forsvarsspiller. 32 kampe i denne sæson. Et mål. HD-studerende. Oprindeligt lynbo. Har stadig sin bror, Jens Melvang, i OB.

Jacob Laursen, 22 år, forsvarsspiller. 30 kampe i denne sæson. Et mål. Forsvarets jernmarkør. 49 ungdomslandsholdskampe og A-landsholdsemne.

Midtjyllands Avis

ønsker tillykke med danmarksmesterskabet

Sæsonen 1993/94 blev Silkeborg Idrætsforenings største nogensinde. Den 12. juni 1994 kunne klubben kåres som dansk mester i fodbold, det største resultat i Silkeborg IF's 77-årige historie.

Guldet kom hjem på sidste spilledag med en 2-0 sejr over AaB. Det blev kulminationen på en jubelsæson, hvor Silkeborg IF førte superligaen i otte måneder.

I næstsidsste runde blev SIF sendt ned på andenpladsen, da FC København vandt »guldslaget« i Parken med 4-1. Men på sidste spilledag tabte københavnernes i Odense, og så gik guldet alligevel til Silkeborg.

Morten Bruun, anfører og midtbanespiller: Mesterskabet var kulminationen på min aktive fodboldkarriere, selvsagt også større end EM 1992, hvor jeg ikke fik spilletid. I mesterskabssæsonen spillede jeg alle kampe på nær en enkelt. Det var en kolossal tilfredsstillelse at være kommet til SIF i klubbens første sæson i den bedste række og vinde mesterskabet seks år senere.

Mesterskabet er et minde, der stadig rører mig. For et par år siden var jeg på stadion, hvor der var lavet et stort banner med et holdbillede fra dengang. "Byens legender glemmes aldrig," stod der. En påmindelse om at det betød noget for mange. Guldet placerede SIF på et nyt niveau, der holdt i de følgende syv sæsoner, dvs. resten af min fodboldtid. Vi fik os manifesteret som et af de førende hold i dansk fodbold, og der kom en anden respekt omkring SIF og vi spillere fra klubben. SIF er stadig min klub, det siger sig selv, og jeg er en nær ven af huset. Det har altid været en kolossalt stor glæde for mig at komme på besøg i SIF.

Ved indgangen til jubilæumsåret er Morten Bruun bosat i Aarhus-forstaden Højbjerg med sin kone (fra dengang) og to hjemmeboende børn. I alt er han far til tre. Han er fodboldeksperter på Discovery Networks Denmark, fodboldinstruktør på Idrætshøjskolen i Aarhus og holder desuden trænerkurser for DBU.

Peter Sørensen, midtbanespiller: Mesterskabssæsonen var et slags gennembrud, mit første år som førsteholdsspiller. Jeg opnåede aldrig noget, der var større. Det var også i den sæson, jeg blev anfører på U21-landsholdet, så ingen enkeltstående begivenhed kan måle sig med mesterskabet i 94. Det fattede jeg ikke dengang, men i dag kan jeg se det. Vi var ikke et hold, der gik fra triumf til triumf. De fleste af os var i den sæson på toppen af karrieren, men da vi ikke havde noget at sammenligne med, var det større end vi fattede.

Det er først efter karrieren, jeg har forstået præstationens omfang. Af de spillere, der ender med at blive professionelle, er det kun et ganske lille antal, der når at vinde noget. Det gjorde jeg, og i dag husker jeg det som en af livets stjernestunder.

SIF er min hjerteklub, og uanset hvor dedikeret jeg har været i mine job andre steder, har jeg aldrig holdt mig tilbage for at sige det. Det gør noget ved et menneske, når man som 13-årig cykler fra Sejs til Silkeborg for at træne og forfølge drømmen. Mange af mine bedste venner fik jeg i SIF.

Ved indgangen til jubilæumsåret er Peter Sørensen cheftræner i Silkeborg IF og bosat i byen.

SIF møder Brøndby i maj 1995, og der bliver slået stadionrekord. 12.288 tilskuere fik en plads, og det prægede byen både før og efter kampen. Brøndbyfans blev fulgt til toget af politiet, og de måtte rejse hjem med et nederlag. SIF vandt 2-0.

andre med ham var noget mere positive. Faktisk var det kun Orla, der sagde fra. Det endte med et møde i Kolding hos Preben og Nicole privat, og det skulle selvfølgelig være hemmeligt. Derfor fandt Preben det uhyre morsomt, at SIF mødte op i Orlas bil med stor SIF-streamer.

På dette møde skete der imidlertid noget: Orla oplevede en anden Preben end den noget flabede fod-

boldspiller, der altid havde en hurtigt bemærkning, og som Orla mente var lidt for smart, i hvert fald til at være træner. Ved mødet i Kolding oplevede han en engageret og meget social Preben, og hans modstand forduftede hurtigt.

I bilen på vej hjem snakkede ledelsen i SIF Support om rammerne for en ansættelse. Hvad ville de betale? Er det Preben, vi vil have? Det var det.

”Godt, så kører jeg den igennem”, sagde Ole, og så gik han i forhandling med Nicole.

”Det med pengene tager min kone sig af”, sagde Preben.

Ole og Nicole blev enige, og det var med stor stolthed, klubben kunne præsentere hele Danmarks fodbold-ikon som ny træner. Han satte hurtigt sit præg på både det ene og det andet. Han fik således egenhændigt Trosborg til at holde sin pølsevogn på Trianglen åben søndag formiddag, så Preben kunne få sin hotdog hos verdens hurtigste pølsemand, før han skulle have sine spillere i kamp.

Men så kom der en tørrer...

SIF havde haft debut i europæisk fodbold uden på nogen måde at falde igennem og skulle i stedet spille i UEFA cuppen. Første modstander var nordiske Crusaders, og her løb der en ny spiller ind på den nordiske bane: Henrik Tørrer Pedersen, der her-

Preben Elkjær på sidelinjen. Hans ansættelse som træner i SIF gav stor opmærksomhed fra resten af landet.

med i sommeren 1995 fik debut på førsteholdet i en international kamp. Det blev starten på en karriere, der gjorde Henrik til én af de spillere, der for altid vil være en del af SIF's historie.

Henrik Pedersen var her midt i halvfemserne en 20-årig spiller, der samme år var kommet til SIF fra Ans GF. Han kom direkte fra arbejde og dermed i arbejdsbukser, og så var holdkammeraterne jo hurtige: "Hvad fanden er det for en tømrer, der kommer der..."

Dermed havde Henrik fået tilnavnet Tømrer, og i SIF opdagede man hurtigt, at han kunne sit håndværk. Her var en spiller, der kunne og ville. Han knoklede for sagen, og efter at have spillet hele foråret på SIF's tredjehold, Serie 1, blev Henrik løftet op i førsteholdstruppen og fik debut i Belfast i juli. Medvirkende var også, at Randers Freja havde vist interesse for at forstærke klubbens 2.divisionshold med den unge mand fra Ans, og det skulle jo nødtigt ske.

Ungdomstræner Michael Shelley Nielsen og assistenttræner Frank Andersen tog Henrik med til en ungdomsturnering i Holland, og herefter kom han til at træne med førsteholdet, så Preben Elkjær kunne opleve Tømrer slå søm i. Og det gjorde Henrik, der med sin stærke fysik hurtigt viste, hvordan man vifter modstanderne af de sidste meter før målet...

"I gør dansk fodbold ære"

Henrik Tømrer Pedersen og hans holdkammerater gjorde kort proces mod Crusaders, der blev besejret med sammenlagt 6-1, og herefter ventede Sparta Prag. Udekampen blev én af de kampe, der for alvor var med til at skabe international respekt om holdet fra Silkeborg. Ikke mange levnedde SIF en chance mod et storhold, der var spækket med stjerner, og som havde slået adskillige af de helt store. Men igen blev det bevist: SIF havde et fantastisk hold i disse år, og på et mål af Heine Fernandez blev den svære udekamp vundet.

SIF-spillere efter kampen i Prag. Der var grund til glæde, for sejren var den hidtil største SIF-bedrift i international fodbold.

De var kommet langt hjemmefra, men de havde en fest, de ikke glemmer. SIF-fans efter sejren i Prag.

Dagen efter tikkede der i Silkeborg en fax ind fra formanden for DBU Poul Hyldgaard.

”Vi er stolte af Silkeborg IF. I gør dansk fodbold ære”, stod der.

Den morgen stod Orla Madsen lidt og så på faxen fra DBU. Alt var sket på få år. Flere sponsorer, nye tilhængere over hele landet. Mange pæne ord fra nær og fjern. Alligevel var det, som om denne fax var den endelige anerkendelse. SIF gjorde dansk fodbold ære. Den melding fra DBU varmede mere end alt andet. Og nu gjaldt det returkampen mod Prag...

Kunsten og Bordinggaards magi

Hvornår er sport kunst? Alle afdelinger i SIF oplever øjeblikke, hvor skellet mellem det gode håndværk og kunsten udviskes. Det kunne være bueskyttens pil, der holdes tilbage og først i det helt rigtige brøkdelt af et sekund slipper buens streng. Det kunne være badmintonbolden, der tager nettets kant, står stille og derefter falder til den rigtige side. Det kunne være håndbolden, der skrues ud på en umulig rejse fra en umulig vinkel, og alligevel roterer ind i målet. Præcision, magi, øjeblikke.

Da SIF i 1995 mødte Sparta Prag på hjemmebane i UEFA Cup'ens anden runde, var øjeblikket der, hvor fodbold blev til kunst og magi. SIF havde vundet 1-0 på udebane og var nu bagud med 1-2 på hjemmebane. Kampen var snart forbi, men der var håb. Et enkelt mål, og SIF var videre.

Så skete det: Keld Bordinggaard hentede månen ned. Han løftede sig fra jorden og fangede med udstrakt venstre ben og vrist en helt umulig bold på vej ud af banen og sendte den i samme bevægelse med et drøn afsted mod målet. Det var akrobatik, ballet, vilje og fight. Det var det umulige, der blev muligt. At bolden susede lige over målet var et tilfælde, der ikke i sig selv gjorde magien mindre.

Ingen, der oplevede det, vil glemme det, de så. I Prag skvulpede øllet over i hænderne på utallige nervøse tv-seere på utallige ølstuer. På stadion i Silkeborg så

Galleriindehaverne Willy Omme og Henrik Omme præsenterer Lise Malinowskys "Keld i Ubeld". Kunstneren så Keld Bordinggaards aktion i tv og henvendte sig dagen efter til galleriet, hvor Henrik Omme fik fat i en videofilm af kampen. Det resulterede i maleriet og litografierne.

tilskuere tavse på hinanden uden at finde ord. Hvad var det, der skete?

Det er et af den slags øjeblikke, der opvejer utallige negative oplevelser, hvor sure fans brummende låser cyklen op for at cykle hjem, mens de brokker sig til alle, der gider høre på det. Det er den slags gyldne øjeblikke, der rigeligt opvejer al den tomgang, der også hører med, og som skaber samhørighed om en fælles oplevelse: Kan du huske den gang..? Og Kunstneren Lise Malinowski forévigede øjeblikket under titlen: „Keld i Uheld”.

Det var ikke den eneste gang, fodbold blev til kunstværker. Der blev samarbejdet mellem SIF og Galerie Moderne Silkeborg, og de to parter havde haft et langt fælles forløb. Galleriet lod kunstnere udføre værker, der blev omsat til støtte for SIF. Et tæt bånd mellem byens idrætsforening og byens store galleri, og et eksempel på mangfoldighed inden for kulturens vide rammer.

Lise Malinowskis kunstneriske gengivelse af Kelds magiske øjeblik blev en del af dette samarbejde, og

kunstværket blev mangfoldiggjort og hænger mange steder i SIF-verdenen. Men originalen? Den blev købt af rivalerne og hænger i skrivende stund på udebane, nemlig på chefkontoret på Herning Folkeblad.

Gæster og værter

De europæiske kampe åbnede en ny verden, hvor fans rejste ud, og hvor sponsorer blev inviteret til særlige oplevelser i forbindelse med udekampene. Det gik også den anden vej, for nu skulle SIF byde fans, fodboldspillere og ledere fra andre lande velkommen til Silkeborg.

De internationale kampe gav SIF mulighed for sponsorpleje ud over det sædvanlige. Her har Support-direktør Orla Madsen fundet guitareren frem og synger for på den omdelte sang. Kroatien 1996.

SIF-tilhængere til UEFA Cup-fodbold i Kroatien, og Lars Lilholt har vendt kasketten om. Sponsorer kunne tilmelde deltagere, og da Orla Madsen så listen igennem, studsede han. Der stod navnet Lars Lilholt, og Orla ringede til sponsoreren: ”Er det den Lars Lilholt?” Det var det, og så ringede Orla til trubaduren og sagde, at SIF gerne ville invitere hans kone, hvis Lars så ville tage guitareren med. Siden har Lars Lilholt mange gange optrådt i SIF-sammenhænge. Og resultatet i Kroatien? SIF vandt 2-1 over Segesta Sisak på mål af Heine Fernandes og Allan Reese.

Preben Elkjær giver stafetten videre til Sepp Piontek, og det kunne nok få den danske presse til at møde op i Søholthuset. 1996.

Når turen gik til udlandet, var der særlige pligter, der skulle leves op til. Orla Madsen, Ole Hansen og Pewi var meget omkring holdet og sponsorerne, mens bestyrelsesmedlem Henrik Fjeldgaard, fodboldformand Ib Laursen, hovedformand Erik Isager og kasserer Peter Søgaard var ude og spise med bestyrelsen for den klub, der skulle spilles mod. Det var meget officielt med taler, uddeling af gaver osv., og det var en verden, SIF nu var blevet en del af. Nogle gange kunne det næsten være for meget af det gode. Da SIF som nybagt mesterhold skulle møde Dynamo Kiev i 1994, skulle der også spises sammen med bestyrelsen, og her var der ikke sparet på noget. Måltidet var overdådigt, og det var de ledsagende drikkevarer også. Der var øl, champagne og en hel flaske vodka per person. Ib Laursen så noget rystet på mængden af drikkevarer.

”Hvad skal vi gøre”, spurgte han til Henrik Fjeldgaard. ”Du er sgu nødt til at drikke det, Ib. Alt andet er uhøfligt”, svarede Henrik.

Jeg ringer lige til Sepp...

Preben Elkjær blev en oplevelse for både ledelse, spillere og tilskuere, og han var med til at skabe øget fokus på SIF fra hele Fodbold Danmark. Han var ansat fra 1. juli 1995, men efter godt et årstid bad han om et møde med Orla, Ole og Pewi på Orlas kontor i Nygade.

”Jeg har fået et fantastisk tilbud, som jeg ikke kan sige nej til. Derfor vil jeg gerne løses fra min kontrakt”, sagde Preben, der skulle være tv-direktør for en ny kanal, TVS Den Danske Sportskanal.

Det var svært at fordøje meldingen fra Preben, men holdningen var klar: Hvis han skulle løses fra kontrakten, skulle han hjælpe med at løse problemet, han selv havde skabt, og finde en afløser. Det havde Preben da også tænkt på.

”Jeg ringer lige til Sepp”, sagde Preben og gik ud i køkkenet.

Det viste sig dog hurtigt, at det var Sepps kone Gitte, der havde det sidste ord at skulle have sagt. Sepp var blevet fyret i AaB, der ellers havde fået en topplacering, og det var gået Sepp noget på. Prebens snak i telefonen endte med, at Gitte godt ville se folkene i Silkeborg an. Det var afgørende, hvad det var for nogle mennesker, der tegnede klubben. Og Gitte mødte ledelsen i SIF Support og nikkede ja: ”Dem kan jeg godt lide”, sagde hun, og så blev Sepp Piontek træner i SIF fra den 1. januar 1997.

Fodbold på fuld tid

I årevis havde SIF haft professionelle tilstande for førsteholdet, men ikke på fuld tid. Det første skridt blev taget med indførelse af betalt fodbold, det næste var halvprofessionalisme, og nu var det tid til det endelige skridt. Spillerne tjente penge på at spille fodbold, men de havde et arbejde eller studier ved siden af. De blev købt fri til træning fra klokken 12, men træningen var først klokken 15. Spillerne skulle først hvile sig, så de var helt parate til nogle timers hård træ-

Bygningerne med boliger til elever på Silkeborg Fodbold College rejser sig og er fremover en del af miljøet på Søholt. Fra venstre Erik Nielsen, Midtjysk Boligselskab, borgmester Jørn Würtz, formand for Silkeborg Fodbold College Ole Hansen og uddannelsesleder Preben Lundbye.

ning. Og næste dag kaldte studier eller arbejde igen. Det ændrede sig nu midt i halvfemserne: SIF indførte fuldtidsprofessionalisme, nu skulle fodboldspillerne ikke lave andet end spille fodbold og så ellers passe deres nattesøvn og leve et ordentligt liv. Der blev tegnet fuldtidskontrakter i foråret 1996 med først Michael Larsen og Heine Fernandez, og herefter fulgte så ret hurtigt resten af truppen. SIF havde fået fuldprofessionelle tilstande, og sådan blev det ved med at være.

Silkeborg Fodbold College

Samtidig med overgangen til fuldprofessionalisme blev talentarbejdet midt i halvfemserne for alvor styrket. SIF havde i 1994 oprettet Silkeborg Fod-

Studerende på Silkeborg Fodbold College havde masser af træning på programmet, men skulle samtidig passe deres uddannelse.

bold College i samarbejde med uddannelsessteder og med Midtjysk Boligselskab, der sørgede for de fysiske rammer i umiddelbar nærhed af Søholthuset og banerne på Søholt. Det var dog ikke nødvendigt

ligefrem at bo på college, lokale unge kunne fortsat bo hjemme. Men bygningerne gav mulighed for, at unge fra andre dele af landet kunne tage uddannelse i Silkeborg og samtidig satse på en karriere inden for fodbold.

Silkeborg Fodbold College var den første af slagsen i Danmark, og ikke mindst SIF Support-formand Ole Hansen havde trukket et stort læs for at få planerne gjort til virkelighed. Fodbold College var et tilbud til dem, der drømte om en professionel karriere, men som samtidig ville tage en ungdomsuddannelse. De værdier, der gjaldt for SIF, skulle også gælde på college: overskud, format og vilje. Der skulle arbejdes hårdt, hverdagen var en helhed bestående af skolegang og træning, og med kompetente trænere skulle de unge udvikle sig fysisk, taktisk, teknisk og mentalt, samtidig med, at de passede deres ungdomsuddannelse.

Spillere som Martin Laursen og Thomas Røll Larsen, der begge fik en flot karriere i både SIF og andre klub-

ber, var uddannet under Silkeborg Fodbold College. Og mange andre fulgte. SIF var i årevis den topklub i Danmark, der satsede mest på ungdomsarbejdet, og i det lys var det naturligt, at oprettelse af Danmarks første Fodbold College netop skete i Silkeborg.

Og Martin Laursen blev et eksempel på en spiller, som SIF både gav rammerne til at udvikle sig og bagefter hjalp videre ud i verden på en måde, så det blev til begge parter fordel. Martin fik 53 landskampe og en imponerende karriere i Hellas Verona, AC Milan og Aston Villa. Men det startede på Silkeborg Fodbold College, hvor drengen fra Horn-Fårvang IF for alvor udviklede sig. Han fik kontrakt med SIF i 1995, og efter 35 kampe på førsteholdet blev han solgt til Hellas Verona med hjælp fra Orla Madsen assisteret af Preben Elkjær.

Så fejrer vi byens jubilæum

SIF var og er en del af byen og egnen, og det forpligter. Da Silkeborg i 1996 skulle fejre 150 års jubilæ-

Dansk mesterskab til U21 1996. Anfører Poul Henriksen får overrakt pokalen, mens kammeraterne klapper. Mesterskabet kom hjem efter to finalekampe mod Brøndby. Den første endte 1-1, den anden vandt SIF med 3-2. Året efter var der sølv til SIF's U21-hold. Denne gang var det Brøndby, der trak det længste strå.

um, var det noget, der omfattede hele byen og dermed også foreningslivet og SIF. Fra hovedbestyrelsen blev der i god tid sendt melding ud til afdelingerne om, at man skulle forsøge at få større idrætsbegivenheder til byen. Allerede i 1994 kunne bueskytterne fortælle, at man ville forsøge at få et jysk mesterskab og eventuelt også et DM til byen.

Da jubilæumsåret oprandt, var det imidlertid et Nordisk Junior Mesterskab, SIF Bueskydning kunne præsentere. Knap 100 unge kom til Silkeborg, hvor de blev indkvarteret på Nørrevangsskolen. Spisningen foregik i Søholthuset, og så blev der ellers konkurreret i et sommervejr, der bød på sol, regn og blæst. I øvrigt blev byens jubilæumsår det hidtil bedste i SIF Bueskydning, hvor der blev hentet ikke færre end 64 guld, sølv og bronzemedaljer hjem.

Cricket: Det ser mørkt ud

Da SIF Cricket mødtes til generalforsamling i starten af 1998, slog grand old man i afdelingen Azhar Ali nogle ret pessimistiske toner an. Fremtiden for Cricket så mørk ud, og grunden var den kendte: mangel på unge spillere. Azhar sagde direkte, at hvis ikke dette problem blev løst, var crickets dage i Silkeborg talte. Det var afgørende for fremtiden.

Bortset fra det, havde det sådan set været et godt år i SIF Cricket. 2. divisionsholdet blev nummer tre i rækken, og det var jo i sig selv flot. Det havde nogle gange knebet med at stille det stærkeste hold, men så trådte nogle af de gamle til. På mange måder så det godt ud. Der var mere end 43.000 kroner i overskud, og det skyldtes ikke mindst aktive medlemmer, der blandt andet gjorde sæder rene på stadion efter kamp. I det hele taget var sammenholdet godt, det var så at sige alle spillerne og de ældre medlemmer, der gav en hånd med, både for at få alt det praktiske til at fungere og ved gennem forskellige jobs at skaffe penge til afdelingen.

Der var mange, hvis hjerte bankede for SIF Cricket. Derfor var det også desto mere sørgeligt, at man realistisk måtte konstatere de mørke skyer, der trak op i det fjerne. Nu skulle der gøres en ekstra indsats for at få flere unge med og at fastholde dem. Det var den

eneste sikre vej frem. Men SIF Cricket havde tiden imod sig. Over hele landet var der svigtende tilgang til den hæderkronede sport. Lokalt håbede man, at der kunne holdes ved. Men bekymringen var der, og den var begrundet. To år senere var det slut med SIF Cricket.

Badminton spiller mesterskabet hjem

SIF Badminton var fra midt i firserne og op gennem halvfemserne for alvor slået igennem som en aktiv og populær afdeling i SIF. De unge strømmede til, og der var masser af talent, der stille og roligt blev udviklet. I december 1999 deltog SIF Badminton i de jyske mesterskaber i Varde, og her blev der hentet et jysk mesterskab hjem i U15-rækken. Det var i pigedouble, hvor Jeanette Folmann og Katrine Billeskov måtte gennem fem spændende kampe, før mesterskabet var hjemme og medaljen kunne hænges om halsen.

Der blev dette år spillet turnering i ungdomsrækkerne, i senior og i veteran. Jørgen Hemmingsen var formand og Elin Sørensen kasserer, og de trak sammen med sekretær Tage Hornstrup et stort læs i en afdeling i udvikling. Året efter blev Elin formand.

Det jyske mesterskab var med til at styrke selvtilliden og få flere til at melde sig. Og det fortsatte, for allerede året efter blev Simon Jensen jysk mester i U17-rækken, og efter et år gentog han bedriften, denne gang i U19-rækken. Det var i 2001, og samme år var Simons søster Trine Jensen fra SIF Badminton den ene halvdel af det unge makkerpar, der vandt det jyske mesterskab i mix-double. Også flere DGI-amtsmesterskaber blev det til, og afdelingen havde i det hele taget godt fat. Ungdomsafdelingen fungerede fint med stor søgning, og her var det ikke mindst vigtigt at have gode trænere.

Jens Ove Laursen var træner og en uundværlig ildsjæl i SIF Badminton. Som ungdomsafdelingens træner havde han et godt greb om opgaven. Når han gik i gang med træningen, blev der virkelig

Ungdommelig kampagne med tommelen op for cricket. SIF Cricket var flere gange i offensiven for at få flere unge med.

Jens Ove Laursen giver Simon Jensen gode råd. Som ungdomstræner i SIF Badminton stillede han krav til de unge spillere, hvis de ville noget med deres sport.

lyttet, og han havde da også adskillige års erfaring og trænerkurser at trække på. For ham var det vigtigt at træne på en måde, så alle kunne være med og få noget ud af træningen. Nybegynderne og øvede: der skulle være plads til dem alle.

Jens Ove Laursen blev træner for ungdomsafdelingen fra 1998, og han gav i årene fremover SIF Badminton en saltvandsindsprøjtning. Ville man have ekstra træning ud over den ordinære træningstid, var han klar. Til gengæld så han helst, at de unge koncentrerede sig om en enkelt idrætsgren og ikke bredte sig over tre-fire idrætsgrene. Ville man noget med sin sport, krævede det en koncentreret indsats og først og fremmest, at man *ville* det.

Afbrækkede sidespejle i Odense

Fodboldvennerne havde år efter år afleveret stor summer til ungdomsarbejdet i SIF Fodbold. De sørgede for, at elitens bedrifter kom

bredden til gode. De havde sendt bus efter bus afsted til udekampe, og det havde været herlige ture med masser af højt humør og en smule hovedpine dagen efter. Ture, der kunne fortælles mange historier fra. Mange var stamgæster ved disse busture, og man var som én stor familie.

Men noget skete. Der kom en udvikling, som man ikke helt forstod i store dele af Fodbold-Danmark, og den ramte også Fodboldvennerne. Der havde været ballade på færgerne med fans fra andre hold, og det betød, at færgeselskaberne et efter et sagde fra. Til sidst var det kun Vognmandsruten, der ville tage fanbusser med over.

SIF var ikke så hårdt ramt, som nogle andre klubber, men også Fodboldvennernes ture blev påvirket af en udvikling, alle beklagede, men som det var svært at stille noget op med. Ved en tur til Odense skete der noget, man aldrig havde oplevet før på Fodboldvennernes ture. En deltager på busturen blev så sur efter et nederlag, at han brækkede sidespejle af parkerede biler uden for stadion. Hvad var nu det for noget? Fodboldvennerne betalte for skaderne, men den slags var ikke befordrende for lysten til at arrangere busture. Sidst i halvfemserne sluttede dette kapitel for Fodboldvennerne, og andre fangrupper tog over og arrangerede busture. Men der var andre kapitler, Fodboldvennerne lystigt skrev videre på.

Stadion udbygget

Ingen kunne være i tvivl om, at den store økonomiske støtte til ungdomsafdelingen var med til at give resultat. Ingen kunne heller ikke være i tvivl om, at det målrettede talentarbejde var medvirkende til, at SIF havde så mange gode unge fodboldspillere. Danmarksmesterskabet til ynglingeholdet i 1992 var ikke en enlig svale, således blev det i 1996 til et dansk mesterskab til U21-holdet og sølv året efter. Det lovede alt sammen godt for fremtiden, og det var der også andet, der gjorde. I 1996-97 blev stadion udbygget for 18 millioner kroner, og det var kun første etape af det, der skulle blive et nærmest nyt stadion, lukket hele vejen rundt, så der kunne skabes en intim og tæt stemning.

Program til salg på stadion. Her med Tømrer i aktion på forsiden.

I to etaper: Til venstre indvies loungen i august 1996, og hovedformand Erik Isager holder tale. På de to fotos til højre er der godt gang i en udvidelse, og direktørerne for SIF Support og Jyske Bank, Orla Madsen og Anders Dam, får en snak ved rejsegildet i 1999.

Første etape betød desuden en Tele-Danmark tribune med siddepladser og en ny indgang. Hermed havde SIF taget første skridt til et moderne stadion i Sydbyen. Med udbygningen var der nu cirka 6000 siddepladser mod tidligere 800, og i SIF kunne man glæde sig over, at alle krav fra UEFA og DBU var opfyldt. Faktisk kunne der nu spilles landskampe i Silkeborg, og hvorfor ikke? Med en særlig lounge havde sponsorerne desuden fået gode forhold, hvor de kunne mødes og se fodbold sammen og netværke. På den overdækkede nordtribune fik fanklubberne 1500 siddepladser, så de for alvor kunne skabe liv på denne tribune. Sommeren 1997 henvendte direktør Mogens Boyter fra Pressalit sig til Silkeborg Kommune og foreslog et særligt handicapafsnit. Det var han og Pressalit parat til at betale 625.000 kroner for, og så var det jo bare med at komme i gang. Loungen var fra starten en succes og blev tre år senere udvidet med restaurant og receptionslokale. Under samme udbygning blev endtribunen bygget sammen med lounge-langsiden, så ståpladserne i hjørnet blev overdækket.

Der var en bølge af optimisme over elitefodbolden i SIF i disse år. Førsteholdet var for alvor en del af dansk fodbolds top, og de seneste fem år havde SIF været blandt ligaens seks bedste. Tre år i træk havde SIF været i europæiske turneringer. Som formand for bestyrelsen i SIF Support meldte Ole Hansen

klart ud: "Vi er i toppen, og der har vi tænkt os at blive. Men det kræver penge. Mange penge. Nu har vi tegnet kontrakt med Peter Sørensen fra F.C. Groningen i Holland, og det koster altså den slags. Vil vi være med, hvor det er sjovt, skal der være profiler, og det skal der være økonomisk råderum til", sagde formanden.

Sepp Piontek var en afholdt træner i SIF i to et halvt år, og det blev til både sølv og UEFA Cup-kampe i hans tid som SIF-træner.

Ole Hansen og bestyrelsen med ham ville have aktiekapitalen udvidet. Der skulle være penge til spillerkøb, til talentudvikling og til pleje af sponsorer og fans. Og målet i SIF var hvert år at deltage i én af de europæiske turneringer.

Drengen fra Sejs-Svejbæk (1)

Det var ikke tilfældigt, at formanden nævnte købet af Peter Sørensen fra F.C. Groningen. Han var en profil, der skulle styrke holdet, men han var også en gammel kending. Hans barndomsklub var Sejs-Svejbæk IF, men som ung kom Peter til SIF, hvor han var med til at vinde det danske mesterskab for ynglinge. Den 15. august 1993 løb Peter på banen i superligakampen mod Brøndby. Han blev skiftet ind mod kampens slutning i en kamp, SIF vandt 4-2. Kort forinden havde SIF solgt Jakob Kjeldbjerg, og det fik træner Bo Johansson til at satse på Peter. Det var et klogt træk af træneren, og det var ikke tilfældigt, at Peter fik tilnavnet "Den Hvide Uche" med henvisning til den stærke nigerianske Uche Okechukwu. En spiller, der først i halvfemserne gjorde Brøndbys forsvar til en mur.

Peter var med til at spille mesterskabet til Silkeborg, og Brøndbykampen i august 1993 blev den første af 127 førsteholdskampe for SIF, før Peter i 1996 kom til at spille for F.C. Groningen i den hollandske Æresdivision.

Nu blev han så i 1997 købt hjem til Silkeborg igen til sin anden periode som superligaspiller for SIF. I denne omgang blev det til 82 kampe for førsteholdet, før Peter i 2000 skiftede til Malmö FF. Det blev dog ikke det sidste, man i Silkeborg kom til at se til Peter Sørensen.

Er træneren Gud eller Fanden?

Skal han ud så hurtigt som muligt, eller er han det bedste, der er sket for klubben? Med andre ord: Er træneren Gud eller Fanden? Det kan ændre sig flere gange i løbet af en kamp, for der er store følelser på spil. Ikke mindst, når der har været en stime af dårlige resultater, bliver træneren fyret igen og igen i løbet af 90 minutter, med mindre en enkelt klog eller heldig indskiftning vender en stilling på hovedet. Så er træneren nærmest genial. Fanden er blevet Gud.

Går bolden ind? Spillerne fra begge hold følger den... og Peter Sørensen kan gå fra siddende spænding til liggende jubel, mens FCK'erne ærgrer sig til akkompagnement af tilskuernes begejstring.

SIF havde for alvor fået en fankultur. Der var liv på stadion, og der var liv både før og efter kampene, hvor man mødtes i B74's klubhus, på Den Våde Høne, på Målet eller et andet listigt sted.

Efterfest på Den Våde Høne i september 1995. Vi holder med hvert sit hold, men kan godt hygge os sammen. Her er det SIF Red Eyes og Brøndby Support Allerød, der trommer til fest.

SIF havde også sine medlevende fans i alle aldre, der skabte kolorit og stemning. I den ungdommelige ende af skalaen havde en egentlig fankultur udviklet sig de år, hvor SIF virkelig bragede igennem og blev et tophold. Der opstod den ene sammenslutning efter den anden, og det skabte liv på stadion. I 1998 besluttede de tre fraktioner SIF'erne, Red Army og Red Eyes at slå sig sammen og danne SI-

Fosis som den officielle fanklub i SIF. Navnet var inspireret af det italienske tifosi. Den nye store fanklub arrangerede ture til udekampe og holdt forfester til hjemmekampe. Der skulle være gang i den på stadion, der skulle ske noget, og det sociale sammenhold mellem SIF's fans skulle styrkes. Til gengæld ville fanklubben ikke vide af ballade, negativ modtagelse af fans fra gæsteholdet

Fint besøg. I årene med europæisk fodbold kom der gang på gang storklubber til Silkeborg. Her er det AS Roma, der er på besøg i 1998, og gæsterne fra Italien vandt 1-0.

I 1999 var der afsked og velkomst, da Sepp Piontek sagde farvel, og der blev sagt goddag til Benny Johansen som ny træner.

eller romerlys på stadion. Fanklubben var medlem af Danske Fodboldfanklubber og fik fra starten et godt samarbejde med klubben. Ved stiftelsen i 1998 var der 700 medlemmer, men ambitionen var at blive flere. Mange flere.

Det var da også spændende tider for SIF's fans. Med Sepp Piontek som træner var det blevet til sølv i 1998, og da det var blevet til bronze i sæsonen efter guldåret, havde SIF dermed taget medaljer i alle tre karat. SIF klarede NK Mura fra Slovenien

i kvalifikationen til UEFA Cup'en, og herefter kunne SIF byde velkommen til endnu et europæisk storhold, Roma. Det var en stor oplevelse, men også en for stor mundfuld. SIF tabte samlet 0-3 uden at være udspillet.

Og prisen går til...

Gennem alle årene har trænere og ledere gjort en stor indsats for børn og unge, og mange eksempler kan nævnes inden for alle afdelingerne. I SIF Fodbold var Michael Shelley Nielsen én af de trænere, der år efter år tog sin store tørn for de unge fodboldspillere

i SIF. Shelley var helt sig selv, hans indsats var kendt i vide kredse, han var afholdt og en træner, der brændte for sagen og for de unge. I januar 1998 fik ungdomstræneren Idrætssamvirkets lederpris for 21 års arbejde med fodboldungdommen. Byrådets kulturudvalgsformand Jørn Rye Rasmussen overrakte prisen, der blev sagt pæne ord og klappet, og det var alt sammen udmærket. For Shelley var det dog arbejdet ude på banerne, det handlede om. Arbejdet med de unge.

Andre eksempler kunne nævnes. Deres betydning for børn og unge var uvurderlig, og her handlede det ikke kun om den pågældende sport. Det var da også langt fra første gang, Idrætssamvirket hædrede SIF'ere som årets leder. Den ære fik Finn Mølgaard som den første SIF'er i 1974, ligeledes for hans indsats for børn og unge tilbage fra 1948. Også Ib Hjorth, Børge Jakobsen, Erling Andersen og Erik Isager havde fået Idrætssamvirkets lederpris.

Men pas nu på breddefodbolden

Formand for SIF Fodbold Karsten Dahl blev snart endnu en modtager af Idrætssamvirkets lederpris. Som leder af amatørafdelingen oplevede han ud-

I Silkeborg var der stor opmærksomhed omkring førsteholdet, men imens fortsatte det vigtige arbejde med børn og unge på banerne som hidtil. Mesterskabet i 1994 havde gjort SIF endnu mere attraktiv, og tilgangen var stor. Her er det SIF-mini-putter i kamp mod Resenbro september 1994.

Selv om man arbejder i ledelse, i administration og hvor, man ellers tager en tårn i SIF-sammenhænge, kan man jo godt være aktiv på banen. Her er det vindere i en turnering i indendørs-fodbold, der puster ud. Bagerst Karsten Dahl og Ole Simonsen, forrest Ole Knokgaard, Peder Kristensen og Hugo Bilgrau.

viklingen på sin egen måde, og hans hjerte bankede ikke mindst for de mange børn og unge, der indtog fodboldbanerne. I det hele taget ville han gerne holde fast i nogle oprindelige værdier i en tid, hvor der var meget fokus på den professionelle fodbold i SIF. Det var en debat, han gerne pustede til: Hvordan sikrer vi, at SIF også i fremtiden husker at give plads til alle? I disse år havde SIF fire elitehold med superligaholdet som flagskibet. Det var flot, og det var i sig selv fint, at ungdomsholdene klarede sig så godt. Der var stor talentmasse i spil.

Alligevel mente formanden for amatørafdelingen, at sloganet i SIF Support "Format over fodbold" burde ledsages af et "såvel amatører som professionelle". Der skulle passes godt på amatør- og breddefodbolden i SIF, var budskabet fra formanden for amatørafdelingen i SIF Fodbold her ved indgangen til et nyt århundrede. I medlemsbladet Sytten gav han debatten et puf:

"SIF har valgt også at være med på eliteplan, men betyder det, at alt i vores klub skal køre på superniveau? Vi skal huske på, at der ifølge amatørafdelingens vedtægter skal være plads til alle medlemmer uanset deres fodboldmæssige talent", skrev fodboldformanden.

Han var glad for, at nogle ledere år tilbage have truffet vigtige beslutninger, så SIF var kommet med helt frem i dansk fodbold og havde fejret sportslige triumfer. Det måtte imidlertid ikke fjerne fokus fra det grundlæggende arbejde med de mange børn og unge, der bare gerne ville spille fodbold for at have det sjovt sammen med andre.

Alle kan nyde at se et talent folde sig ud. Men det er også en nydelse at se den unge fodboldspiller uden det store talent kaste sig ud i samværet, kammeratskabet og de gode oplevelser på fodboldbanen. Det var i al ydmyghed budskabet fra formanden i amatørafdelingen i en tid, hvor der i årevis havde været meget at glæde sig over i SIF elitefodbold. Det ene må ikke skygge for det andet, og debatten om elite og bredde måtte ikke dø. Det gjorde den heller ikke.

Hæder og ære til den stolte bueskytte

I alle SIF's afdelinger har der været ildsjæle, der bare blev ved og ved. De stod for den loyalitet og den arbejdsindsats, der for altid svejsede deres navne ind i historiebøgerne. Kendetegende for dem var, at de ofte selv var ydmyge og ikke gjorde det store væsen af sig. For dem var det naturligt at gøre en indsats ud over det sædvanlige.

Aleks Mikkelsen overrækker Jysk Bueskytte Forbunds fighterpokal til Lene Tind Ahrenfeldt i 1999. Samme år blev Aleks selv æresmedlem i SIF, og det var også dette år, han trak sig som formand efter 20 år på posten.

I 1999 hædrede SIF en sådan kæmpe inden for sit felt, Aleks Mikkelsen, ved at gøre ham til æresmedlem af SIF. Kort tid forinden havde han på generalforsamlingen holdt sin sidste beretning, nummer 20, hvorefter han blev afløst af John Skou som formand. Det var en epoke, der sluttede. Aleks kom i bestyrelsen for bueskytterne i 1973 og sad der i 26 år, heraf de 20 som formand. I disse år var han medlem af SIF's hovedbestyrelse, og samtidig fandt han tid til at være dommer for Dansk Bueskytte Forbund. Han sad desuden i 12 år i Jysk Bueskytte Forbunds bestyrelse.

Da SIF Bueskydning i 1999 stod som arrangør af de jyske mesterskaber med 170 deltagere, og selv snupede de tre af mesterskaberne, blev der sagt ordentlig farvel til formanden gennem de mange år. Det var en afdelings tak til en leder gennem både gode og dårlige tider, og der var gave til Aleks og blomster til hans kone. Også forældre til de mange unge bueskytter ønskede at sige tak.

Det er vigtigt at vise sin taknemmelighed, og det er man generelt god til i afdelingerne og i SIF Hovedafdelingen. Aleks kunne dog fortælle, at han havde

tænkt sig at blive ved med at være bueskytte, at han fortsat ville være på banen, og at han ville blive ved med at træne de unge skytter.

I 1999 var der endnu en lokal bueskytte, der vakte opmærksomhed. Det var Lene Tind Ahrenfeldt, der ved et stævne i Holstebro i compund-klassen scorede 1384 point af 1440 mulige, og det var verdensrekord. Det var ikke første gang, Lene havde scoret en verdensrekord, og det blev ikke sidste gang. Hun blev samme år blandt andet hædret med Jysk Bueskytte Forbunds fighterpokal, og året efter blev hun udtaget til EM sammen med John Skou og Erik P. Nielsen.

De små og de store i SIF Håndbold

Der er de små og de store, der er nybegynderne og de øvede, og der skal være noget for alle. Men hvad med ambitionerne? Ønsket om at få tophåndbold i Silkeborg var ikke opgivet, og nye forsøg blev gjort. For at sikre håndbold på et relativt højt niveau i Silkeborg tog SIF sidst i halvfemserne sammen med et par andre lokale klubber initiativ til en form for fælles eliteoverbygning. Navnet blev Silkeborg Forenede Håndboldklubber, i daglig tale SFH, og resultaterne viste sig forbausende hurtigt. Med spillere fra tre klubber blev der på et år skabt et så stærkt damehold, at det i 1998 rykkede op fra Danmarks-serien til 3. division. Ud af 18 kampe var der kun blevet tabt en enkelt og spillet en enkelt uafgjort, resten var vundet.

Også i andre rækker gav samarbejdet om SFH gode resultater, men nogle brød sig ikke om udviklingen. SFH er jo ikke SIF, det er tre klubber i samarbejde for at sikre elitehåndbold i Silkeborg, lød det. Andre så det som et godt initiativ, der kunne være med til at lukke et hul, så der også var tophåndbold i Silkeborg trods konkurrencen fra ambitiøse klubber tæt på.

SFH løb dog ind i problemer. Det var svært at skaffe økonomi, der blev arbejdet hårdt for at få tilstrækkelig med sponsorstøtte, men til sidst måtte hovedbestyrelserne i de tre klubber træffe den svære beslutning og lukke SFH ved udgangen af juni 2000. Hvor skulle SFH-holdene fremover være placeret? Samar-

Eliten i SIF Håndbold skulle have muligheder gennem samarbejde med andre klubber, men samtidig blev breddearbejdet prioriteret højt. Herover er det glade håndboldpiger i SIF Pigeuslinge 1999 og til højre er det stolte håndbolddrenge i SIF Lilleput 2000.

bejdsklubberne Funder GF og Silkeborg KFUM mente, at det ville være bedst for elitehåndbolden i Silkeborg, hvis de alle fortsatte under SIF Håndbold, og sådan blev det. På det tidspunkt havde SIF Håndbold 195 medlemmer samt 95, der spillede i SFH.

Minigolf som ny SIF-afdeling

SIF var hele tiden åben for nye sportsgrene, og det var en mindre gruppe udøvere af minigolf glade for. Det kom nemlig til at betyde, at de kunne spille ved Søholthuset i stedet for i Linå. Det hele startede sommeren 1999, hvor Carsten Berg sammen med nogle andre spillede minigolf på betonbanerne i Indelukket som led i Idræt om Dagen. En dag spurgte

Jens Robert, der havde anlægget, om de vidste, at minigolf var en anerkendt sport? At der faktisk var en union? Det vidste Carsten ikke. Han vidste heller ikke, at han senere skulle blive formand for en ny minigolf klub i 12 år, men sådan kom det til at gå. Beslutningen om at starte en klub blev taget den 24. juli 1999 ved banerne i Indelukket. I første omgang blev unionen kontaktet, og de sendte en breddekonulent, der tog en snak med de interesserede i Silkeborg. For hvordan kommer man i gang? Resultatet blev, at Carsten Berg, Thomas Reihls og Stephan Jensen stiftede en forening: Hole in One

Nogle gange må man jo selv skabe sin sportsplads, og det gjorde SIF Minigolf så. Året er 2000, og med frivillige kræfter og lidt maskinkraft omdannes haven ved Søholt-huset til et populært mødested for medlemmerne af den nye SIF-afdeling.

Silkeborg. Tre uger senere besluttede de dog at skifte navn til Silkeborg Minigolf Klub.

Efter tre måneder kom Lars Handberg ind i bestyrelsen og blev formand. Han havde erfaringer fra en forening i Gelsted på Fyn, og han fandt ud af, at der var nogle ledige baner i Nyborg. De tilhørte Nyborg Kommune og lå ubrugte hen, efter at den fynske klub var lukket. Silkeborg Minigolf Klub købte dem og fik dem hentet til Silkeborg. Men hvor skulle de ligge? Man ville jo gerne have det rimeligt centralt, men det så nu ikke ud til at lykkes. Silkeborg Kommune pegede på det område i Linå, hvor der senere blev bygget hal. Her blev de baner, der var blevet fragtet

hjem fra Nyborg, så placeret, men det skete uden den store begejstring på grund af beliggenheden. Banerne nåede aldrig at blive anlagt, for noget skete: Et af medlemmerne var Mads Hjorth, der er Ib Hjorths nevø. Mads vidste fra sin onkel, at man gerne ville have flere sportsgrene med i SIF, og så kom der gang i forhandlingerne. Mads Hjorth og Lars Handberg forhandlede med hovedbestyrelsen i SIF, og det endte med optagelse i SIF den 2. august 2000 under navnet SIF Minigolf.

Minigolf i Søholthusets have

Så snart Silkeborg Minigolf Klub var blevet til SIF Minigolf, gik de i gang: SIF Minigolf havde aftalt med SIF Hovedafdelingen og med Søholthuset, at haven skulle omdannes til udendørs bane. Formand Lars Handberg mødtes med Klaus Henriksen for en overordnet planlægning, og det stod hurtigt klart, at der var brug for det stykke jord, der lå ubrugt hen bag et buskads, og som egentlig ikke hørte til Søholthuset. Lars Handberg gik straks i gang med at forhandle, og det lykkedes at få et kommunalt ja. En petanquebane i haven måtte sløjfes, og det blev der sagt ja til fra det øvrige SIF.

Så var det jo sådan set bare med at gå i gang, nu skulle de baner, der var købt af Nyborg Kommune, blive til et minigolfanlæg ved Søholthuset. Maskiner rykkede ind, buskadsset ind til ekstraarealet skulle fjernes, nogle træer skulle fældes, og frivillige medlemmer rykkede ind med skovle, trillebøre, armkræfter og gåpåmod. Der skulle planeres, rettes til og tilpasses. Og stille og roligt blev haven ved Søholthuset omdannet til en sportsplads. Minigolfspillernes plads. 18 fynske baner blev til 18 midtjyske minigolfbaner centralt placeret i Søholthusets have.

Det er med stort vemod...

En ny afdeling kom til, en gammel forsvandt. Den 20. januar 2000 var der generalforsamling i SIF Cricket, og her havde bestyrelsen udformet et forslag til vedtagelse. På grund af manglende spillere og medlemmer foreslog bestyrelsen, at cricketafdelingen blev nedlagt:

Steffen Maibom slår bolden. I 2000 blev den sidste bold i overført betydning slået, da SIF Cricket blev nedlagt.

”Det er med stort vemod, at bestyrelsen fremsætter dette forslag, da det er én af de ældste afdelinger i SIF. Men vi har vurderet, at der ikke er basis for at fortsætte med cricket, da flere spillere ikke vil fortsætte i afdelingen. Dermed vil der heller ikke være nogen til at tage sig af eventuel ungdom”, hed det. Et langt kapitel i SIF var slut. Generalforsamlingen havde dog meget svært ved helt at lukke bogen i, og der blev oprettet et udvalg, der kunne arbejde med at skabe basis for genoprettelse af afdelingen. Og da Hovedafdelingen senere havde generalforsamling, besluttedes det at finde plads i Søholthuset til materiel mv., så det var klar, hvis SIF Cricket skulle genopstå. Det skete dog ikke, og fremover blev det bueskytterne, der fik glæde af baner og klubhus.

Den røde dag i Parken

SIF havde banket på til fodboldens pokalfinale flere gange, nu lykkedes det: Den 24. maj 2001 skulle

POKALSEJREN 2001

SIF møde AB i Parken, og fodboldfeberen bredte sig igen i Silkeborg. Efter mesterskabet syv år tidligere havde SIF fået bronze året efter og sølv i 1998. Ellers var det blevet til nogle år med midterplaceringer, så nu var tiden inde til et rigtigt stort resultat igen, mente de mange fans, der rustede sig til en københavneretur.

Nu var der budt op til dans i Parken, og der var særtog og busser, for nu rejste Silkeborg til København. Fra den tidligste morgen kunne man se fans flokkes klædt i særlige pokalfinaletrøjer og allerede godt i stødet. Der var forfester mange steder, blandt andet i B74's lokaler ved stadion, hvor stemningen var særdeles høj med Gammel Dansk og pilsnere til morgenkaffen.

Med pokalfinalen havde SIF skabt rammerne for en københavneretur med fuld tryk på alle kedler, og da toget rullede ind på Københavns Hovedbanegård, indtog rødklædte fans banegårdshallen og senere ga-

derne, så der blev set undrende til fra københavnerne: Hvad er nu det?

Nationalstadionet Parken var klædt i grønt og rødt. AB fans i grønt og SIF fans i rødt. Men det var de grønklædte, der havde grund til at juble, da spillet kom i gang, og AB kom foran. Det så sort ud. Kunne SIF komme igen? I pausen blev der skumlet.

”Og så har de slæbt os helt herover for sådan noget lort”, lød det fra en ældre fan med tryk på sidste ord i sætningen. Velforsynet med mere øl gik det så op på lægterne i håb om, at det hele måske vendte. Og så endte det hele i en stor fest, da angrebsbølgerne en efter en slog ned mod AB's mål, hvor SIF's fans var placeret. Fire mål blev det til. Det var svært at tro, at det var rigtigt, men så var det bare at kaste et blik op på tavlen, hvor det stod klart og tydeligt: SIF-AB: 4-1.

Hjemturen var en fest, men en søvrig en af slagsen. Nogle holdt ud, mange sov. Der var ikke flere kræfter tilbage og heller ikke megen stemme tilbage. Til gen-

Politimesteren, museumsdirektøren, bankdirektøren og alle de andre. Hele Silkeborg klædte sig i den røde trøje og tog til pokalfinale i Parken. Den dag viste det sig for alvor, at SIF er byens hold, og skønmæssigt 8000 tog turen fra Silkeborg til Hovedstaden.

gæld var der en stor, indre glæde og stolthed. SIF var pokalmestre, og i ligaen endte sæsonen med bronze.

Økonomisk genopretning

Nettet var knapt holdt op med at blafre i Parken efter pokalsejren, før jubel blev til panderynker i SIF Support A/S. Skyerne var mørke, og de mest pessimistiske talte om mulig konkurs. Det var begyndt et par år tidligere. Driften kørte med underskud, og egenkapitalen var skrumpet fra 38 millioner til 10 millioner. Noget skulle gøres, og der var behov for at få tilført kapital. Men hvordan? Svaret var 14 lokale erhvervsfolks oprettelse af Investeringselskabet af 21. december 2001 A/S. Der blev indgået aftale med Jyske Bank, der for fem millioner fik rettighederne til reklame på Jyske Bank-tribunen de næste 30 år. Også salget af midtbanespiller Thomas Røll Larsen til FCK gav penge i kassen. Salget var trist for klubben, men det var godt for økonomien. Rygterne gik, at salgsprisen var den hidtil højeste i en handel indgået mellem danske klubber.

Den økonomiske saltvandsindsprøjtning 2001 skulle følges op, og direktør i Jyske Bank Anders Dam kontaktede i 2002 direktør Kent Madsen i Henton Group og spurgte, om han ikke ville være med til at foreslå SIF Support en langsigtet løsning. Kent Madsen havde været drivkraften i oprettelsen af Investeringselskabet af 21. december 2001 A/S, og han havde op gennem halvfemserne været formand for sponsorudvalget i SIF Support. Nu var Jyske Bank indstillet på at indgå i en løsning.

På en ekstraordinær generalforsamling den 3. december 2002 blev planen lagt frem, og den bestod af tre elementer: Spillere og øvrige ansatte skulle gå ned i løn, og så have pengene udbetalt senere. Jyske Bank nedskrev SIF Supports lån med syv millioner kroner. Og et nyoprettet selskab, Silkeborg Fodbold Holdning A/S, lagde 10 millioner på bordet. Dette selskab blev oprettet af Henton Group, Gustav Hansen & Søn samt Orla Madsens og Ole Hansens private selskaber.

Nu skulle der oprustes. Orla Madsen blev markedsdirektør med ansvar for sponsorbudgettet, den hid-

tidige formand Ole Hansen blev direktør, og Kent Madsen fra Henton Group kom i bestyrelsen og blev formand.

En ny magtfaktor i SIF?

Landspressen fulgte med i, hvad der skete i SIF, og i sin dækning skrev dagbladet BT i september 2002, at den 38-årige erhvervsmand Kent Madsen ”ligner en ny magtfaktor i SIF”. Det fik avisen meget ret i. Kent Madsen er født i Fredericia og boede en del år som ung i Bramminge, hvor han som fodboldspiller blev jysk mester i ynglingerækken med Bramminge Boldklub. Det var i 1981, men Kents karriere kom ikke til at ligge på fodboldbanen. Efter eksamen fra Ribe Handelsskole blev han elev hos bankier- og vekselererfirmaet Bøg og Thorhaage med afdelinger i Ribe, Silkeborg og København. Og fem år efter den store succes på fodboldbanen, var Kent Madsen som nyuddannet i finansverdenen medstifter af Henton Group, som han efter 10 år blev eneejer af.

En dag blev han kontaktet af Erling Hjorth, indehaver af det kendte forlystelsessted Hjorten, og spurgte, om han ville være sponsor i SIF. Det ville Kent gerne, og Henton Group med ejendomsselskab og børsmæglerfirmaet var herefter en naturlig del af sponsorkredsen.

I 1992 blev Kent ringet op af Orla Madsen, der gerne ville have ham med i en form for tænketank bestående af driftige erhvervsfolk. Det handlede om udvikling i SIF, og Kent Madsen var herefter op gennem halvfemserne formand for sponsorudvalget. 10 år efter Orlas opringning blev Kent Madsen så bestyrelsesformand efter at have været blandt drivkræfterne i den økonomiske genopretning i 2001-2002. Hans udtalelser til pressen i den forbindelse gjorde, at ingen kunne være i tvivl. Nu handlede det om at sætte tæring efter næring og satse mere på egne talenter. Den nye formand var udmærket klar over, at denne nye linje kunne medføre nedrykning. Men så skulle man klare det og komme igen. Der ville i hvert fald ikke blive tale om at fusionere med andre klubber.

Tak, Morten. Længe før den første af to testimonialkampe blev fløjet i gang, gik fans og puslede med at få nogle store banerere på plads. Der skulle siges ordentlig farvel til manden, der i årene 1988 til 2001 spillede ikke færre end 424 førsteholdskampe for SIF. De to kampe blev styret af Viggo Jensen, Bo Johansson, Preben Elkjær og Sepp Piontek den 16. juni 2001.

Det var en hestekur, SIF kom igennem, og det påvirkede helt ned i mindste detalje. Da Lions Club som sædvanligt ville sælge en buket blomster til SIF Support som led i indsamling af penge, blev det til et nej fra direktør Ole Hansen. Ikke for pengenes, men for signalets skyld. Vi skærer, og vi skærer overalt...

Farvel til de syv fede år

Mens SIF skulle spare, var der i andre klubber gennem nullerne vækst og udvidelse i de sportslige budgetter. Det gav ulige vilkår, og konsekvenserne kom da også snart: De syv fede år ebbede ud. De havde budt på guld, sølv, to gange bronze og en pokalsejr. De havde budt på spændende kampe ude i Europa, og SIF havde været et stabilt hold i dansk fodbolds absolutte top. Nu blev der sagt farvel til en række profiler, og SIF kom ind i noget af en elevatortilværelse med ned- og oprykninger.

SIF gav sig dog ikke uden kamp. I 2001 var holdet nærmest af alle udnævnt som nedrykker, da der efter 13 kampe kun var hentet tre point. Det så sort ud, men så satte Morten Bruun sig på trænerbænken. Med otte point op til strengen virkede opgaven umulig, men Morten forstod at overføre engagement og tro på det til spillerne. I årets sidste seks kampe hentede holdet 13 point, og SIF blev det første udehold, der vandt på Brøndby Stadion siden 1997. Her blev topholdet slået 1-0, og i årets sidste kamp blev Vejle slået 4-0. SIF var hermed overstregen, og ikke mindst en storspillende målmand Henrik Ipsen havde sin andel deri. "Mirakel i Silkeborg", skrev aviserne, og efter vinterpausen fortsatte den store fight, indtil endnu en sæson i SAS-ligaen var sikret.

Herefter var der gensyn med Viggo Jensen som træner. Han kunne dog ikke forhindre den udvikling, der havde tegnet sig i horisonten allerede året før, og SIF rykkede ned. Holdet havde været i den bedste række i 16 år, og syv år tidligere havde holdet været helt i toppen. Nu var det i næstbedste række. Efter kun en enkelt sæson, var holdet dog tilbage, men efter to sæsoner måtte det ned igen.

I administrationen skete der nyt, da administrationschef Claus Christensen i juni 2005 blev udnævnt til økonomidirektør. Han var blevet ansat i administrationen i 2004, da den hidtidige økonomichef Peder Kristensen, kendt som PK, blev direktør for Hjejleselskabet.

Den nye økonomidirektør havde haft et langt løb sammen med SIF lige siden han begyndte at spille fodbold i klubben som miniput, og allerede som 16-årig blev han som træner i ungdomsafdelingen. Gennem alle årene havde han været frivillig i SIF, og det blev han ved med at være. Men Claus Christensen viste sig også hurtigt at være en kapacitet på mange andre områder på både dansk og europæisk fodboldplan.

Hvem kan gå gennem et spindelvæv?

I SIF Badminton blev det sociale prioriteret højt. De mange børn i ungdomsafdelingen skulle opleve, at det var trygt og godt at spille i klubben. Ingen skulle opleve nederlag i forhold til kammeraterne, der var intet internt fnidderfnadder eller nogen form for mobberi, for det ville man ikke have. Der blev gjort en aktiv og målrettet indsats for, at børnene skulle have det godt med hinanden, og forældrene skulle kunne føle sig sikre på deres børns trivsel.

En forældreforening arrangerede både det ene og det andet og aflastede dermed formanden Elin Sørensen og den øvrige bestyrelse. Foreningen var et eksempel på, at forældre engagerer sig ud over i bestyrelsesarbejdet for at være med til at skabe gode rammer for deres børn i den idræt, de nu har valgt at gå til. I halvfemserne og ind i nullerne var denne forældreforening et vigtigt aktiv for SIF Badminton, men efterhånden blev det sværere at få forældre med i aktiviteter og i bestyrelsesarbejdet.

Omkring 2000 var Forældreforeningen dog stadig aktiv, og den stod blandt andet for sæsonafslutningen. Den foregik i Paradislejren sidst på foråret, og her skulle medlemmerne gennem forskellige konkurrencer, der både fik dem til at arbejde sammen og som kaldte på det gode grin. Kan man for eksempel hjælpe hinanden igennem et stort edderkoppespind,

Unge i SIF Badminton udfordres med fysiske aktiviteter ved sæsonens afslutning. Det er vigtigt at hjælpes ad, og det er vigtigt at bruge kræfterne rigtigt. I afdelingen blev der gjort meget ud af det gode sammenhold, hvor ingen føler sig uden for. Foto fra 1999.

lavet af snore? Det er ikke let, for man må jo ikke røre spindet. Og så skal der løftes og hjælpes, og man må både stå på hoved og kravle rundt på jorden. Den slags øvelser var med til at styrke sammenholdet, og medlemmerne kunne opleve, hvor vigtigt det er at hjælpes ad og bruge kræfterne rigtigt. Ellers kommer man aldrig igennem edderkoppespindet...

Det var ture og oplevelser, børn og unge så frem til. Og når man en hel sæson har spillet ind over nettet, er det jo hyggeligt pludselig at stå i Paradislejren og skulle skyde en badmintonbold ned i en spand.

At kravle gennem et spindelvæv er ikke så let, men når vennerne hjælper, går det. Samvær i SIF Badminton 1999.

Natbadminton og Badmintonskole

Også på banerne blev samvær prioriteret højt gennem forskellige arrangementer. Ungdomsafdelingens medlemmer blev blandt andet inviteret til natbadminton, og så kunne der spilles under loftets neon, mens det var nat udenfor, og nogle af kammeraterne for længst var kravlet ned i deres sovepose. Og nogle holder ud det meste af natten eller hele natten og føler sig med rette seje.

I samarbejde med DGI blev der inviteret til badmintonskole, hvor man kunne møde spillere fra andre klubber, og hvor man kunne blive inspireret af en anden træner end den sædvanlige. Spillere i SIF Badminton deltog i DGI stævner og kom hjem med flotte præmier, og der blev vundet kredsmesterskaber og hentet medaljer ved stævner. Det var gode år med masser af liv på badmintonbanerne.

Ny afdeling: SIF Cykling

I 2001 fik SIF en ny klub i klubben. Det var SIF Cykling med rødder i den mangeårige store aktør på cykelfronten, Silkeborg Cykle Ring. Formanden Jack Sørensen henvendte sig til SIF, hvor man gerne tog imod endnu en sportsgren. Det var licensafdelingen i Silkeborg Cykle Ring, der valgte at blive en

Hovedformand Erik Isager overrækker kasserer i SIF Badminton Elin Sørensen æresmedlemmernes pokal ved generalforsamlingen i SIF i 2000. Kort efter var Elin formand for afdelingen.

selvstændig afdeling under SIF som SIF Cykling, mens motionsafdelingen fortsatte som Silkeborg Cykle Ring Motion.

Cykelsporten i Silkeborg har en historie, der går helt tilbage til byens og foreningslivets barndom, og med SIF Cykling og Silkeborg Cykle Ring Motion på banen fortsætter det alt sammen. For SIF betød udviklingen, at man fik endnu en sportsgren ind under sine vinger.

SIF Cykling var fra starten én af de største cykelklubber i landet, måske den største, og sådan blev det ved med at være. I en periode var tilstrømningen af børn så stor, at daværende formand Lars Erik Svenstrup måtte sige nej til tilgang af flere af de helt unge af sikkerhedshensyn. Når en flok børn træner på vejene, skal der være et vist antal voksne med, og det kunne være svært at sikre det, hvis de nye medlemmers forældre ikke ville cykle med. Det var børn ned til syv år, der meldte sig, og de kunne deltage i cykelløb fra de var otte år.

Sportsligt var der fra starten flotte resultater. Jacks datter, Helle Sørensen, havde i mange år været med i toppen af dansk cykelsport og blandt andet vundet Danmarksmesterskab i 1996. Hun fik sit sidste store

resultat, da hun som SIF'er i 2001 blev Jysk-Fynsk mester i Dame A. Nina Lund vandt samme mesterskab i Dame B og Kenneth Møller Andersen blev Nordisk Mester i Old Boys. Det skete alt sammen samme år, som afdelingen SIF Cykling blev etableret, og så var scenen sat for utallige mesterskaber de kommende år.

Ikke kun sportsligt viste resultaterne sig hurtigt. Der blev også skabt gode muligheder for et styrket klubliv, da SIF Cykling efter få år fik klubhus på Søholt. Klubmedlemmerne lagde selv mange kræfter i at skabe gode rammer for det sociale liv i en stor SIF-afdeling i stadig udvikling.

I 2005 blev Midtjyllands Mountainbike Club en del af SIF Cykling. Det var to kulturer, der nu skulle fungere i samme afdeling. Ikke mange steder i Danmark er så velegnet til at køre mountainbike som Silkeborgskovene, og specielt om vinteren kørte også landevejsrytterne i skoven for at få styrketræning. På samme måde trænede mountainbikerne nogle gange på landevejen om sommeren. SIF Cykling bestod af to afdelinger, men der blev ofte trænet sammen, og man tog sammen på træningslejre.

Daniel Foder i børnehave med cykel og i rette cykeldragt. Og der er meget, man kan spørge sådan en cykelrytter om...

Skal en smule sne holde os inde? SIF Cykling trodser vejrguderne en snefuld decemberdag. I afdelingen satsede man på breddearbejdet med de mange børn og unge, og samtidig var afdelingen med til at opbygge eliteholdet Team Designa Køkken. Her var det ambitiøse mål at skabe et dansk cykelhold, der kunne være fremme nationalt og internationalt. Det lykkedes.

Team Designa Køkken

Som licensklub deltog SIF Cykling i løb for at vinde. Det handlede om både bredde og elite, og talenterne skulle have mulighed for at udvikle sig og gå efter en karriere i cykelsporten.

I 2003 oprettede SIF Cykling i samarbejde med virksomheden Designa Køkken i Kjellerup et elitehold, der de kommende år skulle køre sig ind som en vigtig aktør i dansk cykelsports historiebøger. Holdet kom til at hedde Team Designa Køkken, og det havde fra starten blik for de danske talenter. Chris Anker Sørensen kom således til at køre for holdet fra 2005 og Jakob Fuglsang fra 2006. Også Alex Rasmussen har kørt for Team Designa Køkken. Eliteholdet satte hurtigt sine spor både nationalt og internationalt, og flere af holdets ryttere fik siden attraktive kontrakter på store internationale cykelhold.

I 2007 vandt Team Designa Køkken DM i holdkørsel, og året efter vandt Jakob Fuglsang første gang Post Danmark Rundt. En række gode resultater gjorde, at holdet i 2009 havde overtaget pladsen som Danmarks stærkeste blandt de firmahold, den internationale cykelunion UCI havde registreret under ProTouren. Team Designa Køkken blev styret af den tidligere professionelle rytter Christian Andersen og bestod både af rutinerede og kendte ryttere og unge ryttere på vej frem. Det var den gode kombination, der gav grøde og skabte grobund for udvikling af talenter.

I 2010 kom holdet efter en fusion til at hedde Team Designa Køkken-Blue Water, og det overlevede helt frem til 2015 med skiftende navne og sponsorer. SIF Cykling havde hermed været medstifter af et hold, der satte dagsorden, hjalp nye talenter frem og gjorde sig bemærket internationalt.

En økonomisk forbiør for bueskytterne

I 2003 kom Lene Tind Ahrendfeldt helt til tops, da hun ved EM i bueskydning hentede en guldmedalje hjem til SIF Bueskydning. Hun havde fire verdensrekorder og mange mesterskaber på sin imponerende resultatliste, og nu kronede hun så sin samling med et Europamesterskab.

Men det var ikke godt alt sammen. Omkring 2005 betød en vis uro og økonomiske problemer en krise hos bueskytterne, der i værste fald kunne have betydet afslutningen for SIF Bueskydning. Afdelingen havde sagt ja til at arrangere Junior EM 2005, og det var en stor mundfuld. Et eller andet skete da også undervejs, i hvert fald blev bestyrelsen opløst. Hvad nu? En gruppe aktive satte sig omkring et bord og snakkede om fremtiden. Dele af den gamle bestyrelse var med, og der var enighed om, at man selv-

Et firkløver med ambitioner. Unge buetalenter skal til EM og træner intensivt. Bagerst Tine Jakobsen og Anders Skytte Knappe, forrest Bjarne Laursen og Casper Corneliussen. Året er 2003.

Lene Tind Ahrendfeldt gør resultatet op ved konkurrence i 2002. Året efter vandt hun guld ved EM.

Veteranen Sonja Olsen får overrakt vin af formand for SIF Håndbold Karen Marie Jespersen for 50 års medlemskab af afdelingen. 2001.

Dorthe Gammelgaard – fotograferet i 2002, det år hun stoppede som aktiv spiller.

følgelig havde en forpligtigelse til at gennemføre det EM, der var blevet sagt ja til at arrangere. Sammen med formand og kasserer fra den hidtidige bestyrelse tog nogle aktive medlemmer fat, og det store stævne blev holdt til alles tilfredshed. Det var noget af en kraftpræstation, og en større gruppe medlemmer ydede en stor indsats. Deltagerne kom fra det meste af Europa, og alt forløb planmæssigt.

Men hvad nu? Det så ikke godt ud for økonomien. EM havde kostet, og underskuddet var på omkring 130.000 kroner. Hvordan skulle regningerne blive betalt? SIF Hovedafdelingen havde garanteret for beløbet og dækkede det med et lån, men det betød, at bueskytternes økonomi lå i ruiner og gælden til Hovedafdelingen var stor. Der var dem, der mente, at man kunne benytte lejligheden til helt at forlade SIF og starte forfra som en ny klub. Havde bueskytterne ikke været sig selv tidligere? Hvis bueskytterne valgte denne løsning, ville SIF imidlertid hænge på de 130.000 kroner, og det mente langt de fleste af bueskytterne ville være umoralsk.

Det hele kunne være gået i opløsning den gang. Der var ingen penge og stor gæld, men der var en håndfuld ildsjæle, der ikke ville, at det sluttede her. Det fortsatte alt sammen, nu med Bjarne Strandby som formand, og den store gæld blev afviklet.

Vores idol..? Det er da Dorthe!

Da SIF Håndbold mødtes til generalforsamling i 2002, kunne formand Karen Marie Jespersen glæde sig over, at både damerne og herrerne klarede sig godt i Danmarksserien, hvor begge hold var blandt topholdene. I ungdomsafdelingen var der hold i eliterækkerne i ynglingedamer, damejuniorer, herrejuniorer og piger.

Sportsligt gik det altså stille og roligt, der blev kæmpet godt, og alle holdene var godt med. Kombinationen af veteraner og nye medlemmer var god.

Nogle blev ved længe. I 2002 stoppede Dorthe Gammelgaard med at spille håndbold i en alder af 63 år. Dorthe havde gennem mange år trukket mange læs som formand for håndboldafdelingen, som træner og som holdleder, og det var også hende, der i starten havde været ansvarlig for Himmelbjergløbet, da SIF Håndbold overtog dette løb. Hun var en institution i SIF Håndbold, og det blev hun ved med at være, blandt andet som aktiv i ungdomsudvalget.

Da der i 2004 var afslutningsfest for de mindste medlemmer af SIF Håndbold, var stadionspeaker Leo Christensen toastmaster. Han spurgte de små micromix håndboldspillere, om de havde et idol, de så op til. Nu troede de voksne, at de små ville nævne en stor håndboldstjerne fra tv, men det gjorde de

ikke. Nej de mindste vidste nok, hvem deres idol var. Det var Dorthe Gammelgaard.

Det var vigtigt med veteraner og ildsjæle som Sonja og Dorthe, der havde været med i mange år, og som fortsatte på det organisatoriske plan, også da de kom op i årene. Men det var også vigtigt, at der kom nye til, for der var et stort læs at trække organisatorisk og i træningen. Afdelingen havde i 2004 i alt 287 aktive håndboldspillere fordelt med 219 ungdomsspillere og 68 seniorer. Der var 14 tilmeldt turnering i Jysk Håndbold Forbund, tre hold deltog i stævner og et pigehold spillede turnering i DGI.

Der blev løbende gjort en indsats for at få flere gjort aktive. Et seniorudvalg sørgede for sociale oplevelser, nye trænere, tilmelding til stævner og meget mere. Det var også dette udvalg, der sørgede for frivillige til at gøre sæder rene på stadion efter fodboldkamp. Det var vigtigt, for det skaffede penge til klubkassen.

SIF Minigolf i Elitedivisionen

SIF Minigolf spillede den første tid som ny afdeling i SIF i 2. division, men trænede hårdt for at rykke op. Og på landsplan var der blik for de gode spillere i Silkeborg, således blev der mod slutningen af 2001 udtaget hele tre spillere til landsholdet: Stephan Jensen skulle spille på a-landsholdet, mens de unge talenter Jesper Andersen og Christian Simonsen blev udtaget til juniorlandsholdet. De tre spillere havde tidligere sammen vundet sølv i juniordivisionen.

I 2002 lykkedes det: SIF Minigolf rykkede op i 1. division, og efter kun en enkelt sæson rykkede afdelingen videre op i elitedivisionen. Her fik holdet fin debut og klarede sig godt, og der blev ved med at komme gode resultater: Allan Schwab blev dansk mester i herrejunior på eternit og blev udtaget til VM, mens Carsten Berg skulle med herrelandsholdet til EM i Rumænien.

På de indre linjer gik SIF Minigolf dog ind i en noget turbulent tid med et internt opgør. Som det ofte er tilfældet, var det udefra kommende omstændigheder, der satte det hele i gang: Der blev oprettet en konkurrent til Dansk Minigolf Union, og de to forbund kæmpede indbyrdes. Det førte til, at Dansk

Tre landsholdspillere fra SIF Minigolf klar til kamp. Fra venstre Jesper Andersen, Stephan Jensen og Christian Simonsen.

Minigolf på banerne ved Søholthuset i 2001. Beliggenheden med baner lige ved klubhuset var en stor fordel, ikke mindst når SIF Minigolf havde gæster til stævner.

SIF Minigolf kom hurtigt til at spille i elitedivisionen, men måtte efter medlemsafgang igen ned i rækkerne. SIF Minigolf kom dog stærkt igen.

Minigolf Union krævede en form for loyalitetserklæring, hvis klubben skulle deltage i stævner og mesterskaber. Det ville blive afgørende for dem, der gerne ville på landsholdet.

I SIF Minigolf var der to fløje, og da der skulle træffes en afgørelse, stod formanden Carsten Berg fast på, at man skulle blive i Dansk Minigolf Union. Det var den største fløj, der hermed tog teten, men det betød, at syv-otte medlemmer forlod klubben.

Et par år senere forlod nogle unge klubben. De kendte hinanden og sagde derfor farvel i samlet trop. Det drejede sig om tre-fire stykker, der valgte andre fritidsinteresser, og det var selvfølgelig ikke nogen katastrofe. Men det betød, at klubben ikke mere havde en ungdomsafdeling, og at medlemstallet nu var gået fra 25-26 stykker til 13-14 stykker. Konsekvensen var, at SIF Minigolf en periode ikke kunne holde sig helt i toppen, men i 2008 rykkede SIF Mi-

nigolf igen op fra 2. division til 1. division. Her blev førsteholdet, og fremgangen fortsatte: Op til SIF's jubilæumsår 2017 har SIF Minigolf et førstehold i elitedivisionen og et andehold i 1. division.

Citronte med druesukker

Det er en søndag i efterår 2005, og der skal endnu en gang være kamp på stadion. Stadioninspektør Kaj Munk mødte tidligt for blandt andet at lukke tv ind, så de havde god tid til at blive klar. Nu er der et par timer, til kampen begynder, og Jørgen Duch og Jan Nørgaard går i gang med forberede pølsesalget. Der skal kul på grillen, og det er vigtigt at have god tid. Så bliver pølserne bedst. De har solgt pølser i 10 år og 8 år, og overskuddet går til SIF Håndbold. Andre sælger pølser til fordel for omegnsklubber.

Fodboldvennernes campingvogn uden for indgangen er åben, og Erik Kirkegaard står derinde og er parat til at sælge halstørklæder, kasketter og meget andet, mens Viggo Madsen står og venter med en stak lodsedler. Pengene går til fodboldungdommen. I loungen er de første sponsorer mødt. Grethe Mølgård og Kirsten Rasmussen har skænket en flok fadøl op og sætter askebægre på bordene. Carsten Holst gør klar til interview af trænerne til internt tv, og i stadionhuset ankommer Inga Riemensneider. I mere end 40 år har hun lavet citronte med druesukker til hvert hold. Når der er 10 minutter til pause, går hun ned i de to omklædningsrum og stiller kanderne sammen med en stabel plastikkrus, og hun serverer også for dommertrioen.

Stadionspeaker Leo Christensen er også kommet på plads, for nu er det snart. Ved siden af ham sidder Jørn Riemensneider med sit skema med søndagens kampe. Når der scores, ringer han ud til de øvrige stadions, så det kan fortælles til tilskuerne. Og fra de andre stadions ringes der tilsvarende til Jørn, så alle kan følge med i alt.

Kontrollørerne er på plads, bolddrengene er på plads, alle de frivillige er på deres poster. De har været i gang længe, de er uundværlige, de får det hele til at fungere. Og nu spilles der, nu råbes der, nu er der fokus og tro på det og hvinende tacklinger. Men det

er modstanderne, der scorer først, og stadionspeaker Leo Christensen slår arrigt hånden gennem luften og kommer med et ærgerligt udbrud. Det hører tilskuerne dog ikke, for sekundet efter trykker han knappen ned og siger med helt rolig og neutral stemme: ”Ja, så fik vi kampens første mål.”

Sikkerhedschef Bjarne Skov holder skarpt øje med, at alt er, som det skal være. Han er et af mange eksempler på, hvordan vejen ind i SIF kan ske gennem personlig kontakt. Da han i 1986 fik arbejde i Jysk Naturgas og flyttede til Silkeborg, blev han kollega med Frank Petersen fra SIF. Han blev holdleder, og i starten af halvfemserne blev han spurgt, om han ville være sikkerhedschef. En frivillig i en nøglerolle, der de kommende år kom mere og mere fokus på. Kampen ebber ud, og SIF får ikke udlignet. På vej ud får nogle sig lige en pølse, mens de vrisser til hinanden om alt det, der gik galt. Kampen er forbi, men de frivillige har ikke fri. Sæder skal vaskes, brugte pølsebakker fjernes. Der er stadig meget, der skal gøres.

Verdensmestrene i SIF Sports Dans

En dag i 2005 var Orla Madsen som så ofte før ude for at skaffe nye sponsorer. Han fik sig en snak med Helle og Bo Loft Jensen, der havde deres egen danseskole. Måske ville denne danseskole være sponsor i SIF?

Samtalen udviklede sig. Ud over at have egen forretning, underviste instruktørparret i Silkeborg Sportsdans, og hvorfor egentlig ikke lade denne forening blive en del af SIF? Det kunne der jo være forskellige fordele ved, mente Orla Madsen, og instruktørparret var ikke afvisende. Det var dog ikke noget, de kunne afgøre, det skulle foreningens bestyrelse se på.

Orla gik til hovedformand Erik Isager, der med det samme var med på ideen. Det ville være fint, hvis SIF på den måde kunne præsentere endnu en sportsgren. Der gik noget tid, hvor tanken modnedes. Da Helle og Bo forelagde tanken for bestyrelsen i Silkeborg Sportsdans, var der ingen, der havde betænkeligheder, og det hele endte med, at sportsdansernes forening i 2006 blev en del af SIF under navnet SIF Silkeborg Sports Dans.

Journalist Carsten Holst interviewer Brian Pedersen i forbindelse med testimonialkampene for Morten Bruun. Carsten er én af mange frivillige. Han begyndte at skrive i SIF's kampprogram midt i firserne og gjorde det så i 10 år. Og da sponsor Otto Larsen og SIF Support-direktør Orla Madsen i 1991 blev inspireret til internt tv under et besøg på Charlottenlund Travbane, var Carsten klar. Siden har han interviewet utallige trænere og spillere før kampene som en del af optakten.

Hermed fik SIF et par verdensmestre ind i foreningens efterhånden ret mangfoldige kreds af ledere og trænere. Helle og Bo er fra Aarhusområdet, og det var egentlig ret tilfældigt, at de var endt i Silkeborg. De var allerede i barndommen begyndt at danse i en tidlig alder, Bo da han var tre år og Helle, da hun var otte år. Det var i danseskolernes miljø, de mødte hinanden som 15-årige midt i halvfjerdsenerne, og to år senere dannede de også par på dansegulvet. Som 20-årige flyttede de til England, der den gang var dansens Mekka, og det var de ikke de eneste ambitiøse danskere, der gjorde. Det blev år, hvor de vir-

Kære SIF

Jeg tror ikke, at Poul Bjerre fra SIF og Odd Hugo Johnssen fra Grane trodde, at det de snakket om i 1950 skulle vare i så mange år som det har gjort og fortsatt gjør. De traff hverandre første gang i 1948 i forbindelse med vennskapsolympiaden i Silkeborg. Om ikke de ble godt kjent da, vet jeg ikke, men Odd fikk med seg en av håndballdamene til SIF hjem til Arendal, som senere ble hans kone.

I 1951 kom Grane til Silkeborg for første gang og året etter var det Grane som var verter for SIF i Arendal. Båndene var knyttet, men det skulle nå gå 12 år før de besøkte hverandre igjen. Hvorfor det skulle gå så mange år vet jeg ikke, men fra 1965 begynte det virkelig å skje.

I SIF skjedde det endringer, Finn Mølgaard hadde lagt fra seg keeperhanskene for å bli formann i ungdomsavdelingen i SIF. Han var en av spillerne som var i Arendal i 1953 og kanskje det var dette Finn husket, at Arendal var en deilig by med sommer, sol og sjø. Dette ville han garantert dele med ledere og spillere fra SIF. Så i 1965 begynte det for alvor i bli fart i seilingene over Skagerrak, begge veier.

Jeg var Granes keeper og gjorde som Finn, jeg la fra meg keeperhanskene og ble formann i ungdomsavdelingen i Grane. Det ble hurtig kontakt mellom keeperne og et vennskap vokste seg sterkere og sterkere for hvert år.

Hva har det betydd for alle spillere og ledere som gjennom alle disse årene har krydset Skagerrak? Vennskap, respekt og forståelse for hverandre. Jeg kunne ha fylt ut mange kapitler om det som har hendt gjennom alle disse årene.

Det å bli 100 år gir tid til ettertanke. Gjennom så mange år vil klubber alltid oppleve både opp- og nedture. Dette har også berørt SIF, men dere har vist at en nedtur gjør at klubben reiser seg enda sterkere. Takk for at Grane i alle disse årene har blitt en del av SIF. Fått opplevd opp- og nedturene, og måten vi er blitt tatt i mot. Jeg vet at jeg har alle i Grane med meg når jeg sier Gratulerer med dagen

Rolf Petter Holthe

Samarbejdet mellem SIF og IK Grane fra Arendal i Norge er helt unikt og har varet siden 1950. Her sender de to ankermand i samarbejdet hilsner til hinanden, og nederst er norske gæster fra IK Grane på besøg på Mascot Park.

Kære IK Grane

I 1948 blev de nordiske venskabslege mellem Arendal fra Norge, Kalmar i Sverige, Savonlinna i Finland og Silkeborg afviklet på initiativ af SIF og med SIF-lederen Knut Berre Eriksen som den store forkæmper. To af deltagerne, Poul Bjerre fra SIF og Odd Hugo Johnsen fra Arendal, kom i den forbindelse ind på, at Grane fra Arendal og SIF skulle være venskabsklubber, og sådan blev det fra 1950.

Venskabet og samarbejdet har nu bestået i 66 år, og her hvor dette skrives, er det blevet til 117 besøg ved hinanden. I tusindvis af mini og lilleputter, drenge, junior og ynglinge, juniorpiger, seniors, og oldboys, samt ledere med familier, har krydset Skagerrak på minderige ture. Det har givet dejlige oplevelser og minder for rigtig mange, og det har givet sammenhold og venskaber, heraf mange for livet.

Det første besøg mellem klubberne blev her i Silkeborg, hvor vore juniorhold mødtes. Jeg var jo Poul Bjerres målmand på juniorholdet og hans hjælpetræner, og vi skulle naturligvis alle hjælpe til med det besøg. I 1953 skulle vi for første gang til Arendal. Det var ynglingeholdet, og her oplevede vi for første gang Granes store gæstfrihed. Den har vi siden oplevet igen og igen, og det er blevet til et utal af rige oplevelser og sammenkomster i vore to byer.

Fra 1965 blev det en årlig begivenhed, og i SIF har vi mange norske venner, som vi må takke for alt hvad de har gjort for os.

Rolf Petter Holthe har gennem snart 50 år været vores kontaktperson i Grane og har gennem de mange år ydet en kæmpeindsats, når vi skulle besøge Grane, eller de skulle besøge SIF; han har simpelthen været enestående og skal have tusind tak fra SIF. Det samme skal mange andre i Grane.

Venskabet mellem vore klubber er enestående og et stykke idretts historie i norsk idræt, skriver Grane på deres hjemmeside. Mon ikke det også er det i dansk idræts historie? Lad os håbe, at vort venskab vil fortsætte i mange år.

Finn Mølgaard

kelig knoklede med dansen, mens de boede under ret så primitive forhold. Deres ambition var at blive verdensmestre, og det blev de i 1994 i 10 danse, hvor der i samme turnering dystes i både standard- og latinilarterne.

Efter 20 år i England flyttede parret hjem i 2001, først og fremmest af hensyn til sønnen Oliver, som de mente burde være tættere på den øvrige del af deres respektive familier. Her blev de ret hurtigt tilknyttet Silkeborg Sportsdanser Klub, der var blevet stiftet et par år tidligere. Når familien overhovedet valgte Silkeborg, var det fordi de fandt det helt rigtige hus. Et hus, hvor der var studie, så de kunne etablere egen undervisning i dans.

Der var flere, der havde bud efter verdensmestrene som instruktører, men da de nu var flyttet til Silkeborg, valgte de klubben her. Den var i sin tid blevet stiftet som Silkeborg Sportsdanser Klub, SSK, men skiftede senere navn til Silkeborg Sportsdans SSP. De første år arbejdede Bo og Helle sammen med instruktørparret Pilgaard, men senere kom de selv til helt at stå for træningen. Den foregik i lokaler på Mørkhøjvej i Virklund, hvor også bordtennis-

klubben havde til huse. De to foreningers formænd havde sammen købt bygningen, og den blev senere overtaget af Helle og Bo Loft Jensen.

Rekordår med 28 danske mesterskaber...

SIF Silkeborg Sports Dans var hurtigt med til at få antallet af mesterskaber til SIF op. 2007 kunne SIF fejre 90 års fødselsdag, og det skete med ikke færre end 28 danske mesterskaber. Det var SIF Bueskydning, SIF Cykling og SIF Silkeborg Sports Dans, der tilsammen hentede de mange mesterskaber hjem til klubben, og det var i sig selv SIF-rekord. Aldrig nogensinde før havde foreningen høstet så mange topplaceringer på et år.

Hos bueskytterne vandt Christopher Børding, Anne Marie Laursen og Bjarne Laursen flere mesterskaber. Hos SIF Cykling blev Nina Krebs Ovesen, Kenni Hansen og Mathias Jørgensen danske mestre for holdløb piger-drenge, og derudover vandt Mathias Jørgensen, Simon Qvortrup, Louise Marie Olsen, Mathias Jørgensen og Jakob Fuglsang danske mesterskaber på bane, enkeltstart, linjeløb og mountainbike.

Vindere af Danmarksmesterskaber i 2007 på besøg hos borgmester Jens Erik Jørgensen på Silkeborg Rådhus. Blandt dem var der usædvanlig mange SIFere fra det, der blev et rekordår.

Jakob Fuglsang fra SIF Cykling havde et usædvanligt godt år 2007, hvor det blandt andet blev til bronze ved EM og guld ved VM i mountainbike.

Endelig var der så den nye afdeling SIF Silkeborg Sports Dans, hvor ikke mindst Errol Williamson og Katrine Nissen samt Errol Williamson og Sarah Hoffmann dansede flere mesterskaber hjem. Også Mathias Kirkegaard og Anna Sofia Brogaard og Martin Jul Jensen og Sofie Funch Nielsen vandt

danske mesterskaber, og Rasmus Jensen og Marie Yde Søndergaard samt Simon Riding og Cecilie Funch Nielsen vandt mesterskaber for ynglingehold. Endelig blev Bjørn Bitsch og Ashli Williamson dansk mester for voksne i 10 danse.

Det var ikke mindst de helt unge i de tre sportsgrene, der sikrede SIF et rekordår, og de 28 mesterskaber var dermed som en ganske særlig fødselsdagsgave fra ungdommen til den aldrende 90-årige idrætsforening. At det rekordstore antal mesterskaber blev vundet i så forskellige sportsgrene som cykling, bueskydning og sportsdans var med til at sætte en tyk streg under mangfoldigheden i SIF.

... og et verdensmesterskab til Jakob Fuglsang

90-året 2007 var også året, hvor den unge cykelrytter Jakob Fuglsang hentede det første verdensmesterskab nogensinde til SIF, da han blev verdensmester i U23 i Mountainbike.

Det var langt fra første gang, Jakob Fuglsang havde vist gode resultater. Han var blevet juniordanmarks-mester i 2002 og 2003, og samme år, som han vandt VM, havde han i foråret vundet bronze ved EM. Et par år tidligere var det blevet til sølv ved EM og en fjerdeplads ved VM.

I SIF Cykling var de stolte af Jakob, der var en god rollemodel for børnene og de helt unge. Jakob havde kørt for Team Designa Køkken siden 2006, og i 2008 vandt han Post Danmark Rundt. En bedrift, han gentog de følgende to år.

Inden Post Danmark Rundt var kørt færdigt i 2008, kom meldingen: Bjarne Riis havde skrevet kontrakt med SIF-rytteren, der fra 2009 skulle køre for Team CSC Saxo Bank. En fantastisk professionel karriere var begyndt, men Jakob glemte ikke SIF Cykling, hvor han stadig mødte op og hyggede sig med de unge årgange. Og i Silkeborg fulgte man de kommende år tæt med i Jakob Fuglsangs karriere, og stoltheden var stor, da han i 2016 vandt sølv ved OL i Rio.

Skal vi købe Papirfabrikken?

Papirfabrikken har været en afgørende del af Silkeborgs historie siden papirfabrikant Michael Drew-

Amatøraftdelingen i SIF Fodbold har gennem alle årene været godt repræsenteret i ungdoms- og serniørrækkerne. Her er det øverst Serie 2 i kamp med Silkeborg Kammeraterne i maj 2009 og nederst Danmarkserieholdet i kamp mod Horsens septem-ber 2009.

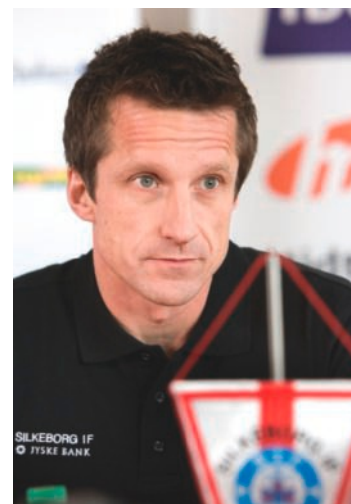
sen ved indgangen til 1845 satte det store hjul i gang, og det første ark papir blev fremstillet. Det fik nybyggerbyen til at vokse, og fabrikken var selve byens ryggrad gennem årtier. I 2000 var det slut, og hvad nu? En stor udenbys køber var parat til at overtage hele området, men det blev Kent Madsen, der i spidsen for Jægersborg Invest A/S købte arealet for 50 millioner kroner. Herefter gik det store projekt i gang med at renovere og udvikle, så en helt ny bydel med erhverv, restauranter, hotel, kultur og boliger opstod. Årstiderne Arkitekter spillede en central rolle i processen, og Henton Ejendomme administrerede og stod for udlejning. I 2007 fik Papirfabrikken Byplanprisen for den måde, hvorpå et tidligere fabriksområde var blevet forvandlet til en ny bydel.

I oktober 2003 købte et kommanditselskab med en række lokale investorer området for 254 millioner kroner, men fem år senere ville et par af investorerne gerne have deres penge ud, og så opstod idéen: Hvorfor ikke lade SIF Support A/S købe Papirfabrikken? De tre investorer Frederik Lysholt Hansen, Ole Hansen og Kent Madsen var med begge steder og talte for denne løsning. Også de fleste øvrige ejere af Papirfabrikken havde et forhold til SIF og var med på tanken. Og sådan blev det: SIF Support A/S blev

til Silkeborg IF Invest A/S og sikrede gennem en kapitaludvidelse 158,4 millioner kroner til udbetaling, mens resten blev lånt i kreditforeningen. Hermed havde Silkeborg IF Invest A/S købt Papirfabrikken med 28.000 kvadratmeter og mange lejemål. De hidtidige aktionærer havde fået følgeskab af nye, og hele øvelsen var udtryk for stor opbakning fra erhvervslivets side.

Ændringerne i 2008 betød, at den hidtidige formand Kent Madsen blev administrerende direktør,

En gang sagde træner Viggo Jensen til SIF-spilleren Troels Bech, at han ville egne sig godt som træner. Det fik Viggo ret i, og Troels blev i december 2008 præsenteret som ny cheftræner i SIF.

Erik Laursen med sine talentfulde børn Bjarne og Anne Marie Laursen. Året er 2006.

Nå, og hvordan ser det så ud..?

mens Ole Hansen blev formand. Hermed udgjorde Kent Madsen og økonomidirektør Claus Christensen direktionen i Silkeborg IF Invest A/S.

Tiden har vist, hvor vigtig og nødvendig dette skridt var. Efter overtagelsen i 2008 frem til jubilæumsåret 2017 har Papirfabrikken tjent mere end 100 millioner kroner hjem til den professionelle fodbold i Silkeborg, og SIF kom ikke ud i andre klubbers døds kamp for overlevelse. Og i økonomidirektør Claus Christensens optik er der tre afgørende punkter i den professionelle fodbolds historie i Silkeborg: Mesterskabet var det sportslige højdepunkt, købet af Papirfabrikken det økonomiske højdepunkt og beslutningen om et nyt stadion det fremtidssikrende højdepunkt. Ambitionen er, at fodboldforretningen skal kunne løbe rundt i sig selv. Det er dog op til jubilæumsåret 2017 endnu ikke sket.

Brand hos bueskytterne

I 2006 var SIF Bueskydning's største internationale navn Erik P. Nielsen med til at vinde Europamesterskabet for hold. I 2007 arrangerede SIF Bueskydning igen DM-stævne og tog selv sin portion af medaljerne. Og i 2008 gik det hele så galt...

I SIF Bueskydning var der både glød og ildsjæle, men ilden blev dette år i bogstavelig forstand lidt for nærværende. Klubhuset havde netop fået lavet halvtag og lagt nyt gulvtæppe. Det meste materiale, buer, pile mv. var endnu ikke blevet flyttet fra hallen til klubhuset før den nye sæson, da der udbrød brand i klubhuset en torsdag eftermiddag. Der var ingen tvivl om, at ilden var påsat. Bevidst eller ubevidst? Måske havde nogle børn leget med tændstikker i nogle måtter under halvtaget? Der var skader på huset og ødelagte buer og andre materialer for i alt 250.000 kroner. Heldigvis havde SIF en forsikring, der dækkede 60 procent af det ødelagtes værdi.

Hvad nu? Huset var jo kommunens ejendom, og herfra blev det meddelt, at resterne af huset ville blive fjernet, og at der ikke ville blive opført et nyt. Bueskytterne kunne få en container, som de kunne opbevare deres udstyr i, men foreløbig måtte den nye sæson i gang på en noget bøvet måde. Før hver

SIF Bueskydnings klubhus, som det ser ud op til jubilæumsåret 2017. Det er allerede en del år siden, det hele i bogstavlig forstand så sort ud i afdelingen, men medlemmerne knoklede for igen at få skabt de bedste rammer om et godt klubliv.

træning skulle der bruges en halv time på at slæbe al udstyret op fra kælderen under hallen og lige så lang tid med at få det på plads efter træning. Stemningen var noget nedtrykt. Formand Bjarne Strandby forsøgte at få kommunen overtalt til at stille en pavillon op, for ellers kunne det jo have lange udsigter med at få klubfaciliteter i forbindelse med de udendørs træningsbaner.

Men så tog SIF Bueskydning selv affære. De lavede nogle tegninger til, hvordan huset kunne genopføres og holdt møde med kommunen. Her fik man lavet skitserne til rigtig professionelle tegninger og indvilgede i at give et beløb til genopførelse, hvis SIF Bueskydning kunne stå inde for, at arbejdet blev udført håndværksmæssigt korrekt. Bueskytterne havde selv gode håndværkere at trække på, og en tømrermester i medlemskredsen blev tovholder i byggeprojektet. Hermed steg et nyt klubhus op som Fugl Fønix af asken. Udstyret skulle fremover være i to 20 fods skibscontainere, pakket ind i træ og med tag. Der-

Et sørgeligt syn. Bueskytternes klubhus brændte, men de kom stærkt igen og sørgede selv for genopbygning.

med ser det godt ud, falder fint ind i helheden og udstyret er mere sikkert end i selve klubhuset. Opbygningen af klubhuset på ruinerne af det gamle hus var en kraftanstrengelse af bueskytterne, og det var med til yderligere at styrke sammenholdet.

Vi klarer os med DGI...

SIF Badminton oplevede som andre afdelinger, at det kunne være svært at få aktive til at deltage i bestyrelsesarbejdet. I 2004 var det lige ved at gå galt, for hvis vi ikke får nogle nye folk ind i bestyrelsen, må vi lukke ned, lød det.

På dette tidspunkt var der lidt over 100 medlemmer i SIF Badminton. Der havde været frygt for stor nedgang i medlemstallet, for en del seniorer valgte at stoppe, og der kunne derfor ikke stilles hold til seniorturneringen. Til gengæld var der kommet en del unge ind, så medlemstallet kunne holdes, og i det hele taget var de unge rygraden i SIF Badminton. Trine Jensen og Sine Skov var afdelingens helt gode kort, og de hentede gode placeringer ved en del stævner. Også på landsbasis havde man øje for talenterne i Silkeborg, blandt andet var Trine på U13 landsholdet og spillede for Danmark i en kamp mod England.

Med så mange unge medlemmer lukker man vel ikke ned? Eller gør man?

Truslen om at sige stop på grund af manglende kræfter til bestyrelsesarbejdet virkede. Der skulle friskt blod ind i bestyrelsen, og det kom der. Elin Sørensen og Jørgen Skov fik følgeskab af hele tre nye bestyrelsesmedlemmer: Erik Nørregaard, Bent Ramsing og Finn Sørensen. Det var en saltvandsindsprøjtning, og det var nødvendigt. Året efter, i 2005, kom Flemming Jørgensen med.

Det er vigtigt at finde personer, der vil trække et læs. Det er afgørende, men det blev efterhånden sværere og sværere, for der er så meget, der fylder i hverdagen. Det var en situation, SIF Badminton havde fælles med andre afdelinger i SIF.

Omkring 2007 meldte SIF Badminton sig ud af Dansk Badminton Forbund. Der blev samarbejdet godt med DGI, og da SIF ikke havde turneringshold i badminton på dette tidspunkt, var der ikke så megen ide i at være med i badmintonforbundet. Der var ikke nogen dramatik i udmeldelsen, der var blot en konstatering af, at som forholdene var netop nu i SIF, var der ingen grund til at være med i forbundet. Man kunne klare sig med samarbejdet med DGI, og SIF Badminton arrangerede selv stævner med deltagelse af spillere fra flere klubber. Det kunne hjælpe med at trække nye medlemmer til og skaffe penge i kassen.

Nogle år senere var SIF Badminton dog tilbage i badmintonforbundet, da der igen blev spillet turnering.

Egons 18 minigolfbaner

I SIF er der mange, der trækker et læs netop der, hvor de har evnerne, mulighederne og tiden. Og det er vidt forskellige læs, der skal trækkes i en mangfoldighed af sportsgrene i en klub med mange traditioner. I SIF Minigolf var det et læs af de mere specielle, der skulle trækkes: Egon Berg var pensioneret tømmer og omkring de 70 år. Han gik i gang med at fremstille 18 indendørs minigolfbaner hjemme i sin garage, og resultatet var imponerende. Afprøvnin-gen foregik med golfkølle og bolde hjemme i garagen, før de blev overleveret til klubben. Egon samarbejdede med formanden Carsten Berg, og nogle af banerne var efterligninger, andre fandt de selv på. Hidtil havde de i klubben lånt sig frem, nu havde SIF Minigolf sine egne baner, og de blev stillet op i kælderen under Hal B på Ansvej.

Takket være Egons indsats kan der trænes året rundt. I sommerhalvåret er det på banerne i haven ved Søholthuset, der trænes flittigt, og de bruges også, når SIF Minigolf er vært ved stævner og holdturnering. Så kommer der 60-80 deltagere fra hele landet, og så er der gang i både konkurrence og festligt samvær ude og inde. På samme måde tager spillerne fra SIF Minigolf afsted for at dyste mod andre klubber i turneringen, og så har de den røde SIF-trøje på.

En aften i Virklund

Det er en aften i marts 2008. Uden for er det mørkt og koldt, inden for kan de sagtens holde varmen. Errol og Katrine er 13 og 14 år, og de fejer med stor elegance hen over gulvet. De er tredobbelte danmarksmestre, nemlig i standard, i latin og i 10 danse. De har opnået pæne placeringer ved VM og ved internationale stævner i en række lande, og i 2008 skal de deltage i mesterskaber og ved stævner i Ukraine, Hviderusland, Spanien, England to gange, Australien, Tyskland og Sverige. De danser i SIF Silkeborg Sports Dans, og de er landets suverænt bedste dansere i deres aldersklasse. De har allerede gjort rent bord ved flere store stævner. Sammen samler de på mesterskaber, og de har på kun ét år danset sig ind i verdenseliten. De udstråler en sødmefuld sikkerhed,

Katrine Nissen og Errol Williamson instrueres af Bo Loft Jensen. De er 13 og 14 år og allerede tredobbelte danmarksmestre. De er dansere i SIF Silkeborg Sports Dans, og året er 2008.

mens de elegant skrider over gulvet, og de får det til at se så let ud. Men det er ikke spor let. Tværtimod ligger der utallige timers hårdt arbejde bag. De lever for dansen. Og de lever for drømmen.

Errol Williamson er fra Australien, og dansen har ført ham til Danmark. To søskende dansede i forvejen på eliteplan her i landet, da resten af familien valgte at flytte hertil. Errol og Katrine træner flere gange om ugen for at blive bedre. Det tager al deres fritid. Der er timerne på dansegulvet, og der er de mange timer på vejene. Forældrene kører Katrine fra

Aalborg ned gennem Jylland til træning, og Errol bruger masser af tid i toget. I weekenderne er der ofte stævner i ind- og udland.

Errol og Katrine var et eksempel fra de vigtige år 2007 og 2008, hvor der for alvor skete noget i SIF Silkeborg Sports Dans. Det var her, omverdenen fik øjnene op for, hvad de kunne tilbyde i Silkeborg. Der kom tilsagn fra flere par, der ønskede at stille op for SIF. Det kunne være helt nye par, eller det kunne være i forbindelse med partnerskifte. Men udviklingen kunne også gå den anden vej. Earle Williamson

I årevis havde SIF Fodbold både drengehold og pigehold, selv om det var drengefodbolden der stod stærkest. På det store foto ses U18-holdet fra 2011, mens der på de mindre fotos er træningskamp mod Kjellerup i 2010. Pigerne var der som en vigtig del af afdelingen, og stærke leder- og trænerkræfter trak et stort læs og sørgede

for, at der i årevis var en velfungerende pigeafdeling med stort sammenhold og god klubånd. Da afdelingen imidlertid efterhånden kun havde et pigehold tilbage, og pigerne havde fået alderen til at spille seniorfodbold, valgte man at forsætte samlet i AC Silkeborg og dermed lukke pigeafdelingen i SIF Fodbold fra sommeren 2013.

havde danset i et år i SIF og havde etableret sig i toppen i Danmark, men nu skiftede han partner til Tara James fra Aarhus og skulle fremover repræsentere Aarhus Sportsdancerforening. Det var ikke godt for SIF på den måde at miste en topdanser, og det fik formanden for SIF Silkeborg Sports Dans Peter Kirkegaard til at melde ud, at der var behov for flere sponsormidler, hvis man skulle klare sig i konkurrencen fra de mere etablerede klubber.

Blandt de australske søskende var også Ashli Williamson, der havde danset sammen med partneren Bjørn Bitsch siden 2002. I årevis trænede de hårdt, og i 2010 kom belønningen i form af et verdensmesterskab i 10 danse. Og her stoppede det ikke: Som det første par i dansens historie lykkedes det Bjørn og Ashli at genvinde verdensmesterskabet de følgende tre år, og dermed blev parret firedobbelte verdensmestre.

Parret kom til at præsentere Aarhus Sportsdancerforening, men træner stadig ind i mellem i SIF Silkeborg Sports Dans for at nyde godt af Loft Jensen parrets instruktion. I nogle tilfælde kan der dermed i lokalerne på Mørkhøjvej i Virklund opleves træning, hvor der er nybegyndere og firedobbelte verdensmestre på gulvet på samme tid.

SIF Silkeborg Sports Dans markerede sig på dansens Danmarkskort. Ud over egne medlemmer, var der efterhånden flere træningsmedlemmer i SIF Silkeborg Sports Dans, der nok repræsenterede andre klubber, men som kom til Virklund for at nyde godt af Bo og Helles professionelle instruktion.

SIF Phoenix American Football

I 2006 blev amerikansk fodbold en del af SIF, da Silkeborg Longhorns søgte om optagelse og fik ja. Klubben havde siden starten i 2001 haft flere navne

Der er stærke kræfter på spil i amerikansk fodbold, og kravene til sammenhold og disciplin er store. Foto fra 2009.

Et stolt syn: SIF Phoenix American Football løber på banen. Klar til at erobre den. 2009.

og opholdssteder, og nu var det muligt at få baner på Søholt. Et medlemskab af SIF blev forhandlet på plads, men der blev nu hurtigt ret stille omkring klubben. I 2007 var medlemstallet nede på syv, og det hele var ved at gå i opløsning. Det ville blandt andre formanden Rolando Yunquera dog ikke acceptere, der skulle holdes fast, og det blev der.

I 2008 var klubben ikke tilmeldt nogen turnering, og dette år måtte der skiftes logo og navn på grund af licensregler. I forvejen havde man i USA Texas Longhorns, så nu kom SIF-klubben i stedet til at hedde Silkeborg IF Phoenix American Football Club.

Og det vendte. I foråret 2009 var der 35 medlemmer, og SIF Phoenix var igen klar til at spille turnering på Silkeborg Atletikstadion. Afdelingen spillede i regionalligaen, hvor der blev spillet syvmands fodbold, men ambitionerne var til mere.

Året 2009 blev et godt år for amerikansk fodbold i SIF, og i august stod det klart, at Silkeborg-klubben ville vinde sin første medalje. Efter overbevisende sejre stod SIF Phoenix sidst på måneden i regionsfinalen og var dermed sikre på mindst sølv. Modstanderen i finalen var True Thisted Brewers, og det var en ordentlig mundfuld. Thisted-klubben havde vundet alt i løbet af sæsonen, men i SIF Phoenix var de enige om én ting: Thisted skulle få kamp til stregen.

Det blev så svært, som forventet. Ved pausen var Thisted foran med 26-0, men SIF kunne alligevel glæde sig: Da de to klubber mødtes tidligere i sæsonen, havde Thisted scoret dobbelt så meget i samme periode. Og da Simon Helbo Jørgensen og Johan Jacobsen i tredje quarter sørgede for touchdown, kom der alligevel spænding ind i kampen. SIF Phoenix kæmpede og havde ære af kampen mod overmagten,

der endte 32-12. Hermed var der guld til holdet fra Thisted, mens SIF Phoenix kunne rejse hjem med sølvmedaljer.

Det var en triumf for klubben, der hermed havde fået sine første medaljer, og som i næste sæson skulle spille i ni-mandsrækken og dermed mod skrapere modstandere på større baner.

Den gode sportsmand

Men hvad er det egentlig at være en god sportsmand? I SIF Phoenix udarbejdede de i 2010 en arbejdsbog, hvor der blev redegjort for, hvad bestyrelsens opgaver var, og hvad man havde af forventninger til spillere og alle andre, der havde berøring med klubben. Det var en arbejdsbog, der viste, at der skulle være styr på det organisatoriske, det økonomiske og det sociale. Der var kampudvalg, trænerudvalg, dommerudvalg, sponsorudvalg, festudvalg, presseansvarlig og en ansvarlig for it og hjemmeside. Bestyrelsens opgave var at sikre, at klubben fungerede som en helhed, at der var visioner og mål i SIF Phoenix, og at der var politikker på en række områder.

Men arbejdsbogen indeholdt også retningslinjer for medlemmerne. Det var en form for vejledning i, hvordan man kan udvise god sportsmandsånd: Vis hensyn til andre omkring dig, vær ærlig, vær loyal mod din klub, lyt til andre og giv plads, tag godt imod nye spillere og ryd op efter dig, også i omklædningsrummet og på banen.

Der var også henvisninger til, hvordan man skulle opføre sig over for modstandere, dommere, trænere osv.: Lyt til træneren, respekter trænerens dispositioner, går du over stregen, er det naturligt, at du også kan sige undskyld og mene det. Respekter dommerens kendelser og husk efter hver kamp at sige "tak for kampen" til modstandere og dommere. Det var vigtige værdier, der umiddelbart kunne overføres til de øvrige afdelinger i SIF.

I Martin Stapelfelds tidsalder...

I september 2010 tegnede SIF Phoenix kontrakt med Martin Stapelfeld som ny træner, head coach. Det var ikke en hvilken som helst træner, der nu skul-

le føre klubben videre. Martin havde været spiller og træner i flere klubber og havde som spiller været kendt som én af landets bedste running backs. Ansættelsen vakte interesse langt uden for Silkeborg, og der kom nye medlemmer udelukkende for at bliver trænet af Martin.

Men kunne han så noget? Da han første gang gik ind på træningsbanen tænkte han, at nu var det med at sætte sig i respekt. Det gjorde han så: Andreas Knapp var 18 år, 2,08 meter høj og vejede 120 kilo. Den nye træner var 38 år og 30 centimeter lavere. Hvem ville tackle Andreas? Den "gamle" træner ville, og pludselig lå Andreas der på jorden med hjelmen helt forskubbet på hovedet:

"Hvad skete der", sagde han.

Hermed havde træneren sat sig i respekt, og respekten beholdt han. Det var en krævende træner, der stillede store krav til de unge spillere. Holdet blev bygget op med disciplin, holdånd og respekt for hinanden. De unge lærte at tage ansvar og forstå deres plads på og betydning for holdet. Amerikansk fodbold er en kontaktsport, og derfor er det afgørende, at man følger den lagte taktik. Derudover lærte spillerne, at konditionen er afgørende for succes, og derfor fik de lov til at løbe op og ned ad skråningerne omkring atletikstadion, selv om der lå et godt lag sne. Konditionen skulle være i orden, og der blev virkelig knoklet igennem.

Linda Weng var formand og gjorde det godt. Klubben havde dog ikke de bedste betingelser, klubhuset var en skurvogn med mug på væggene, men der blev så lavet klubhus ind i volden omkring stadion, og det gav langt bedre forhold med bruser, skabe osv.

Martins gamle ven fra Esbjerg, Leon Raydon, var kommet i bestyrelsen, og han gjorde en aktiv indsats for at skabe et godt miljø omkring kampene, så flere tilskuere fandt ud til atletikstadionet. Det var således ikke kun spillerne, der fik bedre forhold. Det skulle være slut med, at tilskuerne stod ude i regnvejrr og så på kampene, der blev lavet en teltdug forsynet med logoer for SIF og Phoenix, og Klaus Christensen lagde bil med kaffemaskine til. Der kom gang i

Bolden er erobret, og så er det kun én vej. SIF Phoenix American Football erobrede også turneringen, da holdet fra 2011 og et par år frem gik ubesejret igennem den hele vejen til finalerne. Foto fra 2010.

salg af øl og sodavand, og overskuddet blev brugt til en grill. Firmaet Stildan sponsorerede et stillads, så man kunne stå lidt hævet og filme kampene, og det styrkede træningen. Det kørte godt, der var styr på økonomien, der blev trænet godt, og den Andreas Knappe, som træneren havde fældet i en tackling for at sætte sig i respekt, var blandt de spillere, der udviklede sig under Martin Stapelfelds træning. Et par år efter denne episode tog træneren den nu 20-årige Andreas til side:

”Du har potentialer til noget stort, du skal videre. Jeg vil gerne beholde dig, men jeg kan ikke lære dig mere, som forholdene er her nu.”

Og Andreas kom videre. Han var først en tur omkring SIF Phoenix venskabsklub i Vejle, så rejste han til USA. Han kom på highschool, hvor han udviklede sig yderligere. Hvor langt ville denne tidligere SIF-spiller komme?

Jamen, vi skifter da bare klub...

Tiderne ændrer sig hele tiden, og tendensen med større individualisme fik også betydning for klubånden i SIF. Man satte i højere grad sig selv foran alt andet, og dermed var et klubtilhørsforhold også noget, der let kunne ændre sig, hvis man kunne få udbytte af det. En gang var man en del af en klub og dens ånd, fordi man holdt af den og ville kæmpe for den. Det var her, man hørte til, det var her, man havde sine venner.

Sådan var det ikke udelukkende mere. Klubånden levede stadig, men noget var sket. Der var større og større tendens til altid at sætte sig selv først: Hvor får jeg de bedste betingelser for at udvikle mig? Det er nemlig der, jeg vil være.

Det hele blev mere elitepræget, og SIF Håndbold var omgivet af klubber med elitehold højere oppe i rækkerne. De trak, og nogle gange var det forældre-

ne, der havde ambitioner på børnenes vegne og fik børnene til at skifte klub. Efterhånden oplevede man flere og flere tilfælde, hvor børnene blev presset af forældrene. Håndbold bare for sjov? Det er ikke nok. Når de var 12 år, skulle de gøre karriere, mente en del forældre med stor tiltro til deres børns talenter. Allerede flere år tidligere, da den tidligere SIF'er Tonje Kjærgaard som Europas bedste stregspiller spillede i Ikast-Bording, oplevede man, hvordan det havde fået betydning i Silkeborg og fået unge spillere til at flytte klub. Sådan var realiteterne: Klubfølelsen blev ofte overtruffet af ønsket om individuel succes, og så flyttede man hen, hvor man mente, at mulighederne var størst. I mange tilfælde skubbet af forældrene...

Hvordan holder vi på håndboldtalenter?

I 2009 tog en række lokale klubber konsekvensen og indledte et samarbejde, der både skulle gavne bredden og eliten. Det var vigtigt at holde på ungdomsspillerne, og derfor blev Silkeborg Ungdomshåndbold oprettet af SIF Håndbold og en række øvrige lokale klubber. Hovedformålet var at have tilbud, så spillerne ikke valgte Skanderborg, Viborg eller Ikast, de skulle blive lokalt.

2009. Et billede på samarbejde. SIF Håndbold har sammen med en række andre klubber etableret fælles ungdomshåndbold. Fra venstre er det Caroline Vestergaard, SIF, Mathias Sønder-skov, Silkeborg-Voel KFUM, Tobias Bøgh, HA85, siddende Frederik Bowardt, Resenbro UIF og Anne Sofie Larsen, Virklund Boldklub.

SIF Håndbolds 3. divisions herrehold møder ligaholdet Skjern i pokalkamp foråret 2009. Sejr blev det ikke til, men oplevelsen var god. De gode oplevelser og mulighed for udfordringer skulle også være bærende i samarbejdet med andre klubber på ungdomsniveau.

Visionen lød som følger: ”Vi forbedrer udviklingsmulighederne for den enkelte ungdomsspiller i Silkeborg-området. Vi skaber mulighed for at dyrke håndbold på eliteniveau, og samtidig sikrer vi, at bredden får bedre vilkår. Vi udvikler hele mennesker, som brænder for og vælger håndbold med fokus på glæde, bredde og elite”.

Klubberne bag projektet var Virklund Boldklub, Resenbro UIF, HA85, Silkeborg-Voel KFUM og SIF Håndbold. Senere kom også ØBG med. Potentialet var tilsammen omkring 1000 unge spillere, og en talentkoordinator skulle sikre muligheder for udvikling. Samarbejdet skulle omfatte unge fra U12 til og med U18, men de yngste årgange skulle fortsat spille i egne klubber og ikke rykkes ud af de kendte fysiske og sociale rammer. Der skulle være så mange breddehold som muligt, og samtidig skulle de største talenter på U16 og U18 samles på eliteholdene i Silkeborg-Voel. Hermed var der et link til områdets flagskibe. Visionen med samarbejdet var således at fastholde bredden og samtidig give muligheder for talentudvikling for de spillere, der havde vilje og evne til at spille på eliteplan.

I SIF Håndbold havde det op gennem årene været nær ved og næsten flere gange, men man var aldrig

kommet helt op i dansk tophåndbold. I disse år var SIF Håndbold i 3. division for både herrerne og damernes vedkommende, men det begyndte at knibe. I foråret 2010 kæmpede både herrer og damer for at blive i 3. division, og det lykkedes. I sæsonen efter havde damerne samarbejde med Gødvad GIF for at kunne stille et stærkere 3. divisionshold, men det blev ikke den helt store succes. Tiden med divisionshåndbold i SIF ebbede ud for denne gang.

En god dag i skoven

I 2011 skulle SIF Cykling være vært ved de danske mesterskaber i mountainbike. Det var en opgave,

der krævede mange kræfter, og de omkring 400 ryttere skulle dyste hos damer, herrer og i flere ungdomsrækker. I det kuperede terræn i Silkeborgskovene blev der afmærket en 4,9 kilometer lang teknisk krævende og hård rute, og alt det praktiske kom på plads. De lokale ryttere havde været i gang i med planlægningen i halvandet år, for alt skulle klappe. Og alt klappede. Vejret bød på regnvej og dermed godt mudrede ryttere og mountainbikecykler. Mange tilskuere fandt vej til Nordskoven, der genlød af heppende råb og lydene fra mountainbikere i kamp med sig selv op ad nærmest umenneskelige stigninger. Mountainbikeudvalget havde gjort et godt stykke arbejde, og bagefter var der ros til mountainbikerne i SIF Cykling fra Danmarks Cykle Union.

Stævnet blev det sidste større arrangement inden for denne sportsgren, der blev afviklet i SIF-regi. Mountainbikeklubben var nogle år tidligere kommet ind under SIF Cykling, og nu blev parterne enige om en fredelig skilsmisse. Mountainbikerytterne havde haft deres eget udvalg under SIF Cykling, det havde fungeret som en helhed og alligevel to afdelinger, og man havde erkendt, at der var langt mellem målsætninger og daglig praksis mellem landevejsrytterne og mountainbikerytterne. Der var simpelthen for stor kulturforskel. De to parter skiltes dermed uden no-

På vej ad mudrede stier. Mountainbikerne i SIF Cykling har arrangeret et godt DM, og silende regn gjorde nedkørslerne til noget af en udfordring.

En verdensmester kom til byen og skoven. Annika Langvad var med, da SIF Cykling kaldte til DM, og her kører hun alene i mål som Danmarksmester.

Lars Bak og SIF Cykling. Tak til moderklubben, står der på en cykeltrøje, Lars Bak har skænket sin gamle klub, der nu er en afdeling af SIF. Og Lars Bak stiller gang på gang op. "Jeg har ikke så meget tid, men kigger lige forbi", siger han måske, når han bliver spurgt, om han vil møde op og inspirere de unge. Og når han så først er der, bliver han i længere tid, for han kan ikke lade være. Her uddeler han medaljer og kører med de unge ryttere en dag på Jyllands-Ringen i oktober 2012.

gen form for sure miner, det havde været hyggeligt, men nu ville man hver sin vej. Og mountainbikerytterne fortsatte med den nye klub Mountainbikeklub Silkeborg. Skilsmisken skete officielt fra årsskiftet til 2012.

Olsen vender hjem

Medlemmer af SIF Cykling kom gang på gang øverst på podiet. Antallet af sejre kunne svinge, nogle år var bedre end andre, og et år var der sejre i ikke færre end 70 løb. Det gav en pointhøst, der placerede SIF Cykling helt i top i Dansk Cykel Unions statistik et godt stykke foran Herning CK på andenpladsen. Dertil kom de point og sejre, SIF Cyklings elitehold Team Designa Køkken kørte hjem.

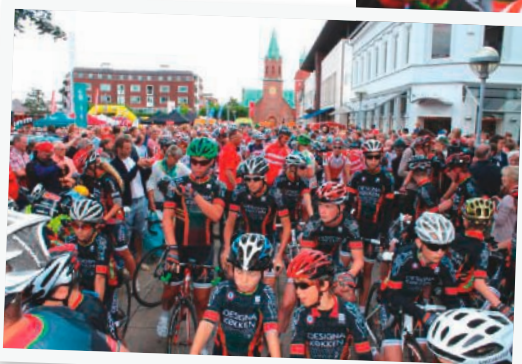
I 2012 fik SIF Cykling ny formand, da Bjarne Olsen tog over. Hans havde tidligere siddet i bestyrelsen men var gået ud, da han kom til at sidde i bestyrelsen for Danmarks Cykle Union. Nu trak han sig derfra og blev i stedet formand i Silkeborg.

Det var en Europamester, der overtog roret. Et par år tidligere havde Bjarne vundet EM i gadeløb for veteraner, og han havde tidligere også vundet danske og nordiske mesterskaber. Det var dog nogle

helt andre kompetencer, han nu kunne bruge i det organisatoriske arbejde. Bjarne havde nogle erfaringer fra DCU, som han mente kunne overføres til SIF Cykling, og det gik han i gang med. I stedet for at have en aktiv bestyrelse og kun det, ville han gerne have mange aktive medlemmer, der brændte for arbejdet. Det betød nedsættelse af flere udvalg, og dermed blev ansvar og arbejdsopgaver i højere grad bredt ud. Den nye formands kone Anne Marie mente, at klubhuset kunne bruges mere og bedre, end det hidtil havde været tilfældet, så hun tog initiativ til et såkaldt hyggeudvalg. Hun fik yderligere et par mødre til unge ryttere med, og også en rytter kom ind og repræsenterede dermed de aktive.

SIF Cykling havde haft klubhuset på Søholt i omkring fem år, og nu kom der for alvor nyt liv i det. Og hvorfor ikke prøve med noget fællesspisning? En onsdag aften sidst i marts 2012 blev der serveret pasta med kødsovs, og 30 mødte op. Samme aften fik rytterne udleveret tøj, for nu skulle en ny sæson i gang. De kommende måneder steg deltagerantallet for hvert arrangement, når der blev inviteret til spisning og hygge. Klubhuset havde for alvor fået liv, og i september 2012 var der arbejdsdag i huset med

Mark og mig. Stjernen Mark Cavendish sammen med Victor Jensby fra SIF Cykling, før de unge SIF-ryttere kører i spidsen for Post Danmark Rundt ud ad Vestergade. 2012.

Bjarne Olsen blev ny formand for SIF Cykling fra 2012. Her ses han samme år sammen med Mark Cavendish og Andre Greipel i den gule førertrøje under Post Danmark Rundt 2012.

opsætning af nye billeder, knage, bænke, hylder osv. Klubhuset var rytternes samlings- og mødested, og det var således ikke Søholthuset, der blev oplevet som SIF Cyklings klubhus. Det var der ikke nogen modsætning i. Afdelingen var som de andre afdelinger både sig selv og en del af SIF. Det betød blandt andet, at når SIF Cykling havde sociale arrangementer som fællesspisning, foregik det i eget hus. Når der var generalforsamling, foregik det i Søholthuset.

Middelfart og Mallorca

Der var noget mangfoldigt over den unge afdeling, SIF Cykling. Det var én af de senest ankomne afde-

linger, men den gjorde sig bemærket på adskillige måder og placerede gang på gang unge ryttere på sejrsskamlen, samtidig med, at der blandt seniorerne også blev vundet linjeløb og taget spektakulære udfordringer op. Én af dem stod Inger Nielsen for, da hun sommeren 2012 deltog i Bianchi Melfar - Cycling Challenge. Det foregik i Middelfart, og opgaven var enkel: Hvem kan køre længst på et døgn? Man startede klokken 10 og kørte så til klokken 10 næste dag. Og da de 24 timer var gået, havde Inger Nielsen kørt 654 kilometer. 350 deltog og Inger vandt.

Et andet specielt resultat stod Bjarne Olsen for året efter på Mallorca. Her vandt han som den første dansker Grand Prix International Masters Week Seniorers, der består af fem løb. Bjarne vandt et af løbene samt en etape af Vuelta Mallorca, der talte med blandt de fem løb. Da det derudover blev til et par andenpladser og en tredjeplads, var den samlede sejr hjemme. Og da Bjarne nu havde gode erfaringer med at vinde på eksotiske steder, deltog han i 2014 i et treetapers løb på Kreta og vandt det.

En svær bold for SIF Badminton

Omkring 2012 var der stor krise i SIF Badminton. Ville afdelingen overleve? Medlemstallet var nede på 17, og det var for lidt. For trænerne betød det, at de ofte stod med bare nogle få spillere, og det var

Klar til afgang. Utallige gange er der blevet kørt ud til træning fra klubhuset på Ansvej, der siden gav plads for stadionbygget. Maj 2012.

Hygge i SIF Cyklings klubhus. Rytterne har været ude på vejene en kold vinterdag, og nu rundes træningen af med kakao og æbleskiver. December 2012.

uholdbart. Det var en negativ spiral, hvor udgangen let kunne blive en lukning.

To gamle kendinge, Finn Sørensen og Bent Rasmussen, vendte tilbage til bestyrelsen, og der blev gjort en kraftanstrengelse for at få flere med. Der blev lavet en flyer, og den blev delt ud i 1000 eksemplarer, specielt i området omkring Nørrevangskolen.

Det var en stor indsats, der blev gjort af en gruppe mennesker, der ikke ville, at SIF Badminton skulle dø. Det var i overført betydning en svær bold, der skulle reddes ved baglinjen, men det lykkedes. De mange flyers fik flere til at melde sig, medlemstallet steg og kom i løbet af de næste tre år op på små 80. En del nye medlemmer var børn og unge, så der igen kunne blive oprettet en ungdomsafdeling.

De nye medlemmer var for en stor dels vedkommende nybegyndere, og mange lidt ældre kom udelukkende for at hygge sig og få noget motion. Det lå således ikke i kortene, at SIF igen skulle spille i turnering og hente sejre hjem som i fordums dage, men noget skete: I september 2015 ønskede nogle spillere fra Sejs-Svejbæk IF at skifte til SIF. De havde hidtil spillet i turnering, og i SIF kom disse seniorspillere til at spille i Serie 1. SIF Badminton spillede hermed igen turnering og var tilbage som medlem af Dansk Badminton Forbund.

Nyt stadion?

I fodboldens verden kom der efterhånden nye krav til stadions, antal siddepladser osv., og efter nogle voldsomme episoder på Sjælland, kom nogle af sikkerhedsreglerne også til at gælde nede i de lavere serierækker. Det betød, at dommeren skulle eskorteres fra banen efter kampen, for hvad kunne den måske ikke særlig store flok tilskuere på Søholt finde på? Så tøffede én eller anden fra SIF ud og gik ved siden af dommeren, så han kunne føle sit tryk på vej ud af banen fra en seriekamp.

Nogle krav kunne måske på den måde nok virke nærmest komiske, men de var alvorlige nok for klubben. Et af kravene betød, at der skulle etableres varme i banen på stadion, og det skete i sommerpausen 2010. Samtidig meldte direktør Kent Madsen ud, at

Farvel til nr. 19. En rørt Henrik Tømmer Pedersen modtager tilskuernes stående bifald i sin sidste kamp november 2012. Nederst lægger han året efter fod til en flise på Stjernepladsen, hvor SIF-koryfæer hyldes. En plads, der i jubilæumsåret flyttes til det nye stadion.

der forhåbentlig i løbet af få år ville blive sat gang i bygning af en ny sydtribune. Det ville koste omkring 25 millioner kroner.

Tribunen blev aldrig bygget, for kort efter begyndte planerne om et nyt stadion i stedet at tage form. Silkeborg skulle have et tidssvarende stadion, der opfyldte alle kravene, og som kunne blive et aktiv for både klubben og byen. Og stedet skulle være Søholt. Flere år tidligere havde hovedformand Erik Isager faktisk foreslået et nyt moderne stadion på netop Søholt, og nu var det så den vej, vinden blæste. Rigtig meget skulle falde på plads, men mod slutningen af 2012 meldte borgmester Hanne Bæk Olsen optimistisk ud: Jeg er sikker på, vi finder nogle gode løsninger...

Viggo Jensen tilbage på træningsbanen. Han startede sin første trænerperiode i 1987. Nu kom han i 2012 tilbage til sin tredje trænerperiode.

Kommunen kunne godt bruge arealet ved det hidtidige stadion, blandt andet til byggeri af et plejecenter, og derfor var der politisk velvilje. Men hvad med økonomien? I september 2013 blev et skitseprojekt fra Årstiderne Arkitekter A/S præsenteret, og prisen var anslået til 120 millioner kroner. Af dem skulle kommunen give halvdelen, finansieret ved at sælge stadiongrunden. Lars Larsen meldte ud, at JYSK ville give 10 millioner for navnet JYSK Park, og Jyske Bank gav lige så meget for tribunesponsoratet. Silkeborg IF Invest hentede 20 millioner kroner ind fra private investorer, og loungen på stadion blev ifølge en gammel aftale købt af Silkeborg Kommune for 19,1 millioner kroner. Den handel gav noget debat i byen, for loungen skulle jo fjernes. Var den så noget værd?

I det hele taget gav stadionplanerne debat. Nogle mente, at Silkeborg Kommune skulle bruge penge på andet tiltrængt eller til foreningslivet generelt. Andre mente, at et nyt stadion som erstatning for Mascot Park ville være til fordel for hele byen og egen og kunne være med til at løfte Silkeborg ind i en ny tid. Og mens snakken gik, tog planerne form...

Amerikansk fodbold i gågaderne

SIF Phoenix kæmpede for at holde fast trods en vis nedgang i medlemstallet. Der var en naturlig udskiftning af spillere, hvor en gruppe hvert år forsvandt til større klubber i større byer, mens andre begyndte. Og der blev arbejdet hårdt for at få flere med. Der blev spillet amerikansk fodbold i gågaderne i Silkeborg for at lokke, og der blev indgået aftale om samarbejde med ungdomsskolen.

I 2012 blev der indledt et samarbejde med Triangle Razorbacks fra Vejle, der spillede i Nationalligaen. Vejles andethold havde ikke spillere nok til at deltage i turneringen, og derfor var det oplagt, at Vejles spillere blev trænet og stillede op for SIF Phoenix. Dermed kunne spillere fra Vejle komme til Silkeborg og træne og spille i en periode, og det kunne hjælpe Vejles spillere på andetholdet op på et højere niveau. Endelig kunne der etableres et U-19 hold, så der kunne tilføres førsteholdet spillere nedefra.

At spille amerikansk fodbold er at være en del af en helt særlig kultur. Det sociale spiller en stor rolle, og man snakker sammen med modstanderne efter en kamp. Her kan man sammen gennemgå, hvad der skete på banen, og tonen er måske drillende, men altid venskabelig.

Det var et miljø, der tiltrak mange unge. Klassens tykke dreng var måske aldrig blevet set som den, han var i skolen. Han var blevet mobbet og havde ikke fået mange chancer blandt kammeraterne. Når han mødte op til amerikansk fodbold i SIF Phoenix, var han populær og blomstrede måske op for første gang. De store drenge kunne tonse igennem, dem var der brug for. Og sådan lærer man i amerikansk fodbold, at vi alle har en rolle at spille.

Når en ny sæson startede, var op mod halvdelen af spillerne nye, der skulle læres op. Der blev trænet igennem, og der blev set video fra kampene over en øl. Det handlede om både det sportslige og det sociale. Se og lær. Nye spillere kom til og fik nye venner. Der var ingen klikedannelser, der var sammenhold og godt miljø, for man lærer at stå sammen, når der kommer 120 kilo tonsende, der bare skal standses. Klublivet blomstrede, og resultaterne var forrygen-

Martin Stapelfeld med rød bandana sætter sine spillere op til kamp. Hans fortid som én af landets bedste running backs fik en del spillere fra andre dele af Jylland til at melde sig ind i SIF Phoenix, der havde nogle gyldne år som topklub.

de: SIF Phoenix fik et U16 hold op at stå, og det kørte godt. I perioden 2011-2014 gik seniorerne ubesejret igennem turneringerne. Ingen kunne slå dem, og først, da de i semifinalerne skulle tage sidste skridt mod finalerne, stoppede sejrserien. Tre gange i tiden med Martin som træner var SIF Phoenix i semifinale og dermed helt fremme i medaljekampen.

En sag med voldsomme konsekvenser

Hvad gik galt? SIF Phoenix havde været i en bølgedal, men nu gik det godt. Man var på alle måder på vej. Så skete det: Martin var træner og coach og holdleder. U16 holdet skulle spille, og han tog en spiller med på 15 år. Spilleren var for ung, men det

burde være en fordel for modstanderen. Han tog spilleren med, for at kampen kunne gennemføres, og han troede, at papirerne, der skulle sikre dispensation, var sendt ind. Det var de ikke.

Straffen kom fra forbundet, og der var ingen nåde: Selv om det var midt i sæsonen og Martin var tæt på at være uundværlig, fik han besked om at holde sig væk. Helt væk. Han fik tre måneders karantæne, hvor han ikke måtte have den mindste berøring med sporten. Tre måneder i højsæsonen.

Leon Raydon, der havde været formand siden 2013, gik til forbundet, DAFF:

”Vi er tre ildsjæle”, sagde han, og de tre var ham selv, Martin og den tidligere formand Martin Bach. Tre mand, der kæmpede for afdelingen.

SIF Klatring var som et friskt pust i SIF. En ny og anderledes sportsgren, hvor man individuelt udfordrer sig selv, og samtidig kollektivt tager ansvar for hinanden.

”Hvis I fastholder, er vi nødt til at lukke klubben”, meddelte Leon.

Men forbundet fastholdt. Erik Isager gik som SIF’s hovedformand ind i sagen. Der blev foreslået et kompromis, en delvis straf, men intet hjælp, og konsekvensen viste sig hurtigt. Spillere holdt sig væk. Når Martin ikke var der, mødte spillerne ikke op til hverken træning eller kamp. Utilfredsheden med forbundets manglende forståelse og opbakning betød, at motivationen forsvandt.

Kampe blev tabt uden kamp. Man trak sig, og efter to uger bukkede ungdomsholdet under. Antallet af spillere i SIF Phoenix styrtdykkede fra omkring 30 til nogle ganske få. Da Martin havde udstået karantænen forsøgte han at samle stumperne, men han og formanden erkendte, at det var for sent. Spillere var gået til andre klubber eller var holdt op.

Da Erik Isager aflagde beretning ved Hovedafdelingens generalforsamling i februar 2015, kunne han meddele, at SIF Phoenix lå i dvale i et år. Tilbage var der en fornemmelse af, at det kunne være gået anderledes, hvis forbundet havde været en smule fleksibelt. Og i SIF lærte man endnu en gang, at i nogle tilfælde, når en afdeling er allermest sårbar, kan ganske få eller en enkelt ildsjæl gøre forskellen på eksistens og ikke-eksistens. I SIF lukkede et spændende kapitel. SIF Phoenix havde rejst sig fra asken og vist, at vinger-

ne kunne være. Nu lå Phoenix vingskudt på banen. Men hvem ved, måske rejser den sig endnu en gang?

Velkommen til klatrerne

SIF mistede en afdeling, men fik en ny, da Silkeborg Klatreklub blev optaget i SIF den 5. maj 2015, og skiftede navn til Silkeborg IF Klatring.

Det var en relativ ny sportsgren, der hermed blev en del af SIF, således blev Dansk Klatreforbund først oprettet i 1995. Med klatresporten kom en spændende og anderledes sport ind i SIF. En sport, der på én gang er individuel med den enkeltes kamp med sig selv, og kollektiv med et fællesskab, hvor man tager vare på hinanden, så ingen kommer galt afsted. Og en sport med et ungt og kreativt miljø, hvor man kan få god motion ved at klatre på indendørs klatrevæg, og hvor man kan ruste sig til store udfordringer og naturoplevelser med bestigning af klipper og bjerge. Silkeborg Klatreklub var blevet oprettet i januar 2013, og der var ildsjæle, der ville gøre klubben mere kendt og også gerne større. Skridtet ind i SIF var en del af denne strategi, og formanden for SIF Klatring, Nadia Brinch, meldte da også ved optagelsen ud, at hun håbede på større synlighed som følge af SIF-medlemskabet.

Den nye afdeling havde omkring 30 medlemmer, og den havde hjemsted i gymnastiksalen på Th. Langs

Instruktør i SIF Klatring, Folke Janiesch, kæmper sig opad. I afdelingen trænes der på indendørs klatrevægge med fokus på sikkerhed, før der forsøges med udendørs klatring i mere eller mindre barskt terræn.

Skole. Nu skulle ambitionerne om at vokse gøres til virkelighed, og et af ønskerne var at få bedre lokaleforhold med højere til loftet og dermed mulighed for større udfordringer, når medlemmerne bevæger sig op over klatrevæggen. Et af problemerne i klatreklubben var nemlig, at en del medlemmer flyttede til en større klub, når de for alvor fik blod på tanden. Der kom nye til, men denne løbende udskiftning i medlemsskaren ville de gerne have standset i SIF Klatring. Det kunne kun ske ved at tilbyde større udfordringer.

Alt det kunne hovedformand Erik Isager udmærket forstå, og han begyndte at bruge sine forbindelser og at undersøge forskellige muligheder. I det hele taget oplevede den ambitiøse klub større støtte og synlighed ved at blive en del af SIF, og glæden ved bekendtskabet gik også den anden vej: SIF var by-

ens store idrætsforening, og det var derfor i sig selv en tilfredsstillende tilføjelse at kunne tilbyde en ny og farverig sportsgren under SIF-fanerne.

I kælderen under Hal B

Om sommeren mødes skytterne udendørs på den gamle cricketbane, om vinteren mødes de indendørs i kælderen under Hal B i JYSK Arena. Her har bueskytterne to skydebaner og et samlingslokale. På væggene hænger der fotos fra sejre. Der er glade børn med jubel i blikket, der netop har opnået et godt resultat. Er det ikke det hele værd? På væggene hænger også fotocollager fra stævner, hvor man kan se, hvor meget hyggen og det sociale samvær betyder. Her i kælderen under hallen findes en verden, der er ukendt for de fleste, men som har betydning for de dedikerede udøvere af denne sport. På væggen for-

tæller diplomer om danske rekorder og mesterskaber. Det er sejre og triumfer, der fastholdes. Det er stoltheden.

I SIF Bueskydning fortsatte talenterne med at gøre opmærksom på sig selv. Det blev igen og igen til hæder, medaljer og mesterskaber. Da der var DM i september 2015, drog ni medlemmer af SIF Bueskydning afsted, og de kom hjem med fire DM-medaljer. I seniorernes langbue var kampen om guld et rent SIF-anliggende, da klubkammeraterne Per Clausen Nielsen og Kent Haaning mødtes i finalen. Det blev Per, der tog guld, mens Kent fik sølv. Derudover var der bronze til de to seniorer og recurve-skytter Bjarne Laursen og Anne Marie Laursen. De to søskende gjorde det godt på landsholdet, og Anne Marie var den mest vindende kvinde i SIF nogensinde med mere end 20 danske og nordiske mesterskaber. I 2012 skød hun som den første kvinde i dansk bueskydning 120 point af 120 mulige.

Men de bedste holdt sig ikke for sig selv. Når der blev trænet, skete det samme aften, for det er ligegyldigt, om man var 10 år eller 33 år eller begynder eller erfaren. Det vigtige er, at man er sammen og har et fællesskab. Så kan eliteskytterne lige gå en tur hen og snakke med nybegynderne og give lidt gode råd, og det vokser begge parter ved. Det sikrer sammenhængskraften i klubben, og det gør, at bueskydningen både er en individuel og en kollektiv sport.

Som bueskytte er man både helt sig selv og sammen med andre. Når pilen sendes afsted, er det din egen koncentration, der er afgørende. Her er det buejægere i SIF Bueskydning, der træner.

Medlemmer fra 10 år til 50 år

Med i SIF Bueskydning var også omkring 15 buejægere, som trænede til jagt med bue og pil. Disse jagtskytter var en del af klubben på lige fod med konkurrenceskytterne, og det var lidt usædvanligt. Det var ikke særlig udbredt at have buejægere med i bueskytteklubber, men SIF Bueskydning tilbyder nogle faciliteter, de kan bruge, og de træner på samme tid som alle andre i klubben. I stedet for at skyde mod skive, skyder de mod gummidyr, og så kan en konkurrenceskytte jo ind imellem gå hen til dem og prøve at skyde efter noget andet end den sædvanlige skive. I alt er der omkring 55 medlemmer i SIF Bueskydning jævnt fordelt i alderen fra 10 til omkring 50 år. Hos bueskytterne er det som i så mange andre sportsgrene en udfordring at holde fast i ungdommen, for når børnene bliver teenagere, er der så mange tilbud og så meget andet, der trækker. Ofte oplever klubben dog, at unge, der er holdt op, på et tidspunkt kommer tilbage.

SIF Bueskydning får ofte gæster. Der kan komme bueskytter fra Esbjerg, Randers eller Aalborg og alle mulige andre steder fra. De har en åben invitation og kan lide stemningen, miljøet og faciliteterne. Hvad skal vi give for at træne med her en dag? ”Nå, det er jo altid velkomment med et par poser kaffe”. Det er ikke penge, det handler om, det er samvær om en sport.

Endnu et gummidyr er ramt på træningsbanerne hos SIF Bueskydning. Her er det 13-årige Frederik F. Lourcing, der har haft pletskud.

De gamle drenge i kamp. Her er det en træningskamp mod Silkeborg Boldklub i 2012, og på de to små fotos er det glimt fra generalforsamlingen i SIF Old Boys 2013, hvor formand Søren Fogsgaard aflægger beretning. Old Boys er en del af SIF Fodbold og er i bestyrelsen repræsenteret af Ernst Jensen.

Men føler SIF Bueskydning sig som en selvstændig klub eller som en del af noget større, en del af SIF? Når bueskytterne er sammen på banen, er de en del af en bueskydningsklub. Sådan må det være. Det er der, de har deres fællesskab, det er der, de sammen dyrker deres sport. De har en interesse til fælles, de har det indforståede sprog, de har deres egen verden. Men de er en del af et større fællesskab, og de ved, at hvis de får problemer af én eller anden art, kan de gå til SIF Hovedafdeling. De udgør en mindre sportsgren i en stor forening.

Og om mandagen er Old Boys i kamp

”Det har været et godt år med god fodbold i 50 plus rækken og med en plads i top 3. Tak til alle omkring holdet med Frank Lund og Niels Madsen i spidsen. Det lykkes kun, når alle bringer ansvarlighed ind i gruppen og herfra opleves, at alle hjælper med

tøjvask og bidrager til fællesskab blandt andet med fællesspisning ved grillen eller på Evald”.

Der er generalforsamling i SIF Old Boys i 2016, og formand Søren Fogsgaard aflægger beretning. Ved bordene i Søholthuset sidder de gamle drenge med en øl foran sig og lytter til formanden. Han fortæller, at årets første træning i marts blev gennemført med 10 aktive spillere på kunststofbanen, og med en efterfølgende hyggelig frokost i Søholthuset. Her havde Lasse sørget for dejlige retter, som blev nydt med øl og brændevin.

Det er vigtigt med traditioner, og dem har de i SIF Old Boys: Træningskamp med frikadeller og kartoffelsalat, en årlig golf-dag, fodboldture ud i den store verden, spisning, fester og meget mere.

I disse år er det sidste generation af tidligere førsteholdspillere, der er blevet i SIF og spiller oldboys. De nuværende førsteholdspillere er for en stor dels

Et historisk møde. De veteraner, der i 1966 sikrede oprykning til 2. division, har 40 års jubilæum og møder oldboys. Formanden Søren Fogsgaard måtte på veteranernes hold, da en spiller blev skadet under opvarmning, og Søren blev matchvinder i veteranernes 1-0 sejr.

vedkommende ikke silkeborgensere og spredes for alle vinde, når de forlader holdet. Amatøraftdelingens seriespillere bliver derimod ved. De har for manges vedkommende spillet sammen siden de var små drenge, og de vil ikke undvære samværet før, under og efter kamp.

Også på andre måder er der sket forandringer: En gang begyndte man at spille oldboys, når man stoppede på et seriehold som omkring 30-årig. Nu spiller man fortsat seriefodbold, til man er 40 år eller mere. Derfor er den typiske oldboys i dag et godt stykke over de 50 år og måske også over 60 år.

Men der spilles. På kanten af jubilæet er godt en halv snes aktive og 65 passive i afdelingen. De aktive spiller syvmandsfodbold i turnering med kampe om mandagen. Og de passive vil ikke undvære fester, rejser og det sociale samvær, selv om fodboldstøvlerne er lagt på hylden.

Søren Fogsgaard har været formand siden 2002. Han blev valgt ind i bestyrelsen i 1996, og da var der to elleve-mands hold og et syv-mands hold. Søren er selv et godt eksempel på en oldboys spiller. Han begyndte at spille fodbold i SIF som dreng, og som senior har han spillet på alt fra andeholdet til femteholdet. Da han i 1988 var 33 år, blev han oldboys-spiller. Nu står han der og holder sin beretning med lune og et lille smil. Han er blandt venner.

Optur og nedtur

Førsteholdet i SIF Fodbold havde haft en turbulent tid. Sæsonen 2008-2009 havde givet oprykning og dermed tilbagevenden til bedste række, og i sæsonen 2010-2011 fik holdet med en femteplads den bedste placering i Superligaen i 10 år. I sæsonen efter blev

det til en ottende plads, og så gik det igen ned ad bakke. I sæsonen 2012-2013 forlod den populære træner Troels Bech holdet for at blive træner i OB, og det blev i det hele taget en skidt sæson, der endte med nedrykning til 1. division.

I foråret 2014 var jubelen så tilbage på Mascot Park. I forårets sidste kamp var der mere end 6000 tilskuere på stadion, da SIF vendte 0-1 til 3-1 på en flot anden halvleg mod Lyngby. Da havde SIF allerede vundet 1. division, og publikum strømmede ind på banen, hvor Morten Bruun overrakte pokalen. Jesper Sørensen var træner og havde gjort det godt.

SIF var igen i Superligaen og mange mente, at der skulle forstærkninger til. Det blev nu noget småt med forstærkninger, og bestyrelsen blev udsat for en del kritik. Det var en kritik, der også omfattede sportschefen: Nu må I tage jer sammen, se at få forstærket det hold, så vi ikke igen skal ned i 1. division. I bestyrelsen ville man ikke blot undlade at se på økonomien. Der kom historier fra andre klubber, der på grund af dårlig økonomi måtte skære voldsomt ned, og der var historier om konkurser og trusler om konkurser. Der skal vi ikke ud, var holdningen i ledelsen i den professionelle afdeling. Mange fans og også en del sponsorer var uenige: Der skal satses, pengene til

Jesper Sørensen med sønnen Benjamin på armen. Jesper havde gjort sit håndværk som cheftrener, og SIF havde vundet 1. division. Her får han en snak med fysioterapeut Michael Larsen.

En glad direktør i Silkeborg IF Invest A/S Kent Madsen sammen med Morten Beck, der som topscorer med 20 mål havde sin store andel i oprykningen 2014.

spillerprofiler er givet godt ud. Det får flere tilskuere på stadion, det får sportslige resultater, der i sig selv betyder en positiv cirkel. Javist, lød det fra ledelsen. Det er meget godt. Men pengene skal være til det. Måske troede man, at spillematerialet var til at holde fast i Superligaen? Det var det ikke. Nederlag fulgte på nederlag. SIF viste i perioder godt spil med chefræner Jesper Sørensen som indpisker, men bolden ville ikke i mål. SIF manglede i den grad målfarlighed. Fans mødte gang på gang op på stadion med håbet i behold, men gik efter halvanden times spil frustrerede hjem. Medierne begyndte at spekulere i, om SIF måske ville slå rekorden og slet ikke hente en sejr hjem? Der blev dog hentet sejre, men ikke på hjemmebane. SIF gik hele sæsonen igennem uden én eneste sejr foran hjemmepublikummet. Nedrykningen var sket på den mest ydmygende måde, og fansene rasede. Direktøren blev på de sociale medier beskyldt for at

have ødelagt klubben, og også sportschefen fik sin del af kritikken. Det var ikke hyggelæsning at gå ind på de sociale medier, hvor spillere blev erklæret for uværdige til at bære den røde trøje.

Det var også dem, der fastholdt, at spillerne nok gjorde det, så godt de kunne, men at materialet ikke var til mere. Der var dem, der huskede på, at uden Kent Madsen og investeringen i Papirfabrikken havde man nok ikke økonomisk klaret skærene.

Realiteterne var dog, at det blev en grim og traumatisk sæson. Ikke en eneste hjemmesejr, og det var aldrig før sket i Superligaens historie. Hjemmepublikummet vandede sig, og et trænerskifte til Kim Poulsen i vinterpausen hjalp ikke. SIF har altid haft både gode år og dårlige år. Men i sin lange historie havde man godt nok aldrig før spillet en hel sæson uden at give sit hjemmepublikum én eneste sejr at glæde sig over.

Det diskrete møde på Hindsgavl Slot

At skifte træner kan være en smertelig proces, og kan man nu være sikker på, at det er den rigtige løsning? Direktøren i Silkeborg IF Invest A/S Kent Madsen er således stadig i tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at fyre Jesper Sørensen tilbage i december 2014 og i stedet give Kim Poulsen chancen. Selv om SIF kun havde fået fire point i 17 kampe, havde SIF også spillet gode og tætte kampe, hvor uheld og manglende skarphed havde forhindret sejr. Hvordan ville det være gået, hvis Jesper var fortsat? Det bliver aldrig afklaret, for i fodbold må beslutninger nogle gange tages uden garanti for, at det er de rigtige.

Men hvad sker der i maskinrummet, når et trænerskifte skal effektueres? SIF var i foråret 2015 rykket ned efter en enkelt sæson i superligaen og ambitionen var klar: Vi skal tilbage med det samme. I løbet af september blev de skuffende resultater i 1. division på den baggrund mere og mere frustrerende. Sportschef Jesper Stüker anbefalede et trænerskifte, og SIF

afsøgte mulighederne. Hvem er der, derude? Hvad med Peter Sørensen?

Veteranen fra gulddholdet havde undervejs i sin trænerkarriere flere gange henkastet og halvt i sjov sagt: ”I siger bare til...”

Ingen kunne være i tvivl om, at han havde SIF i hjertet, så måske kunne de finde ud af noget med ham? ”Du skal være klar over, at Peter fylder meget”, sagde direktør Kent Madsen til Jesper Stüker.

Det så sportschefen ikke som noget problem. Han tog et par møder med Peter, for det er vigtigt, at de to kan finde ud af det sammen. Udfaldet af disse uformelle møder var afgørende for, om næste skridt skulle tages. Og det skulle det.

Herefter gik det hele stærkt. Der blev aftalt et diskret møde på Hotel Hindsgavl Slot ved Middelfart, og inden dette møde blev bestyrelsen i Silkeborg IF Invest A/S taget i ed. Det skete samme dag, som mødet på Fyn skulle finde sted, og med mandatet fra bestyrelsen kørte direktørerne Kent Madsen og

Med blafrende jakke og gestikulerende hænder. Engagement og temperament. En god bekendt vendte tilbage til SIF, da Peter Sørensen blev ansat som cheftrener. Han havde ad to omgange som spiller i klubben været med til at fejre store triumfer. Nu var det en noget anden rolle, han vendte tilbage til.

Claus Christensen samt sportschef Jesper Stüker mod Middelfart. Nu skulle der snakkes økonomi og konditioner. Kunne man blive enige?

På mødet på Hindsgavl sad Peter Sørensen og hans rådgiver, den tidligere SIF-spiller Allan Reese, på den ene side af bordet. På den anden side sad de tre repræsentanter fra SIF. På bordet stod der kaffe, flasker med koldt vand og en skål frugt. Nu skulle man se hinanden i øjnene: Kan vi finde ud af noget, der kan bære i årene fremover?

Det sportslige havde Peter og Jesper talt om på deres egne møder, begge parter var interesseret i en aftale, nu manglede så forhandlingerne om kontraktens enkelte punkter. Viljen var der, og her, på det smukke gamle slot på det vestlige Fyn, blev man enige. Peter Sørensen skrev under på en kontrakt frem til 2018, og i bilen på vej hjem til Silkeborg ringede Kent til Kim Poulsen.

”Vi skifter”, siger han.

Herefter skulle kommunikationschef Niels Frydenlund handle hurtigt. Det er vigtigt, at nyheden kommer fra SIF og ikke spredes gennem rygter. Og i Silkeborg blev nyheden hilst velkommen. Drengen fra Sejs-Svejbæk kom som ung til SIF og var med til at vinde mesterskabet for ynglinge i 1991 og tre år senere mesterskabet i Superligaen. Holdningen var positiv: Han er jo vores egen. Det kan vel ikke gå helt galt...

Vision 2018

SIF sendte det ene nye talent efter det andet på banen, og det var helt i tråd med den ambitiøse plan, Vision 2018, der blev lanceret midt i en svær tid. Det var en plan, som handlede om satsning på talenterne fra SIF's egen blomstrende rugekasse. Satsningen skulle føre til balance i fodboldøkonomien senest i 2018.

Faktisk havde arbejdet været i gang længe og havde fået antallet af SIF'ere på diverse ungdomslandshold til på relativ kort tid at gå fra 0 til 16. Tidligere sportschef Peder Knudsen havde fået en central rolle med ansvar for udvikling af talentfulde unge spillere, og stillingen som sportschef og talentchef var

blevet slået sammen til én stilling, varetaget af Jesper Stüker. De to var således omdrejningspunktet i den store talentsatsning.

Målsætningen var ambitiøs og sagde blandt andet, at 40 procent af førsteholdets spillere skulle komme fra egen talentudvikling. En særlig struktur skulle sikre, at de unge dels fik deres uddannelse, dels kunne få mere træning og flere udfordringer. Strukturen betød samarbejde mellem skoler, forældre og trænere, og holdningen var, at talenter både skulle kunne indfri deres potentiale og samtidig få hånd i hanke med deres fremtid på længere sigt.

Talantarbejdet går hele vejen fra SIF Fodboldskolen over Sølystskolens Team Talent og Silkeborg Efterskoles fodboldlinje til Silkeborg Fodbold College og særlige sportsklasser med tid til træning. Hele forløbet er præget af to forhold: Børn og unge skal passe deres skole og deres uddannelse, det er på alle måder vigtigt for deres fremtid. Og talentplejen skal ske i et særligt elitemiljø, hvor der er plads og rum for udvikling af den enkeltes talenter. Samtidig skal talenter hurtigt have chancen, når de er parate, og det levede chefræner Peter Sørensen op til og tog unge talenter ind i truppen. De kom måske ikke på banen, men de lugtede til hele miljøet, de var med og lærte.

Chefræneren gjorde også op med tendensen til pr. automatik at give plads til højtlønnede profiler. Det 19-årige talent kan få chancen på bekostning af den 29-årige med høj løn, hvis træningsindsats, indstilling samt den aktuelle form og dygtighed er til det. Det var sådanne holdninger, der skulle bidrage til at få egne talenter frem, og det var det, der fik unge spillere som Jens Martin Gammelby, Robert Skov og Sammy Skytte med i truppen og på banen i en sæson, hvor der blev kæmpet om oprykning. Andre spillere som Kasper Dolberg, Jeppe Okkels, Emil Søgaard, Nicklas Røjkjær, Gustav Dahl, Nicolai Flø, Thomas Nørgaard og Simon Jakobsen har været gennem SIF's talentsystem, og det kom således til hurtigt at sværme med unge spillere på og omkring førsteholdet, der var udviklet som led i Vision 2018.

En aften i SIF Minigolf

De kommer listende, og pludselig er der en 12-13 stykker i lokalerne under hallen i Vestergade. De stiller termokander på bordet og de åbner tasker og finder bolde frem. Den tidligere formand Carsten Berg kommer lige fra arbejde, men han ryster arbejdsdagen af sig og har snart hurtige bemærkninger til de andre, efterhånden som de møder frem. Og den nuværende formand Jan Vitten Rasmussen sidder afslappet og snakker med, for de kender alle hinanden godt og har det tydeligvis rart sammen.

”Hej Teddy”, lyder det, for der er en gæst i dag, og han vil spille sammen med vennerne fra Silkeborg.

”Ja, jeg er jo en tosset fynbo med en kæreste i Aarhus”, forklarer han.

Og den tossedede fynbo er tydeligvis velkommen, for sådan er det. 2000 danskere dyrker minigolf som sport, og mange af dem kender hinanden. De mødes til stævner, og man kan altid lige møde op i en anden klub. Det handler om venskaber og fællesskab om en sport. Og selv om man er fra hver sin klub og mødes i kamp, giver man hinanden gode råd: Hvilken bold egner sig godt til lige denne bane? Man konkurrerer, men man hjælper også hinanden. Det er en gentlemansport at spille minigolf.

Når der spilles på højt niveau, tæller både luftens temperatur og fugtighed med, når man beslutter sig for, hvilken bold, der skal bruges på hvilken bane.

Mange spillere har omkring 100 bolde. Og nogle bolde varmes op i lommen, og elitespillere har ligefrem termometer med.

Denne aften i 2016 er de kommet i gang med første runde. Der er lavet hold ved lodtrækning, og der spilles to runder på de 18 baner.

”Nå, så er det Hundehuset”, lyder det, og her er det åbenbart en særlig udfordrende bane, der skal klares. Egentlig havde SIF Minigolf indendørs baner under hallerne på Ansvej, men så skulle der bygges stadion, og derfor skulle skytternes hus rives ned efteråret 2015. Hvor skulle skytternes våben så opbevares? Kommunen besluttede, at de skulle opbevares der, hvor SIF Minigolf havde deres baner, for det var et sikkert rum. Hvad så med SIF Minigolf? Hovedformand Erik Isager var med til møde med kommunen, og her fandt man så frem til lokalerne under Vestergadehallen.

”Ja, men så skal de i hvert fald ikke betale for det”, sagde Erik Isager til den kommunale repræsentant, og det slap de så for og sparer dermed den husleje, de var vant til at betale.

Spillet kører. Der er koncentrerede blikke. Fødderne stilles helt rigtigt. Så sendes bolden afsted på sin rejse, og i mange tilfælde falder den på plads i hullet ved første slag. Selv om spillerne har prøvet det tit, kommer der alligevel et lille triumfende:

”Yes!”

Stemning, hygge og engagement i SIF Minigolf. Der trænes til stævner og til turnering, hvor SIF-farvene skal forsvares.

Resultaterne noteres på papiret, der hviler på et bræt. Konstant lyder der drillende bemærkninger, for her er tonen mellem deltagerne på én gang drillende og kærlig. Man skal kunne tage lidt røg, hvis man vil spille i SIF Minigolf. Det gælder også gæsten, der ikke kommer for godt fra start. Men så kommer triumfen ved en række baner med hole in one.

”Jeg skulle lige varme op”, siger fynboen.

Efter et par runder og kaffepause er der seedning, så aftenens bedste spiller mod hinanden. Men det er tydeligvis lige så meget den enkelte spillers kamp mod sig selv, det handler om. Nogle baner driller mere end andre. En bane kan drille en spiller gevaldigt den ene aften, mens samme bane aftenen efter overhovedet ikke giver problemer. Det er umuligt at forklare hvorfor, men af samme grund har spillerne ingen favoritbaner. Til gengæld har de hadebaner, som de siger.

Næsten alle spillerne er fyldt 70 år. Medstifter og tidligere formand gennem 12 år Carsten Berg er dog noget yngre, og så er der klubbens Benjamin: Jeppe.

SIF's mindste ungdomsafdeling

Som andre afdelinger har SIF Minigolf en ungdomsafdeling. Den er ikke særlig stor, faktisk består den i 2016 kun af en enkelt spiller, Jeppe Vitten Jensen på 16 år.

”Det er vores talent”, siger de aldrende medspillere. De glæder sig over Jeppe's evner, og så er han jo god for gennemsnitsalderen, som de siger. Og Jeppe har nået meget i løbet af et par år. Han er på juniorlandsholdet, og han har vundet en række Danmarksmesterskaber og Jyske Mesterskaber. Også et Fynsk Mesterskab er det blevet til, for der er tale om åbne mesterskaber, og så kan en silkeborgenser jo godt spille med. Jeppe havde forsøgt sig med andre sportsgrene, før han blev minigolfspiller. Han havde gået til håndbold, fodbold, svømning og skydning, men ingen af delene fangede ham rigtigt. Så spurgte hans morfar, om han ikke ville prøve minigolf?

Morfaren er Jan Vitten Rasmussen, formand for SIF Minigolf, seniorlandstræner i Dansk Minigolf Union og i bestyrelsen for Jysk Minigolf Union. Han

Gang i minigolfen på banerne ved Søholthuset. Og i baggrunden rejser lysmasterne til det nye stadion sig.

er selv på seniorlandsholdet, der er for spillere over 46 år. Han er stolt af sit barnebarns resultater. Selv er han tidligere dansk mester i bowling, men problemer med knæet gjorde, at han ikke kunne blive ved inden for denne sportsgren. Så skiftede han til minigolf.

Klubbens ungdomsspiller ville godt, at der var nogle flere på hans alder med, men det er ikke afgørende. Han synes, det er hyggeligt at spille med de andre i SIF Minigolf, selv om de er noget ældre end ham. Og han tager det helt roligt, at nogle af hans venner trækker på skuldrene og ikke betegner minigolf som en rigtig sport. Han ved, at de tager fejl, og han træner og træner for at blive endnu bedre og for at vinde flere mesterskaber hjem til SIF Minigolf. Gang på gang sender han bolden i hul i første slag. Den rette bold findes, retning vurderes, farten afpasses og bolden suser hverken for hurtigt eller for langsomt afsted og klarer drillende forhindringer på vej mod målet. Og snart skal Jeppe til VM.

Liv på banerne. SIF Badminton i JYSK Arena. 2016.

En aften på gymnasiet

Silkeborg Gymnasium. Banen er blå og ansigterne røde. Der er seks baner, og fjerboldene smælder over nettets kant. Der er koncentrerede blikke, når serveren skal slås. En lille lunken bold lister over netkanten. Når han den? Et hurtigt skridt frem, ketcheren rækker efter bolden, der løftes op, men lidt for meget. Modstanderne på den anden side af nettet viser ingen nåde, og bolden smashes i gulvet uden chance for modstanderen.

”Sådan!”

Det triumferende råb gjalder ind over banerne.

Fire mænd spiller double.

”Jeg har”, lyder det, og en fiks baghånd imponerer og giver anerkendelse.

På banen ved siden af spiller fire piger double. Der er udbrud af ærgrelse eller triumf, der er koncentration og små sejre og nederlag, når umulige bolde nås eller ikke nås. Der er koncentration og smældende lyde af bold mod ketcher. Der serves, kæmpes og svedes. SIF Badminton har oplevet opture og nedture. Der har været tidspunkter, hvor afdelingen var ved at lukke, men hvor den ikke gjorde det, fordi der var nogle, der ikke ville, at det skete. Op til jubilæet i SIF lever SIF Badminton og har det godt. Finn Sørensen er formand, og han er veteran i det organisatoriske arbejde. Flemming Jørgensen er kasserer, og han er også én af dem, der har været med i mange år. Omkring et halvt hundrede motionister møder mere eller mindre flittigt op, og derudover er ungdomsafdelingen blevet genskabt for få år siden og

har 25 medlemmer. De mødes til træning i JYSK Arena onsdage og fredage, og så lever hallen med samvær, glæde og venskabelig dyst over nettet.

Denne aften er det motionister, der har udfordret hinanden på banerne på gymnasiet. De har knoklet igennem, og nu er der stille mellem gulvets striber. Stilheden varer dog ikke længe, så kommer de gående ud fra bad og omklædning. De kommer med tasker med sportstøj og ketchere, og håret klæber vådt til panden. Tidligere bestyrelsesmedlem Erik Nørregaard har en gul Nettopose i den ene hånd. Han hiver nogle dåseøl frem, og fire motionister sætter sig og får en velfortjent pilsner, mens snakken går. De har spillet, motioneret, givet hinanden kamp til stregen. Nu er det tid til at puste ud sammen.

Nede på banen er nogle unge mennesker i gang. De træner, for de er tilmeldt turnering. For dem er det andet og mere end motion. Det er konkurrence, det er kamp mod både sig selv og modstandere. De vil kæmpe for gode resultater til SIF, og de fire motionister lader af og til et blik glide ned mod banen og beundrer det hurtige spil og de lange dueller derude. Motion og konkurrence i SIF Badminton.

Dansere fra hele Jylland og Fyn træner i SIF

Der danses i SIF Silkeborg Sports Dans. Der er holdundervisning en gang om ugen, og her er de yngste 12 år og de ældste er oppe i tyverne. Der er som regel 8-10 par til denne træning, og dertil kommer den individuelle undervisning, man booker sig ind på.

Hvem holder ved? Hvem bliver de nye navne? I 16-17 års alderen falder en del fra. Nye interesser, måske en tur på efterskole. Andre bliver ved og bliver bedre og bedre. De kommer fra store dele af Jylland. Nogle bliver kørt langt med forældre bag rattet. Det betyder noget at kunne blive trænet af verdensmestrene Helle og Bo Loft Jensen. Nogle er træningsmedlemmer i SIF, det vil sige, at de træner i SIF, men repræsenterer klubber i deres lokalområde ved konkurrencer.

Det kræver noget at holde fast i dansen. Det kræver en meget stor selvdisciplin, og det kræver, at man kan finde ud af det med sin partner. Det er ikke nogen selvfølge. Kemi skal være der, man skal være som én organisme i dansen. Man skal kende hinandens bevægelser ned i allermindste detalje. At danse er en holdsport for to. Man er individualist, men man er det sammen med sin partner. Det lyder som en modsætning, men det er sådan, det er. Instruktørerne er tæt på. De kender danserne, og nogle gange mærker de, at noget er galt. De er også en form for psykologer, for de fornemmer den mindste ubalance. Den mentale ubalance, der bliver til en ubalance i kroppen. Derfor er Helle og Bo Loft Jensen så tæt på deres elever, at de ofte er inviteret med til studentergilder. Og derfor har instruktørerne taget psykologikursus gennem Team Danmark. I SIF Silkeborg Sports Dans mærker de på deres helt

egen måde udviklingen. De har fornemmet, hvordan der gennem årene er blevet mindre idræt i skolerne, og at det er gået ud over børnenes motorik. I dansens verden har man desuden mærket, at der er flere forældre med større ambitioner på børnenes vegne. Tålmodigheden ikke er så stor, og denne tendens til at fremskynde en udvikling er ikke blevet mindre af, at der mange steder er kommet udenlandske instruktører fra lande med andre traditioner.

I forældrekrederen i SIF Silkeborg Sports Dans har de ikke helt oplevet den reaktion fra forældrenes side, som der fortælles om andre steder, for Helle og Bo Loft Jensen har gjort det hele klart, hvad de står for: At det tager tid, og at det skal tage tid. Børnene skal passe deres skolegang, for der er et liv efter dansen. Det skal handle om helhed, trivsel og engagement. Træningen skal være tilpasset alder, og man skal ikke toppe som barn, men arbejde frem mod at toppe i voksenalderen. Det er en holdning, bestyrelsen med formand Angela Steinfurth i spidsen bakker op om, og hvor hensynet til børnene prioriteres højest. Det er vigtige værdier, der arbejdes efter i SIF Silkeborg Sports Dans, og Helle Loft Jensen har været faglig redaktør på bogen "Aldersrelateret træning i sportsdans", som Team Danmark udgav i 2015. Dermed er parret og SIF Silkeborg Sports Dans med til at præge udviklingen i dansk sportsdans.

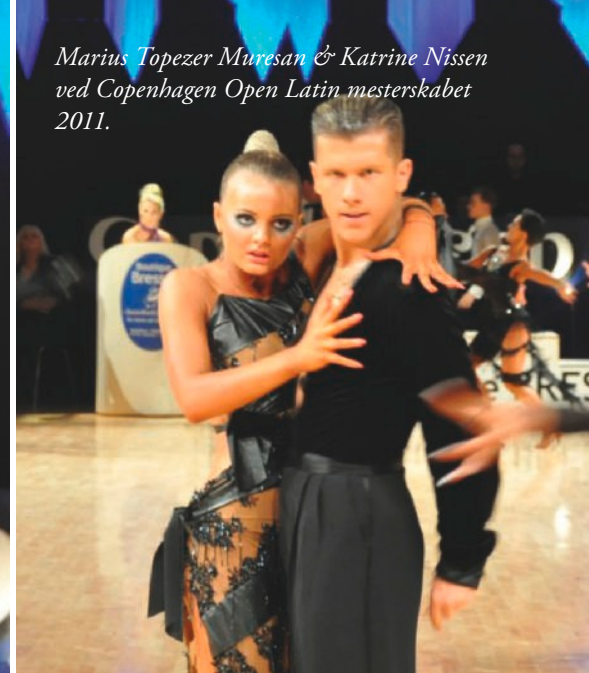
Soldans med Helle Loft Jensen. 85 skolebørn mellem 6-15 år har været på danseskole i en uge og over her i det fri før opvisning for forældrene. Et eksempel på mangfoldigheden i SIF Silkeborg Sports Dans. Sommeren 2015.

SIF's danske mestre Mathias Kirkegaard & Line Riding, fotograferet under Copenhagen Open.

Marius Topezer Muresan & Katrine Nissen ved Copenhagen Open Latin mesterskabet 2011.

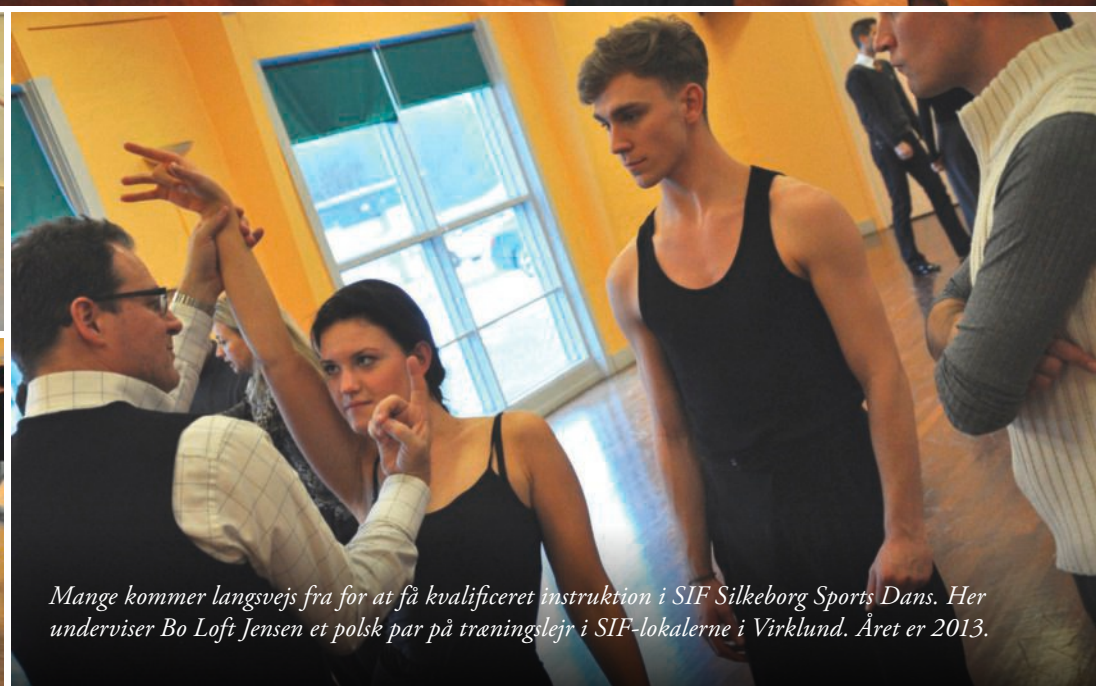
Træningslejr med mestrernes inspiration. Forrest er det verdensmestrene i latin Jurij Batagelj & Jagoda Strukelj, og bag dem de nu firedobbelte verdensmestre Bjorn Bitsch & Ashli Williamson. Derefter følger til venstre Mathias Kirkegaard & Line Riding, SIF's danske mestre og U-21 deltagere ved VM. Endelig ses bag Mathias og Line danseparret Nicholine Kirkegaard og Slawomir Sowa, flerdobbelte danske mestre for SIF Silkeborg Sports Dans.

Bo Loft Jensen underviser, og verdensmestrene Bjorn Bitch & Ashli Williamson viser parrene, hvordan det skal gøres. Foto fra 2013.

Træning i SIF Silkeborg Sports Dans.

Mange kommer langsejts fra for at få kvalificeret instruktion i SIF Silkeborg Sports Dans. Her underviser Bo Loft Jensen et polsk par på træningslejr i SIF-lokalerne i Virklund. Året er 2013.

SIF'er som landstræner i Japan

Det er ikke kun danske dansere, der får glæde af den professionelle holdning og verdensmestrene i SIF Silkeborg Sports Dans. Flere udenlandske dansere er medlem af afdelingen, og tilbage i 2008 var Bo og Helle Loft Jensen med til at stifte Team 2008 med talentudvikling med instruktører fra flere lande. Der arbejdes internationalt, og der præsenteres internationale navne. Bo Loft Jensen er desuden ansat som landstræner i Japan, og han må derfor ofte på farten for at hjælpe japanske par frem. De kommer også til Silkeborg for at få undervisning af instruktøren fra SIF, og også dansere fra lande som Rusland og Island kommer på træningsophold i Silkeborg. På et tidspunkt valgte et portugisisk par at rykke teltplæne op og flytte til Silkeborg for at træne i SIF Silkeborg Sports Dans.

Hele denne udvikling giver også det lokale publikum mulighed for at få gode oplevelser. I 2014 var SIF Silkeborg Sports Dans vært ved DM i standard, latin og 10 danse. Her kunne publikum nyde de helt store danske navne, blandt andet flere verdensmestre.

I SIF er der stolthed over én af foreningens nyeste afdelinger, der under navnet SIF Silkeborg Sports Dans har vundet bronze ved VM i Junior II, 13 danske mesterskaber og seks sølvmedaljer. Ganske godt gået godt af den lokale internationale danseklub.

Og børnene strømmer til SIF Håndbold...

SIF Håndbold havde i perioder spillet divisionshåndbold uden at komme helt op i rækkerne. Ambitionerne om at komme helt til tops havde været der, men op mod jubilæumsåret i SIF var det nogle andre ambitioner, der prægede afdelingen. Man havde for længst erkendt, at det var BSV og Silkeborg-Voel, der var håndboldens lokale flagskibe, når det gælder tophåndbold, men så kan SIF Håndbold vel blive Syd- og Midtbyens foretrukne håndboldklub for børn og unge?

Lars Erik Svenstrup er i 2016 formand for SIF Håndbold, der har en seniorafdeling med omkring 45 medlemmer med Sonja Olsen som kontaktperson. Der er damehold i serierne, og der bliver arbej-

det aktivt for at få flere med. ”Vi er kendt for at tage godt imod nye spillere, er meget sociale og har byens bedste baller”, lyder det fristende på Facebook.

I det hele taget er det som om der er gang i en ny start i SIF Håndbold efter nogle år på lidt lavere blus. I ungdomsafdelingen er der stor tilgang, og man er på to år gået fra 100 til 160. Det er imponerende, men ikke tilfældigt. Bestyrelsen ved, hvad den vil.

Martin Drejer er formand for ungdomsafdelingen, og han er et eksempel på, hvor meget det kan betyde at få nyt blod ind i en afdeling. Martin har været spiller og træner i Ikast, og da han og familien flyttede til Silkeborg, blev han aktiv, fordi hans børn spillede håndbold. Og sammen med den øvrige bestyrelse vil han gerne have pustet liv i de tilbud, der får flere med. Det er de gamle værdier i foreningslivet, det handler om: Der skal være plads til alle, det skal være sjovt at spille håndbold, og vi skal have det godt sammen. Vi skal ikke skynde os hjem efter træning eller kamp, vi skal hygge os, og vi skal have forældrene med i et engageret samvær.

SIF Håndbold ønsker i sit ungdomsarbejde at gå imod en udvikling, hvor forældre trækker deres børn ud, hvis de ikke lige viser ”flair for spillet” og kommer på førsteholdet. En udvikling, hvor man kører langt for at lade sine børn spille i eliteklubber. Nej, lad børn blive i det nærmiljø, de er en del af, og så skal der nok komme gode håndboldspillere ud af det målrettede breddearbejde.

Det er her, ungdomsarbejdet i SIF Håndbold er i 2016. Fødekæden er sikret, for der er børn helt ned til fem år med, og der er rigtig mange i årgang otte. Der er mange dygtige spillere, og det tegner dermed godt for fremtiden. Men det vigtigste er trivsel for alle, og som én af kun fem klubber i Danmark er SIF Håndbolds ungdomsafdeling med i kronprinsesse Mary og håndboldstjerne Mikkel Hansens fælles projekt imod mobning og for trivsel i håndboldklubber. Foreløbig er det et pilotprojekt, og det handler om at tage vare på hinanden, at sikre rammer, hvor alle har det godt, og at sikre, at ingen føler sig udenfor. Også

Udendørs træningsstart i Indelukket 2016. Børnene i SIF Håndbold har besøg af mestrene fra BSV, og så bliver der lige tegnet en håndboldbane op på græsset.

Det skal være sjovt at spille håndbold, og det må ikke ødelægges af de voksnes ambitioner på børnenes vegne. Samtidig skal der være mulighed for, at man stille og roligt kan udvikle sine evner, uden at det går ud over kammeratskabet og samværet. Det var holdningen i SIF Håndbold, og det var en holdning, der fik ungdomsafdelingen til at vokse.

derfor skal der være trænere nok omkring børnene, så dem, der først lige skal lære at kaste og gribe en bold, noget af tiden kan være sammen med andre på samme niveau. Imens er de mere øvede sammen i den anden ende af banen, og dermed får alle noget ud af det. Alle får sejre i stedet for nederlag. Forældrene skal engageres mere, og overskriften er "Giv os lillefingeren". Dermed er det underforsøet, at "vi tager ikke hele armen", og i praksis har man lavet en liste med 100 opgaver om året. Så kan forældre melde sig på. Nogle vil måske kun bage kage til to arrangementer, og det er så det, så er opgaven løst. Man kan være aktiv uden at binde sig til en masse. Vestergadehallen skal være base, og her indrettes et klublokale med sofaer, tv osv. i en del af cafeteriet. Samtidig opfordres Jysk Håndbold Forbund til at tilrettelægge turneringer, så flere hold har hjemmekamp samme dag. Sådan var det en gang, og det kan skabe et liv, hvor man bliver i hallen og ser hinandens kampe, og hvor forældrene også er en del af

fællesskabet. Det handler om gamle værdier i nye udgaver. Og det skal skabe den klubånd, hvor man bliver i SIF Håndbold. Den stærke fødekæde, hvor samarbejdet med andre klubber også skaber mulighed for talentudvikling.

SIF Håndbold har været med længe. Nu er det, som om afdelingen op til SIF's 100 års jubilæum går ind i sin anden ungdom. Og børnene strømmer til...

Fra en håndfuld tilskuere på Søholt til 70.000 i USA

Der er sportsudøvere ude i verden, der på deres helt egen måde bærer SIF's historie i sig. Andreas Knappe er én af dem, og det er han helt bevidst om.

Det er sommer 2016, og der går en ung mand på et college i USA. Han er høj og bredskuldret, og han har svulmende overarme. Han er en rigtig SIF'er og har i klubben været bueskytte, håndboldspiller og med i amerikansk fodbold. Det er det sidste, der nu er hans nutid og fremtid, men han holder nøje øje med, hvor-

Den sorte trøje og den røde trøje. Da mestrene fra BSV rykkede ind i Vestergadehallen for at give børnene i SIF Håndbold en spændende sæsonstart, var det med til at gøre dagen til noget helt særligt. Og selvfølgelig fik børnene autografer med hjem...

dan det går derhjemme i hans gamle klub. Han har i USA prøvet at spille for 70.000 mennesker, men han har også prøvet at spille i SIF for nogle håndfulde, der stod ved sidelinjen og fulgte med. Han har i sin SIF-tid løbet op og ned ad skråninger på Søholt, og han har klædt om i en gammel skurvogn.

Andreas Knappe har lært at spille amerikansk fodbold i SIF, og nu står han over for at blive den første danske offensive lineman i NFL-turneringen. Det kan blive rigtigt stort for Andreas, den unge mand, der har SIF i hjertet.

Det startede med bueskydning, hvor Andreas forsvarede SIF-farverne i årevis. Han har vundet DM og JM, og har været på ungdomslandsholdet. Men det var ikke nok for Andreas. Han begyndte at spille håndbold, og her havde han Tina Knudsen som træner. På grund af sin størrelse spillede han med unge, der var to-tre år ældre end ham selv. Han spillede fra han var ni år til han var 15 år, og meget mod sin vilje måtte han en del gange ud med rødt kort. Han var så stor, at hans forsvarsspil let kom til at være mere voldsomt, end det var ment. Da han var 16-17

år, gik han på Silkeborgskolen, og der havde han en kammerat, der spillede amerikansk fodbold. Det lyder som noget for mig, tænkte Andreas. I håndbold kunne hans fysik give udvisninger, i amerikansk fodbold ville den være en fordel.

Han mødte op på banen på Søholt: "Jeg vil gerne være med her. Det ser så sejt ud på tv", sagde han.

Andreas begyndte at spille amerikansk fodbold. Han blev bidt af sporten, og hans fysik og lærevilighed gjorde, at han blev god til det. Senere kom han til at træne under Martin Stapelfeld og blev for

Han var bueskytte, håndboldspiller og amerikansk fodboldspiller i SIF. Det blev starten på en karriere i USA. Øverst er Andreas Knappe i kamp for SIF Phoenix i 2011, og på plakaten nederst præsenteres han som kaptajn i UCONN Huskies 2016.

alvor udfordret og udviklet som spiller. I tre sæsoner spillede Andreas i SIF Phoenix, og de havde gode resultater og godt sammenhold. Herefter spillede Andreas i Vejle og var med til at vinde den danske liga og spille i Europa Cup. Han lagde sine highlights ud på en amerikansk hjemmeside og fik flere henvendelser. En weekend med prøvetræning hos UCONN Huskies i Connecticut betød optagelse på college, og Andreas havde fem uger til at få visum og komme ud af sin lejlighed. Det var i 2012.

Andreas lærte at spille amerikansk fodbold i SIF, og har nu spillet fire år i USA. Han har fløjet fra by til by over hele USA for at møde collegehold. Og snart står han for at blive hentet ind i NFL-ligaen som første danske offensive lineman. Han er for længst blevet skrevet op i talentspejdnernes lommebøger. Det startede i SIF, og ingen ved, hvor det ender.

Og der er høflig selvbetjening

Det er en ganske almindelig hverdagsaften i foråret 2016. Der er generalforsamling i SIF. Lidt før klokken

19 begynder de at ankomme til Søholthuset. Mange er lidt grå i toppen, men der er også yngre og unge med. De møder op år efter år, når der er generalforsamling i Hovedafdelingen. En stor del af de fremmødte er veteraner, der gennem årene har lagt mange kræfter i SIF. Nu møder de endnu en gang op til den generalforsamling, hvor der holdes fast i alle trådene. Her er der æresbevisninger til dem i de forskellige afdelinger, der har gjort en særlig indsats. Her er der overordnede betragtninger i formandens beretning. Her handler det ikke isoleret om fodbold, håndbold, badminton, klatring, minigolf, cykling, bueskydning eller sportsdans. Her handler det om SIF.

”Velkommen. Og så er der høflig selvbetjening”, siger hovedformand Erik Isager og nikker ned mod de kasser øl og sodavand, der er stillet frem. Oven på øllerne står en underkop med en samfundshjælper. Denne vinteraften i 2016 holder Erik Isager sin beretning nummer 38 som formand for SIF, og han starter med valg af dirigent. Forslaget er som hvert år Orla Madsen. Der klappes.

Himmelbjergløbet blev i oktober 2015 gennemført for 50. gang. Deltagertallet lå nu fast omkring de 1000 efter at have toppet i 2009 med 1743 deltagere. For mange var løbet en årlig tilbagevendende begivenhed, som der blev set frem til. Og for SIF var det for længst blevet én af perlerne i historiebogen.

Hovedbestyrelsen i SIF 2016. Fra venstre IT ansvarlig Leon Raydon, Christian Jepsen, SIF Fodbold, Lars Erik Svenstrup, SIF Håndbold, Bjarne Olsen, SIF Cykling, næstformand Henrik Thyboe-Thomsen, Nadia Nygaard Brinch, SIF Klatring, Angela Steinfurth, SIF Silkeborg Sports Dans, hovedformand Erik Isager, Karsten Dahl, Søholthuset, hovedkasserer Tonni Hammershøj, Finn Sørensen, SIF Badminton og Carsten Berg, SIF Minigolf. Fraværende: FU-medlem Finn Mølgaard.

Finn Mølgaard,
æresmedlem i 1986.

Erik Isager,
æresmedlem i 1996.

Ole Hansen,
æresmedlem i 2006.

Orla Madsen,
æresmedlem 2006.

Sonja Olsen,
æresmedlem 2007.

Ib Hjorth,
æresmedlem 2007.

Med målsøgende blik og to spillere fra FC Nordsjælland i hælene. Robert Skov er et eksempel på et talent, der har fået mulighed for at udvikle sig i SIF talentsystemet, og i SIF var stoltheden stor, da han under OL i Brasilien 2016 scorede det mål, der sendte Danmark i kvartfinalen.

”I år var jeg lige ved at sætte mig op til dirigentbordet fra starten. Men det går jo ikke”, siger Orla.

Nej, det skal gå rigtigt til. Og formanden får ordet og fortæller om det forløbne år. Det er her, overblikket skabes, det er her, alle afdelinger rundes, og det er også her, der er hæder til både sportsudøvere og ledere.

Denne aften er det blandt andre den mangeårige formand for Fodboldvennerne Eigil Knudsen, der hædres for sin indsats. Utallige gange har Eigil som andre fodboldvenner stået på stadion med de røde lodsedler. Der har været blæsende og kolde dage, men de har været der. Eigil vidste, hvem der ville købe en enkel lodseddel og hvem, der ville købe to.

Så stod han klar, når tilskueren nærmede sig og greb til baglommen.

”God kamp”, sagde Eigil, når handelen var afsluttet, og endnu nogle kroner til ungdomsafdelingen sikret. Nu var det slut med Fodboldvennerne efter mere end 60 år. Der var ingen til at tage over, og da Erik Isager takkede Eigil og dermed hele foreningen for veludført arbejde, var det et historisk øjeblik i Søholthusets sal. Generalforsamlingen er alvor og seriøsitet, men det er også munterhed og lune bemærkninger. Det er her, SIF er et hele på tværs af afdelinger, og her lever traditionerne.

”Så er det tid for det særlige SIF-hurra”, siger Erik som afslutning, og alle rejser sig. Formanden instru-

erer, og så gjalder det gennem Søholthuset: ”SIF længe leve” efterfulgt af tre lange og tre korte hurraer. Herefter råbes der i kor ”SIF... 17!”, og efter klapsalver findes jakker frem, ølglas tømmes og der nikkes til sidemanden. Tak for i aften.

Drengen fra Sejs-Svejbæk IF (2)

Det er forår året før SIF bliver 100 år. Tror vi på det? Tror vi på oprykning? Der er hjemmekamp, og sådan en fredag aften er der ikke mange til fodbold. De sidder lidt spredt på de røde sæder med pølser på pap og fadøl i krus af plast. Der er endnu tid, og der kommer stadig tilskuere. Spillerne varmer op. Der skydes på målmanden, og der brager et par bolde over mål. En bold har så meget fart på, at der brækker et stykke af det røde sæde en del rækker oppe bag målet. Måske er det godt, der snart skal varmes op på et nyt stadion?

Stadionspeaker Jacob Nøhr fortæller over anlægget, at det er Sejs-Svejbæk IF, der er indløber, og at der er en gave til dem bagefter. Det er vigtigt og en del af samarbejdet med klubber i oplandet. At være indløber er noget specielt. Noget børnene glæder sig til. Og denne gang er det altså børn fra Sejs-Svejbæk IF. Én af dem skal løbe sammen med Robert Skov, der selv havde Sejs-Svejbæk IF som barndomsklub. Han er et eksempel på en fodboldspiller, der startede ”derhjemme” og siden blev SIF’er. Her har han været igennem talentudviklingen, og allerede som 16-årig fik han debut som superligaspiller som klubbens yngste nogensinde. Han kom på ungdomslandshold, både U18 og U19, og ingen kunne være i tvivl om, at her var et stort talent på spil. Og det betyder stadig noget, at han er lokal. En gang var alle lokale, opvokset i byen eller på egnen. Det er mere sjældent nu, men der er noget særligt over det, når det sker. Og selvfølgelig har de i Sejs-Svejbæk IF noget at være stolte af, og selvfølgelig var alle i SIF og i Silkeborg stolte, da Robert Skov senere på året 2016 på OL-landsholdet i Brasilien scorede det mål, der sendte Danmark i kvartfinalen.

”Han skyder sgu på alt, hvad der rører sig”, lød det fra en tilskuer, da Robert i en kamp som ny spiller

i truppen var blevet skiftet ind og hurtigt brillerede ved det ene skud på mål efter det andet. Det kunne publikum lide. Især fordi det skete i en tid med udtalt måltørke. Den unge mand ville noget, og han vidste, hvor målet stod.

Så er det snart nu. Direktør Kent Madsen skrår over banen. Han har været i klubhuset, nu skal han over i loungen. Bolddrengene har hentet alle de bolde, der er efterladt af spillerne. Nu ligger banen og venter. De to hold kommer ind, og SIF-spillerne går hver især sammen med en spiller fra Sejs-Svejbæk. De små spillere afleverer de store spillere og spæner så ud.

Nu vender det...

1. division i foråret 2016. Peter Sørensen er klar ude på sidelinjen. Kampen kan begynde. Hver gang er der et apparat, der skal fungere. Hver gang er der hæren af frivillige, der sørger for, at det alt sammen klapper. De har SIF i hjertet og virkelyst i kroppen. Kampen er i gang, og SIF spiller uden den selvtilid, der vinder fodboldkampe. Hvor er galskaben, den blodrige fight? Da kampen nærmer sig sin afslutning, er SIF bagefter. Der er scoret et enkelt mål, og det er modstanderne, der har scoret det. Så kommer de gyldne minutter. SIF får udlignet og kaster alt frem, pludselig er galskaben der. Det er der, i kampens døende minutter, det sker: Som i slowmotion danser bolden lige foran modstanderens store, gabende mål, og sekunder er evigheder. Bolden reddes på stregen, den arbejdes op på stolpen, der er flere SIF-støvler på den, nu må den da suse ind i maskerne. Alle fans bag målet står op og forsøger at råbe bolden ind. Det er ikke muligt at brænde så store chancer, men det sker. Der er centimeter mellem endeløs jubel og afgrundsdyb ærgrelse. Forskellen mellem et og tre point er i dette øjeblik en nærmest smertelig fysisk fornemmelse.

”Hvis ikke de kan få sådan en bold skrabet ind over målstregen, fortjener de ikke Superligaen”, hvæser en mand til nogle helt tilfældige tilskuere. Vi har alle noget sammen. Vi har set samme kamp og har de samme følelser. Vi jubler sammen og vi ærgrer os

Unge klatrere i SIF Klatring på Th. Langs Skole foråret 2016.

sammen, og i dag er det ærgrelsen, der fylder. De rykker ikke op, brummes der.

Hvem kunne i krystalkuglen se, at det hele vendte netop nu efter denne brændte dobbeltchance i kampens døende minutter? Det var det, der skete. Herefter gik SIF fra sejr til sejr i en formidabel slutspurt med vilje, gejst og voksende selvtillid. Herefter var jubelen tilbage.

Er i klar til monkeystile?

Trin for trin klatrer de op i tabellen. Trin for trin klatrer de op ad væggen. SIF Klatring har træning for juniorer, træning for voksne samt klubaftner med fri træning. Denne aften er det juniorerne, der skal træne. Det er tirsdag aften tæt på klokken 18 foråret 2016, og på Th. Langs Skole skal man lige ind i skolegården, ind gennem en dør og nogle trin ned. Så står man i gymnastiksalen med klatrevægge og udfordringer.

En far er i gang med at hjælpe instruktør Marek Novak med at rykke nogle store madrasser ud. Der skal kun klatres få meter op, så sele og reb kan godt undværes. Til gengæld skal børnene falde blødt, når de springer ned fra væggen.

De første børn ankommer, og alle har de deres far eller mor med. Det er et krav. Snart er der 10 børn samlet, og instruktøren Marek råber dem op: "Juniorer, har I fundet jeres sko?" Det har de, og så sætter de sig i en lang række på den tykke blå madras under klatrevæggen.

"Vil I have en drikkedunk, kan I bare tage én. SIF giver", siger Marek og nikker over mod et bord, hvor der står smarte drikkedunke i et stativ.

Børnene er mellem 9 og 13 år, og med de 10 ankomne er der fuldt hold. De varmer op og begynder så at klatre. Der skal prøves det ene og det andet, og Marek instruerer. Han er koncentreret og har et konstant falkeblik på børnene. Sikkerheden er tydeligvis i højsædet denne aften på Th. Langs Skole.

"Så prøver vi monkeystile. Ved I hvad det er", spørger Marek.

Det gør de ikke, og han forklarer, hvordan man kan hænge i armene som en abe, gyng og lade kropsvægten flytte sig fra side til side. Pludselig skal de lave piourette: Vende rundt på væggen uden at falde ned.

"Det gør jo mega ondt", råber Simon, mens han kæmper sig rundt...

Forældrene griner.

Børnene udfordrer sig selv, de finder balancepunkt og rækker så efter næste mål. Hænder og fødder arbejder, de kommer højere op og lader sig så falde ned på madrassen. De er fokuserede og forsøger sig hele tiden med nye veje op over væggen. Men der er også øvelser, der er mindst lige så vigtige. Øvelser, hvor nogle børn står på gulvet, mens andre klatrer. Det er i disse øvelser, de lærer kulturen i klatresporten at kende. Det er her, de lærer at hjælpe hinanden, at være opmærksomme på hinanden, at tage ansvar for hinanden.

”Prøv lidt til venstre”, råber de, mens kammeraten deroppe leder efter et godt greb for at komme et skridt videre op over væggen. Og det er det, der er så vigtigt i klatresporten: At hjælpe hinanden sikkert videre...

Sangen har vinger

Klokken er tæt på 19. Solen skinner, og træerne uden for Søholthuset står strunke og nyudsprungne. Inde i huset er klaveret skubbet frem og står midt

på gulvet. Foran det er et lille podie til dirigenten placeret, og der står stole pænt på rækker.

De første er kommet. Nogle har købt sig en øl hos Lasse og hælder op i glas. De tager lige et par slurke for at klare halsen. Flere og flere ankommer, der er forventning i luften, for nu skal der synges. Mapper pakkes ud af tasker, og der snakkes og grines på kryds og tværs. Her er hjertelige gensyn, selv om det ikke er længe siden, de sås sidst.

Det er sidste øveaften i SIF Sangkoret i foråret 2016, og der mangler lige en enkelt optræden på et plejehjem, så er der sommerferie. Lærer Grethe Laumann fra Gødvad Efterskole leder koret, der består af omkring 30 medlemmer. Så mange møder dog ikke altid op. En tredjedel er mænd, og de siger selv, at de nok er de mest ustabile. Der er tre hold: Dame lys, dame mørk og mænd. Og mens der stadig småsludres, begynder Grethe pludselig at synge den sang, der kalder til samling. Straks lister medlemmerne om bag hver sin stol og synger med. Så står de der med hænderne på stoleryggen og sangmapperne på stolesæderne.

SIF Sangkoret med Grethe Laumann som korleder. Nederst et par fotos fra korets historiebog.

Det hele startede en hyggelig aften med privat fest hos Mette og Jørgen Ørum. Ib Hjorth og Mette sang hver sin stemme, da selskabet brød ud i sang med "My Bonnie is over the ocean".

"Vi skulle gå til kor igen, Mette", sagde Ib.

Og så blev ideen til SIF koret født. Der blev efterlyst interesserede i medlemsbladet Sytten, og i 2000 kom koret i gang. Adgangskortet er ikke nodekendskab, men humør og sangglæde.

"Er der nogen, der har brug for kørelighed til Ry," spørger Grethe Laumann, for snart skal SIF Sangkoret underholde på plejehjem i Ry, og vi skal jo helst have alle med...

De synger til jubilæer, til fester og i mange andre sammenhænge. Men de synger ikke mindst for sig selv og for hinanden, og nu er der pause med varm kaffe og kolde drikke, inden sangen igen har vinger i Søholthuset. Som så mange gange før.

Bueskyttens meditative ro

Der er mange lyde på Søholt sådan en aften tæt på jubilæumsåret. Mens SIF koret synger inde i huset, er der gang i aktiviteterne på banerne. Net med fodbolde åbnes, og boldene slippes fri. Så er der lyde af fodboldstøvler mod bolde. Dumpe lyde over det grønne land.

På én bane er der helt andre lyde. SIF-landsholdsskytten Bjarne Laursen står helt stille, og koncentrationen er total. Strengen trækkes tilbage og rører lige netop ved næse og læber. Der er fokus, et øjebliks total ro. Blikket gennem sigtekorneret. Så slippes strengen og pilen sendes med en smældende lyd ud på en 70 meters susende flyvetur frem mod skydeskiven.

Bueskytterne har klubaften. Inde i klubhuset står kaffemaskinen og sender duft ud i lokalet, og uden for sidder Henrik Fabricius og laver pile, der passer til netop ham. Jo længere, man kan trække tilbage, før pilen sendes afsted, jo længere skal pilen være.

Der er kridtet baner op, og i hver bane står en skydeskive med et gult flag, der viser vindens retning og hastighed. Formand Bjarne Strandby går rundt

og får en snak med den ene og den anden. Der er helt unge nybegyndere, og der er lidt ældre og øvede. Aldersspredningen er stor. Seniorerne har skiverne i OL-disciplinen på 70 meter, de unge har skiven noget tættere på alt efter deres alder og hvor øvede, de er.

Bjarne Laursen er lige kommet hjem fra EM i Nottingham og skal snart til World Cup i Tyrkiet. Sådan en træningsaften skyder han cirka 200 pile afsted og har alligevel tid til at hjælpe andre seniorer, der gerne vil deltage i stævner, og han er desuden træner for nybegyndere.

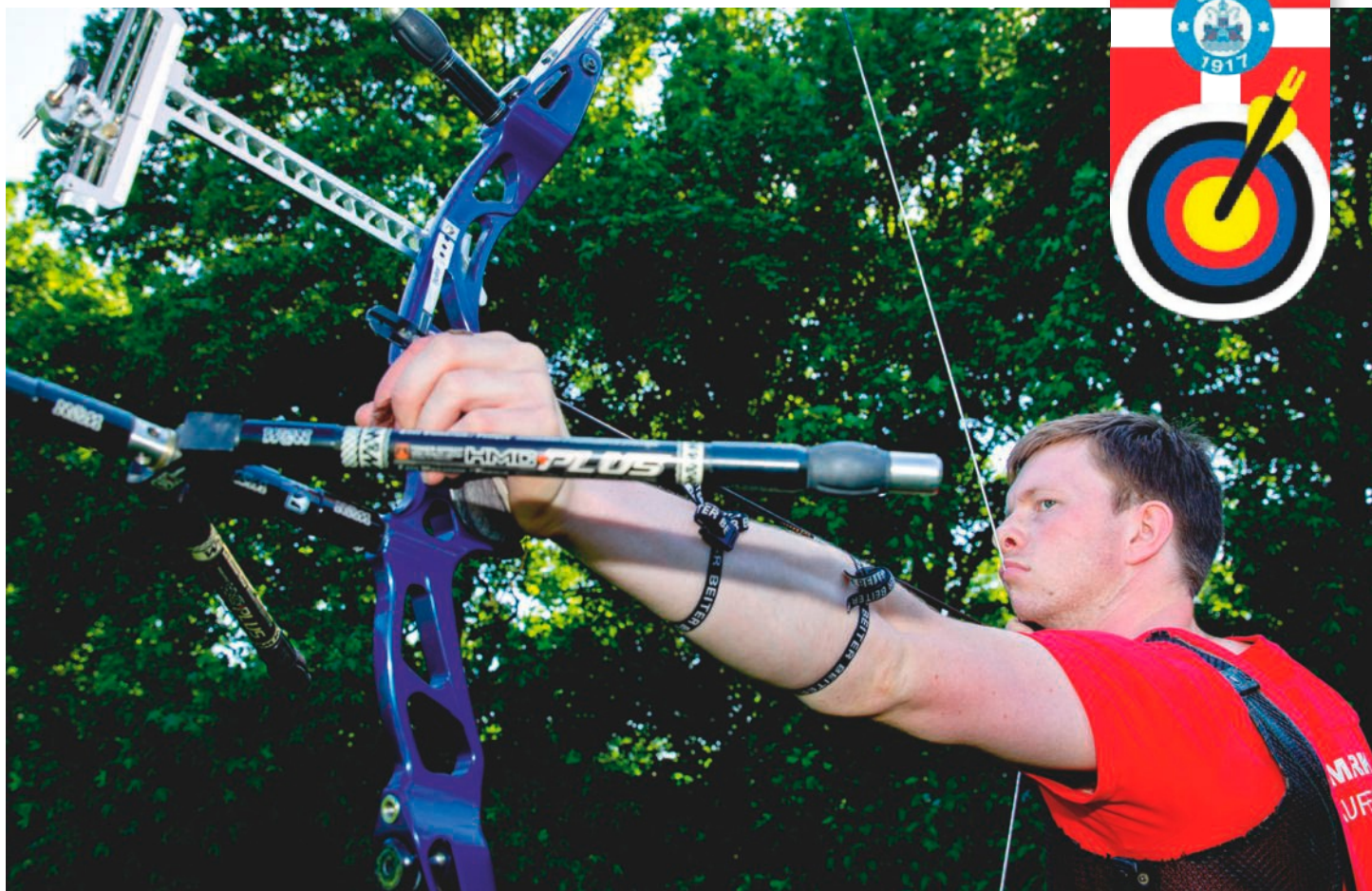
Klædt i rød kasket og stort smil går René Louring rundt og snakker. Han er jagtskytte, og dem bliver der flere og flere af i SIF Bueskydning. Da René kom til for et par år siden var de et par stykker, nu er de 14-15, og de fleste af dem har taget jagttegn, så de må skyde småvildt med bue og pil.

I en container ved klubhuset ligger der gummidyr, der kan skydes efter af jagtskytterne. De anvender buetyperne compound, som også bruges i konkurrence.

SIF Bueskydning har sine traditioner som laugmesterskabet og juleskydning med alle mod alle. To gange årligt starter begynderhold, og de nye kan låne bue og pile i klubben og får træner på fra start. Og flere kommer til. Foråret 2016 startede 10 nye bueskytter.

Denne smukke sommeraften er 17 medlemmer mødt frem, og stemningen er rolig og hyggelig. Der snakkes lidt på kryds og tværs, men når den enkelte bueskytte står på stregen, trækker buen tilbage og tager sigte, er der koncentration og fokusering. Strengen holdes nogle sekunder, og bueskytten er i sin helt egen verden. Alt omkring skytten lukkes ned, og der er kun den nærmest meditative koncentration, en indre ro, der vokser frem før strengen slippes i rette sekund og pilen sendes afsted. Så småsnakkes der igen med klubkammeraterne...

Hvis man lytter godt efter, kan man fornemme lydene fra fortidens cricketkampe. Men historiens hjul drejede, og nu er det bueskytterne, der dyrker deres sport samme sted. Og afdelingen vokser.

Bjarne Laursen trækker strengen og sigter mod nye mål. De lokale bueskytter har gennem alle årene opnået flotte resultater nationalt og internationalt. Bjarne er én af dem, der bærer arven videre.

Team Mascot Workwear

Den 30. januar 2015 blev der skrevet et stykke lokal cykelhistorie på virksomheden Mascot International i Silkeborg. De tre licensklubber SIF Cykling, CK Djurs og Middelfart CC havde gennem nogle måneder arbejdet på at skabe et godt fundament for udvikling af de tre klubbers ungdomsryttere. Et juniorhold var på plads, og nu blev Team Mascot Workwear Campus Vejle præsenteret. Holdet blev Silkeborg-baseret med Bjarne Olsen fra SIF Cykling som formand, og allerede samme forår kom første sejr i hus, da Arne Birkemose vandt et linjeløb i Hobro.

Med det nye team var der skabt en mulighed for at satse på talentpleje for ungdomseliten, og ambitio-

nerne var høje. Imens fortsatte breddearbejdet i de tre klubber, og i SIF Cykling kunne man fortsat glæde sig over at være landets største med stadig tilgang af nye unge ryttere.

Strukturen i afdelingen er med en femmandsbestyrelse og derudover udvalg for børn og unge, trænerudvalg og klubhus- og hyggeudvalg. Der er trænere for de forskellige alderstrin i ungdomsafdelingen, og arbejdet med udvikling af talenter foregår på en måde, så det ikke går ud over breddearbejdet og samværet. SIF Cykling er en klub i klubben. En klub, der sikrer både medaljer og oplevelser, og hvor samværet prioriteres højt. Og en klub, hvor lasagnen er god...

På cyklen klokken 6 om morgenen

Søholthuset en aften i april 2016. Man kommer lige inden for døren, så fristes man af den lækre duft af lasagne. Enkelte voksne står og sludrer sammen, nogle unge mennesker er inde i salen og har allerede fundet sig et bord foran det store pokalskab.

”Dejligt. Lige penge”, siger Anne Marie Olsen, der er formand for SIF Cyklings klubhusudvalg. Hun står lige inden for døren til salen med en liste over de 46 tilmeldte. Buffeten er ved at være klar med en stabel tallerkener og salat i store skåle. Så kommer den første bakke lasagne ind. Der siges værsgo, og i samme sekund står de unge på en lang række med hver deres tallerken. Det grines der lidt af. De er sultne...

Nogle af de unge har været oppe klokken seks i morges for at træne før skolen. De er kun store børn, men de vil noget med deres sport. I dagens avis er der da også et billede af nogle unge SIF-ryttere på sejrskamlen fra et vundet løb. Både juniorer og seniorer er kommet godt i gang med sæsonen, men det er ikke det vigtigste i aften. Det vigtigste er samværet.

Lasagnen er rygende varm og fylder mere end salaten på børnenes og de unges tallerkener. Så er det de voksnes tur. Nogle af dem er med som forældre,

andre er selv ryttere fra seniorafdelingen. De finder sammen, og så går snakken:

”Husker du den gang i Haderslev. Det blæste en halv pelikan. Jeg fangede en vifte, og...”

Seniorerne har deltaget sammen i mange løb. Der er begivenheder, de kan drille hinanden med. Der er sejre, der kan nydes igen. De har noget sammen. Uden for vinduerne spiller de minigolf. Det er medlemmer af en anden afdeling i SIF, der her er i gang med deres aktivitet. Nogle af de voksne inde i Søholthuset lader et blik glide ud gennem vinduet. De imponeres, da en ældre dame stille og roligt gør sig klar ved en svær bane og så som det mest selvfølgelige laver hole-in-one.

”Nå, det har hun nok prøvet før”, lyder det anerkendende.

Det er en anden sport og en anden afdeling. Men de er alle SIF'ere, og selvfølgelig kan der samarbejdes. En gang lånte SIF Cykling banerne, så trænere og unge ryttere kunne mødes i kampen om at være bedst i minigolf. Det er vigtigt med den slags arrangementer, for det sportslige og det sociale skal følges ad. Det er det, der skaber den gode klub og afdeling. Sport og samvær. Store og små mellem hinanden. Nybe-

SIF Cykling deltager flittigt i løb og arrangerer også selv løb. Her er afdelingen godt repræsenteret ved et løb i Herning, 2012.

SIF Cykling kunne gang på gang præsentere mestre og flotte resultater. Her er det Danmarks mester i U17 Sebastian Kolze Changizi, der har fået guldmedaljen om halsen. 2016.

gyndere og veteraner. Det er der, klubfølelsen lever. Anne Marie Olsen tager ordet. Hendes mand Bjarne er formand for SIF Cykling, men han holder lav profil i aften og hygger sig med nogle andre veteraner i afdelingen. Nu råber han alligevel et ”hold så kæft Sebastian”, og alle griner. Den sidste bliver stille.

”I har lavet nogle megaflotte resultater, og sæsonen er endda først lige begyndt. Men det handler ikke kun om at stå på resultatavlen. Det vigtigste er at have det sjovt. Husk det og husk at være gode ved hinanden”, siger hun. De mange børn og unge sidder helt stille og hører efter, hvad hun siger. Stemningen er let, men der er alligevel noget alvor over

det hele lige nu. Ordene hænger i luften: Vær gode ved hinanden. Og så får Anne Marie alligevel flettet lidt drillende ind om sin mand, der i de sidste fire løb er blevet nummer to. Det er jo flot, men Bjarne vil være nummer et, og det ved alle. Tilråb og munter stemning. Bjarne brummer lidt...

Imens er de uden for vinduerne kommet til pausen. Minigolfens køller er blevet lagt, og der åbnes for termokander på bordet op ad Søholthuset. Så sidder de derude og snakker og drikker kaffe, og inde på den anden side sidder de og spiser lasagne og snakker.

Anne Marie Olsen fortæller lidt om de kommende arrangementer. Der er jo pinseløbet, som er noget af et flagskib. Det er sjette år i træk, klubberne i Silkeborg, Hammel og Herning inviterer til det store tredages arrangement med tre jyske løb. SIF Cykling skal stå for lørdagens løb med start og mål ved Designa i Kjellerup og i øvrigt sponsoreret af Designa.

”Der er brug for rigtig mange hjælpere. Store som små kan henvende sig til Per. Der er brug for alle mand”, siger Anne Marie, og så snakker hun lidt om endnu et specielt arrangement i år: Motorvejsløbet. Silkeborg får nu omsider den motorvej, byen og egnen har sukket efter så længe, og det markeres på mange måder. SIF er med, for sammen med DGI arrangerer SIF Cykling et motorvejsløb lige før motorvejen åbner for ordinær trafik.

Små og store på tur. SIF Cykling i træningslejr marts 2015.

Fællesspisning og samvær i SIF Cykling, og de unge skal lige have en gang bordcurling, styret af Anne Marie Olsen. En aften i Søholthuset foråret 2016.

”Det bliver den 10.- 11. september, og der er brug for 60 frivillige til begge dage. Overtal jeres forældre og bedsteforældre til at melde sig. Der bliver både enkeltstart og linjeløb, og økonomisk kan det blive godt for vores klubkasse”, siger formanden Bjarne Olsen. Og så skal de yngste medlemmer ellers i gang med at spille bordcurling, mens forældre og seniorryttere henter sig en kop kaffe.

Den gamle garde

Veteranerne i SIF er med til at få det hele til at hænge sammen. I deres klub mødes man på tværs af afdelingerne, og de både hygger sig og arbejder. Der er ikke den ting, den gamle garde ikke har udført af opgaver: De har pakket konvolutter til aktionærer i Silkeborg IF Invest, de har pudset pokalerne i klubhuset, de har gjort rent i loungen, og en dag skulle de slæbe en vaskemaskine op ad trappen i Søholthuset. Det var den gang Sepp Piontek var træner:

”Det skal gamle mennesker da ikke knokle med”, sagde han og vinkede et par spillere til. Men det er vel stort set også den eneste opgave, veteranerne så ikke løste. Når der er fodbold på stadion, stiller de op med et halvt hundrede mand, og når der er koncert, sørger de for at stille stole frem. De skænker fadøl og trækker vin op, de løser store og små opgaver, og de hygger sig med det. Den gamle garde kan man regne med.

Veteranklubben har lidt over 100 medlemmer, og man skal være fyldt 40 år og aktivt eller passivt medlem af SIF. Hvert år er der tur til Det Ny Teaters revy, der er julebanko og foredrag og festlig generalforsamling, og der er udflugter og udlandsrejser. Og snart skal der igen stilles med mange frivillige på stadion. Formand siden 1997, Finn Mølgaard, leder og fordeler, så alle poster besættes. Og i det fjerne venter rejsen til Dresden.

Lørdag formiddag klarer vi det hele

Veteranklubben suppleres af Lørdagsklubben, og der er en del gengangere, der er med begge steder. Men hvad går det så ud på i Lørdagsklubben?

Klokken er 11 en almindelig lørdag, og i Søholthuset er et par borde sat sammen. En halv snes mand sidder og hygger sig. De er lige ankommet, og øllet står højt i glassene, der alle er med navn. Det er Lørdagsklubben, der holder møde. Det har den gjort hver uge i en snes år, og de ældste af medlemmerne har passeret de 80 år. ”Ja, vi var jo oppe mod et bedre hold, det må vi indrømme. De ville mere end vores”, lyder det.

Den seneste førsteholdskamp i fodbold må lige vendes. ”De gamle” lægger taktikken til næste kamp, og hvis chefråner Peter Sørensen kommer forbi, skal han nok få den forelagt.

Klokken er nu blevet 11.15, og hovedformand Erik Isager ankommer. Han styrer direkte hen til disken

Veteranklubben har uddelegeret opgaven med at pudse pokaler til saunaklubbens Esther Ibsen og Grethe Mølgaard. Der er meget, der skal klares, og det er med at trække på alle kræfter. På samme måde var der veteraner, der i årevis med stor kærlighed til klubhuset trak et kæmpelæs med at passe og pleje Søholthuset.

og køber en øl hos Lasse. Selv om det er en helt uformel klub, sætter hovedformanden sig for bordenden. Sådan må det være. Nu kommer der nogle unge mennesker gående med deres fodboldtasker. De er parate, og uden for holder bussen og venter. U19 holdet skal til Aarhus for at spille mod AGF i eftermiddag. De hilser høfligt på mændene ved bordet. De unge SIF'ere ved, at det er gamle SIF'ere, der sidder der og får en formiddagsøl. De ved, at det på én eller anden måde er hjerteblod, og der er tydelig respekt. Der nikkes og smiles og siges et par bemærkninger. Lørdagsklubben er et eksempel på SIF's sociale betydning præcis som andre sociale klubber som Saunaklubberne og Veteranklubben. Medlemmerne har i årtier lagt deres kræfter og brugt stort set al deres fritid på klubben. De vil ikke undvære netværket. De vil ikke undvære hinanden. De er SIF'ere helt ind i sjælen.

Overskud... men ikke på fodbold

Førsteholdet i fodbold havde haft noget af en elevertortilværelse mellem bedste og næstbedste række. Det havde kostet, men Silkeborg IF Invest A/S kom alligevel ud af 2015 med et pænt overskud på 9,1 millioner kroner. Det pæne resultat skyldtes dog først og fremmest aktiviteter på Papirfabrikken, som

Øverst: Kontrol i indgangen for kampen mod AGF september 2016. Til højre Finn Mølgaard og til venstre Flemming Juncher, der var kasserer i Søholthuset gennem 30 år. Nederst: Hygge i Lørdagsklubben. Fra venstre er det Jørgen Hemmingsen, Kent Laursen, Ib Hjorth og Andy Gren.

Silkeborg IF Invest A/S ejede. Her var et boligprojekt i det tidligere Performers House blevet solgt, og det havde været godt for økonomien. Selve fodboldforretningen gav derimod underskud, og det skulle der selvfølgelig rettes op på.

Egenkapitalen var 160 millioner kroner, og dermed var Silkeborg IF Invest A/S økonomisk godt polstret. Der var de fans, der undrede sig: Hvorfor ikke bruge nogle af de penge til købe spillere for? Fordi

Bestyrelsen i Silkeborg IF Invest A/S. Fra venstre Erik Isager, Jesper Svenningsen, formand Henrik Lyhne, næstformand Poul Konrad Bech og Søren Lysholt Hansen. Fraværende: Liselotte Niss-Hanssen.

man ikke kan betale spillere med mursten, lød svaret. De 160 millioner lå jo ikke i et pengeskab, de var bundet i Papirfabrikkens bygninger. Alligevel var økonomi og spillerkøb et evigt debattemne, for er ledelsen ansvarlig, eller er den lidt for forsigtig? Debatten vil aldrig dø, og godt for det.

Det røde hav

Silkeborg IF Invest A/S var blevet en stor forretning, der omsatte for mere end 60 millioner kroner om året. Men meget ville ændre sig, hvis oprykningen mislykkes foråret 2016, lød meldingen fra ledelsen. Det må ikke ske...

Det skete da heller ikke. Ni sejre ud af 10 mulige blev det til, og så var oprykningen hjemme. Det var kampen i Horsens den 22. maj 2016, der sikrede billetterne tilbage til Superligaen. Rigtig mange fans havde taget turen til den sydlige naboby. De to fangrupperinger Stoltheden og SIFosis sørgede for bustransport og godt humør. Deres opbakning var forrygende, også da Horsens kom foran.

Så skete det: Robert Skov skulle sparke frispark 25 meter ude fra. Han sparkede til bolden med følt styrke og præcision på en måde, så den dykkede i rette tid, mens Horsensmålmanden bare så det ske.

Jubel blandt de rødklædte fans og blandt de sortklædte spillere på banen, og efter dette kørte SIF oprykningen hjem med yderligere to mål.

Spillerne løb hen til de dedikerede fans, der som det bølgende røde hav stod og hoppede op og ned. Su-Su-superliga, lød det, og sådan var det. SIF var tilbage i Superligaen. Da spillerne kom tilbage til Silkeborg, blev de modtaget af begejstrede fans på Mascot Park, hvor fadølshanerne var åbne og pølserne varme, og det hele var gratis. For er dette ikke en festdag?

Den Røde Tribune

Oprykningen til Superligaen var med til at give forventninger til det store år. Jubilæumsåret. Til sæsonens sidste kamp den 28. maj 2016 mod Vejle blev nye trøjer præsenteret for hjemmepublikummet. Fra kampens start spillede holdet i de gamle trøjer, men efter pausen kom de ind til anden halvleg i de nye trøjer med jubilæumslogo. Den kamp, der kunne være blevet en gyser, blev i stedet en fest, for oprykningen var sikret. Fans i Stoltheden præsenterede en flot tifo, det talrige publikum var i vældigt humør, og spillerne drøede bolden i nettet fem gange og holdt Vejle fra scoringer. SIF havde på kort tid taget turen fra midt i rækken til at blive nummer to, kun et point fra at vinde 1. division. Og som en hilsen til fremtiden havde cheftræner Peter Sørensen netop i denne kamp på tærsklen til Superligaen fundet plads til endnu et lokalt talent: Jeppe Okkels, tidligere ØBG-spiller, udviklet gennem talentarbejdet i SIF. Der var glæde på den røde tribune. Her var høje røde bølger af rødklædte fans, men Den Røde Tribune er også et forum på nettet, hvor SIF-fans under det smukke navn Sif4ever diskuterer på livet løs. Her er det fans, der har hjertet med, og som giver hinanden og SIF råt for usødet. Fingrene lægges ikke imellem, når der skal kritiseres, men der er også plads til stor begejstring. Her kan ingen være i tvivl om, hvad der

Nettet i Horsens blaffer, og bolden har endnu ikke lagt sig til rette. Spillerne jubler, og bølgerne går højt i det røde hav. Det er her, det sker: Oprykningen er hjemme, og SIF går ind i sit jubilæumsår 2017 som superligahold.

menes. Er der efter fans mening købt forkert eller for lidt ind, får ledelsen ren besked. Det er dedikerede fans, der elsker klubben, og som vil det bedste for SIF. Nogle gange skal de have afløb for dybe frustrationer, andre gange for inderlig glæde. Det er fans, der er styret af både stærke følelser og viden om fodbold, spillere og klubben. Derfor er debatten på Den Røde Tribune ikke ligegyldig, men en vigtig del af hele fankulturen og dermed klubben.

SIF sidder med ved bordet

Den 28. august 2016 løb SIF så på banen i Odense for at møde OB i Alka Superliga. Klubben var tilbage i bedste række og hentede et point i den første kamp. Hvordan ville det gå i den nye sæson? SIF ville gå ind i sit jubilæumsår som superligahold, og det var i sig selv en tilfredsstillelse. Og det var en superliga med en turneringsstruktur, der var ændret,

så der nu skulle være grundspil, slutspil og play-off kampe. Samtidig var Superligaen blevet udvidet fra 12 til 14 klubber.

I hele processen frem mod ændringerne havde økonomidirektør i Silkeborg IF Invest A/S, Claus Christensen, siddet med ved bordet. Claus var formand for DBU's lovgruppe og medlem af DBU's udvalg for professionel fodbold. Han sad i bestyrelsen for Divisionsforeningen og for Superligaen A/S, og han var en mand, der blev lyttet til. Da forhandlingerne brød sammen, var han med til at få dem i gang igen. Han stod fast på, at hvis man skulle have en struktur med flere attraktive kampe for de store klubber i et slutspil om mesterskabet, skulle prisen være flere hold i Superligaen. Og det hele endte med den model, blandt andre SIF havde ønsket: En udvidet superliga med slutspil om henholdsvis medaljer og nedrykning.

Sejrsdans foran hjemmepublikum. Oprykningen blev klaret i Horsens, og sæsonens sidste hjemmekamp blev en fest.

Claus Christensen kunne på sin egen rolige facon få indflydelse, og respekten omkring hans person betød, at han i foråret 2015 blev udnævnt som UEFA Match Delegate. Silkeborg IF Invests A/S økonomidirektør var den første repræsentant fra en superligaklub, der blev udpeget af DBU til at repræsentere Danmark i UEFA. Hidtil havde det været folk fra DBU's eget system og ikke fra klubberne, der havde haft disse poster. DBU-formand Jesper Møller udtalte om valget af Claus, at han godt kunne lide værdierne i SIF og den kultur med kulturbærere som Orla Madsen, Ole Hansen og Erik Isager, som Claus er rundet af. Det var flotte ord i maj, og måske sagde DBU-formanden med sine ord om værdier og kulturbærere i virkeligheden en hel del om det, der er kendetegnende for SIF.

400 børn og unge på banen

”Dæk bolden, Gustav, sådan ja..!”

Der er godt gang i den på Søholt sådan en efterårsaften i 2016. Her er det U12-drenge fra SIF Fodboldskolen, der spiller på kunststofbanen, og der er liv i drengenes øjne, når de spiller hinanden fri, når de lægger ind over, og når der scores, så nettet blaftrer. Træner Martin Nielsen står ude i siden og følger med i spillet. ”Vi skal have lidt mere hjælp inde på midten”, råber han.

I baggrunden på andre baner træner U9-drenge, U10-drenge og U11-drenge, og de er alle medlemmer af SIF Fodbolds amatørafdeling, der er en klub i klubben som de andre afdelinger. Der er op mod 400 børn og unge blandt medlemmerne, mens seniorafdelingen er på 30 med et hold i Serie 5. Christian Jep-

sen er ny formand for afdelingen, mens den hidtidige formand Jan Beck-Nielsen nu er kasserer. Sammen med den øvrige bestyrelse arbejder de offensivt for at sikre plads til alle: Målet er, at der skal være to hold i alle rækker, og det er tæt på at være opfyldt. Både elite og bredde skal tilgodeses. Det handler ikke kun om evner, det handler også om ambitioner. Nogle vil gerne træne halvanden time tre gange om ugen, andre foretrækker at spille på et hyggehøld med mindre træning. Der skal være plads til begge dele, og der skal være plads til alle. Vil man spille i SIF-trøjen, skal muligheden være der, og alle skal kunne spille kampe. Sådan er holdningen i amatørafdelingen. Fra U13 og opefter er det Silkeborg IF Invest A/S, der kører førsteholdene, men trænerne derfra ser også andetholdene spille, og der holdes månedlige møder mellem elitetrænere og breddetrænere med Christian Jepsen for bordenden. På den måde arbejder elite og bredde sammen. Senest er der skabt samarbejde med SIF Fodboldskolen, så der også er et elite light tilbud til drengene fra U9 til U12. Det har Silkeborg IF Invest A/S ansat Jacob Tind som fuldtidskonsulent til at styre. Han er leder af SIF Fodboldskolen, og initiativet skal ses som et tilbud til de drenge, der gerne vil gøre noget mere ud af fodbolden.

SIF Fodbold har sine udfordringer som de andre afdelinger. Mange forældre vil helst bare sætte deres drenge af og så hente dem efter træning. Men der er brug for forældre, der kan påtage sig opgaven med at træne andetholdene. Der skal mange til, for SIF Fodbold tiltrækker mange børn og unge. Klubben går hele tiden nye veje, og senest er der indledt et samarbejde med handicapdrætten for at skabe et tilbud, der ikke hidtil har været i Silkeborg. Det er i sig selv et udtryk for den rummelighed, der præger amatørafdelingen.

De flere hundrede drenge klædt i SIF-trøjer, der indtager fodboldbanerne, afrunder hermed på deres egen måde denne foreløbige historie om SIF. Sådan var det også i foreningens første år, og det er på én eller anden måde hjerteblod.

Denne lune efterårsaften få måneder før jubilæumsåret er træningen på kunststofbanen ved at slutte, og drengene sætter sig i en halvcirkel og snakker.

”Vi må hellere stoppe, hvis I skal nå at komme på stadion i aften”, siger Martin.

Han har lige lidt beskeder. Så bliver drengene spurgt, om de kan gætte resultatet af aftenens kamp i Superligaen? Alle forsøger, men ingen rammer plet. Hvem kunne også gætte, at SIF ville vinde 5-3 over AaB?

Sneen ligger i bunker bag fodboldbanen, der er rim på træerne, og luften er skarp. Men U13-spillerne har en træningskamp, der skal spilles uanset vinter og kulde. De er de unge SIF'ere, der indtager banen.

JYSK Park er tegnet af Årstiderne Arkitekter, og ambitionen har fra starten været klar: Vi vil skabe Danmarks mest moderne stadion. Midt i jubilæumsåret 2017 rykker klubfaciliteterne i Søholthuset ind i lokaler på det nye stadion, der dermed også bliver SIF's nye klubhus.

Og snart har vi jubilæum

Fra Søholthuset kunne man i løbet af 2016 følge stadionbyggeriet med nye SIF-klublokaler. Først jordarbejdet, siden begyndte byggeriet at komme i højden. Det var, som om det var symbolsk, at det skete netop nu, mens SIF rustede sig til jubilæum. Som om det i sig selv varslede nye tider, nye muligheder, nye ambitioner.

SIF er en traditionsrig klub, der har været med længe som en del af byen og en del af tiden. Her har utallige silkeborgensere drevet sport, her har de mødtes på idrættens baner, og her har de fundet venner for livet. I 100 år har foreningen været der som et fast holdpunkt i omskiftelige tider. Og hvad er så en traditionsrig klub? Det er en klub, der husker historien og fastholder den. Ikke mange af de toneangivende danske klubber har i deres historiebøger fortællinger

om omklædning under primitive forhold i et strå-tækt klubhus, om atletikbaner, der gik ind over fodboldbanen, og om mødre, der syede melsække om til fodboldbukser. Det har SIF, og det er alt sammen en del af en historie, der værnes om.

SIF har som andre klubber afspejlet tiden og løbende tilpasset sig nye krav og nye opgaver. Når man har været med længe, er der en særlig ånd og en særlig måde at holde fast i traditioner på, uden at de bliver en bremse på udviklingen.

Det er der, SIF står. Foreningen fra 1917, der gennem alle årene har været en vigtig del af byens og egnens liv. Foreningen, hvor unge og gamle medlemmer i 2017 kan rette ryggen og se fremad, for der er meget at være stolt over, meget at være glad for, og meget at glæde sig til. Men først er der et jubilæum, der skal fejres.

Kilder

Mundtlige Kilder

Azhar Ali
Kirsten Ali
Carsten Berg
Torben Bjerre
Claus Christensen
Karsten Dahl
Martin Drejer
Jes Enevoldsen
Søren Fogsgaard
Henrik Fjeldgaard
Dorthe Gammelgaard
Ole Hansen
Ib Hjorth
Erik Isager
Uffe Jacobsen
Bo Loft Jensen
Helle Loft Jensen
Erik Vagn Jensen
Jeppe Vitten Jensen
Christian Jepsen
Flemming Jørgensen
Jørgen Kjeldsen
Andreas Knappe
Eigil Knudsen
Sofus Kristensen
Erik Laursen
Ib Laursen
Rene Louring
Frank Lund
Lørdagsklubben
Kent Madsen
Orla Madsen
Eva Markvardsen
Finn Mølgaard
Visti Nielsen
Hartvig Nielsen
Marek Novak
Erik Nørregaard
Anne Marie Olsen

Bjarne Olsen
Sonja Olsen
Bent Pedersen
Gunnar Rasmussen
Jan Rasmussen
Bent Ramsing
Leon Raydon
SIF Sangkoret
Martin Stapelfeld
Bo Sass
Nina Sass
Bjarne Strandby
Lars Erik Svenstrup
Arne Sørensen
Elin Sørensen
Finn Sørensen
Veteranklubbens bestyrelse

Skriftlige kilder og baggrundsmateriale

Silkeborg Avis/Midtjyllands Avis, diverse årgange
Silkeborg Social-Demokrat/Aften-Posten, diverse årgange
SIF's medlemsblad Sytten, diverse årgange
SIF Tidende, diverse årgange
SIF's årsskrifter 1971-1974
SIF-jubilæumsskrifter 1932, 1957, 1967, 1977 og 1992
Hovedafdelingens arkiv, kommunikation mv.
Hovedafdelingens protokoller
SIF-afdelingens arkivmateriale
SIF-afdelingens protokoller
Finn Mølgaard: SIF i Navne og Tal, diverse årgange
SIF-medlemmers scrapbøger
Sportens jul i Silkeborg (1944)
Silkeborg 1896-1996. Historie – Natur – Kultur. Udgivet af
Silkeborg Kommune i anledning af byens 150 års jubilæum (1995)
Keld Dalsgaard Larsen: Idræt går jo i blodet. Rapport 1 (1998)
Keld Dalsgaard Larsen: Idræt går jo i blodet. Rapport 2 (2009)
Begge rapporter findes på hjemmesiden museumsilkeborg.dk
Silkeborgif.dk
Silkeborgif.com

MASCOT® WORKWEAR

tested to work

100 år og stadig ung og aktiv. Kæmpe tillykke, Silkeborg IF!

www.mascot.dk

Carlsberg

Probably the best
beer in the world.

ELFAC

cable & wire harness specialist

Elfac A/S / Priorsvej 23 / 8600 Silkeborg / www.elfac.dk

HF FØLSGAARD

GALERIE MODERNE SILKEBORG

Grundlagt 1962

Hostrupsgade 39 · 8600 Silkeborg · Tlf. +45 86 81 44 44
info@galeriemoderne.dk · www.galeriemoderne.dk

www.gustav-hansen.dk
post@gustav-hansen.dk
Tlf. 86 82 13 44

FAST
Entreprise

www.fast-entreprise.dk
post@fast-entreprise.dk
Tlf. 40 24 82 88

www.ejner-rohde.dk
post@ejner-rohde.dk
Tlf. 51 51 82 69

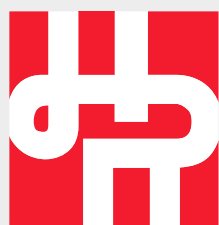
HELLE

EJENDOMME

Henning Mortensen a/s
vvs og el

Henning Mortensen
ønsker SIF tillykke

HERM.
RASMUSSEN A/S

JYSKE BANK

Kingo®

M E D I E H U S E T

M I D T J Y L L A N D S A V I S

NORDEA FONDEN

Vi støtter gode liv

PerB

www.perb.dk

Vi er også lokale i Silkeborg

René Bonde
Filialdirektør
Tlf. 7624 9761

Torben Trosborg
Private Banker
Tlf. 7624 9765

Private Banking

Ringkjøbing
Landbobank

Ringkjøbing Landbobank Private Banking / Marselis Boulevard 9
8000 Aarhus C / aarhus@landbobanken.dk

Silkeborg Slagteren

Alt godt til gafflen...

Der hvor du er
når du drømmer stort

Vestergade 25
87 22 80 00
silkeborg@sparkron.dk

SPAREKASSEN
KRONJYLLAND

der hvor du er

Søren Jensen

ÅRSTIDERNE ARKITEKTER

Erfaring. Indslgt. Kreativitet.

Danske Bank

Deloitte.

Papirfabrikken 26, 8600 Silkeborg, Tlf. 89 20 70 00, silkeborg@deloitte.dk

eniig

H. REIMAR NIELSEN GRUPPEN
Østergade 9 . DK-8600 Silkeborg

LYNGE PAPIR & KONTOR

Stagehøjvej 11 · 8600 Silkeborg · Tlf. 86 82 55 66 · www.lyngepapir-kontor.dk

Silkeborg Kommune

Skabertræng

spar nord

Sport Medical Products
aserve[®]
www.a-serve.dk

ASK
HEADHUNTING

Bach
GRUPPEN A/S

BDO

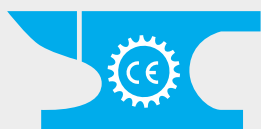
BDO Statsautoriseret revisionsaktieselskab
Papirfabrikken 34
DK-8600 Silkeborg

B&B SILKEBORG
beosilkeborg.dk

brandstifter
rettidig ildhu

BRDR. D'S VINHANDEL
Nygade 33 · 8600 Silkeborg · www.dvin.dk

 BR
ERHVERVSMÆGLER A/S
Godthåbsvej 4 · 8600 Silkeborg
info@brerhverv.dk
www.brerhverv.dk
Tlf. 70 20 60 75

BRIX Smedeforretning

Brockstedt
Kaalund

ADVOKATER | SILKEBORG | KØBENHAVN

Torben Larsen a/s

DANSAND

 Dansk
Revision

Hagemannsvej 4 · 8600 Silkeborg
Telefon: +45 86 82 99 22
Mail: silkeborg@danskrevision.dk

NÆRVÆR
FAGLIGHED
ENGAGEMENT

SILKEBORGS EGEN

dot

Dansk Overflade Teknik

FARSTAD OPTIK

– Synlig forskel

FUNDERHOLME SMEDIE A/S

fotex

Torvet

Nørrevænget

Garant

Silkeborg Gulvbelægning

Gjerulff
Tømrer & Glarmester

Handelsbanken

HEDE RYTMER

Sidste weekend i maj

HENTON Ejendomme A/S

Papirfabrikken34
8600 Silkeborg
www.henton.dk

Stolt SIF sponsor siden 2008

FOTOGRAFI

**JYSK
MUSIKTEATER**

kjød og kul
m m x u

Kruse Ejendomme

Kvickly
SILKEBORG

Silkeborg - Favrskov

MURERFIRMAET LUNDBY

museum
jorn

S I L K E B O R G

Nykredit

OLUF A/S

Ejendomsselskab | Tlf 40 49 0066

One Revision

STATSAUTORISERET REVISIONSPARTNERSELSKAB

Rådgivende revisorer

PARTNER REVISION

www.ps-presse.dk

PRESSEBUREAUET SILKEBORG

Radisson

PAPIRFABRIKKEN HOTEL
SILKEBORG

LIVET ER FOR KORT TIL KEDELIGE BILER

SAND JENSEN
AUTOMOBILER

Schuster A/S

Skyhomes

boliginvestering i Tyrkiet

www.skyhomes.dk

v/Bernt Krogsgaard, Silkeborg

TEKNISK SKOLE
SILKEBORG

uhl'sport
FUSSBALL

BOLIGSELSKAB TLF. 40309091
LIFT UDLEJNING
MALERFIRMA TLF. 28189012

VEMMELUND

vestjysk BANK

VISUEL PRINT

FLAG OG BANNER

www.visuel-print.dk

winther

LEARNING BY MOVING®

www.a-winther.com

www.wintherbikes.com

restaurant
ZORBA

Mens første verdenskrig rasede ude i verden, stiftede en gruppe unge silkeborgensere den 26. april 1917 Silkeborgs nye idrætsforening. Ungdommen skulle på banen til glæde for dem selv og deres by. Fodbold, atletik og cricket var foreningens første idrætsgrene, og også terrænløb og fodbold på isen var med de første år.

Hundrede år er gået med fællesskab og gyldne øjeblikke for tidens silkeborgensere. Nogle idrætsgrene er forsvundet, mens andre er kommet til såsom håndbold, bueskydning, badminton, cykling, minigolf, sportsdans og klatring. Gennem et århundrede har SIF været byens store idrætsforening, der samler silkeborgensere – unge og gamle, piger og kvinder, drenge og mænd, bredde og elite – til samvær på idrættens baner.

Idræt er livsglæde og lidenskab med opture og nedture, og Silkeborg Idrætsforenings historie byder på det hele – fra fortvivelse over bristede forventninger til begejstring over miraklet i 1994 med det danske mesterskab i fodbold. Historien om SIF er således historien om en forening, der gennem årtierne har været en del af byens puls og en del af tiden. Det er den historie, der fortælles i denne bog.

9 788791 355561